JACK Higgins

VULTURUL a aterizat

JACK HIGGINS

VULTURUL A ATERIZAT

JACK HIGGINS

VULTURUL A ATERIZAT

Traducere din limba engleză și note
GHERASIM ȚIC

Cuvînt înainte
ILIE SCHIPOR

HUMANITAS
BUCUREȘTI, 1990

Redactor : IRIMIA ADRIANA
Coperta : GHEORGHE BALTOC

Jack Higgins
THE EAGLE HAS LANDED
© Jack Higgins 1975
(Ed. 1986)

ISBN 973-28-0163-6

Cuvînt înainte

Cartea lui Jack Higgins, *Vulturul a aterizat* relatează un episod neînregistrat în nici o istorie publicată pînă acum a celui de-al doilea război mondial : încercarea unui comando german de a-l răpi pe Winston Churchill, în timpul unui weekend petrecut, în toamna anului 1943, în comitatul Norfolk, de pe coasta de est a Angliei. Faptul fiind pe cît de senzaţional, pe atît de ignorat, în ediţiile ulterioare ale cărţii — care s-a bucurat de mare succes, constituind şi subiectul unui film — autorul a introdus un capitol consacrat prezentării demersurilor sale pentru documentare. „Vulturul a aterizat" se înscrie în seria celor peste 50 000 de lucrări ce au fost dedicate celei de-a doua conflagraţii mondiale, mai precis, ea face parte din categoria cărţilor destinate decodificării unor acţiuni specifice războiului total care a supralicitat arsenalul zeului Marte cu noi modalităţi de luptă, inventate sau practicate de adversarii aflaţi în durele conflicte armate desfăşurate atît de frecvent în acest secol XX : diversiune şi subversiune ; propagandă şi contrapropagandă ; spionaj şi contraspionaj ; substituiri şi răpiri de persoane ; lupta în adîncimea şi în interiorul dispozitivului inamic ; intoxicarea ideologică şi moral-volitivă a adversarului ; genocid şi crime împotriva umanităţii ; atentate, folosirea armelor de nimicire, a exterminărilor şi deportărilor în masă ; războiul psihologic etc.

Asemenea cărţi îi ajută pe cititori să înţeleagă cum a fost posibil ca în cele 2194 de zile ale „măcelului planetar" să se înregistreze peste 50 de milioane de victime, dintre care mai bine de jumătate din rîndul populaţiei civile — copii, femei, tineri şi bătrîni.

Încercarea de răpire sau — în ultimă instanţă — de lichidare fizică a primului-ministru englez se înscrie în

metodele uzitate de Hitler în purtarea războiului ; ea poate fi explicată și prin speranța nutrită de acesta privind repetarea „miracolului" care l-a salvat pe Frederic al II-lea de la catastrofă : moartea țarinei Elisabeta a Rusiei și — drept consecință — schimbarea orientării politice a succesorului.

Potrivit lui J. Higgins, piesele de bază ale construcției sale sînt piatra de mormînt, descoperită în cimitirul de la Studley Constable, și jurnalul lui Max Radl, un ofițer din Abwehr, care fusese responsabilul operației (însărcinarea fiindu-i, însă, dată de Heinrich Himmler, conducătorul SS-ului).

Din unghiul de vedere al criticii izvoarelor, nu se poate formula nici un fel de judecată de valoare asupra acestor două surse capitale pentru cunoașterea acțiunii relatate de scriitorul britanic : piatra funerară a dispărut din cimitirul amintit, fiind deliberat înlăturată, iar despre jurnalul lui Radl — niciodată publicat — nu se dă o indicație precisă (se spune doar că se află în posesia soției, dar fără nici o altă informație care ar permite consultarea acestui document). Celelalte mărturii — toate orale — prezentate de J. Higgins în capitolul final al cărții, nu pot fi evaluate decît pornind de la aceste surse. În absența celor două dovezi materiale invocate de autor, nu se poate formula nici o concluzie care să răspundă — fie și minimal — exigențelor unei cercetări istorice autentic științifice.

Dacă un răspuns limpede și categoric nu poate fi — deocamdată — dat, se poate însă discuta dacă o acțiune de felul celei narate de Higgins a putut avea loc în timpul celui de-al doilea război mondial.

Să începem prin a semnala cititorilor faptul că o serie de acțiuni militare sau politice, întreprinse în anii 1939—1945, au fost aduse la cunoștința opiniei publice mult timp după încheierea marii conflagrații sau au rămas sub pecetea secretului pînă astăzi. Unul dintre cele mai concludente exemple — prin raportare la cartea lui Higgins — îl oferă primul raid al aviației americane asupra Ploieștiului (12 iunie 1942). Încheiat cu un grav insucces, acest raid — prima acțiune a aviației americane în Europa, după intrarea S.U.A. în război — a fost trecut sub totală tăcere în comunicatele oficiale ale Washingtonului, Londrei sau Moscovei, pentru ca debutul forțelor aeriene ale S.U.A. pe teatrul de război european să nu fie asociat cu un eșec (episodul este amplu relatat în cartea lui James Dugan și

Carroll Stewart, *Ploiești. The great ground-air battle of 1 August 1943*, New York, 1962). Din rațiuni, am spune de sens contrar, raidul nu a fost anunțat oficial de autoritățile germane și române (avioanele americane ajunseseră totuși la Ploiești !), astfel că abia la mult timp după încheierea războiului s-a aflat despre atacul aerian din 12 iunie 1942. Este o dovadă — repetăm — că nu tot ce s-a petrecut în anii războiului declanșat în urmă cu mai bine de jumătate de secol a fost imediat adus la cunoștința publicului.

Principala problemă rămîne desigur subiectul cărții lui J. Higgins : intenția autorităților Germaniei hitleriste de a-l răpi pe Winston Churchill. În 1943, serviciul de informații sovietice a depistat planul german de a organiza răpirea președintelui S.U.A., F. D. Roosevelt, în timpul conferinței de la Teheran (28 noiembrie — 1 decembrie 1943). Potrivit spuselor Sturmbahnführerului SS von Orthel, înregistrate de agentul sovietic Nikolai Kuzneţov (alias Paul Siebert), intențiile hitleriștilor erau următoarele : „Vom repeta — a spus von Orthel — operația „Abruzzi" (răpirea lui Mussolini n.n.) Va fi o operație mostră ! Îi vom lichida pe cei trei mari (Stalin, Roosevelt, Churchill — n.n.) și vom schimba soarta războiului. Vom face tentativa de a-l răpi pe Roosevelt pentru a-l ajuta pe Führer să negocieze cu America" (Valentin Berejkov, *À la Conférence de Téhéran*, în „Historia — Magazine — La 2e guerre mondiale", 1969, nr. 66, p. 1839). Declarațiile lui von Orthel erau adevărate. Succesul lui Otto Skorzeny, care a izbutit să-l elibereze pe Mussolini, deținut într-un hotel de pe Gran Sasso, a încurajat serviciile secrete hitleriste în pregătirea unor acțiuni similare, vizînd, de astă dată, pe conducătorii statelor coaliției antihitleriste. Prezența lor simultană la Teheran facilita acțiunea plănuită de organele hitleriste. Otto Skorzeny a declarat, după încheierea războiului, într-o conferință de presă desfășurată la Madrid, că primise de la Hitler ordinul de a-l răpi pe Roosevelt la Teheran (Valentin Berejkov, *op. cit.*, p. 1839). Împrejurările pregătirii acțiunii împotriva celor „trei mari" la Teheran au făcut obiectul cărții lui Laslo Havas, *Assassinat au sommet* (Asasinat la nivel înalt) și nu mai revenim asupra lor.

Răpirea personalităților politice a rămas o armă în arsenalul celui de-al treilea Reich. Cînd, după o lungă și fidelă cooperare, regentul Ungariei, amiralul Horthy, a în-

cercat, în toamna anului 1944, o desprindere de Germania nazistă, Hitler i-a ordonat lui Skorzeny să-l răpească pe aliatul devenit incomod. Cu acest prilej i-a dat o împuternicire asemănătoare celei pe care — potrivit lui J. Higgins — o primise Max Radl. Textul era următorul : „Ordin al Führer-ului și cancelarului Reich-ului. Am dat eu însumi maiorului Skorzeny instrucțiuni personale și secrete de cea mai mare importanță. Toate autoritățile civile și militare vor trebui să-l ajute pe maiorul Skorzeny prin toate mijloacele aflate la dispoziția lor și vor trebui să-i satisfacă cererile. Adolf Hitler". (Charles Foley, *L'Opération „Panzerfaust"*, în „Historia-Magazine-La 2e guerre mondiale", 1969, nr. 83, p. 2313).

Exemplele citate mai sus arată că un plan de felul celui prezentat în paginile cărții lui J. Higgins nu era de domeniul imposibilului. Va trebui găsită o explicație — în cazul în care „Vulturul a aterizat" relatează un fapt real — totalei discreții manifestate de autoritățile britanice față de acest episod.

Pînă la aflarea lor, (repetăm, numai dacă ele există!), amintim că mai sînt situații în care accesul cercetătorilor la documentația privind evenimente ale celui de-al doilea război mondial nu a fost permis de autoritățile britanice. Astfel, James Rusbridger, autorul unui interesant studiu despre grave neglijențe și carențe ale unor personalități britanice, inclusiv Churchill, care au permis germanilor să obțină informații prețioase despre structurile militare britanice din Asia de sud-est, comunicate apoi Japoniei și, mai ales, descoperirea „spargerii" cifrurilor japoneze — ceea ce a generat grave urmări pentru acțiunile militare ale S.U.A. — scrie : „Pe cînd făceam cercetări pentru acest articol l-am întrebat pe ministerul de externe, Sir Geoffrey Howe, dacă aș putea vedea 50 sau 60 de mesaje trimise la Berlin de amiralul Wenneker (atașatul naval german la Tokio, ale cărui mesaje erau descifrate de britanici — n.n.) în iulie-august 1942. Mi s-a refuzat nu numai accesul, dar am fost informat că nici unul din aceste documente nu va fi pus vreodată la dispoziția publicului" (James Rusbridger, *Scufundarea lui „Automedon" și capturarea lui „Nankin". O nouă lumină asupra a două dezastre în domeniul informațiilor în timpul celui de-al doilea război mondial*, în „Encounter", 1985, nr. 5, p. 14).

Poate că și J. Higgins s-a lovit de obstacole asemănătoare. Dacă la toate celelalte greutăți inerente realizării

unei cărți destinate decodificării unor fapte — complexe și ascunse opiniei publice — petrecute în timpul războiului, se adaugă și cea invocată mai înainte, avem toate motivele să afirmăm că autorul ne-a oferit o lucrare cu adevărat valoroasă. Și aceasta, deoarece „Vulturul a aterizat" reconstituie și prezintă cu profesionalism și competență o acțiune temerară, detaliile și descrierile de amănunt oferind — fără a fi sufocante sau gratuite — o notă aparte de verosimilitate ce atrage și incită pe cititor.

Ideea capturării sau — în ultimă instanță — a lichidării primului-ministru englez, îmbrățișată cu ambițioase speranțe de către persoane din conducerea supremă a celui de-al treilea Reich, materializată într-un veritabil și ultrasecret plan de acțiune, a pus în mișcare un sofisticat mecanism menit să ducă la finalizarea ei. Pe lîngă grupul de comando — compus din militari experimentați, ce au participat la acțiuni de luptă consemnate pe principalele teatre ale celei de-a doua mari conflagrații mondiale — la îndeplinirea acestei misiuni au fost angrenate elemente și structuri militare și paramilitare specifice războiului nevăzut : spioni plantați în teritoriul advers, formațiuni aparținînd serviciilor secrete, aviației, marinei și transmisiunilor militare germane, aventurieri și trădători englezi și irlandezi ce au pactizat cu Berlinul. La dispoziția acestora au fost puse importante sume de bani și mijloace de luptă specifice.

Minuțios și îndelung pregătită și planificată, acțiunea declanșată se derulează în cartea lui J. Higgins în ritmuri tot mai alerte, cu precizia unui ceas ce trebuia să înregistreze ora succesului ca un moment de referință pentru întreaga istorie a războiului.

Cu toate acestea, n-au fost puține situațiile în care totul putea să se încheie — mult înainte de finalul acțiunii — cu un lamentabil fiasco.

Așa cum s-a întîmplat întotdeauna de cînd lumea a inventat acest joc periculos — războiul — disfuncționalitățile inerente s-au datorat fie imprevizibilelor manifestări ale naturii, fie imensei maleabilități a firii umane, fie imperfectei fiabilități a mijloacelor de luptă pe care omul le-a creat să-și distrugă semenii.

Din carte nu lipsesc nici manifestări umane — înălțătoare sau, dimpotrivă, reprobabile —, radiografia pe care autorul o face personajelor cărții oferindu-ne nu de puține

ori imaginea unei lumi ce trăieşte apăsătoarea povară a războiului total, fără delimitări spaţiale, fără reguli de putere şi fără limite de manifestare.

Rezistenţa locuitorilor micului şi izolatului cătun Studley Constable împotriva grupului de comando german înfăţişează, la scară redusă, ampla opoziţie de care s-a lovit, pe toate continentele, maşina de război hitleristă, cartea constituindu-se astfel într-un pios omagiu adus tuturor celor ce s-au jertfit pentru obţinerea — cu 45 de ani în urmă — a Marii Victorii de la 9 Mai 1945.

Maior ILIE SCHIPOR

Copiilor mei, Sarah, Ruth, tînărul Sean şi mica Hannah, care — fiecare în felul său — au suferit şi trudit pentru această lucrare, dar mai ales lui Amy care s-a obişnuit să trăiască, de mai bine de doi ani, cu acel semnificativ declic, de fiecare dată cînd ridică telefonul.

Nota autorului

În dimineaţa zilei de sîmbătă, 6 noiembrie 1943, exact la ora unu Heinrich Himmler, Reichsführer SS şi şeful poliţiei de stat, a primit un mesaj simplu : *„Vulturul a aterizat"*, ceea ce însemna că în acel moment o grupă de paraşutişti germani ajunsese cu bine în Anglia şi se pregătea să-l răpească pe Winston Churchill, primul-ministru britanic, de la un conac din Norfolk, pe malul mării, unde îşi petrecea weekend-ul. Cartea aceasta îşi propune să reconstituie întîmplările care au premers şi însoţit această încercare. Cel puţin cincizeci la sută din carte reprezintă fapte reale, bazate pe documente. Cititorul trebuie să decidă singur cît din rest este speculaţie sau ficţiune...

Cîmpul de luptă e acum o mare de trupuri neînsufleţite ; cei hotărîţi să moară, vor trăi ; cei ce speră să scape cu viaţă, vor muri.

Wu Ch'i

1

Cînd am intrat pe poarta cimitirului, undeva într-un colţ, cineva săpa o groapă. Îmi amintesc foarte bine, pentru că locul acesta pare să fi fost scena tuturor întîmplărilor ulterioare.

În timp ce-mi croiam drum printre pietrele funerare şi mă apropiam de groapă, ridicîndu-mi gulerul trenciului ca să mă feresc de ploaia ce mă şfichiuia, vreo cinci-şase ciori, ca nişte ghemotoace de zdrenţe negre, şi-au luat zborul din fagii de la capătul vestic al bisericii, croncănind furioase unele la altele.

Cel care săpa vorbea de unul singur cu voce scăzută. Mi-a fost imposibil să prind ceva din ceea ce zicea. M-am apropiat de grămada de pămînt proaspăt săpat, ferindu-mă de o lopată de pămînt tocmai atunci aruncată şi am privit atent în jos.

— Urîtă dimineaţă pentru treaba asta.

Sprijinindu-se în coada hîrleţului şi-a ridicat privirea spre mine un om bătrîn, îmbrăcat într-un costum ponosit şi murdar de noroi. Pe cap avea o şapcă de postav iar în jurul umerilor un sac. O barbă ţepoasă sură îi acoperea obrajii scofîlciţi ; ochii îi erau umezi şi inexpresivi.

Am încercat din nou.

— Ploaia, am zis.

I-a apărut pe chip o oarecare înţelegere. A privit spre cerul întunecat şi s-a scărpinat în barbă.

— După ploaie vine vreme bună, aş zice.

— Cred că ţi-e greu pe ploaie.

Pe fundul gropii apa era adîncă de cel puţin şase ţoli *.

---

* ţol — unitate de lungime de 2,54 cm.

A lovit cu hîrleţul în partea cealaltă a gropii şi a apărut un gol mare, de parcă ar fi pocnit ceva putred, din care se scurgea pămînt.

— Ar putea fi şi mai rău. De-a lungul anilor au fost înmormîntaţi atîţia în cimitirul ăsta mic, că oamenii nu mai sînt puşi în pămînt. Sînt îngropaţi în oseminte.

A rîs, dezvelindu-şi gingiile fără dinţi, apoi s-a aplecat în jos, a scormonit în pămîntul de la picioarele lui şi mi-a arătat un os de deget.

— Înţelegi ce vreau să spun ?

Interesul pentru viaţă în infinita ei varietate are în mod categoric limite, uneori chiar şi pentru un scriitor profesionist, aşa că m-am hotărît s-o iau din loc.

— Am înţeles bine ? Biserica aceasta este catolică ?

— Toţi sînt romano-catolici aici, a răspuns. Au fost dintotdeauna.

— Atunci poate îmi dai o mînă de ajutor. Caut un mormînt, poate are chiar monument, în interiorul bisericii. Gascoigne — Charles Gascoigne. Comandor de marină.

— N-am auzit niciodată de el şi sînt paracliser aici de patruzeci şi unu de ani. Cînd a fost înmormîntat ?

— Cam prin o mie şase sute optzeci şi cinci.

Expresia feţei i-a rămas neschimbată.

A zis calm :

— A, păi vedeţi, atunci e înainte de mine. Părintele Vereker... s-ar putea să ştie dînsul ceva.

— O fi în biserică ?

— Acolo, sau la casa parohială. Dincolo de copacii de lîngă gard.

În momentul acela, nu ştiu din ce cauză, ciorile din fagii de deasupra capetelor noastre au ţîşnit în zbor ; zeci de ciori ce se roteau în ploaie, umplînd văzduhul cu larma lor. Bătrînul a privit în sus şi a azvîrlit osul printre ramuri, apoi a strigat ceva foarte ciudat.

— Gălăgioase afurisite ! Duceţi-vă înapoi la Leningrad.

Eram pe punctul de a pleca, dar m-am oprit, intrigat.

— Leningrad ? am zis. Ce te face să spui asta ?

— Vin tocmai de-acolo. Şi graurii la fel. Au fost inelate la Leningrad şi îşi fac apariţia aici în octombrie. Iarna e prea frig pentru ele acolo.

— Nu mai spune ?

Se însufleţise de-a binelea acum. Şi-a luat o jumătate de ţigară de după ureche şi a vîrît-o în gură.

— E aşa de frig acolo iarna că-ţi îngheaţă măduva în oase. În timpul războiului au murit o mulţime de nemţi la Leningrad. Nu împuşcaţi sau de altceva. Pur şi simplu au îngheţat de frig.

Eram de-a dreptul fascinat, aşa că am zis :

— Cine ţi-a spus toate astea ?

— Despre păsări ? a întrebat, şi brusc s-a schimbat complet, apărîndu-i un fel de şiretenie pe faţă. Ei, Werner mi-a spus. El ştia totul despre păsări.

— Şi cine a fost Werner ?

— Werner ?

A clipit de mai multe ori, apoi din nou i-a apărut privirea aceea absentă, deşi era cu neputinţă să-ţi dai seama dacă era reală sau simulată.

— A fost un băiat bun... Werner. Bun băiat. N-ar fi trebuit să-i facă ce i-au făcut.

S-a aplecat asupra hîrleţului şi a început să sape din nou, nemaiacordîndu-mi nici o atenţie. Am mai zăbovit un moment, dar era evident că nu mai avea nimic de spus, deşi avusesem impresia că voi afla lucruri interesante. Am plecat fără nici o tragere de inimă, strecurîndu-mă printre morminte spre intrarea principală.

M-am oprit în pridvorul bisericii. Pe perete se găsea un panou pentru anunţuri, din lemn de culoare închisă ; scrisul era auriu, decolorat. *Biserica Sfînta Maria şi Toţi Sfinţii, Studley Constable,* iar dedesubt orele de liturghie şi spovedanie. Jos era scris *Părintele Philip Vereker, S.J.*

Uşa era foarte veche, din stejar prins cu benzi de fier nituite. Mînerul din bronz avea forma unui cap de leu, cu un inel mare în gură. Trebuia să întorci inelul într-o parte ca să deschizi uşa, ceea ce a pricinuit un scîrţîit uşor, sinistru.

Mă aşteptasem să găsesc întuneric înăuntru, în schimb m-am trezit în ceea ce era de fapt o catedrală medievală în miniatură, inundată de lumină şi surprinzător de spaţioasă. Arcadele naosului erau superbe, imenşi pilaştri normanzi înălţîndu-se spre o boltă nemaipomenită din lemn bogat sculptată cu figuri de oameni şi de animale, ce se păstrau într-o stare deosebit de bună. De-o parte şi de alta, la nivelul bolţii exista un şir de ferestre rotunde prin care pătrundea lumina ce mă surprinsese atît de mult.

Pe un perete, alături de un frumos agheasmatar din piatră, se găsea o placă pe care erau pictate numele tuturor preoților ce slujiseră în decursul anilor, începînd cu Rafe de Courcey în 1132 și sfîrșind cu Vereker care preluase parohia în 1943.

Mai încolo era o capelă mică și întunecoasă unde pîlpîiau lumînări în fața unei icoane a Fecioarei Maria, care în penumbra aceea părea că plutește. Am trecut pe lîngă ea și am luat-o pe culoarul central printre bănci. Era liniște desăvîrșită ; doar lumina rubinie de la lampa altarului principal, un Christ din secolul al cincisprezecelea sus pe crucea sa de lîngă altar, și ploaia care răpăia pe ferestrele înalte.

Am auzit un scîrțîit de tălpi pe piatră în spatele meu și o voce rece și categorică zicînd :

— Vă pot ajuta cu ceva ?

M-am întors și am văzut un preot stînd la intrarea Capelei Fecioarei, un bărbat înalt și uscățiv într-o sutană neagră decolorată. Avea părul sur închis, tuns scurt, iar ochii erau înfundați în orbite de parcă fusese nu demult bolnav, impresie accentuată de pielea foarte întinsă pe pomeții obrajilor. O față stranie. Omul acesta ar fi putut fi soldat sau învățat, ceea ce nu mă mira, amintindu-mi de panoul pentru anunțuri unde scria că este iezuit. După părerea mea, durerea era tovarășul nelipsit al acelei fețe. Cînd a venit spre mine, am văzut că se sprijinea greoi într-un baston de porumbar și își tîra piciorul stîng.

— Părintele Vereker ?

— Da, eu sînt.

— Am stat de vorbă afară cu bătrînul, paracliserul.

— A, da, Laker Armsby.

— Dacă ziceți că așa îl cheamă. Credea că m-ați putea ajuta.

I-am întins mîna.

— Apropo, mă numesc Higgins. Jack Higgins. Sînt scriitor.

A ezitat puțin înainte de a-mi strînge mîna, dar numai pentru că a trebuit să treacă bastonul din mîna dreaptă în cea stîngă. Chiar și așa am observat o reținere, sau numai mi s-a părut.

— Și cum aș putea eu să vă ajut, domnule Higgins ?

— Scriu o serie de articole pentru o revistă americană, am zis. Pe teme de istorie. Ieri am fost la biserica Sf. Margareta din Cley.

— O biserică frumoasă.

S-a aşezat pe banca cea mai apropiată.

— Iertaţi-mă, dar în ultima vreme obosesc cam repede.

— În cimitirul de acolo există un mormînt acoperit cu o lespede de piatră, am continuat. Îl ştiţi cumva ? „Lui James Greeve..."

M-a întrerupt imediat.

— ...care l-a ajutat pe Sir Cloudesley Shovel să dea foc „corăbiilor din portul Tripoli în Barbaria *, la patrusprezece ianuarie o mie şase sute şaptezeci şi şase". Mi-a arătat că poate zîmbi. Dar aceasta e o inscripţie faimoasă prin părţile acestea.

— Potrivit cercetărilor mele, cînd Greeve a fost comandant pe Orange Tree, a avut un secund pe nume Charles Gaiscoigne care mai tîrziu a ajuns comandor în marina militară. A murit din cauza unei răni vechi, în o mie şase sute optzeci şi trei şi se pare că Greeve a aranjat ca să fie adus şi înmormîntat la Cley.

— Înţeleg, a zis politicos, dar fără nici un interes deosebit. De fapt în vocea lui se simţea chiar o undă de nerăbdare.

— Nu există nici o urmă despre el în cimitirul din Cley, am zis, şi nici în registrele parohiei. Am încercat şi la bisericile din Wiveton, Glandford şi Blakeney, dar cu acelaşi rezultat.

— Şi credeţi că ar putea fi aici ?

— Mi-am revăzut însemnările şi mi-am amintit că fusese crescut în religia catolică. Atunci mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fi fost înmormîntat în credinţa respectivă. Locuiesc la hotelul Blakeney şi, stînd de vorbă cu unul dintre barmanii de acolo, am aflat că la Studley Constable există o biserică catolică. Fiind o localitate mică şi retrasă, mi-a trebuit mai bine de o oră ca s-o găsesc.

— Şi mă tem că aţi venit degeaba, a zis el şi s-a ridicat în picioare. Sînt aici de douăzeci şi opt de ani şi pot să vă asigur că nu l-am găsit nicăieri menţionat pe acest Charles Gascoigne. Oricum, biserica aceasta nu era catolică pe vremea la care vă referiţi.

— Da, chiar mă întrebam ce s-a întîmplat prin părţile acestea pe timpul lui Henrich al VIII-lea şi al Reformei.

* Denumirea de pe atunci a coastei africane între Tanger şi Egipt, vasală nominal sultanului, dar stăpînită în fapt de cetăţile corsarilor barbareşti.

— Biserica Sfînta Maria a devenit biserică anglicană ca majoritatea bisericilor engleze din perioada aceea, dar la sfîrşitul secolului trecut clădirea a fost tîrnosită din nou în credinţa romano-catolică.

— Nu e un caz cam ieşit din comun ? am întrebat.

— Nu chiar.

N-a mai încercat să continue discuţia şi se vedea clar că şi-a pierdut răbdarea.

Fusese ultima mea şansă şi cred că mi-am arătat dezamăgirea, dar, în orice caz, am insistat.

— Sînteţi absolut sigur ? Nici în documentele referitoare la perioada aceea ? S-ar putea să fie menţionat în registrul de decese.

— Întîmplător, istoria acestui ţinut mă interesează în mod deosebit, a zis cu o oarecare acreală. Nu există nici un document legat de această biserică pe care să nu-l cunosc şi vă pot asigura că Charles Gascoigne nu e menţionat nicăieri. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi. Cred că sînt aşteptat la masă.

Cînd a dat să plece, i-a alunecat bastonul şi s-a împiedicat, cît pe-aci să cadă. L-am apucat de cot şi am reuşit să-l calc pe piciorul stîng. Nici măcar nu s-a crispat de durere.

— Îmi pare rău că am fost atît de neîndemînatic, am zis.

A zîmbit pentru a doua oară.

— De fapt n-are de ce să mă doară. A lovit cu bastonul în picior. O pacoste afurisită, dar, cum se zice, m-am obişnuit să trăiesc cu ea.

O astfel de remarcă nu aştepta nici un comentariu şi era clar că nici nu avea o asemenea intenţie. Am mers împreună pe culoarul dintre bănci, încet, din cauza piciorului său.

— O biserică deosebit de frumoasă, am zis.

— Da, sîntem destul de mîndri de ea. Mi-a deschis uşa. Îmi pare rău că nu am putut să vă ajut.

— Nu-i nimic, am răspuns. Vă deranjează dacă arunc o privire prin cimitir dacă tot sînt aici ?

— Un om greu de convins, după cîte văd. Dar nu era nici o răutate în felul în care mi-a vorbit. De ce nu ? Avem cîteva pietre funerare foarte interesante. Vă recomand îndeosebi partea de vest. Începuturile secolului al optspre-

zecelea, indiscutabil făcute de același cioplitor în piatră care a lucrat și la Cley.

De data aceasta mi-a întins el mîna. Cînd i-am strîns-o, mi-a zis :

— Știți, numele dumneavoastră îmi este cunoscut. Nu cumva ați scris anul trecut o carte despre tulburările din Ulster ?

— Ba da, am răspuns. O treabă urîtă.

— Războiul este întotdeauna așa, domnule Higgins. Fața îi era posomorîtă. Omul în postura sa cea mai crudă. Bună ziua.

A închis ușa, iar eu am rămas în pridvor. O întîlnire ciudată. Am aprins o țigară și am pășit în ploaie. Paracliserul plecase și pentru moment nu mai era nimeni în cimitir, în afară de ciori, bineînțeles. *Ciorile de la Leningrad.* M-a cuprins din nou mirarea, dar am alungat cu hotărîre acest gînd. Aveam treabă. Nu că nutream mare speranță de a găsi mormîntul lui Charles Gascoigne, după ce vorbisem cu părintele Vereker, dar adevărul era că nu mai aveam unde să-l caut în altă parte.

Am procedat metodic pornind din partea de vest și fiind atent la pietrele de mormînt pomenite de preot. Erau într-adevăr neobișnuite. Sculptate și gravate cu ornamente simple de oase, cranii, clepsidre înaripate și arhangheli. Interesant, dar era cu totul altă perioadă decît cea în care murise Gascoigne.

Mi-a trebuit o oră și douăzeci de minute ca să cercetez toată zona și în cele din urmă mi-am dat seama că fusese în zadar. În primul rînd, spre deosebire de majoritatea cimitirelor din zilele noastre, acesta era foarte bine îngrijit. Iarba tăiată, boschetele cu crăcile retezate, foarte puține locuri năpădite de plante sau ascunse parțial vederii.

Deci, nici urmă de Charles Gascoigne. Stăteam lîngă groapa proaspăt săpată cînd în cele din urmă m-am recunoscut învins. Bătrînul paracliser o acoperise cu o prelată ca s-o ferească de ploaie și un capăt căzuse înăuntru. M-am ghemuit ca s-o trag la loc și cînd am început să mă ridic de jos am observat un lucru ciudat.

La o distanță de vreo doi yarzi *, lîngă peretele bisericii, la baza turnului, se găsea o piatră funerară cu partea de sus plată, așezată pe un mormînt acoperit cu iarbă verde. Era de la începutul secolului al optsprezecelea, un

* yard — unitate de lungime engleză de 0,9144 m.

exemplu de lucrătură făcută de meşterul local de care am mai pomenit. Avea la cap un craniu splendid dăltuit şi două oase încrucişate, şi era dedicată unui negustor de lină, Jeremiah Fuller, soţiei sale şi celor doi copii. Cum stăteam aşa ghemuit, am observat că sub ea se mai găsea o altă lespede.

Celtul din mine iese cu uşurinţă la iveală şi deodată m-a cuprins un freamăt iraţional, conştient parcă de faptul că mă găseam în pragul unei descoperiri. Am îngenuncheat pe piatra funerară şi am încercat să ajung cu degetele la lespede, dar mi-a fost destul de greu. Totuşi, cu totul pe neaşteptate, a început să se mişte.

— Hai, Gascoigne, am zis încet. Eşti al meu.

Lespedea a alunecat într-o parte a mormîntului şi a ieşit în întregime la iveală. Cred că a fost unul din cele mai extraordinare momente din viaţa mea. Era o simplă piatră funerară avînd la cap o cruce germană pe care majoritatea oamenilor ar considera-o o cruce de fier. Inscripţia de sub ea era în limba germană şi suna aşa : *Hier ruhen Oberstleutnant Kurt Steiner und 13 Deutsche Fallschirmjäger gefallen am 6. November 1943.*

În general germana mea e mediocră datorită faptului că nu o folosesc, dar destul de bună pentru a înţelege inscripţia aceasta „Aici odihneşte locotenent-colonelul Kurt Steiner, împreună cu 13 paraşutişti germani căzuţi la datorie în ziua de 6 noiembrie 1943".

Am rămas chircit în ploaie, verificîndu-mi traducerea cu grijă. Nu mă înşelam, deşi mi se părea imposibil şi lipsit de orice noimă. Întîmplător ştiam, deoarece scrisesem cîndva un articol despre această chestiune, că, atunci cînd a fost deschis cimitirul militar german de la Cannok Chase, din Staffordshire, în 1967, rămăşiţele pămînteşti ale celor patru mii nouă sute douăzeci şi cinci de ostaşi germani care au murit în Marea Britanie în timpul primului şi celui de-al doilea război mondial au fost transferate acolo.

Inscripţia suna „Căzuţi la datorie". Nu, era de-a dreptul absurd. Probabil o farsă pusă la cale cu grijă de cineva. Numai asta putea fi.

Orice alte gînduri cu privire la acest subiect mi-au fost întrerupte brusc de un strigăt plin de revoltă.

— Ce naiba faceţi aici ?

Părintele Vereker venea şchiopătînd spre mine printre morminte, ţinînd deasupra capului o umbrelă mare, neagră.

— Cred că o să vi se pară interesant acest lucru, părinte, am strigat eu vesel. Am făcut o descoperire uimitoare.

Cînd a venit mai aproape, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Şi într-adevăr aşa era, pentru că se albise la faţă de furie şi tremura.

— Cum de-aţi îndrăznit să mişcaţi piatra aceea ? Aţi comis un sacrilegiu... acesta e cuvîntul cel mai potrivit pentru ce-aţi făcut.

— Bun, am zis. Îmi pare rău de ce am făcut, dar uitaţi-vă ce-am găsit dedesubt.

— Nu-mi pasă ce-aţi găsit dedesubt. Puneţi-o imediat la loc.

Începeam şi eu să mă supăr.

— Asta-i bună ! Nu vă daţi seama ce scrie aici ? Dacă nu ştiţi nemţeşte, daţi-mi voie să vă spun eu. „Aici odihneşte locotenent-colonelul Kurt Steiner împreună cu 13 paraşutişti germani căzuţi la datorie în ziua de 6 noiembrie 1943". Nu găsiţi aceasta de-a dreptul uluitor ?

— Nu în mod deosebit.

— Vreţi să spuneţi că aţi mai văzut-o.

— Nu, bineînţeles că nu.

Acum pe chip i se citea teama şi în glas avea o undă de deznădejde cînd a adăugat :

— Şi acum vreţi să fiţi amabil să puneţi prima piatră la loc ?

Nu-l crezusem nici măcar o clipă.

— Cine a fost acest Steiner ? am întrebat. Ce s-a întîmplat ?

— V-am spus deja. N-am nici cea mai vagă idee, a zis el, părînd şi mai înspăimîntat.

În clipa aceea mi-am amintit ceva.

— Dumneavoastră eraţi aici în o mie nouă sute patruzeci şi trei, nu-i aşa ? Atunci aţi preluat parohia. Aşa scrie pe placa din interiorul bisericii.

Şi-a ieşit de-a binelea din fire şi a izbucnit :

— Pentru ultima oară v-o spun. Vreţi să puneţi piatra aceea la loc, aşa cum aţi găsit-o ?

— Nu, am răspuns. Mă tem că nu pot.

Destul de ciudat, dar păru să-şi recapete oarecum stăpînirea de sine.

— Foarte bine, a zis el calm. Atunci o să-mi faceţi plăcerea să plecaţi imediat.

N-avea nici un sens să ne certăm, gîndindu-mă la starea în care se găsea, aşa că am încheiat scurt :

— E în ordine, părinte, dacă aşa vreţi.

Ajunsesem pe cărare cînd a strigat :

— Şi să nu vă mai întoarceţi. Dacă reveniţi, n-o să ezit să chem poliţia locală.

Am ieşit pe poarta cimitirului, am urcat în Peugeot şi am demarat. Ameninţările lui nu mă îngrijorau. Eram prea agitat ca să-mi pese, prea intrigat. Studley Constable mă intriga din toate punctele de vedere. Era unul din locurile acelea ce par a nu exista nicăieri altundeva decît în North Norfolk. Tipul de sat peste care dai din întîmplare într-o zi şi pe care nu-l mai poţi regăsi niciodată, încît începi să te întrebi dacă într-adevăr a existat vreodată.

Nu că ar fi fost ceva deosebit. O biserică, o casă parohială veche în grădina împrejmuită cu gard de piatră, cincisprezece sau şaisprezece căsuţe nu prea arătoase, răsfirate de-a lungul rîului, moara veche cu roata uriaşă, cîrciuma Studley Arms peste drum de pajiştea satului.

Am oprit la marginea drumului, lîngă rîu, am aprins o ţigară şi am chibzuit în tihnă la tot ceea ce se întîmplase. Părintele Vereker mintea. Eram convins că văzuse lespedea înainte şi-i cunoştea semnificaţia. Cînd te gîndeşti, era de-a dreptul o ironie. Venisem la Studley Constable întîmplător, ca să-l caut pe Charles Gascoigne. În schimb descoperisem ceva cu mult mai interesant, un adevărat mister. Dar ce voi face mai departe ? Aceasta era întrebarea.

Soluţia a venit de la sine, aproape imediat, în persoana lui Laker Armsby, paracliserul, care a apărut de pe o ulicioară printre două case. Era încă stropit cu noroi şi mai avea sacul acela vechi în jurul umerilor. A traversat drumul şi a intrat la Studley Arms. Eu am coborît imediat din Peugeot şi l-am urmat.

După firma de deasupra intrării, proprietarul era unul George Henry Wilde. Am deschis uşa şi m-am trezit într-un coridor pardosit cu dale de piatră şi pereţi lambrisaţi. În partea stîngă era o uşă întredeschisă şi se auzeau murmure de voci şi hohote de rîs.

Localul nu avea bar, doar o sală mare, plăcută, cu un cămin din piatră, mai multe bănci cu spătarul înalt şi cîteva mese de lemn. Înăuntru se găseau vreo cinci-şase clienţi, dar nici unul tînăr. Aş fi zis că vîrsta medie era de şaizeci de ani — o trăsătură caracteristică dureros de obişnuită în zilele noastre în asemenea zone rurale.

Erau săteni pînă în măduva oaselor, cu feţele bătute de vînt şi arse de soare, pe cap cu şepci de tweed şi în picioare cu cizme de cauciuc. Trei jucau domino urmăriţi de alţi doi, un bătrîn şedea lîngă foc şi cînta încet din muzicuţă. Toţi şi-au ridicat privirile spre mine, examinîndu-mă cu acel interes grav pe care grupurile strîns unite îl au întotdeauna faţă de străini.

— Bună ziua, am zis.

Doi sau trei au dat din cap destul de binevoitori, deşi un tip masiv, cu barbă neagră înspicată, nu părea prea prietenos. Laker Armsby şedea singur la o masă, cu un pahar de bere dinainte, preocupat să-şi răsucească o ţigară între degete. Şi-a pus ţigara în gură, iar eu m-am apropiat de el şi i-am oferit foc.

— Bună.

A privit absent în sus, apoi faţa i s-a înseninat.

— O, iar dumneata. L-ai găsit deci pe părintele Vereker ?

Am încuviinţat din cap.

— Mai vrei un pahar ?

— N-aş zice nu. Şi-a golit paharul din cîteva înghiţituri. O halbă de bere neagră ar merge grozav. Georgy !

M-am întors şi-am văzut un bărbat scund şi îndesat, în cămaşă şi vestă, stînd în spatele meu, probabil proprietarul, George Wilde. Părea cam de aceeaşi vîrstă cu ceilalţi, cu aspect de om cumsecade, doar că avea un semn neobişnuit. Fusese cîndva împuşcat în faţă din apropiere. Eram sigur de asta, pentru că văzusem multe răni de glonţ în viaţa mea. În cazul lui, glonţul lăsase o brazdă adîncă în obrazul stîng şi-i ciupise din os. Avusese mare noroc.

A zîmbit îndatoritor.

— Şi dumneavoastră, domnule ?

I-am spus că aş vrea o vodcă mare cu tonic, ceea ce a determinat priviri amuzate din partea fermierilor sau ce-or fi fost, dar asta nu m-a deranjat în mod deosebit întrucît vodca e singurul fel de alcool pe care-l beau cu oarecare plăcere. Ţigara lui Laker Armsby, răsucită cu mîna, nu durase prea mult, aşa că i-am dat eu una pe care a luat-o în grabă. Au sosit băuturile şi pe-a lui am împins-o spre el.

— De cît timp ziceaţi că sînteţi paracliser la Sfînta Maria ?

— De patruzeci şi unu de ani.

A golit pînă la fund halba.

— Poftim, mai bea una şi povesteşte-mi despre Steiner.

Muzicuţa s-a întrerupt brusc din cîntat şi toată conversaţia a încetat. Bătrînul Laker Armsby s-a holbat la mine pe deasupra halbei şi privirea aceea vicleană i-a apărut din nou pe faţă.

— Steiner ? a zis. Păi, Steiner a fost...

George Wilde a apărut brusc, s-a întins după paharul gol şi a şters masa cu o cîrpă.

— Gata, domnule, e ora închiderii, vă rog.

Mi-am privit ceasul. Era două şi jumătate.

— Vă înşelaţi, am zis. Mai e o jumătate de oră pînă la închidere.

A ridicat paharul de vodcă şi mi l-a întins.

— Acesta e un local liber, domnule, şi într-un sătuc liniştit, ca acesta, de obicei facem cum ne place şi nu se supără nimeni. Dacă zic că închid la două şi jumătate, atunci aşa rămîne. A zîmbit cu amabilitate. În locul dumitale eu aş termina de băut.

Era o asemenea tensiune în local că o puteai tăia cu cuţitul. Toţi şedeau jos şi mă priveau cu asprime, cu feţe hotărîte şi ochi de cremene, iar uriaşul cu barba neagră s-a apropiat de capul mesei şi s-a aplecat peste ea, privindu-mă cu duşmănie.

— L-ai auzit, a zis cu o voce gravă şi ameninţătoare. Termină de băut ca un băiat cuminte şi pleacă acasă, oriunde o fi.

Nu i-am răspuns deoarece atmosfera se încingea cu fiecare clipă ce trecea. Mi-am băut vodca şi tonicul încet, fără să mă grăbesc, deşi nici acum nu ştiu dacă am făcut-o ca să le dovedesc lor ceva sau mie însumi, apoi am plecat.

Ciudat, dar nu eram furios, doar fascinat de toată povestea asta incredibilă şi mersesem de-acum prea departe ca să mai dau înapoi. Trebuia să obţin cîteva răspunsuri şi mi-a venit în minte ideea că există o modalitate clară de a le obţine.

Am urcat în Peugeot, am trecut podul şi am ieşit din sat, trecînd pe lîngă biserică şi casa parohială, îndreptîndu-mă spre Blakeney. La cîteva sute de yarzi de biserică, am intrat cu maşina pe un drum de căruţe, am lăsat-o acolo şi m-am întors înapoi, luînd cu mine un mic aparat de fotografiat Pentax din bordul maşinii.

Nu-mi era teamă. În definitiv, într-o împrejurare faimoasă fusesem escortat de la Hotelul Europa din Belfast

pînă la aeroport de oameni cu pistoale în buzunare, recomandîndu-mi să plec cu primul avion, pentru binele meu, şi să nu mă mai întorc. Dar m-am întors şi încă de mai multe ori ; ba chiar am scris o carte despre asta.

Cînd am revenit în cimitir, am găsit lespedea dedicată lui Steiner şi oamenilor săi întocmai cum o lăsasem. Am verificat încă o dată inscripţia, ca să fiu sigur că n-o să mă fac de rîs, am făcut cîteva fotografii din diferite unghiuri, apoi m-am dus în grabă la biserică şi am intrat înăuntru.

Am trecut în spatele unei draperii ce se-ntindea dintr-o parte în cealaltă la baza turnului. Pe o bară de fier fixată în perete erau agăţate în ordine stihare scurte, stacojii şi stihare albe pentru băieţii din cor. Se mai afla un cufăr vechi legat în fier şi prin obscuritatea de deasupra se vedeau atîrnînd frînghiile clopotelor. Pe un perete se găsea o placă prin care se aducea la cunoştinţa oamenilor că în ziua de 22 iulie 1936 au fost cîntate din clopote cinci mii cincizeci şi opt de variaţiuni în si bemol. Am observat cu interes că Laker Armsby figura pe lista celor şase clopotari care participaseră la acest eveniment.

Şi mai interesant era însă un şir de găuri, dintr-o parte într-alta a plăcii, umplute cîndva cu ipsos şi vopsite. Continuau apoi în zidărie, arătînd întocmai ca o rafală de mitralieră, dar ar fi fost prea de tot.

Ceea ce căutam eu era registrul de decese, ori acolo nu exista nici urmă de cărţi sau documente. Am ieşit de după draperie şi aproape imediat am observat o uşă în peretele din spatele agheasmatarului. S-a deschis destul de uşor cînd am încercat mînerul. Am păşit înăuntru şi m-am trezit într-o cămăruţă lambrisată cu stejar care nu putea fi decît sacristia. Aici se găsea un raft pe care erau aşezate două sutane, cîteva stihare şi odăjdii. Mai erau, de asemenea, un dulap din stejar şi un birou vechi masiv.

Am încercat mai întîi dulapul şi am dat imediat peste ceea ce căutam. Pe unul dintre rafturi se găseau tot felul de registre puse în ordine. Trei erau registre de decese, şi anul 1943 era în al doilea. Am răsfoit repede paginile, dîndu-mi imediat seama că voi încerca un sentiment de dezamăgire cruntă.

În noiembrie 1943 fuseseră înregistrate două decese şi ambele de femei. M-am întors în grabă înapoi la începutul anului, ceea ce nu mi-a luat mult timp, apoi am închis registrul şi l-am pus la loc în dulap. Aşadar o pistă foarte

simplă îmi era închisă. Dacă Steiner, oricine o fi fost el, fusese înmormîntat aici, trebuia să fi fost trecut în registru. Aceasta era o prevedere indiscutabilă a legii engleze. Aşa că ce naiba însemnau toate astea ?

Am deschis uşa sacristiei şi am ieşit afară, închizînd-o după mine. În faţa mea stăteau doi dintre oamenii de la cîrciumă. George Wilde şi bărbatul cu barbă neagră, care, am observat cu îngrijorare, purta o puşcă de vînătoare cu două ţevi.

— Trebuie să recunoaşteţi că eu v-am sfătuit să plecaţi de-aici, domnule, a zis Wilde liniştit. De ce n-aţi fost înţelegător ?

— Ce naiba mai aşteptăm ? a întrebat bărbatul cu barbă neagră. Să terminăm o dată cu ăsta.

S-a mişcat cu viteză uimitoare pentru un bărbat de asemenea proporţii şi m-a înşfăcat de reverele trenciului. În acelaşi moment s-a deschis uşa sacristiei şi în spatele meu a apărut Vereker. Habar n-aveam de unde apăruse, dar am fost cu adevărat bucuros că-l văd.

— Ce Dumnezeu se petrece aici ? a întrebat.

— Lăsaţi asta în grija noastră, părinte, o s-o rezolvăm noi, a răspuns Barbă-neagră.

— N-o să rezolvaţi nimic, Arthur Seymour, a zis Vereker. Dă-te înapoi.

Seymour l-a privit hotărît, continuînd să mă ţină. L-aş fi putut pune la punct în mai multe feluri, dar mi-am dat seama că n-avea nici un rost.

— Seymour ! a zis Vereker din nou, de data asta cu voce aspră.

Seymour a slăbit încet strînsoarea.

— Domnule Higgins, nu vă mai întoarceţi aici, a zis Vereker. Ar trebui să vă fie clar că n-ar fi în interesul dumneavoastră.

— Bine zis.

Nu mă aşteptam să mai fiu urmărit după intervenţia lui Vereker, dar nu părea prudent să mai zăbovesc, aşa că m-am îndreptat spre maşină cu pas grăbit. Puteam continua mai tîzriu elucidarea acestei afaceri misterioase.

M-am dus la maşină unde l-am găsit pe Laker Armsby care şedea pe capotă şi îşi răsucea o ţigară. Cînd m-am apropiat, s-a ridicat.

— Bine că vă văd, a zis. Aţi scăpat deci ?

Pe chipul lui se vedea aceeaşi şiretenie vulgară. Mi-am scos ţigările şi i-am oferit una.

— Vrei să ştii ceva ? l-am întrebat. Nu cred că eşti chiar atît de prost cum vrei să pari.

A zîmbit cu viclenie şi a slobozit un nor de fum în ploaie.

— Cît ?

Am ştiut imediat ce vroia, dar pentru moment m-am făcut că nu pricep.

— Ce înţelegi prin cît ?

— Cît aţi da ca să aflaţi despre Steiner ?

S-a rezemat de maşină şi m-a privit aşteptînd, aşa că mi-am scos portofelul, am scos o bancnotă de cinci lire şi i-am arătat-o ţinînd-o între degete. Ochii i-au strălucit şi s-a întins după ea, dar mi-am retras mîna.

— O, nu. Mai întîi vreau cîteva răspunsuri.

— Bine, jupîne. Ce doreşti să ştii ?

— Kurt Steiner ăsta... cine a fost ?

M-a privit pe furiş cu acelaşi zîmbet şiret pe buze.

— E simplu, a zis el. A fost tînărul ăla neamţ care a venit aici cu oamenii lui să-l împuşte pe domnul Churchill.

Am fost atît de uimit încît am rămas holbîndu-mă la el. A înhăţat bancnota din mîna mea, s-a întors şi a şters-o tîrşindu-şi picioarele.

*

Unele întîmplări din viaţă sînt atît de şocante prin efectul lor, încît devin aproape imposibil de acceptat, la fel ca atunci cînd o voce necunoscută îţi spune la telefon că cineva pe care l-ai iubit foarte mult tocmai a murit. Cuvintele îşi pierd înţelesul, mintea ţi se blochează pentru cîteva clipe — un răgaz necesar pentru a te pregăti să faci faţă situaţiei.

Într-o astfel de stare m-am găsit eu după uimitoarea afirmaţie a lui Laker Armsby. Nu numai pentru că era atît de incredibilă. Dacă există vreo lecţie pe care am învăţat-o în viaţă, este că atunci cînd consideri un lucru imposibil, el se va întîmpla probabil săptămîna viitoare. Realitatea este că, dacă ceea ce spusese Armsby era adevărat, implicaţiile erau atît de uriaşe încît pentru moment mintea mea refuza să înţeleagă o asemenea idee. Deşi era prezentă în mintea mea, nu mă gîndeam conştient la ea.

M-am întors la hotelul Blakeney, mi-am făcut bagajele, am plătit nota şi am pornit spre casă ; era primul

popas dintr-o călătorie care, deşi nu-mi dădeam seama atunci, urma să-mi ia un an din viaţă. Un an în care, străbătînd jumătate de lume, am studiat sute de dosare şi am luat zeci de interviuri. Am fost în San Francisco, Singapore, Argentina, Hamburg, Berlin, Varşovia şi chiar — culmea ironiei — la Falls Road în Belfast. Oriunde mi se părea că ar exista vreun indiciu, oricît de neînsemnat, care să mă conducă spre adevăr, şi mai ales către o cît de mică cunoaştere şi înţelegere a acestei enigme care era Kurt Steiner, el fiind oarecum figura centrală a acestor întîmplări.

2

Într-un fel, totul a început datorită unui om pe nume Otto Skorzeny, care în ziua de duminică 12 septembrie 1943 a reuşit una din cele mai îndrăzneţe acţiuni de comando din cel de-al doilea război mondial, dovedind astfel încă o dată, spre deplina satisfacţie a lui Adolf Hitler că, aşa ca întotdeauna, el avusese dreptate şi nu Înaltul comandament al forţelor armate.

Pe neaşteptate Hitler voise să ştie de ce armata germană nu avea unităţi de comando ca cele englezeşti care operau cu mult succes de la începutul războiului. Ca să-l satisfacă, Înaltul comandament a hotărît să se formeze o astfel de unitate. Pe vremea aceea, Skorzeny, un tînăr locotenent din SS, pierdea vremea prin Berlin făcînd anticameră, după ce fusese declarat inapt pentru prestarea serviciului militar şi lăsat la vatră. A fost înaintat la gradul de căpitan şi numit şeful Forţelor speciale germane. nici gradul nici funcţia neînsemnînd prea mult, ceea ce de fapt şi intenţionase Înaltul comandament.

Spre ghinionul lor, Skorzeny s-a dovedit un soldat strălucit, deosebit de înzestrat pentru sarcinile ce i se încredinţau. Evenimentele i-au oferit curînd şansa de a dovedi acest fapt.

La 3 septembrie 1943 Italia a capitulat, după ce Mussolini fusese înlăturat de la putere şi mareşalul Badoglio dăduse ordin să fie arestat şi închis. Hitler a insistat ca fostul său aliat să fie găsit şi eliberat. Părea un lucru imposibil şi chiar marele Erwin Rommel nu vedea nimic

bun în această idee şi spera că nu i se va încredinţa lui misiunea.

N-a fost imposibil, deoarece Hitler i-a încredinţat-o personal lui Skorzeny, care s-a apucat de treabă cu toată energia şi hotărîrea şi în curînd a descoperit că Mussolini, păzit de două sute cincizeci de oameni, era ţinut în Hotelul Sporturilor de pe culmea masivului Gran Sasso, din Abruzzi, înaltă de trei mii de metri.

Skorzeny a aterizat cu planorul, împreună cu cincizeci de paraşutişti, a luat cu asalt hotelul şi l-a eliberat. De acolo Mussolini a fost dus cu un mic avion de recunoaştere Storch la Roma, unde a fost transbordat într-un Dornier, pînă la Vizuina lupului, cartierul general al lui Hitler pentru frontul de est, situat la Rastenburg, într-o regiune sumbră şi umedă, cu păduri dese, în Prusia orientală.

Această faptă vitejească i-a adus lui Skorzeny un pumn de medalii, inclusiv Crucea de cavaler şi l-a lansat într-o carieră ce urma să însumeze nenumărate acţiuni temerare care au făcut din el o legendă vie. Cei de la Înaltul comandament, suspicioşi faţă de asemenea metode neobişnuite, ca toţi ofiţerii în vîrstă de pretutindeni, n-au fost de fel impresionaţi.

Nu acelaşi lucru s-a întîmplat cu Führer-ul, care era în al nouălea cer de bucurie şi dansa cum nu mai dansase de la căderea Parisului. Tot atît de vesel era şi în seara de miercuri, după sosirea lui Mussolini la Rastenburg, cînd a ţinut o întrunire în baraca pentru conferinţe, ca să discute evenimentele din Italia şi viitorul rol al Ducelui.

Sala hărţilor, cu tavan şi pereţi din lemn de pin, era surprinzător de plăcută. Într-o parte se găsea o masă rotundă, cu o vază de flori în mijloc, înconjurată de unsprezece scaune cu împletitură de rafie. În cealaltă parte a camerei se afla o masă lungă cu hărţi. Micul grup de bărbaţi care stăteau în picioare lîngă ea şi discutau situaţia de pe frontul italian era format din Mussolini, Josef Goebbels, ministrul propagandei şi împuternicit general pentru ducerea războiului total, Heinrich Himmler, Reichsführer SS, şeful poliţiei de stat şi al poliţiei secrete de stat — printre alte funcţii — şi amiralul Wilhelm Canaris, şeful serviciului de spionaj şi contraspionaj al armatei, Abwehr-ul.

Cînd Hitler intră în cameră, toţi înţepeniră în poziţie de drepţi. Părea foarte bine dispus, ochii-i străluceau, pe

chip avea un uşor zîmbet imobil. Se repezi la Mussolini şi-i strînse mîna cu căldură ţinîndu-i-o într-ale lui.

— Arăţi mai bine în seara aceasta, Duce. Vădit mai bine.

Tuturor celorlalţi prezenţi li se părea că dictatorul italian arată îngrozitor. Obosit şi apatic, păstrînd doar puţin din vechiul său entuziasm.

Reuşi totuşi să zîmbească slab. Führer-ul bătu din palme.

— Ei bine, domnilor, care ar trebui să fie următoarea noastră mişcare în Italia ? Ce ne rezervă viitorul ? Care este părerea dumneavoastră, Herr Reichsführer ?

Himmler îşi scoase pince-nez-ul din argint şi îşi şterse lentilele cu meticulozitate în timp ce răspunse.

— Victorie totală, mein Führer. Ce altceva ? Prezenţa Ducelui aici este o dovadă elocventă a modului strălucit în care aţi salvat situaţia după ce trădătorul Badoglio a semnat armistiţiul.

Hitler încuviinţă din cap, cu faţa serioasă şi se întoarse spre Goebbels.

— Şi tu, Josef ?

Ochii negri, sticloşi ai lui Goebbels străluciră de entuziasm.

— Sînt de aceeaşi părere, mein Führer. Eliberarea Ducelui a produs o mare senzaţie atît în ţară cît şi în străinătate. Prietenii şi duşmanii sînt deopotrivă plini de admiraţie. Putem sărbători o victorie morală deosebită datorită conducerii voastre inspirate.

— Şi nu le datorez nici o mulţumire generalilor mei. Hitler se întoarse spre Canaris, care privea harta, cu un uşor zîmbet ironic pe faţă. Dumneata, Herr Admiral ? Şi dumneata consideri aceasta o victorie morală deosebită ?

Există situaţii cînd merită să spui adevărul, altele cînd e mai bine să-l treci sub tăcere. Cu Hitler era întodeauna greu să-ţi dai seama cum e mai bine.

— Mein Führer, flota de bătălie italiană stă acum ancorată sub tunurile fortăreţei din Malta. A trebuit să părăsim Corsica şi Sardinia şi ne parvin ştiri că vechii noştri aliaţi se pregătesc deja să lupte împotriva noastră.

Hitler se făcuse palid ca un mort, ochii îi scînteiau şi pe frunte îi apăruse o uşoară transpiraţie, dar Canaris continuă :

— Cît priveşte noua republică socială italiană, proclamată de Duce, şi aici Canaris ridică din umeri, pînă acum

nici o ţară neutră, nici măcar Spania, n-a acceptat să stabilească relaţii diplomatice cu ea. Regret că trebuie s-o spun, mein Führer, dar, după părerea mea, nici n-o vor face.

— Părerea dumitale ? explodă Hitler de furie. Părerea dumitale ? Eşti la fel de supărător ca şi generalii mei şi cînd îi ascult, ce se-ntîmplă ? Insuccese pretutindeni. Se apropie de Mussolini care părea cam alarmat şi îi puse un braţ în jurul umerilor. Ducele se află aici datorită Înaltului comandament ? Nu. Este aici pentru că eu am insistat să se înfiinţeze o unitate de comando, întrucît intuiţia mi-a spus că era cel mai bun lucru de făcut.

Goebbels părea îngrijorat, Himmler calm şi enigmatic ca de obicei, dar Canaris rămase pe poziţie.

— N-am vrut să spun nimic critic la adresa dumneavoastră, mein Führer.

Hitler se dusese la fereastră şi privea afară, cu mîinile încleştate la spate.

— Am un instinct pentru aceste lucruri şi eram sigur de succesul unei asemenea operaţii. O mînă de oameni curajoşi, sfidînd totul. Se întoarse cu faţa spre ei. Fără mine n-ar fi existat Gran Sasso, pentru că fără mine n-ar fi existat Skorzeny, zise el ca şi cum ar fi citat din Biblie. Nu vreau să fiu prea aspru cu dumneata, Herr Admiral, dar, în definitiv, ce aţi realizat dumneata şi oamenii dumitale din Abwehr în ultima vreme ? Mi se pare că tot ceea ce puteţi face este să produceţi trădători ca Dohnanyi.

Hans von Dohnanyi, care lucrase pentru Abwehr fusese arestat în luna aprilie pentru trădare.

Canaris era mai palid ca oricînd ; se găsea pe un teren într-adevăr periculos.

— Mein Führer, n-a fost nici o intenţie din partea mea... zise el.

Hitler îl ignoră şi se întoarse spre Himmler.

— Şi dumneata, Herr Reichsführer, ... dumneata ce crezi ?

— Eu vă accept ideea fără nici o rezervă, mein Führer, îi spuse Himmler. Fără nici o rezervă ; dar nu e mai puţin adevărat că într-o oarecare măsură sînt subiectiv. Skorzeny, în definitiv, este ofiţer SS. Pe de altă parte, aş fi zis că afacerea Gran Sasso era din cele de care trebuie să se ocupe cei din Brandenburg.

Himmler se referea la Divizia Brandenburg, o unitate unică în felul ei, formată la începutul războiului pentru a îndeplini misiuni speciale. Activităţile ei erau, în princi-

piu, conduse de Secţia II a Abwehr-ului, secţie specializată în sabotaj. În ciuda eforturilor lui Canaris, această forţă de elită fusese, în cea mai mare parte, irosită în operaţii de şoc în spatele liniilor ruseşti, unde nu realizase mare lucru.

— Exact, zise Hitler. Ce-au făcut valoroşii dumitale din Divizia Brandenburg ? Nimic care să merite o discuţie de o clipă. Se ambala din nou înfuriindu-se şi, aşa cum se întîmpla totdeauna în asemenea împrejurări, era în stare să recurgă la prodigioasa lui memorie într-un grad uimitor. Cînd a fost înfiinţată această unitate Brandenburg, iniţial s-a numit Compania pentru Misiuni Speciale şi îmi amintesc că am auzit că von Hippel, primul ei comandant, le-a spus că atunci cînd vor termina instrucţia vor fi în stare să-l aducă chiar şi pe Diavol din iad. Mi se pare o ironie, Herr Admiral, deoarece după cîte îmi amintesc nu ei mi l-au adus pe Duce. A trebuit să aranjez eu însumi aceasta. Vocea i se ridicase într-un crescendo, ochii îi scăpărau foc, faţa era umedă de transpiraţie. Nimic ! strigă strident. Nu mi-ai adus nimic şi totuşi cu astfel de oameni, cu asemenea posibilităţi, ar fi trebuit să fiţi capabil să mi-l aduceţi pe Churchill din Anglia.

Un moment se făcu linişte deplină în timp ce Hitler îşi plimba privirea de la unul la altul.

— Nu este aşa ?

Mussolini părea speriat, Goebbels încuviinţă din cap plin de zel. Himmler fu acela care puse paie pe foc zicînd calm :

— De ce nu, mein Führer ? În definitiv totul e cu putinţă, oricît ar părea de fantastic, aşa cum aţi dovedit aducîndu-l pe Duce de la Gran Sasso.

— Foarte adevărat. Hitler era din nou calm. O ocazie minunată, Herr Admiral, să ne arăţi de ce este în stare Abwehr-ul.

Canaris era uluit.

— Mein Führer, să înţeleg că vreţi... ?

— În definitiv, o unitate de comando engleză a atacat cartierul general al lui Rommel din Africa, zise Hitler, şi grupuri similare au făcut incursiuni pe coasta franceză de mai multe ori. Trebuie să cred că tinerii germani sînt capabili de mai puţin ? Îl bătu uşor pe Canaris pe umăr şi zise cu amabilitate : Ocupă-te de asta, Herr Admiral. Pune lucrurile în mişcare. Sînt sigur că o să găseşti ceva.

Se întoarse spre Himmler. Eşti de acord, Herr Reichsführer ?

— Fireşte, răspunse Himmler fără nici o ezitare. Un studiu al posibilităţilor de realizare cel puţin... fără îndoială Abwehr-ul poate face asta. Zîmbi uşor lui Canaris care stătea ca trăznit.

Canaris îşi umezi buzele uscate şi rosti cu voce răguşită :

— Cum ordonaţi, mein Führer.

Hitler îl luă de după umeri.

— Bine. Ştiam că mă pot bizui pe dumneata, ca-ntotdeauna.

Întinse braţul ca pentru a le face semn să se apropie şi se aplecă deasupra hărţii.

— Şi-acum domnilor, ...situaţia din Italia.

*

Canaris şi Himmler se întorceau la Berlin în noaptea aceea cu un Dornier. Au plecat de la Rastenburg în acelaşi timp şi au parcurs cele nouă mile pînă la aerodrom în maşini separate. Canaris a ajuns cu cincisprezece minute mai tîrziu şi cînd urca pe scara avionului nu era în cea mai bună dispoziţie sufletească. Himmler îşi pusese centura de siguranţă şi după o scurtă ezitare Canaris se aşează alături.

— Necazuri ? întrebă Himmler, în timp ce avionul pornea hurducîndu-se pe pistă, apoi viră cu faţa în vînt.

— Pană de cauciuc. Canaris se lăsă pe spate. Apropo, mulţumesc foarte mult. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Sînt totdeauna fericit să-ţi fiu de folos, îi spuse Himmler.

Erau în aer, sunetul motorului devenea mai grav pe măsură ce urcau.

— Dumnezeule, doamne, dar a fost într-adevăr în formă în seara asta, zise Canaris. Să-l răpim pe Churchill ! Ai mai auzit vreodată o asemenea aiureală ?

— De cînd Skorzeny l-a scos pe Mussolini de la Gran Sasso lumea nu mai e aceeaşi. Führer-ul crede acum că se pot întîmpla minuni cu adevărat şi asta ne va face viaţa, şi mie şi dumitale, Herr Admiral, din ce în ce mai grea.

— Eliberarea lui Mussolini a fost un lucru, zise Canaris. Fără să micşorez în vreun fel nemaipomenita ispravă a lui Skorzeny, răpirea lui Winston Churchill ar fi cu totul altceva.

— Nu sînt aşa de sigur, zise Himmler. Am văzut, ca şi dumneata, jurnale de actualitate de-ale duşmanului. Într-o zi e la Londra..., în următoarea la Manchester sau Leeds. Umblă pe străzi cu trabucul acela stupid în gură şi stă de vorbă cu oamenii. Aş zice că dintre toţi conducătorii mari ai lumii el este, probabil, cel mai puţin apărat.

— Dacă crezi asta, o să ajungi să crezi orice, zise Canaris pe un ton sec. Orice s-ar spune despre englezi, dar proşti nu sînt. În secţiile 5 şi 6 din Military Intelligence * sînt o mulţime de tineri manieraţi, cu studii la Oxford sau Cambridge, care îţi vîră un glonţ în burtă cît ai clipi din ochi. Şi-apoi să ne gîndim la bătrînul însuşi. Probabil poartă un pistol în buzunarul hainei şi pariez că e încă un bun trăgător.

O ordonanţă le aduse nişte cafea. Himmler spuse :

— Deci nu intenţionezi să te ocupi de această afacere.

— Dumneata ştii la fel de bine ca şi mine ce se va întîmpla, zise Canaris. Astăzi e miercuri. Pînă vineri o să uite de ideea asta nebunească.

Himmler încuviinţă uşor din cap, sorbindu-şi cafeaua.

— Da, presupun că ai dreptate.

Canaris se ridică în picioare.

— Oricum, te rog să mă sçuzi. Cred că o să dorm puţin.

Se mută într-un alt loc, se acoperi cu o pătură şi îşi găsi o poziţie cît mai comodă pentru călătoria de trei-patru ore care-l aştepta.

Din cealaltă parte a culoarului Himmler îl urmărea cu ochi reci, imobili. Nu i se citea nici o expresie pe faţă — absolut nici una. Ar fi putut fi foarte bine un cadavru, dacă un muşchi din obrazul drept n-ar fi zvîcnit întruna.

*

Cînd Canaris ajunse la sediul Abwehr-ului din Tirpitz Ufer 74—76, în Berlin, era aproape în zori. Şoferul care-l luase de la Tempelhof adusese cu el cei doi cotei prefe-

* Military Intelligence (M.I.) — Serviciul britanic de spionaj şi contraspionaj.

rați ai Amiralului și, după ce Canaris coborî din mașină, aceștia alergau în urma lui cînd a trecut iute pe lîngă santinele.

Se duse direct în biroul său. Descheindu-și mantaua din mers i-o întinse ordonanței care-i deschise ușa.

— Cafea, îi spuse Amiralul. Cafea multă. Ordonanța se pregătea să închidă ușa, dar Canaris îl chemă înapoi. Știi cumva dacă e aici colonelul Radl ?

— Cred că a dormit în biroul lui noaptea trecută, Herr Admiral.

Ușa se închise. Era singur și deodată se simți obosit, așa că se lăsă greoi în scaunul de la birou. Canaris trăia modest. Biroul său era de modă veche și relativ lipsit de mobilă, iar pe podea se găsea un covor uzat. Pe un perete atîrna un portret al lui Franco, cu dedicație. Pe masa de lucru se afla un prespapier din marmoră, cu trei maimuțe din bronz din care una nu vedea, una n-auzea și a treia nu vorbea pe nimeni de rău.

— Asta sînt eu, zise cu voce slabă, mîngîindu-le pe cap.

Respiră adînc ca să-și revină : umbla în această lume nebună pe o muchie de cuțit periculoasă. Existau lucruri pe care socotea că nici el nu trebuia să le știe. De pildă, o încercare a doi ofițeri superiori, la începutul acelui an, de a face să explodeze avionul lui Hitler, cînd zbura de la Smolensk la Rastenburg și teama permanentă de ceea ce s-ar putea întîmpla dacă von Dohnanyi și prietenii săi ar ceda și ar vorbi.

Ordonanța apăru cu o tavă pe care se găseau o cană cu cafea, două cești și o ulcea cu frișcă adevărată, o raritate pe vremea aceea la Berlin.

— Las-o aici, zise Canaris. Mă ocup eu de ea.

Ordonanța se retrase și în timp ce Canaris turna cafeaua se auzi o bătaie în ușă. Bărbatul care intră era într-o uniformă atît de impecabilă de parcă ar fi venit de la defilare. Un locotenent-colonel de vînători de munte, cu panglica decernată celor ce participaseră la Campania de iarnă, o insignă de argint acordată răniților și Crucea de Cavaler la gît. Chiar și peticul care-i acoperea ochiul drept avea ceva regulamentar, ca de altfel și mănușa de piele neagră de pe mîna stîngă.

— A, bine c-ai venit, Max, zise Canaris. Bea o cafea cu mine și ajută-mă să-mi revin. De fiecare dată cînd mă întorc de la Rastenburg simt tot mai mult că ori eu

sînt pe cale să-mi pierd minţile, ori cineva şi le-a şi pierdut.

Max Radl avea treizeci de ani, dar părea mai în vîrstă cu zece sau cincisprezece ani, în funcţie de zi şi vreme. Îşi pierduse ochiul drept şi mîna stîngă în timpul Campaniei de iarnă din 1941 şi lucra pentru Canaris de cînd fusese reformat. Acum era şeful Secţiei III, un birou al Serviciului Z, serviciul central al Abwehr-ului, aflat sub controlul personal al lui Canaris. Secţia III era o unitate care se ocupa de misiunile deosebit de grele şi ca atare Radl avea încuviinţarea de a-şi vîrî nasul în orice secţie a Abwehr-ului, o activitate care-l făcuse să-şi piardă în mod considerabil popularitatea printre colegii săi.

— Chiar atît de rău ?

— Mai rău, îi spuse Canaris. Mussolini era ca un automat care se mişcă, Goebbels ţopăia de pe un picior pe altul ca un şcolar de zece ani care se scapă pe el.

Radl se crispă, fiindcă întotdeauna cînd Amiralul vorbea în felul acesta despre oamenii puterii nu se simţea în largul lui. Nu puteai fi niciodată cu adevărat sigur, deşi birourile erau zilnic controlate ca să nu fie microfoane.

— Himmler, continuă Canaris, era ca un cadavru mulţumit de sine, iar cît despre Führer...

— Mai doriţi cafea, Herr Admiral ?, interveni Radl cu grabă.

Canaris se aşeză din nou.

— N-a vorbit decît despre Gran Sasso, că ce miracol nemaipomenit a fost, şi de ce Abwehr-ul nu face ceva tot atît de spectaculos. Se ridică brusc, se duse la fereastră şi privi printre perdele la dimineaţa cenuşie. Ştii ce ne propune să facem, Max ? Să i-l aducem pe Churchill.

Radl tresări violent.

— Dumnezeule doamne, nu poate fi serios.

— Cine ştie ? Într-o zi, da, într-alta, nu. E drept că n-a specificat dacă-l vrea viu sau mort. Chestia asta cu Mussolini i s-a urcat la cap. Acum, pare-se , crede că orice este posibil. Să-l aducem şi pe dracu din iad dacă e necesar, zicea el plin de însufleţire.

— Şi ceilalţi... cum au reacţionat ? întrebă Radl.

— Goebbels era amabil ca de obicei, Ducele părea speriat. Himmler a fost supărător. L-a susţinut pe Führer tot timpul. Zicea că cel puţin am putea studia problema.

Un studiu al posibilităţilor de realizare, aceasta a fost expresia pe care a folosit-o.

— Înţeleg, Herr Admiral. Radl şovăi. Credeţi că Führer-ul a vorbit serios ?

— Bineînţeles că nu. Canaris se duse la patul de campanie din colţ, dădu la o parte păturile, se aşeză jos şi începu să-şi descheie şireturile la pantofi. Pînă acum o fi şi uitat. Îl ştiu eu cum e într-o asemenea stare sufletească. Vine cu tot felul de prostii. Se vîrî în pat şi se acoperi cu pătura. Nu, aş zice că Himmler este singurul pericol. El îmi vrea capul. O să-i reamintească despre toată afacerea asta nenorocită cîndva, cînd o să-i vină lui bine, numai ca să lase impresia că nu fac ceea ce mi se spune.

— Şi dumneavoastră ce vreţi să fac eu ?

— Exact ce a propus Himmler. Un studiu al posibilităţilor de realizare. Un raport frumos şi lung care va arăta ca şi cum am fi încercat într-adevăr. De pildă, Churchill în momentul acesta e în Canada, nu-i aşa ? Probabil o să se întoarcă în ţară cu vaporul. Putem oricînd da impresia că ne-am gîndit în mod serios la posibilitatea de a avea un submarin la locul potrivit şi în momentul potrivit. În definitiv, aşa cum m-a asigurat Führer-ul personal — nu sînt nici şase ore de-atunci — miracole se întîmplă, dar numai datorită inspiraţiei divine. Spune-i lui Krogel să mă trezească peste o oră şi jumătate.

Îşi trase pătura peste cap, iar Radl stinse lumina şi ieşi. Nu era cîtuşi de puţin fericit cînd se-ntoarse în biroul lui, şi asta nu din cauza misiunii ridicole ce i se dăduse. Astfel de lucruri erau obişnuite. De fapt, el se referea adesea la Secţia III ca fiind Secţia absurdităţilor.

Ceea ce-l îngrijora era modul în care vorbea Canaris şi, cum era un ins căruia îi plăcea să fie cinstit cu sine însuşi, Radl era destul de bărbat ca să recunoască faptul că nu era neliniştit doar din cauza Amiralului. Se gîndea foarte mult la el însuşi şi la familia sa.

De drept, Gestapo-ul nu avea nici o jurisdicţie asupra oamenilor în uniformă. Însă nu era mai puţin adevărat că multe dintre cunoştinţele sale dispăruseră pur şi simplu de pe faţa pămîntului. Infamul decret „Noapte şi Ceaţă", (Nacht und Nebel), prin care o mulţime de nenorociţi dispăreau în negura nopţii în cel mai literal sens, trebuia teoretic să se aplice doar locuitorilor din teritoriile ocu-

pate, dar Radl ştia că în acel moment în lagărele de concentrare se găseau mai bine de cincizeci de mii de cetăţeni germani, deşi nu erau evrei. Din 1933 muriseră aproape două sute de mii.

Cînd intră în birou, sergentul Hofer, ajutorul său, examina corespondenţa de noapte care tocmai sosise. Era un bărbat liniştit, cu părul negru, de patruzeci şi opt de ani, hangiu din Munţii Harz, un schior excelent care-şi ascunsese adevărata vîrstă ca să fie primit în armată şi fusese cu Radl în Rusia.

Radl se aşeză la masa de lucru şi privi posomorît la o poză a soţiei şi a celor trei fiice ale sale, care erau în siguranţă undeva în munţii din Bavaria. Hofer, care-i cunoştea apucăturile, îi dădu o ţigară şi-i turnă un păhărel de coniac dintr-o sticlă de Courvoisier, păstrată în sertarul de jos al mesei de lucru.

— Chiar aşa de rău, Herr Oberst ?

— Chiar aşa, Karl, răspunse Radl, apoi înghiţi băutura şi-i spuse ce era aşa de rău.

*

Lucrurile s-ar fi oprit aici dacă nu s-ar fi întîmplat o extraordinară coincidenţă. În dimineaţa zilei de 22, exact la o săptămînă după discuţia cu Canaris, Radl şedea la masa de lucru luptîndu-se cu un morman de hîrtii adunate în timpul celor trei zile cît fusese la Paris.

Nu era într-o stare sufletească prea fericită şi cînd Hofer deschise uşa ca să intre, îi aruncă o privire aspră şi zise nervos :

— Pentru numele lui Dumnezeu, Karl, am cerut să fiu lăsat în pace. Ce mai vrei acum ?

— Vă cer scuze, Herr Oberst. Este vorba despre un raport pe care tocmai l-am primit şi m-am gîndit că v-ar putea interesa.

— De unde a venit ?

— De la Abwehr I.

Abwehr I era secţia care se ocupa de spionaj în străinătate şi Radl îşi dădu seama că, fără să vrea, începea să-l intereseze. Hofer aştepta strîngînd mapa la piept. Radl lăsă stiloul jos şi oftă.

— Foarte bine, vorbeşte-mi despre el.

Hofer îi puse dosarul în faţă şi-l deschise.

— Acesta este cel mai recent raport de la un agent din Anglia. Numele de cod Graurul.

Radl aruncă o privire pe prima filă în timp ce se întinse după o ţigară din cutia de pe masă.

— Doamna Joanna Grey.

— Locuieşte în partea de nord a comitatului Norfolk, aproape de coastă, Herr Oberst. Un sat numit Studley Constable.

— Da, da, zise Radl entuziasmîndu-se dintr-o dată. Nu e femeia aceea care ne-a dat detalii despre instalaţia Oboe ? Întoarse repede primele două sau trei pagini şi se încruntă. E o groază de material aici. Cum reuşeşte să-l trimită ?

— Are o relaţie excelentă la ambasada spaniolă care îi pune materialul în valiza diplomatică. Funcţionează la fel de bine ca şi poşta. De obicei primim corespondenţa în trei zile.

— Minunat, zise Radl. Cît de des raportează ?

— O dată pe lună. Are şi legătură prin radio, dar acesta e folosit rar, deşi respectă procedeul normal şi-l ţine deschis cîte o oră de trei ori pe săptămînă, în caz că e nevoie de ea. Omul de legătură de aici este căpitanul Meyer.

— E în regulă, Karl, zise Radl. Adu-mi nişte cafea şi-o să-l citesc.

— Am însemnat cu roşu paragraful interesant, Herr Oberst. O să-l găsiţi pe pagina a treia. Am mai anexat o hartă topografică, britanică, la scară mare a zonei, îi spuse Hofer şi ieşi.

Raportul era bine conceput, clar şi plin de informaţii valoroase. O descriere generală a condiţiilor din regiune, poziţia a două noi escadrile americane de B 17 la sud de Wash * şi a unei escadrile de B 24 lîngă Sheringham. Raportul era bun, un material util, fără să fie deosebit de captivant.

Iar apoi ajunse la pagina a treia şi la acel paragraf scurt, subliniat cu roşu, şi stomacul i se contractă într-un spasm de excitare nervoasă.

Era destul de simplu. Primul-ministru britanic, Winston Churchill urma să inspecteze o bază a Comandamentului de bombardiere RAF **, lîngă Wash, în dimi-

* The Wash — estuar pe coasta de est a Angliei, la Marea Nordului.

** Royal Air Force — Forţele Aeriene Britanice.

neaţa zilei de 6 noiembrie. Mai tîrziu, în aceeaşi zi, era programată o vizită la o fabrică de lîngă King's Lynn unde trebuia să ţină un scurt discurs în faţa muncitorilor.

Apoi urma partea interesantă. În loc să se întoarcă la Londra, Churchill intenţiona să petreacă weekend-ul la Studley Grange, locuinţa lui Sir Henry Willoughby, aflată la o depărtare de cinci mile * de satul Studley Constable. Era o vizită absolut particulară, detaliile trebuind să rămînă secrete. Bineînţeles, nimeni din sat nu ştia de plan, dar probabil că Sir Henry, un căpitan comandor în retragere, nu rezistase tentaţiei de a i se destăinui Joannei Grey, prietenă apropiată după cîte se părea.

Radl rămase cîteva momente cu privirea aţintită la raport gîndindu-se la toate astea, apoi scoase harta topografică adusă de Hofer şi o desfăşură. Uşa se deschise şi Hofer apăru cu cafeaua. Puse tava pe masă, umplu o ceaşcă şi rămase în aşteptare, cu faţa impasibilă.

Radl îşi ridică privirea.

— Bine, afurisitule. Arată-mi unde e locul. Bănuiesc că ştii.

— Bineînţeles, Herr Oberst. Hofer puse un deget pe Wash şi îl plimbă spre sud de-a lungul coastei. Studley Constable, iar aici sînt Blakeney şi Cley, pe coastă, toate formînd un triunghi. Eu am văzut raportul doamnei Grey dinainte de război privitor la zona aceasta. Un loc izolat — foarte rustic. Un litoral pustiu, cu plaje întinse şi mlaştini sărate.

Radl privi o vreme harta, apoi hotărî :

— Adu-mi-l pe Hans Meyer, aş vrea să-i spun cîteva cuvinte, dar să nu-l laşi să bănuiască despre ce este vorba.

— Bineînţeles, Herr Oberst.

Hofer se îndreptă spre uşă.

— Şi Karl, adăugă Radl, vreau toate rapoartele primite pînă acum. Tot ce avem despre zona respectivă.

Uşa se închise şi în birou se făcu linişte deplină. Se-ntinse după o ţigară. Ca de obicei avea ţigări ruseşti, jumătate tutun, jumătate carton. Unii dintre cei care luptaseră în Răsărit le fumau ca să-şi dea aere. Radl le fuma pentru că-i plăceau. Erau mult mai tari şi-l făceau să tuşească. Dar îi era indiferent ; doctorii îl avertizaseră

* mile — milă — 1609,3 m.

deja că din cauza numeroaselor răni durata vieţii o să-i fie mai redusă.

Se duse la fereastră şi rămase acolo într-o stare de dezamăgire ciudată. Totul era de fapt o farsă. Führer-ul, Himmler, Canaris... păreau nişte umbre în spatele pînzei albe într-o piesă chinezească. Nimic substanţial. Nimic real, şi aiureala asta... chestia cu Churchill. În timp ce oameni capabili mureau cu miile pe frontul de Răsărit, el se ţinea de jocuri prosteşti ca acestea, din care nu putea ieşi nimic.

Se simţea scîrbit de sine, supărat pe el însuşi, fără să ştie de ce, cînd o ciocănitură în uşă îi curmă brusc gîndurile. Bărbatul care intră era de statură mijlocie şi purta un costum de tweed irlandez. Părul său era neîngrijit, iar ochelarii cu ramă de baga îi dădeau un aer ciudat, absent.

— A, bine că ai venit, Meyer. Frumos din partea dumitale.

Hans Meyer avea atunci cincizeci de ani. În timpul primului război mondial fusese comandantul unui submarin, unul din cei mai tineri comandanţi din marina militară germană. Din 1922 lucrase în spionaj şi era mult mai ager la minte decît părea.

— Herr Oberst, zise el oficial.

— Stai jos, omule, stai jos, îi spuse Radl arătîndu-i un scaun. Am citit ultimul raport de la unul din agenţii tăi... Graurul. De-a dreptul fascinant.

— A, da. Meyer îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu o batistă murdară. Joanna Grey. O femeie deosebită.

— Vorbeşte-mi despre ea.

Meyer se opri şi se încruntă uşor.

— Ce-aţi vrea să ştiţi, Herr Oberst ?

— Totul, răspunse Radl.

Meyer ezită o clipă, vădit pe punctul de a întreba de ce, dar se răzgîndi. Îşi puse ochelarii la loc şi începu să vorbească.

*

Joanna Grey se născuse Joanna Van Oosten în luna martie 1875, într-un orăşel numit Vierskop în Statul liber Orange. Tatăl ei fusese fermier şi pastor al bisericii refor-

mate olandeze. La vîrsta de zece ani el luase parte la Marele Trek, migraţia a vreo zece mii de fermieri buri, între 1836 şi 1838, din Colonia Capului spre pămînturi noi, la nord de fluviul Orange, pentru a scăpa de dominaţia britanică.

Ea se căsătorise la vîrsta de douăzeci de ani cu un fermier numit Dirk Jansen cu care a avut un copil, o fiică născută în 1898, cu un an înainte de izbucnirea ostilităţilor cu britanicii în ceea ce s-a numit războiul burilor.

Tatăl ei a organizat un detaşament special de cavalerie şi a fost ucis lîngă Bloemfontein, în mai 1900. Din acea lună războiul se terminase de fapt, dar cei doi ani care au urmat s-au dovedit a fi cei mai tragici din întregul conflict căci, la fel ca alţi compatrioţi de-ai săi, Dirk Jansen a continuat să lupte într-un război de gherilă înverşunat, în mici grupuri, bizuindu-se pe fermele îndepărtate pentru adăpost şi hrană.

Patrula de cavalerie engleză care a trecut pe la ferma Jansen în 11 iunie 1901 îl căuta pe Dirk Jansen, mort deja de două luni din cauza rănilor într-o tabără din munţi, fără ca soţia lui să ştie. La fermă erau doar Joanna, maică-sa şi fetiţa. Refuzînd să răspundă la întrebările caporalului, a fost dusă în şură pentru interogatoriu unde a fost siluită de două ori. Plîngerea ei la comandantul local a fost respinsă. Pe vremea aceea britanicii încercau să combată gherilele dînd foc fermelor, evacuînd zone întregi şi ducînd populaţia în ceea ce în curînd a devenit cunoscut sub numele de lagăre de concentrare.

Lagărele erau prost administrate şi asta nu atît din rea-voinţă, cît din nepricepere. Din cauza bolilor care au izbucnit au murit peste douăzeci de mii de oameni în patrusprezece luni, printre care şi mama Joannei Jansen şi fiică-sa. Ar fi murit şi ea dacă n-ar fi fost îngrijită cu deosebită atenţie de către, culmea ironiei, un doctor englez pe nume Charles Grey, adus în lagăr într-o încercare de a îmbunătăţi condiţiile de viaţă, în urma unui protest public organizat în Anglia, cînd s-a aflat despre adevărata stare de lucruri din lagăre.

Ura ei împotriva britanicilor era de acum patologică în intensitate şi avea să ardă în ea toată viaţa. Totuşi s-a măritat cu Grey cînd acesta i-a cerut mîna. Deşi avea doar douăzeci şi opt de ani era înfrîntă de viaţă. Îşi pierduse soţul şi copila, toate rudele şi nu avea nici un ban.

Că Grey a iubit-o nu poate fi nici o îndoială. Era cu cincisprezece ani mai în vîrstă decît ea şi avea puţine pretenţii ; era curtenitor şi cumsecade. În decursul anilor ea a ajuns să aibă faţă de el o anumită afecţiune, amestecată constant cu iritarea şi lipsa de răbdare pe care le simţi faţă de un copil neascultător.

Grey a acceptat să lucreze pentru o Societate biblică engleză ca medic misionar şi timp de cîţiva ani a avut o serie de sarcini în Rhodesia, Kenya şi în cele din urmă printre zuluşi. Joanna nu i-a putut niciodată înţelege preocuparea pentru unii care, pentru ea, erau nişte cafri*, dar a acceptat-o aşa cum a acceptat şi corvoada de a face apostolat, ca să-l ajute în muncă.

În martie 1925 doctorul a murit de un atac de apoplexie şi tot ce i-a rămas Joannei după el, ca să înfrunte viaţa la cincizeci de ani, nu se ridica la mai mult de o sută cincizeci de lire. Soarta o lovise încă o dată crunt, dar a continuat să lupte, acceptînd un post de guvernantă în familia unui funcţionar englez din Cape Town.

În această perioadă a început să se intereseze de mişcarea naţionalistă a burilor, participînd la adunări ce se ţineau în mod regulat de către una dintre cele mai extremiste organizaţii care milita pentru ieşirea Africii de Sud din Imperiul Britanic. La una din aceste adunări a cunoscut un inginer constructor neamţ, pe nume Hans Meyer. Deşi era cu zece ani mai tînăr decît ea, în foarte scurt timp s-a înfiripat între ei o idilă, prima atracţie fizică reală simţită pentru cineva după primul său soţ.

Meyer era de fapt agent în serviciul secret al marinei germane, venit la Cape Town să obţină cît mai multe informaţii despre instalaţiile navale din Africa de Sud. Întîmplător, stăpînul Joannei lucra pentru Amiralitate şi ea putea, fără prea mare risc, să scoată din seiful de acasă anumite documente interesante pe care Meyer le copia.

Era fericită că putea să-l ajute deoarece avea pentru el o adevărată pasiune. Dar nu era numai aceasta. Pentru prima dată în viaţa ei lupta împotriva Angliei. Un fel de revanşă pentru tot ceea ce considera ea că i se făcuse.

Meyer s-a reîntors în Germania şi a continuat să-i scrie iar apoi, în 1929, cînd pentru foarte mulţi oameni lumea

* Astfel erau numiţi negrii din Africa Australă (denumirea avînd în context un sens peiorativ).

se prăbuşea din cauza crizei economice, Joanna avea pentru prima oară în viaţă o fărîmă de noroc adevărat.

A primit o scrisoare de la o firmă de avocaţi din Norwich prin care era informată că mătuşa fostului ei soţ murise, lăsîndu-i o casă lîngă satul Studley Constable, în North Norfolk şi un venit anual de peste patru mii de lire. Exista doar o singură piedică. Bătrîna ţinuse foarte mult la casă şi stipulase în testament că Joanna Grey va trebui să trăiască în această locuinţă.

Să trăiască în Anglia. Simpla idee o făcea să i se încrînceneze carnea, dar ce| alternativă mai avea ? Să trăiască în continuare ca o roabă tratată cu bunăvoinţă, fără nici o altă perspectivă decît o bătrîneţe mizeră ? A împrumutat de la bibliotecă o carte despre Norfolk şi a citit-o cu atenţie, mai ales partea referitoare la litoralul nordic.

Denumirile au zăpăcit-o. Stiffkey, Morston, Blakeney, Cley-next-the-Sea, mlaştini sărate, plaje acoperite cu prundiş. Toate acestea n-aveau nici un sens pentru ea, aşa că i-a cerut părerea lui Hans Meyer care i-a răspuns imediat, îndemnînd-o să plece acolo şi promiţîndu-i că o va vizita cît mai curînd posibil.

Era cel mai bun lucru pe care-l făcuse vreodată în viaţa ei. Casa era minunată. Fusese construită în stil georgian, avea cinci camere şi era situată într-o grădină de jumătate de pogon, împrejmuită cu gard de piatră. Pe vremea aceea Norfolk-ul era încă cel mai rural comitat din Anglia, se schimbase relativ puţin faţă de secolul al nouăsprezecelea, aşa că, într-un sătuc ca Studley Constable ea era socotită o femeie bogată, o persoană oarecum importantă. S-a întîmplat un lucru şi mai ciudat. Mlaştinile sărate şi plajele acoperite cu prundiş i s-au părut de-a dreptul fascinante ; s-a îndrăgostit de locuri, simţindu-se mai fericită ca oricînd în viaţa ei.

Meyer s-a dus în Anglia în toamna aceluiaşi an şi a vizitat-o de mai multe ori. Făceau împreună plimbări lungi. Ea i-a arătat totul. Plajele nesfîrşite, mlaştinile sărate, dunele de la Blakeney Point. El nu s-a referit niciodată la perioada de la Cape Town cînd îl ajutase să obţină informaţiile de care avea nevoie, iar ea nu i-a pus nici o întrebare despre activitatea lui prezentă.

Au continuat să corespondeze şi în 1935 l-a vizitat la Berlin. El i-a arătat ce făcea naţional-socialismul pentru Germania. Era ameţită de tot ceea ce vedea : întruniri

uriaşe, uniforme pretutindeni, băieţi chipeşi, femei şi copii. Accepta întru totul ideea că aceasta era noua ordine. Că aşa ar trebui să fie.

Şi atunci, într-o seară, cînd se întorceau pe Unter den Linden de la un spectacol de operă, unde-l văzuse pe însuşi Führer-ul în lojă, Meyer i-a spus pe un ton calm că acum era în Abwehr şi a întrebat-o dacă ar vrea să ia în considerare posibilitatea de a lucra pentru ei ca agent în Anglia.

Cu trupul vibrînd de o emoţie pe care n-o mai cunoscuse pînă atunci a răspuns afirmativ, fără să mai stea pe gînduri. Şi astfel, la vîrsta de şaizeci de ani a devenit. spioană această lady cu chip plăcut, din lumea bună, cum era considerată, care colinda prin ţinut îmbrăcată într-un pulover şi o fustă de lînă, cu cîinele negru de vînătoare în urma ei. O doamnă plăcută, cu părul alb, care avea un radio-emiţător într-o odăiţă în spatele lambriului din camera de lucru şi un agent de legătură la ambasada spaniolă din Londra, care trimitea rapoartele mai voluminoase la Madrid, în valiza diplomatică, de unde erau predate serviciului de spionaj german.

Rezultatele au fost întotdeauna deosebit de bune. Îndatoririle ei ca membră a Serviciului voluntar feminin au purtat-o la multe instalaţii militare, reuşind să transmită detalii despre majoritatea bazelor de bombardiere grele ale RAF din Norfolk şi o mulţime de informaţii suplimentare în legătură cu acestea. Isprava ei cea mai grozavă a fost la începutul lui 1943 cînd RAF a introdus două dispozitive noi pentru bombardament fără vizibilitate, sperînd că astfel va creşte în mod deosebit eficienţa bombardamentelor de noapte împotriva Germaniei.

Cel mai important dintre acestea, Oboe, funcţiona prin legătură cu două staţii terestre din Anglia. Una era la Dover, cunoscută sub numele de Mouse (Şoarecele), cealaltă era situată la Cromer, pe coastă, în North Norfolk şi se bucura de numele de Cat (Pisica).

Rămîi uimit de numărul mare de informaţii pe care personalul RAF era dispus să-l dea unei doamne amabile din WVS * ce distribuia cărţi de la bibliotecă şi căni de ceai, iar în timpul celor şase vizite la instalaţia Oboe de la Cromer reuşise să-şi folosească cu succes aparatul de

* Women's Volunteer Service — Serviciul voluntar feminin.

fotografiat miniaturizat. Nu trebuia decît să dea un telefon lui Señor Lorca, funcţionarul de la ambasada spaniolă, agentul ei de legătură, să facă o călătorie de o zi cu trenul la Londra şi să-l întîlnească în Green Park.

În douăzeci şi patru de ore informaţiile despre Oboe părăseau Anglia în valiza diplomatică spaniolă. În treizeci şi şase de ore Hans Meyer le depunea încîntat pe masa de lucru a lui Canaris în biroul său din Tirpitz Ufer.

*

După ce Hans Meyer termină, Radl puse pe masă stiloul cu care luase scurte notiţe.

— O doamnă fascinantă, zise. Deosebită. Spune-mi un lucru... cît timp a fost instruită pentru asta ?

— Cît a fost necesar, Herr Oberst, îi spuse Meyer. În 1936 şi 1937 a fost în vacanţă în Reich. De fiecare dată a fost instruită în anumite domenii strict necesare. Coduri, folosirea radioului, a aparatului de fotografiat, procedee de sabotaj. E drept, nimic prea sofisticat, în afară de codul Morse, în care excelează. Pe de altă parte, nu ne-am gîndit niciodată să-i dăm vreo însărcinare în care să conteze forţa fizică.

— Nu, îmi dau seama. Ştie să folosească arme ?

— N-a fost nevoie s-o instruim pentru asta. A crescut în Veldt *. Cînd avea zece ani, putea nimeri ochiul unui cerb de la o distanţă de o sută de yarzi.

Radl încuviinţă din cap, încruntîndu-se în gol, iar Meyer adăugă tatonînd terenul :

— E vorba de ceva deosebit, Herr Oberst ? Aş putea să fiu folositor ?

— Nu acum, îi spuse Radl, dar s-ar putea să am nevoie de dumneata în viitorul apropiat. O să te înştiinţez. Deocamdată, va fi suficient să aduci aici toate dosarele privitoare la Joanna Grey, şi nici o comunicare prin radio pînă la noi ordine.

Meyer era speriat şi incapabil să se stăpînească.

— Vă rog, Herr Oberst, dacă Joanna e în pericol...

— Cîtuşi de puţin, zise Radl. Îţi înţeleg îngrijorarea, crede-mă, dar acum nu pot să-ţi spun nimic mai mult. O problemă de importanţă capitală, Meyer.

* Veldt (sud-african) — stepă.

Meyer își reveni îndeajuns ca să-și poată cere scuze.

— Desigur, Herr Oberst. Iertați-mă, dar ca vechi prieten al doamnei...

Se retrase. La cîteva momente după plecarea lui, Hofer intră din anticameră cărînd cîteva dosare și două hărți făcute sul sub braț.

— Informațiile pe care le-ați dorit, Herr Oberst, și-am mai adus și două hărți ale Amiralității britanice care cuprind zona litoralului... numerele o sută opt și o sută șase.

— I-am spus lui Meyer să-ți predea tot ce are în legătură cu Joanna Grey, zise Radl. Și i-am mai spus să întrerupă orice comunicare prin radio. De acum înainte te ocupi tu de asta.

Se întinse după una din veșnicele lui țigări rusești, iar Hofer scoase o brichetă făcută dintr-un tub de cartuș rusesc de 7,62 mm.

— Atunci îi dăm drumul, Herr Oberst ?

Radl scoase un nor de fum și privi în sus la tavan.

— Cunoști operele lui Jung, Karl ?

— Herr Oberst știe că eu am vîndut bere bună și vin înainte de război.

— Jung vorbește despre ceea ce el numește sincronicitate. Uneori anumite evenimente coincid în timp și atunci se naște impresia că la baza lor există o motivație mai profundă.

— Herr Oberst ? zise Hofer politicos.

— Să luăm cazul acesta, de pildă. Führer-ul, pe care fără îndoială cerul îl ocrotește, vine într-un moment de inspirație cu propunerea glumeață și absurdă să depășim isprava lui Skorzeny de la Gran Sasso răpindu-l pe Churchill, deși nu se precizează dacă viu sau mort. Și-acum sincronicitatea își înalță capul ei hîd într-un raport de rutină al Abwehr-ului. O scurtă menționare că Churchill va petrece weekend-ul la vreo șapte sau opt mile de coastă într-o casă de țară izolată și cît se poate de liniștită. Înțelegi ce vreau să-ți spun ? În orice alt moment această informație a doamnei Grey n-ar fi însemnat nimic.

— Așadar ne apucăm de treabă, Herr Oberst ?

— S-ar părea că însăși providența a intervenit, Karl, zise Radl. Cît timp ziceai că e necesar să ne parvină informațiile doamnei Grey prin valiza diplomatică spaniolă ?

— Trei zile, Herr Oberst, dacă aşteaptă cineva la Madrid, ca să le ridice. În nici un caz mai mult de o săptămînă, chiar dacă împrejurările sînt nefavorabile.

— Şi cînd este următoarea legătură prin radio ?

— În seara aceasta, Herr Oberst.

— Bine... trimite-i acest mesaj. Radl îşi ridică din nou privirea spre tavan, concentrîndu-se ca să-şi adune gîndurile. Ne interesează foarte mult oaspetele din şase noiembrie. Am vrea să trimitem cîţiva prieteni ca să-l întîmpine în speranţa că ar putea să-l convingă să vină înapoi cu ei. Aşteptăm grabnic informaţii însoţite de detaliile necesare, pe calea obişnuită.

— Asta-i tot, Herr Oberst ?

— Cred că da.

*

Aceasta se întîmpla miercuri şi la Berlin ploua, dar în dimineaţa următoare, cînd părintele Philip Vereker a ieşit schiopătînd pe poarta cimitirului bisericii Sfînta Maria şi Toţi Sfinţii, din Studley Constable, şi a trecut prin sat era o zi minunată de toamnă cu un soare strălucitor.

Pe vremea aceea, Philip Vereker era un tînăr de treizeci de ani, înalt şi uscăţiv, înfăţişarea uscăţivă fiindu-i accentuată de sutana neagră. Cînd păşea, lăsîndu-se greoi pe baston, faţa i se încorda şi se contorsiona de durere. Nu trecuseră decît patru luni de cînd ieşise dintr-un spital militar.

Fiul mai tînăr al unui chirurg din Harley Street, Vereker fusese un student strălucit care la Cambridge vădea semnele unui viitor excepţional. Apoi, spre disperarea familiei sale, s-a hotărît să se pregătească pentru preoţie, s-a dus la Colegiul englez de la Roma şi a intrat în Compania lui Iisus.

În 1940 a intrat în armată ca preot şi în cele din urmă a fost numit la regimentul de paraşutişti. A participat la lupte doar o singură dată, în noiembrie 1942, în Tunisia, cînd a fost paraşutat cu unităţile brigăzii 1 de paraşutişti, avînd ordinul de a cuceri aeroportul de la Oudna, la zece mile de Tunis. Pînă la sfîrşit au fost obligaţi să se retragă, peste cincizeci de mile, luptînd într-o regiune fără nici o vegetaţie, bombardaţi din aer la fiecare pas şi atacaţi mereu de forţe terestre.

Au reuşit să scape o sută optzeci. Două sute şaizeci au pierit. Vereker a fost unul dintre cei norocoşi, în ciuda unui glonţ care i-a trecut chiar prin glezna stîngă sfărîmîndu-i osul. Cînd a ajuns la un spital de campanie, infecţia se şi instalase. I-a fost amputat piciorul stîng şi a fost reformat.

Lui Vereker îi era greu în aceste zile să pară bine dispus. Durerea era constantă, nu-l slăbea deloc. Totuşi, cînd se apropie de Park Cottage şi o văzu pe Joanna Grey împingîndu-şi bicicleta, cu cîinele după ea, reuşi să zîmbească.

— Cum te simţi, Philip ? întrebă ea. Nu te-am văzut de cîteva zile.

Purta o fustă de lînă, un pulover pe gît sub un impermeabil galben, iar părul alb îi era legat cu un fular de mătase. Arăta de-a dreptul fermecătoare cu tenul acela bronzat, de sud africană, pe care nu-l pierduse.

— O, mă simt bine, răspunse Vereker. Mor cîte puţin, mai mult de plictiseală decît de altceva. De cînd v-am văzut ultima oară am o singură noutate. Sora mea, Pamela. Vă amintiţi că v-am vorbit despre ea ? E cu zece ani mai tînără decît mine. Caporal în WAAF *.

— Sigur că-mi amintesc, zise doamna Grey. Ce s-a întîmplat ?

— A fost numită la o bază de bombardiere, doar la cincisprezece mile de aici, la Pangbourne, aşa că voi putea s-o văd mai des. Vine aici la sfîrşitul săptămînii. O să vă fac cunoştinţă.

— Aştept cu nerăbdare. Joanna Grey urcă pe bicicletă.

— Facem un şah astă-seară ? întrebă Vereker plin de speranţă.

— De ce nu ? Vino în jur de opt ca să şi cinăm împreună. Acum trebuie să plec.

Se îndepărtă pe lîngă rîu cu Patch alergînd în urma ei. Acum avea o faţă serioasă. Mesajul primit prin radio cu o seară înainte fusese pentru ea un şoc puternic. Îl descifrase de două ori ca să fie sigură că nu greşeşte.

Nu prea dormise peste noapte, cel puţin pînă pe la ora cinci stătuse în pat ascultînd uruitul Lancaster-urilor care porneau peste mare, spre Europa, şi se întorceau

* Women's Auxiliary Air Force — Serviciul auxiliar feminin al forţelor aeriene.

apoi peste cîteva ore. Lucru ciudat, totuşi, după ce aţipise în cele din urmă, se trezise la ora şapte şi jumătate plină de viaţă şi energie.

I se părea că pentru prima dată avea de îndeplinit o misiune într-adevăr importantă. Era ceva... ceva de-a dreptul incredibil. Să-l răpească pe Churchill... să-l înhaţe chiar de sub nasul celor care trebuiau să-l păzească.

Rîse zgomotos. Ei da, afurisiţilor de englezi nu le-ar prea place. Nu le-ar place chiar deloc, iar lumea întreagă ar fi uluită.

În timp ce cobora dealul spre şosea, auzi un claxon sunînd în urma ei şi o limuzină trecu pe lîngă ea, oprindu-se apoi la marginea drumului. Bărbatul de la volan avea o mustaţă albă mare şi faţa congestionată a unuia care consumă zilnic cantităţi mari de whisky. Purta uniformă de locotenent-colonel din Apărarea teritorială.

— Bună dimineaţa, Joanna, strigă el jovial.

Nici că se putea o întîlnire mai fericită, ba chiar o scutea de o vizită la Studley Grange în aceeaşi zi.

— Bună dimineaţa, Henry, zise ea şi descălecă de pe bicicletă.

El ieşi din maşină.

— O să avem cîţiva invitaţi sîmbătă seara. Vom juca bridge şi ce-o mai fi. După aceea cina. Nimic deosebit. Jean s-a gîndit că s-ar putea să-ţi facă plăcere să vii.

— Foarte drăguţ din partea ei. Mi-ar face într-adevăr plăcere. Cred că nu-şi vede capul de treabă cu pregătirile pentru marele eveniment.

Sir Henry arăta uşor îngrijorat şi coborînd vocea zise :

— Sper că n-ai pomenit nimănui despre ceea ce am vorbit, nu ?

Joanna Grey reuşi să pară oarecum ofensată.

— Bineînţeles că nu. Doar mi-ai spus confidenţial, aminteşte-ţi.

— De fapt n-ar fi trebuit să pomenesc despre asta cîtuşi de puţin, dar ştiam că pot avea încredere în tine, Joanna. Îşi strecură un braţ în jurul mijlocului ei. Nici o vorbă sîmbătă seara, draga mea, pentru mine. Dacă află careva dintre ei ce se pune la cale, o să ştie tot comitatul.

— Tu ştii că eu aş face orice pentru tine, zise calmă.

— Chiar ai face, Joanna ? Vocea i se îngroşă şi Joanna îi simţi coapsa lipindu-se de ea, tremurînd uşor, dar se în-

depărtă imediat. Ei bine, trebuie să plec. Avem o şedinţă a comandamentului local la Holt.

— Cred că eşti foarte emoţionat la gîndul de-a-l avea oaspete pe primul-ministru.

— Într-adevăr sînt. O foarte mare cinste. Sir Henry zîmbi. Speră să picteze puţin şi tu ştii ce privelişti frumoase se văd de la Grange. Deschise portiera şi intră în maşină. Apropo, unde mergi ?

Era întrebarea pe care tocmai o aştepta.

— Merg să privesc păsările, ca de obicei. Poate mă duc pînă la Cley sau la mlaştină. Încă nu m-am hotărît. La vremea asta trec pe-aici cîteva păsări migratoare interesante.

— Şi tu, fir-ar să fie, te uiţi după ele. Faţa îi deveni serioasă. Să nu uiţi ce ţi-am spus.

În calitate de comandant al Apărării teritoriale, Sir Henry avea planuri referitoare la toate aspectele apărării litoralului în zona respectivă, cuprinzînd detalii ale tuturor plajelor minate şi — chiar mai important — ale acelora presupuse doar c-ar fi minate. Într-o împrejurare, plin de grijă pentru Joanna, petrecuse două ore examinînd hărţile împreună cu ea şi-i arătase exact pe unde să nu meargă în expediţiile ei de urmărire a păsărilor.

— Ştiu că situaţia se schimbă mereu, zise ea. Poate mai treci pe la mine cu hărţile acelea ale tale şi îmi mai dai o lecţie.

Ochii lui erau uşor împăienjeniţi.

— Ai vrea ?

— Binenţeles. De fapt, chiar azi după-amiază o să fiu acasă.

— După masa de prînz, zise el. O să fiu acolo în jur de ora două. Slăbi frîna de mînă şi se îndepărtă în grabă.

Joanna Grey încălecă pe bicicletă şi începu să pedaleze pe deal în jos spre şosea, cu Patch alergînd în urma ei. Bietul Henry. Îi era într-adevăr drag. Întocmai ca un copil şi atît de uşor de manevrat.

După o jumătate de oră părăsi drumul de-a lungul coastei şi intră pe creasta unui dig printre mlaştini pustii, cunoscute prin partea locului sub numele de Hobs End. Era o lume stranie, cu golfuleţe, fîşii de pămînt acoperite cu mîl, perdele spălăcite de stuf mai înalte decît omul, locuite doar de păsări : ploieri mari, fluierari cu picioare roşii şi gîşte cu gîtul negru ce vin spre sud din Siberia, ca să ierneze pe aceste locuri mîloase.

Cam pe la jumătatea digului se vedea o căsuţă pitită după un zid de piatră năruit, străjuită pe cîţiva pini răzleţi. Părea destul de solidă, cu dependinţe şi cu o magazie mare. Obloanele de la ferestre erau trase şi totul avea un aer de paragină. Aceasta era casa paznicului, dar din 1940 nu mai exista paznic în mlaştină.

Se duse spre o movilă înaltă plantată cu pini. Coborî de pe bicicletă şi o sprijini de un copac. Mai încolo erau dune de nisip, apoi o plajă lată ce se-ntindea cam un sfert de milă spre mare în perioada refluxului. În depărtare, de cealaltă parte a estuarului, se vedea Capul Point, făcînd o cotitură ca un mare deget arătător îndoit, cuprinzînd o zonă de canale şi bancuri de nisip şi care, pe vremea fluxului, era probabil la fel de periculoasă ca întreg litoralul din Norfolk.

Îşi scoase aparatul de fotografiat şi făcu o mulţime de poze din diferite unghiuri. Cînd termină, cîinele îi aduse un băţ ca să i-l azvîrle şi îl puse cu grijă jos la picioarele ei. Ea se aplecă şi-l mîngîie pe urechi.

— Da, Patch, zise ea domol. Cred că locul ăsta va fi foarte bun.

Azvîrli băţul drept peste gardul de sîrmă ghimpată care împiedica accesul spre plajă şi Patch ţîşni ca săgeata pe lîngă stîlpul cu tăbliţă pe care scria *Atenţie, mine.* Datorită lui Henry Willoughby, era sigură că nu există nici o mină pe plajă.

În stînga ei se găsea o cazemată din beton armat şi un cuib de mitralieră, amîndouă avînd un aer de totală ruină, iar în spaţiul dintre pini capcana pentru tancuri se umpluse cu nisip adus de vînt. Cu trei ani în urmă, după retragerea forţată de la Dunkerque, aici se aflaseră soldaţi. Chiar cu un an în urmă mai fusese acolo Apărarea teritorială, dar acum nu mai era nimeni.

În iunie 1940, o fîşie de pămînt lată de vreo douăzeci de mile, de la Wash şi pînă la Rye, fusese declarată Zonă de apărare. Nu existau restricţii pentru locuitorii de acolo, dar străinii trebuiau să aibă motive întemeiate pentru a face vizite. Totul se schimbase mult şi acum, după trei ani, nimeni de fapt nu-şi mai bătea capul să aplice ordinele pur şi simplu pentru că nu mai era nevoie.

Joanna Grey se aplecă să mai mîngîie urechile cîinelui.

— Ştii ce este, Patch ? Englezii nu se mai aşteaptă să fie invadaţi.

3

Raportul Joannei Grey sosi la Tirpitz Ufer abia marţea următoare. Hofer îl aştepta cu nerăbdare, aşa că-l duse imediat lui Radl, care îl deschise şi-i examină conţinutul.

Erau fotografii ale mlaştinilor de la Hobs End şi ale căilor de acces spre plajă, poziţia lor fiind indicată doar prin referire la o hartă cu reţea codificată. Radl întinse raportul lui Hofer.

— Prioritate absolută. Dă-l la descifrat şi aşteaptă pînă-l termină.

Abwehr-ul tocmai începuse să folosească noua maşină de decodare Sonlar care rezolva în cîteva minute o muncă ce dura înainte ore în şir. Aparatul avea claviatura unei maşini de scris obişnuite. Operatorul pur şi simplu copia mesajul codificat, care era descifrat în mod automat şi prezentat într-un sul sigilat. Nici măcar operatorul nu ştia ce conţine mesajul original.

Hofer se întoarse în birou după douăzeci de minute şi aşteptă în tăcere cît timp colonelul citi raportul. Radl îşi ridică privirea zîmbind şi îl împinse spre Hofer.

— Citeşte-l, Karl, citeşte-l. Excelent...într-adevăr excelent. Ce femeie !

Îşi aprinse o ţigară şi aşteptă nerăbdător ca Hofer să termine . În cele din urmă sergentul îşi ridică privirea.

— Pare foarte promiţător.

— Promiţător ? Asta-i tot ce-ţi spune ţie ? Dumnezeule mare, asta e o posibilitate certă. O posibilitate foarte reală.

De multe luni nu mai fusese aşa de emoţionat, ceea ce-i făcea rău, mai ales la inimă, care fusese extrem de afectată din cauza numeroaselor răni. Orbita ochiului pierdut zvîcnea sub peticul negru, mîna de aluminiu părea să capete viaţă în mănuşă, fiecare tendon era întins ca o coardă de arc. Se străduí să respire normal şi se lăsă greu pe scaun.

Hofer scoase într-o clipă sticla de Courvoisier din sertar, umplu pe jumătate un pahar şi-l duse la buzele colonelului. Radl înghiţi aproape tot coniacul, tuşi tare, apoi păru că-şi revine.

Zîmbi forţat.

— Nu-mi pot permite să fac asta des, nu-i aşa, Karl ? Au mai rămas doar două sticle. În vremurile astea, e aur lichid.

— Herr Oberst n-ar trebui să se agite, zise Hofer şi adăugă cu sinceritate : Într-adevăr, nu vă puteţi permite.

Radl mai înghiţi din coniac.

— Ştiu, Karl, ştiu, dar vezi şi tu ce situaţie ? La început a fost o glumă... ceva spus de Führer într-o miercuri cînd era prost dispus, ca să fie uitat pînă vineri. Un studiu al posibilităţilor de realizare, aceasta a fost ideea lui Himmler şi numai pentru că vroia să-i îngreuneze situaţia Amiralului, iar Amiralul mi-a spus să pun ceva pe hîrtie. Orice, ca să demonstrăm că ne facem datoria. Se ridică şi se duse la fereastră. Dar acum e cu totul altceva, Karl. Nu mai e o glumă. S-ar putea realiza.

Hofer stătea impasibil de partea cealaltă a mesei, fără să vădească vreo emoţie.

— Da, Herr Oberst, cred că s-ar putea.

— Şi perspectiva aceasta nu te impresionează deloc ? Radl se înfioră. Dumnezeule, dar pe mine mă înspăimîntă. Adu-mi hărţile Amiralităţii şi harta topografică a zonei.

Hofer le întinse pe masa de lucru, iar Radl găsi Hobs End şi examină locul de pe hartă împreună cu fotografiile.

— Ce poţi cere mai mult de atît ? O zonă ideală pentru lansarea paraşutiştilor, iar la sfîrşitul acelei săptămîni fluxul vine din nou în zori, ştergînd orice urmă de activitate.

— Dar chiar şi o unitate foarte mică ar trebui transportată cu un anumit tip de avion sau cu un bombardier, sublinie Hofer. Vă puteţi imagina un Dornier sau un Junkers rezistînd mult timp pe coasta Norfolk-ului unde sînt atîtea baze de bombardiere protejate în timpul nopţii de patrule de avione de vînătoare ?

— E şi asta o problemă, zise Radl, sînt de acord, dar nu de nerezolvat. Din harta obiectivelor militare plasate în zona respectivă, deţinută de Luftwaffe, reiese că nu există nici un radar de joasă altitudine în acea parte a coastei, ceea ce înseamnă că un zbor sub şase sute de picioare nu ar fi detectat. Dar în clipa de faţă acest detaliu e fără importanţă. Ne putem ocupa de el mai tîrziu. În momentul de faţă tot ceea ce ne trebuie e un studiu al posibilităţilor de realizare, Karl. Eşti de acord că în teorie ar fi posibilă paraşutarea unui grup de comando pe plaja aceea ?

— O accept ca proiect, răspunse Hofer, dar cum îi mai scoatem de acolo ? Cu submarinul ?

Radl privi harta o clipă, apoi clătină din cap.

— Nu, nu prea e practic. Grupul ar fi prea mare. Ştiu că ar putea fi înghesuiţi cumva pe bord, dar întîlnirea ar trebui să aibă loc undeva în larg şi ar fi destul de dificil să-i aduci pe toţi acolo. E nevoie de ceva mai simplu, mai direct. Poate o vedetă torpiloare. E o activitate intensă a vedetelor torpiloare în zona aceea, pe căile navigabile de coastă. Nu văd nici un motiv ca una să nu se poată strecura între plajă şi Capul Point. Ar fi pe timpul fluxului, şi, potrivit raportului, nu există mine în canalul acela, ceea ce ar simplifica foarte mult lucrurile.

— Ar trebui să consultăm marina militară în această problemă, spuse Hofer prudent. Doamna Grey zice în raport că apele acelea sînt periculoase.

— Exact pentru asta sînt făcuţi marinarii buni. Mai e ceva ce te nelinişteşte ?

— Iertaţi-mă, Herr Oberst, dar mie mi se pare că factorul timp ar putea fi crucial pentru succesul întregii operaţiuni şi, sincer vorbind, nu văd cum ar putea fi rezolvat. Hofer arătă Studley Grange pe harta topografică. Ţinta este aici, la aproximativ opt mile depărtare de zona de paraşutare. Dacă avem în vedere întunericul şi faptul că teritoriul e necunoscut, eu aş zice că grupului i-ar trebui două ore ca să ajungă la ea şi oricît de scurtă ar fi vizita, ar mai fi necesar tot atîta timp pentru reîntoarcere. După părerea mea acţiunea ar dura cam şase ore. Admiţînd că lansarea s-ar face în jurul miezului nopţii, din motive de securitate, asta ar însemna că întîlnirea cu vedeta torpiloare ar avea loc în zori, dacă nu mai tîrziu, ceea ce ar fi total inacceptabil. Vedeta torpiloare trebuie să aibă cel puţin două ore de întuneric ca să-şi asigure plecarea neurmărită.

Radl şedea lăsat pe spate, cu faţa spre tavan şi ochii închişi.

— Foarte lucid gîndit, Karl. Înveţi mereu. Se îndreptă în scaun. Ai absolută dreptate şi de aceea paraşutarea va trebui făcută cu o noapte înainte.

— Herr Oberst ? zise Hofer cuprins de mirare. Nu înţeleg.

— E foarte simplu. Churchill va sosi la Studley Grange în timpul după-amiezii sau în seara zilei de şase şi

va petrece noaptea acolo. Grupul nostru va fi paraşutat cu o noapte înainte, pe cinci noiembrie.

Hofer se încruntă, gîndindu-se la cele spuse.

— Văd avantajul, desigur, Herr Oberst. Timpul suplimentar le-ar îngădui un spaţiu de manevră în cazul unei eventualităţi neprevăzute.

— Şi n-ar mai fi nici o problemă cu vedeta torpiloare, zise Radl. Ar putea fi luaţi pe la ora zece sau unsprezece sîmbătă. Zîmbi şi luă altă ţigară din cutie. Deci eşti de acord că şi asta se poate face ?

— Ar mai fi o problemă serioasă : unde se ascund sîmbătă, sublinie Hofer. Mai ales dacă sînt mulţi.

— Ai absolută dreptate. Radl se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin cameră. Dar mi se pare că există un răspuns clar. Să-ţi pun o întrebare, Karl, ca pădurean vechi ce eşti. Dacă ai vrea să ascunzi un pin, care ar fi locul cel mai sigur de pe pămînt ?

— Într-o pădure de pini, presupun.

— Exact. Într-o regiune îndepărtată şi izolată ca aceasta un străin — orice străin — îţi sare în ochi, mai ales în timp de război. Ţine minte că nu există nici un vilegiaturist. Britanicii, ca şi bunii germani, îşi petrec concediul acasă ca să ajute la economia de război. Şi totuşi, Karl, potrivit raportului doamnei Grey, pe poteci şi prin sate trec mereu străini de care nu se leagă nimeni. Hofer părea nedumerit şi Radl continuă. Soldaţi, Karl, în manevre, jucîndu-se de-a războiul, fugind unul după altul printre gardurile vii. Întinse mîna după raportul Joannei Grey de pe masă şi întoarse cîteva pagini. Aici, pe pagina a treia, de pildă, vorbeşte despre locul acesta, Meltham House, la opt mile de Studley Constable. Anul trecut a fost folosit de patru ori ca bază de instrucţie pentru unităţi de comando. De două ori de către comandouri britanice, o dată de o unitate similară compusă din polonezi şi cehi cu ofiţeri englezi şi o dată de către rangeri* americani.

Întinse raportul peste masă şi Hofer se uită la el.

— N-au nevoie decît de uniforme britanice ca să poată trece prin regiune fără nici o dificultate. Ar merge de minune o unitate de comando poloneză.

— Asta ar rezolva desigur problema limbii, zise Hofer. Dar în unitatea aceea poloneză, de care pomeneşte doamna Grey, nu numai că se vorbea englezeşte, dar exis-

* În timp de pace, trupe de grăniceri ; în timp de război. unităţi de şoc, în prima linie.

tau și ofițeri englezi. Dacă Herr Oberst vrea să mă ierte, este o diferență.

— Da, ai dreptate, îi spuse Radl. O foarte mare diferență. Dacă ofițerul comandant ar fi englez sau în aparență englez, atunci asta ar face lucrurile cu mult mai simple.

Hofer se uită la ceas.

— Îngăduiți-mi să vă amintesc, Herr Oberst, că ședința săptămînală a șefilor de secții trebuie să înceapă peste exact zece minute în biroul Amiralului.

— Îți mulțumesc, Karl. Radl își strînse centura și se ridică. S-ar părea deci că studiul nostru despre posibilitățile de realizare este în principiu terminat. Se pare că nu ne-a scăpat nimic.

— În afară de lucrul cel mai important, poate, Herr Oberst.

Radl, în drum spre ușă, se opri.

— Perfect, Karl, fă-mi surpriza.

— Conducătorul unei asemenea tentative pline de riscuri, Herr Oberst. Ar trebui să fie un om cu calități deosebite.

— Un al doilea Otto Skorzeny, sugeră Radl.

— Întocmai, răspunse Hofer. Dar, în acest caz, cu o calitate în plus. Să fie în stare să treacă drept englez.

Radl zîmbi dulce.

— Găsește-mi-l, Karl. Îți dau patruzeci și opt de ore. Deschise repede ușa și ieși.

*

A doua zi Radl trebui să plece pe neașteptate la München și nu mai apăru în biroul său din Tirpitz Ufer pînă joi după prînz. Cum la München nu dormise decît foarte puțin noaptea dinainte, era extrem de obosit. Bombardierele Lancaster ale RAF își concentraseră atenția asupra orașului cu o înverșunare mai mare ca de obicei.

Hofer aduse imediat cafea și îi turnă un coniac.

— Ați călătorit bine, Herr Oberst ?

— Destul de bine, răspunse Radl. De fapt, evenimentul cel mai important s-a petrecut ieri cînd aterizam. Ne-a dat tîrcoale un avion de vînătoare american, Mustang. Trebuie să recunosc că ne-a cam băgat în sperieți. Am văzut apoi că avea Svastica pe coadă. După cîte se pare

era unul care aterizase forţat şi cei din Luftwaffe l-au reparat şi făceau zboruri de verificare cu el.

— Extraordinar, Herr Oberst.

Radl încuviinţă din cap.

— Asta mi-a dat o idee, Karl, în problema aceea minoră legată de supravieţuirea avioanelor Dornier şi Junkers deasupra coastei Norfolk-ului. Observă apoi un nou dosar verde pe masa de lucru. Ce-i ăsta ?

— Însărcinarea dată, Herr Oberst. Ofiţerul care ar putea trece drept englez. Pot spune că mi-a dat ceva de lucru. Mai există un raport despre nişte dezbateri ale curţii marţiale pe care l-am solicitat şi pe care ar trebui să-l primim după-amiază.

— Curtea marţială ? zise Radl. Nu-mi place cum sună. Deschise dosarul. Cine naiba e omul ăsta ?

— Se numeşte Steiner. Locotenent-colonel Kurt Steiner, răspunse Hofer, şi vă las să citiţi despre el în linişte. E o poveste interesantă.

*

Era mai mult decît interesantă. De-a dreptul fascinantă.

Steiner era unicul fiu al lui Karl Steiner, generalmaior, în prezent comandatul zonei de ocupaţie din Bretania. Se născuse în 1916, cînd taică-său era maior de artilerie. Maică-sa era de origine americană, fiica unui bogat negustor de lînă din Boston, care se mutase la Londra datorită afacerilor. Tocmai în luna în care s-a născut fiul său, a murit pe Somme unicul ei frate, căpitan într-un regiment de infanterie din Yorkshire.

Băiatul a fost educat la Londra ; a studiat cinci ani la Colegiul St. Paul în perioada în care taică-său era ataşat militar la ambasada germană, şi vorbea engleza fluent. După moartea tragică a mamei sale în 1931, într-un accident de maşină, s-a reîntors în Germania împreună cu taică-său, dar a continuat să-şi viziteze rudele din Yorkshire pînă în 1938.

O vreme a studiat artele la Paris, întreţinut de taică-său, învoiala fiind să intre în armată dacă nu avea talent. Ceea ce s-a şi întîmplat. O perioadă scurtă a fost sublocotenent în artilerie, apoi în 1936 s-a înscris voluntar la un

curs de paraşutism la Stendhal, mai mult ca să scape de plictiseala vieţii militare decît din alte motive.

Foarte curînd a dovedit că avea talent pentru acest fel de acţiuni purtate independent. A luat parte la lupte terestre în Polonia şi a fost paraşutat la Narvik în campania împotriva Norvegiei. Ca locotenent a aterizat forţat cu planorul, împreună cu un grup care a cucerit Canalul Albert în 1940, în timpul marelui atac împotriva Belgiei şi a fost rănit la braţ.

A urmat Grecia... Canalul de Corint şi apoi un nou soi de iad. În mai 1941, căpitan pe-atunci, a fost lansat deasupra Cretei şi a fost grav rănit într-o bătălie sălbatică pentru cucerirea aeroportului Maleme.

După aceea a urmat Campania de iarnă. Radl simţi că-l trec fiori reci doar la simpla pomenire a numelui. *Dumnezeule,* se întrebă el, *vom uita vreodată Rusia, toţi cei care am fost atunci acolo ?*

Ca maior activ, Steiner condusese un grup special de asalt, alcătuit din trei sute de voluntari, paraşutat noaptea, ca să ia contact cu două divizii încercuite în timpul bătăliei pentru Leningrad şi să le scoată din încercuire. Din treaba asta s-a ales cu un glonţ în piciorul drept, din care cauză acum şchiopăta uşor, cu o Cruce de Cavaler şi cu faima pentru asemenea operaţiuni de despresurare.

A mai condus apoi alte două acţiuni de aceeaşi natură şi a fost avansat la gradul de locotenent-colonel, tocmai cînd a fost să meargă la Stalingrad unde a pierdut jumătate din oameni, dar a fost evacuat cu cîteva săptămîni înaintea sfîrşitului, cînd avioanele încă mai zburau. În ianuarie, el şi cei o sută şaizeci şi şapte de supravieţuitori din grupul de asalt iniţial au fost paraşutaţi lîngă Kiev, încă o dată, tot ca să ia contact cu două divizii de infanterie şi să le scoată din încercuire. Rezultatul a fost o retragere plină de lupte pe parcursul a trei sute de mile udate cu sînge, iar în ultima săptămînă a lunii aprilie Kurt Steiner a ajuns la liniile germane doar cu treizeci de supravieţuitori din unitatea sa de asalt iniţială.

I s-au decernat imediat Frunzele de Stejar la Crucea de Cavaler şi împreună cu oamenii săi a fost expediat cît mai curînd cu putinţă în Germania, cu trenul, trecînd prin Varşovia în dimineaţa zilei de 1 Mai. El şi oamenii lui au părăsit Varşovia în aceeaşi seară, în stare de arest

din ordinul lui Jurgen Stroop, SS-Brigadeführer şi general-maior de poliţie.

După o săptămînă au fost judecaţi de curtea marţială. În dosar era doar verdictul, detaliile lipseau. Steiner şi oamenii săi au fost condamnaţi să lucreze ca unitate disciplinară în Operaţiunea Peştele-sabie, în Alderney, una din insulele Canalului Mînecii ocupate de germani. Radl mai privi o clipă la dosar, apoi îl închise şi apăsă pe butonul soneriei după Hofer care veni imediat.

— Herr Oberst ?

— Ce s-a întîmplat la Varşovia ?

— Nu ştiu sigur, Herr Oberst. Sper că în după-amiaza aceasta voi avea la dispoziţie documentele curţii marţiale.

— Foarte bine, zise Radl. Ce fac în insulele din Canalul Mînecii ?

— După cîte am aflat Operaţiunea Peştele-sabie e un fel de unitate de sinucidere, Herr Oberst. Scopul lor este să distrugă vasele de transport ale Aliaţilor în Canalul Mînecii.

— Şi cum realizează asta ?

— După cîte s-ar părea, stau pe o torpilă cu încărcătura scoasă, Herr Oberst, pe care e montată o cupolă din sticlă pentru a-l proteja pe cel ce o manevrează. Dedesubt este fixată o torpilă adevărată pe care operatorul trebuie să o lanseze în timpul unui atac, şi pe care o părăseşte în ultimul moment.

— Dumnezeule atotputernic, zise Radl îngrozit. Nu-i de mirare că a fost necesar s-o facă unitate disciplinară.

Privi o vreme dosarul fără să spună nimic. Hofer tuşi şi zise cu titlu de încercare :

— Credeţi că el ar constitui o soluţie ?

— Nu văd de ce nu, răspunse Radl. Îmi închipui că orice i s-ar părea mai bun faţă de ceea ce face astăzi. Ştii cumva dacă Amiralul este aici ?

— O să aflu, Herr Oberst.

— Dacă este, încearcă să-mi obţii o audienţă pentru după-amiază. E timpul să-i arăt cît de departe am ajuns. Pregăteşte-mi un plan... precis şi scurt. Numai de-o pagină şi bate-l dumneata personal la maşină. Nu vreau să mai afle nimeni despre treaba aceasta. Nici măcar cei din Secţie.

*

Exact în acel moment locotenent-colonelul Kurt Steiner era pînă la brîu în apele îngheţate ale Canalului Mînecii, suferind de frig cum nu mai suferise pînă atunci, nici măcar în Rusia, frigul muşcînd din creierul lui în timp ce stătea chircit în dosul cupolei de sticlă de pe torpilă.

Poziţia lui exactă era la aproape două mile la nord-est de portul Braye de pe insula Alderney şi la nord de Burhou, o insulă mai mică de lîngă coastă, deşi, după cum era învăluită în ceaţă deasă putea foarte bine crede că e la capătul lumii. Cel puţin nu era singur, dar saulele de siguranţă din cînepă care-l legau, ca nişte cordoane ombilicare, de sergentul Otto Lemke în partea stîngă şi de locotenentul Ritter Neumann în partea dreaptă, nu se vedeau din cauza ceţii.

Steiner fusese uimit că-l cheamă în după-amiaza aceea. Şi mai uimitoare era prezenţa unui contact radar care indica un vapor în apropierea ţărmului, deoarece ruta principală pe Canal era mult mai spre nord. Aşa cum s-a aflat mai tîrziu, era vorba de o motonavă tip Liberty, de opt mii de tone, *Joseph Johnson,* plecată din Boston spre Plymouth cu o încărcătură explozivă de bombe mari şi care suferise o avarie la cîrmă cu trei zile în urmă, în timpul unei furtuni mari, lîngă Land's End. Neajunsul acesta şi ceaţa deasă conlucraseră la abaterea ei din drum.

La nord de Burhou, Steiner încetini şi zmuci saula de siguranţă ca să le atragă atenţia celor doi care-l însoţeau. Cîteva momente mai tîrziu apărură amîndoi din ceaţă, de-o parte şi de cealaltă. Faţa lui Ritter Neumann era vînătă de frig în gluga neagră a costumului de cauciuc.

— Sîntem aproape, Herr Oberst, zise el. Sînt sigur că-i aud.

Sergentul Lemke se lăsă în voia valurilor spre ei. Barba neagră cîrlionţată, de care era foarte mîndru, era o favoare specială acordată de Steiner, deoarece bărbia lui Lemke era pocită din cauza unui glonţ rusesc. Era foarte nerăbdător, ochii îi străluceau ; considera toată afacerea asta o mare aventură.

— Şi eu îi aud, Herr Oberst.

Steiner ridică o mînă ca să-l facă să tacă şi ascultă. Huruitul înfundat era foarte aproape acum pentru că *Joseph Johnson* înainta cu întreaga sa viteză.

— O ţintă uşoară, Herr Oberst. Lemke zîmbi în ciuda faptului că-i clănţăneau dinţii de frig. Cea mai grozavă lovitură pe care am dat-o pînă acum. Nici n-o să ştie ce-l loveşte.

— Tu vorbeşte pentru tine, Lemke, zise Ritter Neumann. Dacă am învăţat un lucru în scurta şi nefericita mea viaţă, apoi acesta este că niciodată să nu aştepţi nimic şi mai ales să fii bănuitor cînd ţi se oferă ceva pe tavă.

Spre a-i dovedi parcă spusele, o rafală de vînt sfîrtecă perdeaua de ceaţă. În urma lor se vedea insula Alderney verde-sură, fortificaţiile navale victoriene ale Fortului Albert şi digul amiralităţii care ieşea în larg cam o mie de yarzi de la Braye, ca un deget de granit.

La nu mai mult de vreo sută cincizeci de yarzi, *Joseph Johnson* se deplasa spre nord-vest, către largul Canalului, cu o viteză constantă de opt sau zece noduri. Cei trei puteau fi văzuţi din clipă în clipă, aşa să Steiner acţioană numaidecît.

— E în ordine. Direct spre ţintă, lansaţi torpilele de la cincizeci de yarzi şi vă întoarceţi. Nici un act prostesc de vitejie, Lemke. Pentru regimentele disciplinare nu există medalii, ţineţi minte. Numai sicrie.

Acceleră şi ţîşni înainte, chircindu-se sub cupola de sticlă cînd valurile începură să se spargă deasupra capului său. Îşi dădea seama că Ritter Neumann era în dreapta lui cam în aceeaşi linie cu el, dar Lemke era mai înainte cu vreo cincisprezece-douăzeci de yarzi.

„Tînăr şi prost, gîndi Steiner. Ce-o fi crezînd că-i asta, Şarja Brigăzii uşoare * ?“

Doi din marinarii de pe *Joseph Johnson* stăteau lîngă balustradă cu armele în mînă. Din timonerie ieşi un ofiţer care se opri pe punte şi începu să tragă cu o puşcă mitralieră Thompson cu încărcătorul în formă de tobă. Vaporul prindea viteză şi tocmai intra în perdeaua subţire de ceaţă, care începuse să se lase din nou. Peste cîteva momente ar fi dispărut cu totul. Din cauza punţii care se

* Referire la lupta de la Balaklava, din 25 octombrie 1854, în timpul războiului Crimeii (1853—1856) şi la faimoasa şarjă de cavalerie a Brigăzii uşoare engleze care a fost aproape nimicită de artileria rusească. Această acţiune a fost imortalizată de Alfred Tennyson în poemul „The Charge of the Light Brigade“.

ridica şi cobora, puşcaşilor de lîngă balustradă le era greu să ochească atît de jos la apă şi gloanţele nimereau departe de ţintă. Thompson-ul, care niciodată nu fusese o armă de mare precizie, nu făcea treabă mai bună ; în schimb făcea mult zgomot.

Lemke ajunsese la cincizeci de yarzi de vapor mult înaintea celorlalţi şi îşi continua drumul. Steiner nu putea face nimic ca să-l oprească. Puşcaşii începură să estimeze mai bine distanţa şi un glonţ ricoşă din corpul torpilei în faţa cupolei.

Se întoarse şi-i făcu semn cu mîna lui Neumann.

— Acum ! strigă el şi lansă torpila.

Eliberat de povara pe care o purtase, corpul de torpilă pe care şedea ţîşni înainte cu forţă. El se întoarse repede spre tribord, urmîndu-l pe Neumann într-o curbă largă cu intenţia de a se îndepărta de vapor cît se poate de repede.

Lemke întorcea şi el la nu mai mult însă de douăzeci şi cinci de yarzi de vapor, în timp ce marinarii de lîngă balustradă trăgeau întruna asupra lui. Pe semne că unul l-a nimerit în plin, deşi Steiner nu putea fi sigur. Singurul lucru cert era că un moment îl văzuse ghemuit călare pe torpilă, îndepărtîndu-se de pericol, iar în următorul moment nu mai era acolo.

O secundă mai tîrziu una din cele trei torpile nimeri aproape de pupa. Cum în magazia de la pupa se aflau sute de tone de bombe mari pentru fortăreţele zburătoare ale formaţiilor de bombardament din Divizia 1 din Forţa 8 aeriană americană din Marea Britanie, *Joseph Johnson* explodă chiar atunci cînd îl înghiţi ceaţa. Ecoul exploziei se răsfrînse de pe insulă de nenumărate ori. Steiner se ghemui cînd suflul exploziei trecu pe deasupra lui, apoi coti lateral cînd o bucată de fier răsucit căzu în mare în faţa lui.

Sfărîmăturile vasului umpluseră cerul şi cădeau ca o cascadă în jurul lor. Neumann primi o lovitură piezişă în cap. Îşi azvîrli mîinile în sus, scoţînd un ţipăt şi fu catapultat pe spate, în mare. Torpila se îndepărtă de el, intră în valul următor şi dispăru.

Deşi lipsit de cunoştinţă şi plin de sînge pe frunte, din cauza rănii adînci, era totuşi ţinut la suprafaţă de vesta de salvare. Steiner se apropie de el, îi trecu un capăt al saulei pe sub vestă şi îşi continuă drumul, îndrep-

tîndu-se spre digul portului Braye, ascuns deja în ceaţa ce cuprindea din nou insula.

Marea era în reflux puternic. Steiner nu mai avea nici o şansă de-a ajunge în portul Braye şi ştia acest lucru, deoarece se lupta zadarnic cu mareea care pînă la urmă avea să-l ducă probabil departe în Canal, de unde nu ar mai fi fost nici o speranţă de întoarcere.

Deodată îşi dădu seama că Ritter Neumann era dir nou conştient şi că-l privea fix.

— Dă-mi drumul, zise el încet. Taie saula şi lasă-mă. Singur o să reuşeşti.

La început Steiner nu-i răspunse, ci se concentră ca să întoarcă torpila spre dreapta. Burhou se găsea undeva acolo, în perdeaua aceea de ceaţă de nepătruns. Exista o şansă ca refluxul să-i împingă într-acolo, una slabă, poate, dar mai bună decît nimic.

— De cît timp sîntem noi împreună, Ritter ? întreabă el calm.

— Ştii şi tu al naibii de bine, răspunse Ritter. Te-am văzut prima oară la Narvik cînd mi-a fost teamă să sar din avion.

— Acum îmi amintesc, zise Steiner. Te-am convins, de altfel.

— Ăsta-i un fel de-a spune, răspunse Ritter. M-ai aruncat din avion.

Îi clănţăneau dinţii de frig. Steiner întinse mîna ca să verifice saula.

— Da, un berlinez mucos de optsprezece ani, abia ieşit de la universitate. Totdeauna cu un volum de poezii în buzunarul de la şold. Fiul de profesor universitar, care s-a tîrît aproape cincizeci de yarzi pe sub foc, ca să-mi aducă o trusă medicală cînd am fost rănit la Canalul Albert.

— Mai bine te lăsam să mori, zise Ritter. Uite în ce m-ai băgat. Creta, apoi într-o misiune pe care nu mi-am dorit-o, Rusia şi acum în asta. Ce mai chilipir ! Închise ochii şi adăugă blajin : Iartă-mă, Kurt, dar n-are nici un rost.

Cu totul pe neaşteptate fură cuprinşi într-un vîrtej de apă şi duşi spre stîncile de la L'Equet, la capătul insulei Burhou. Acolo se găsea un vapor, sau o jumătate de vapor ; tot ceea ce rămăsese dintr-o navă de coastă franceză care lovise stînca în timpul unei furtuni, pe la începutul anului. Bucata care rămăsese la suprafaţă din puntea de la pupa era înclinată spre apa adîncă. Un val îi împinse spre

epavă. Cînd torpila ajunse pe creasta valului, Steiner se aruncă de pe ea și apucă balustrada vaporului cu o mînă, iar cu cealaltă se ținea de saula de salvare a lui Neumann.

Valul se retrase luînd torpila cu el. Steiner se ridică în picioare și începu să urce pe puntea înclinată spre ceea ce mai rămăsese din timonerie. Se strecură prin ușa spartă și își trase camaradul după el. Amîndoi se ghemuiră în încăperea fără acoperiș a timonei. Începuse să plouă domol.

— Ce se întîmplă acum ? întrebă Neumann cu voce stinsă.

— Stăm locului, zise Steiner. Brandt o să iasă cu șalupa de salvare de îndată ce-o să se ridice ceața cît de cît.

— Nu mi-ar strica o țigară, zise Neumann, apoi deveni brusc grav și arătă prin ușa spartă. Privește acolo.

Steiner se duse la balustradă. Apa se mișca repede acum cînd era în reflux, învîrtindu-se și răsucindu-se printre stînci, ducînd cu ea rămășițele războiului, un covor de sfărîmături ; tot ceea ce mai rămăsese din *Joseph Johnson.*

— Deci, am nimerit-o, zise Neumann, apoi încercă să se ridice. E un om acolo jos, Kurt, într-o vestă de salvare galbenă. Privește, sub pupa.

Steiner se lăsă să alunece pe punte pînă în apă și se duse sub pupa, croindu-și drum printr-o masă de scînduri spre bărbatul care plutea acolo, cu capul pe spate și cu ochii închiși. Era foarte tînăr și avea părul blond lipit de țeastă. Steiner îl apucă de vesta de salvare și începu să-l tragă spre adăpostul oferit de pupa distrusă. Tînărul deschise ochii și se uită la el, apoi clătină din cap încercînd să vorbească.

Steiner pluti pe lîngă el o clipă.

— Ce este ? întrebă în englezește.

— Te rog, șopti băiatul. Dă-mi drumul.

Ochii i se închiseră din nou și Steiner înotă cu el spre pupa. Neumann care-i urmărea din timonerie îl văzu pe Steiner că începe să-l tragă în sus pe punte. Se opri o bună bucată de timp, apoi îl lăsă pe băiat să alunece încet înapoi în apă. Curentul îl duse departe dincolo de stînci unde nu-l mai văzu. Cu un aer obosit, Steiner se cățără din nou pe punte.

— Ce-a fost ? întrebă Neumann cu voce slabă.

— Pierduse amîndouă picioarele de la genunchi în jos. Steiner se așeză cu grijă și își sprijini picioarele de balu-

stradă. Care era poezia aceea a lui Eliot din care citai mereu la Stalingrad ? Aceea care nu-mi plăcea ?

— Cred că sîntem pe uliţa şobolanilor, zise Neumann. Unde morţii şi-au pierdut oasele.

— Acum o înţeleg, îi spuse Steiner. Înţeleg exact ce-a voit să spună.

Tăceau amîndoi. Se făcuse mai frig, ploaia se înteţise risipind repede ceaţa. După vreo douăzeci de minute auziră un motor, nu prea departe. Steiner scoase pistolul de semnalizare din punga de la piciorul drept, vîrî în el un cartuş şi trase o rachetă.

După cîteva momente şalupa apăru din ceaţă şi micşoră viteza, lăsîndu-se purtată de curent spre ei. Sergentul major Brandt era la prova cu o parîmă gata s-o arunce. Era un colos de bărbat, înalt bine peste un metru optzeci, lat în umeri, îmbrăcat cam neregulamentar cu o haină de ploaie galbenă avînd pe spate *Instituţia regală naţională a bărcilor de salvare*. Restul echipajului era format tot din oamenii lui Steiner. Sergentul Sturm la timonă, caporalul Briegel şi soldatul Berg ca oameni de punte. Brandt sări pe puntea înclinată a epavei şi prinse parîma de balustradă în timp ce Steiner şi Neumann se lăsau să alunece spre el.

— Aţi dat lovitura, Herr Oberst. Ce s-a întîmplat cu Lemke ?

— A făcut pe eroul ca de obicei, îi spuse Steiner. De data asta a mers prea departe. Aveţi grijă de locotenentul Neumann. Are o tăietură urîtă la cap.

— Sergentul Altmann e în cealaltă şalupă cu Riedel şi Meyer. S-ar putea să-l găsească. Ăsta are un noroc orb. Brandt îl ridică pe Neumann peste balustradă cu o uşurinţă uimitoare. Duceţi-l în cabină.

Dar Neumann nu vroia şi se lăsă jos pe punte cu spatele rezemat de balustrada de la pupa. Steiner se aşeză lîngă el şi Brandt le oferi ţigări în timp ce şalupa o luă din loc. Steiner se simţea obosit cum nu se mai simţise de multă vreme. *Cinci ani de război*. Uneori avea impresia că îl apasă nu numai prezentul, ci tot ceea ce fusese pînă atunci.

Ocoliră capătul digului amiralităţii şi merseră vreo mie de yarzi de-a lungul lui pînă în Braye. În port era un număr surprinzător de mare de vapoare, mai ales cabotiere franceze care transportau materiale de construcţie

de pe continent pentru noile fortificaţii ce se ridicau în toată insula.

Micul debarcader fusese extins.

O vedetă torpiloare era acostată la chei şi, cînd şalupa intră cu pupa spre debarcader, marinarii de pe punte ovaţionară. Un tînăr locotenent cu barbă, într-un pulover gros, cu o şapcă pătată de sare, luă rapid poziţia de drepţi şi salută.

— Frumoasă treabă, Herr Oberst !

Steiner răspunse la salut în timp ce trecu peste balustradă.

— Multe mulţumiri, Koenig.

Urcă scările spre partea superioară a debarcaderului, urmat de Brandt care-l susţinea pe Neumann cu braţul său puternic. Cînd ajunseră sus, o limuzină mare, neagră, un Wolsey vechi, viră spre debarcader şi se opri. Şoferul sări din ea şi deschise portiera din spate.

Prima persoană care ieşi era Hans Neuhoff, colonel de artilerie, comandantul militar al insulei pe vremea aceea. La fel ca Steiner, veteran din Campania de iarnă, fusese rănit în piept la Leningrad şi nu-şi mai recăpătase sănătatea niciodată ; plămînii nu se mai vindecau, iar pe faţă i se citea resemnarea omului care moare puţin cîte puţin şi o ştie. Nevastă-sa ieşi din maşină după el.

Pe atunci Ilse Neuhoff avea douăzeci şi şapte de ani. Era o blondă cu înfăţişare aristocratică, zveltă, cu gură mare şi obraji frumoşi. Foarte mulţi oameni îşi întorceau capul, ca s-o privească de două ori şi nu numai pentru că era frumoasă, ci pentru că li se părea o figură cunoscută. Avusese o carieră plină de succes ca stea de cinema şi lucrase pentru UFA * din Berlin. Era una dintre acele fiinţe neobişnuite, îndrăgită de toată lumea şi foarte solicitată de societatea berlineză. Era prietenă cu Goebbels. Chiar si Führer-ul o admirase.

Se măritase cu Hans Neuhoff dintr-o afecţiune sinceră care depăşea dragostea fizică, ceva de care el, oricum, nu mai era în stare. Ea îl îngrijise pînă-l pusese din nou pe picioare după venirea lui din Rusia. L-a ajutat apoi pas cu pas, s-a folosit de toată influenţa ei ca să-i asigure postul actual şi datorită autorităţii lui Goebbels, obţinuse chiar şi un permis de a-l vizita. Între cei doi soţi exista o înţelegere — o înţelegere caldă şi reciprocă în virtutea

* Universum Film AG. — casa producătoare de filme din Germania.

căreia ea îşi îngădui să-l întîmpine pe Steiner şi să-l sărute în faţa tuturor pe obraz.

— Ne-ai dat emoţii, Kurt.

Neuhoff îi strînse mîna sincer încîntat.

— Ai făcut o treabă minunată, Kurt. O să înştiinţez numaidecît Berlinul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu fă aşa ceva, zise Steiner făcînd pe speriatul. Ar putea hotărî să mă trimită înapoi în Rusia.

Ilse îl luă de braţ.

— Cînd ţi-am dat ultima oară în cărţi, nu se arăta aşa ceva, dar, dacă vrei, o să-ţi dau diseară din nou.

Se auzi un strigăt din partea de jos a debarcaderului şi se apropiară de margine, tocmai la timp ca să vadă venind a doua şaluptă de salvare. Pe puntea de la pupa era un corp acoperit cu o pătură. Sergentul Altmann, tot un om de-al lui Steiner, ieşi de la cîrmă.

— Herr Oberst ? strigă el, aşteptînd ordine.

Steiner făcu semn cu capul şi Altmann ridică puţin pătura. Neumann care venise lîngă Steiner zise cu amărăciune :

— Lemke. Creta, Leningrad, Stalingrad... toţi anii aceştia şi iată cum sfîrşeşte.

— Cînd ţi-e scris numele pe glonţ, s-a terminat, zise Brandt.

Steiner se întoarse să privească faţa tulburată a Ilsei Neuhoff.

— Sărmana mea Ilse, ar fi mai bine să laşi cărţile acelea în cutie. Încă vreo cîteva după-amiezi ca aceasta şi nu va mai fi o problemă dacă ceea ce e mai rău *se va întîmpla,* ci *cînd.*

O luă de braţ, zîmbind vesel şi o conduse spre maşină.

*

Canaris avea o întrevedere cu Ribbentrop şi Goebbels în timpul după-amiezii şi nu-l putea primi pe Radl înainte de ora şase. Despre documentele curţii marţiale referitoare la Steiner nici un semn.

La ora şase fără cinci minute Hofer bătu la uşă şi intră în biroul lui Radl.

— Au venit ? întrebă Radl nerăbdător.

— Mă tem că nu, Herr Oberst.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu ? zise Radl furios.

— Se pare că dosarele sînt în Prinz Albrechtstrasse, întrucît în incident a fost vorba de o reclamaţie din partea SS-ului.

— Ai pregătit planul pe care ţi l-am cerut ?

— Da, Herr Oberst.

Hofer îi înmînă o foaie de hîrtie scrisă cu grijă la maşină.

Radl o examină repede.

— Excelent, Karl. Într-adevăr excelent.

Zîmbi şi îşi potrivi uniforma, ca de obicei fără cusur. Acum ieşi din serviciu, nu-i aşa ?

— Aş prefera să aştept pînă se întoarce Herr Oberst, zise Hofer.

Radl zîmbi şi-l bătu uşor pe umăr.

— Foarte bine, să terminăm cu asta.

*

Cînd Radl intră, o ordonanţă îi servea Amiralului cafeaua.

— A, bine-ai venit, Max, zise el bucuros. Vrei o cafea ?

— Vă mulţumesc, Herr Admiral.

Ordonanţa umplu încă o ceaşcă, aranjă perdelele de camuflaj şi ieşi. Canaris oftă şi se lăsă în scaun, întinzîndu-se să mîngîie urechile unuia dintre cîini. Părea obosit. Expresia ochilor şi a gurii arăta clar că era într-o stare de mare încordare.

— Arătaţi obosit, îi spuse Radl.

— Aşa ai arăta şi dumneata dacă ai fi stat închis în birou toată după-amiaza cu Ribbentrop şi Goebbels. De fiecare dată cînd îi văd, ăştia doi mi se par tot mai greu de suportat. Max, după părerea lui Goebbels noi încă mai cîştigăm războiul. Poate fi ceva mai absurd ?

Radl nu ştia ce să zică, dar fu salvat de Amiral care continuă :

— Oricum, de ce ai dorit să mă vezi ?

Radl puse planul lui Hofer pe masa de lucru şi Canaris începu să-l citească. După o vreme privi în sus de-a dreptul consternat.

— Ce-i asta, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Studiul posibilităţilor de realizare pe care l-aţi cerut, Herr Admiral. Afacerea Churchill. Mi-aţi cerut să aştern ceva pe hîrtie.

— A, da. Pe faţa Amiralului se vedea că de-abia acum înţelegea despre ce e vorba. Privi din nou hîrtia. După o

vreme zîmbi. Da, foarte bine, Max. Absolut absurd, fără doar și poate, dar pe hîrtie are un fel de logică de nebun. Păstrează-o la îndemînă, în caz că Himmler îi amintește Führer-ului să mă întrebe dacă am făcut ceva în această problemă.

— Vreți să spuneți că asta-i tot, Herr Admiral ? întrebă Radl. Nu vreți să merg mai departe ?

Canaris deschisese un dosar și de data asta își ridică privirea de-a dreptul surprins.

— Dragul meu Max, am impresia că nu sesizezi problema. Cu cît ideea emisă de superiorii tăi în acest joc este mai absurdă, cu atît mai entuziast trebuie s-o primești, oricît ar fi ea de smintită. Pune-ți tot zelul — simulat, bineînțeles — în proiect. După o perioadă de timp lasă să se vadă greutățile așa încît stăpînii să descopere singuri că proiectul n-are sens. Cum nimănui nu-i place să fie vîrît într-o treabă care dă greș, dacă poate s-o evite, întregul proiect va fi abandonat în mod discret. Rîse ușor și lovi cu un deget planul. Ține minte ce-ți spun : chiar și Führer-ul ar trebui să fie într-o zi cu adevărat proastă ca să întrevadă vreo posibilitate într-o escapadă necugetată cum este aceasta.

— Ar reuși, Herr Admiral, se trezi Radl zicînd. Am găsit chiar și omul potrivit pentru misiunea asta.

— Sînt sigur că l-ai găsit, Max, dacă ai fost la fel de meticulos cum ești de obicei. Zîmbi și împinse proiectul pe masă spre Radl. Văd că ai luat toată treaba prea în serios. Poate observațiile mele referitoare la Himmler te-au pus pe gînduri. Dar, crede-mă, nu e nevoie. Îl pot eu manevra. Ai pus destul pe hîrtie ca să-l mulțumim dacă se ivește ocazia. Sînt multe alte lucruri de care să te ocupi acum... probleme cu adevărat importante.

Îi făcu semn cu capul că e liber și luă stiloul în mînă.

— Dar, Herr Admiral, zise Radl cu încăpățînare, dacă Führer-ul vrea...

Canaris izbucni plin de furie, trîntindu-și stiloul pe masă.

— Dumnezeule doamne, omule, cum să-l omor pe Churchill cînd noi am pierdut deja războiul ? La ce ne-ar folosi ?

Se ridicase brusc în picioare și stătea aplecat peste masă sprijinindu-se în mîini. Radl stătea rigid în poziție de drepți, privind împietrit undeva în spațiu, peste capul Amiralului. Canaris se înroși, dîndu-și seama că mersese

prea departe, că prin cuvintele sale pline de mînie se făcea vinovat de înaltă trădare şi că era prea tîrziu să le mai retracteze.

— Pe loc repaus, zise el.

Radl făcu ceea ce i se ordonă.

— Herr Admiral.

— Max, noi doi ne cunoaştem de multă vreme.

— Da, Herr Admiral.

— Aşa că ai încredere în mine. Ştiu ce fac.

— Foarte bine, Herr Admiral, zise Radl scurt.

Se retrase un pas, îşi pocni călcîiele, se întoarse şi ieşi. Canaris rămase pe loc cu mîinile sprijinite pe masă arătînd deodată slab şi bătrîn.

„Dumnezeule, şopti el. Cît mai durează ?"

Cînd se aşeză şi îşi luă cafeaua, îi tremura mîna aşa de tare încît ceaşca zăngăni pe farfurioară.

*

Cînd Radl intră în birou, Hofer aranja hîrtiile pe masa de lucru. Sergentul se întoarse nerăbdător, dar cînd văzu expresia de pe faţa lui Radl zise :

— Nu i-a plăcut Amiralului, Herr Oberst ?

— A zis că are o oarecare logică de nebun, Karl. De fapt, mi s-a părut că-l găseşte de-a dreptul amuzant.

— Ce se va întîmpla acum, Herr Oberst ?

— Nimic, Karl, răspunse Radl cu un aer obosit şi se aşeză la masa de lucru. Studiul posibilităţilor de realizare solicitat e pe hîrtie şi s-ar putea să nu ni-l ceară niciodată ; asta-i tot ce ni s-a pretins să facem. Ne vom ocupa de altceva.

Se întinse după una din ţigările lui ruseşti şi Hofer i-o aprinse.

— Să vă pregătesc ceva, Herr Oberst ? întrebă el plin de înţelegere, dar prudent.

— Nu, mulţumesc, Karl. Acum du-te acasă. Ne vedem mîine dimineaţă.

— Herr Oberst.

Hofer îşi pocni călcîiele şi păru că şovăie.

— Du-te, Karl, zise Radl, eşti un băiat bun şi îţi mulţumesc.

Hofer plecă şi Radl îşi trecu o mînă peste faţă. Orbita goală îl ardea, mîna lipsă îl durea. Uneori avea senzaţia că-l montaseră greşit cînd îl puseseră din nou laolaltă. Se

simţea neaşteptat de dezamăgit. Avea sentimentul că pierduse ceva personal, autentic.

„Poate e mai bine aşa, zise încet, începusem să iau lucrurile prea în serios".

Deschise dosarul Joannei Grey şi începu să-l citească. După cîtva timp luă harta topografică şi o desfăşură. Se opri brusc. Era sătul pînă peste cap de birou şi de Abwehr. Îşi scoase servieta de sub masa de lucru, îndesă în ea dosarele şi harta, îşi luă haina de piele de după uşă şi părăsi biroul.

Era prea devreme pentru bombardamentele RAF şi, cînd ieşi pe intrarea principală, oraşul părea nefiresc de liniştit. Se hotărî să profite de scurta acalmie şi să meargă pe jos la micul lui apartament, renunţînd să cheme o maşină a Comandamentului. În orice caz, avea o durere de cap cumplită şi ploaia uşoară care cădea îl înviora. Coborî scările, răspunse la salutul santinelei şi intră pe strada slab luminată. Undeva mai încolo, pe Tirpitz Ufer, demară o maşină care se opri în dreptul lui.

Era o limuzină neagră Mercedes, la fel de neagră ca uniformele celor doi bărbaţi de la Gestapo care coborîseră din faţă şi aşteptau. Cînd Radl văzu însemnele de pe mîneca celui mai aproape de el i se păru că i se opreşte inima. RFSS. Reichsführer der SS. Erau însemnele celor din serviciul personal al lui Himmler.

Tînărul care coborî din spate purta o pălărie moale cu boruri late şi o haină neagră de piele. Avea un zîmbet plin de farmec neîndurător cum numai prefăcuţii veritabili îl au.

— Colonelul Radl ? întrebă el. Sîntem bucuroşi că am reuşit să vă prindem înainte de-a pleca. Reichsführer-ul vă transmite complimente şi v-ar fi recunoscător dacă i-aţi putea acorda puţin timp. Luă cu abilitate servieta din mîna lui Radl. Daţi-mi voie să o duc eu.

Radl îşi umezi buzele şi reuşi să zîmbească.

— Desigur, zise el şi intră în maşină, luînd loc pe bancheta din spate.

Tînărul se aşeză lîngă el, ceilalţi doi urcară în faţă şi porniră. Radl observă că cel de lîngă şofer avea pe genunchi o puşcă mitralieră de poliţie Erma. Răsuflă adînc, străduindu-se să-şi stăpînească teama care începuse să-l cuprindă.

— O ţigară, Herr Oberst ?

— Mulţumesc, zise Radl. De fapt, unde mergem ?

— În Prinz Albrechtstrasse. Tînărul îi dădu un foc şi zîmbi. La sediul Gestapo-ului.

4

Cînd Radl fu introdus în biroul de la primul etaj din Prinz Albrechtstrasse, îl găsi pe Himmler aşezat în spatele unei mari mese de lucru, cu un morman de dosare dinainte. Era în mare ţinută de Riechsführer SS, un diavol în negru la lumina slabă a lămpii cu abajur, iar cînd îşi ridică privirea, chipul din dosul pince-nez-ului de argint era rece şi impersonal.

Tînărul cu haina de piele neagră care-l adusese pe Radl îi adresă salutul nazist şi puse servieta pe masă.

— La ordinele dumneavoastră, Herr Reichsführer.

— Îţi mulţumesc, Rossman, răspunse Himmler. Aşteaptă afară. Poate am nevoie de tine mai tîrziu.

Rossman ieşi, iar Radl aşteptă în timp ce Himmler împinse cu mare precizie dosarele într-o parte a mesei, pregătindu-se parcă de luptă. Trase servieta spre el şi o privi gînditor. Oricît ar părea de ciudat, Radl îşi recăpătase întrucîtva sîngele rece şi totodată îşi arătă un oarecare umor macabru care-l salvase în multe împrejurări.

— Chiar şi un condamnat la moarte are dreptul la o ţigară, Herr Reichsführer.

Himmler zîmbi de-a binelea, ceea ce însemna ceva, avînd în vedere faptul că nu putea suporta tutunul.

— De ce nu ? Făcu un gest cu mîna. Mi s-a spus că sînteţi un bărbat viteaz, Herr Oberst. Aţi dobîndit Crucea de Cavaler în timpul Campaniei de iarnă ?

— Întocmai, Herr Reichsführer.

Radl îşi scoase tabachera cu o mînă şi o deschise cu îndemînare.

— Şi de-atunci lucraţi pentru amiralul Canaris ?

Radl aşteptă, fumîndu-şi ţigara în timp ce Himmler se uită din nou la servietă. Camera slab luminată era deosebit de plăcută. În cămin focul ardea vioi. Deasupra căminului se găsea tabloul Führer-ului cu autograf, într-o ramă aurită.

— Nu se întîmplă multe în Tirpitz Ufer în ultima vreme pe care eu să nu le ştiu, zise Himmler. Vă surprinde? De pildă, sînt informat că în ziua de douăzeci şi doi, luna

aceasta, vi s-a arătat un raport curent de la un agent al Abwehr-ului din Anglia, o doamnă Joanna Grey, în care figura magicul nume de Winston Churchill.

— Herr Reichsführer, nu știu ce să zic, îi spuse Radl.

— Mai fascinant însă e faptul că ați dispus transferarea tuturor dosarelor ei de la Abwehr I în grija dumneavoastră și l-ați eliberat de această îndatorire pe căpitanul Meyer care era de mai mulți ani omul ei de legătură. Am auzit că e foarte afectat din această cauză. Himmler puse o mînă pe servietă. Ei, Herr Oberst, sîntem prea bătrîni ca să ne ascundem după degete. Știți despre ce vorbesc. Deci ce aveți să-mi spuneți ?

Max Radl era realist. N-avea de ales în această situație.

— În această servietă, zise el, Reichsführer-ul va găsi tot ce este de știut, în afară de un element.

— Documentele curții marțiale referitoare la locotenent-colonelul Kurt Steiner din regimentul de parașutiști ? Himmler luă dosarul de deasupra din teancul de la marginea mesei de lucru și i-l înmînă. Un schimb cinstit. Vă propun să-l citiți afară. Deschise servieta și începu să scoată conținutul. O să vă chem cînd voi avea nevoie de dumneavoastră.

Radl era cît pe-aci să ridice brațul, dar o ultimă și încăpățînată fărîmă de respect pentru sine îl făcu să salute elegant, dacă nu formal. Se întoarse pe călcîie, deschise ușa și ieși în anticameră.

Rossman stătea tolănit într-un fotoliu și citea un număr din *Signal*, revista Wehrmacht-ului. Își ridică privirea surprins.

— Ne părăsiți deja ?

— N-am norocul ăsta. Radl aruncă dosarul pe o măsuță de cafea și începu să-și descheie centura. Se pare că am ceva de citit.

Rossman zîmbi politicos.

— Merg să văd dacă pot găsi niște cafea. S-ar putea să rămîneți la noi o bucată de vreme.

După ce ieși, Radl își aprinse o altă țigară, se așeză jos și deschise dosarul.

*

Data aleasă pentru raderea ghetoului din Varșovia de pe fața pămîntului era 19 aprilie. Ziua de naștere a lui

Hitler era pe 20 şi Himmler spera să-i ofere drept cadou această veste bună. Din păcate, cînd comandantul operaţiunii, Oberführer-ul SS von Sammern-Frankenegg şi soldaţii săi au intrat în ghetou, au fost din nou alungaţi de către Organizaţia de luptă evreiască de sub comanda lui Mordechai Anielewicz.

Himmler l-a înlocuit imediat cu Brigadeführer-ul SS şi general-maior de poliţie Jurgen Stroop, care, ajutat de o unitate mixtă formată din SS-işti şi renegaţi polonezi şi ucrainieni; s-a apucat serios de treabă : să nu rămînă cărămidă peste cărămidă şi nici un evreu viu, pentru a-i putea raporta personal lui Himmler că *ghetoul din Varşovia nu mai există.* I-au trebuit douăzeci şi opt de zile ca să facă acest lucru.

Steiner şi oamenii săi au sosit în Varşovia în dimineaţa celei de-a treisprezecea zile cu un tren sanitar de pe Frontul de Est, avînd destinaţia Berlin. Urmau să stea aici o oră sau două, în funcţie de cît dura remedierea unei defecţiuni în sistemul de răcire al locomotivei. Prin megafon s-a transmis ordinul ca nimeni să nu părăsească gara şi pentru ca ordinul să fie respectat, la intrări au fost puşi poliţişti-militari.

Cei mai mulţi dintre oamenii lui Steiner au rămas în vagon, doar el s-a dat jos, ca să-şi dezmorţească picioarele, iar Ritter Neumann l-a însoţit. Bocancii de paraşutist ai lui Steiner erau uzaţi, haina de piele văzuse zile mai bune. Purta un fular alb soios şi un fel de bonetă din cele purtate mai mult de subofiţeri decît de ofiţeri.

Santinela care păzea intrarea principală, ţinîndu-şi arma cu amîndouă mîinile de-a curmezişul pieptului, zise tăios :

— N-aţi auzit ordinul ? Duce-ţi-vă înapoi !

— S-ar părea că vor să ne ţină închişi aici dintr-un motiv oarecare, Herr Oberst, zise Neumann.

Santinelei i se lungi faţa şi luă imediat poziţia de drepţi.

— Cer scuze, Herr Oberst. Nu mi-am dat seama.

Se auzi un pas rapid în spatele lor şi o voce aspră întrebă :

— Schultz... Ce s-a întîmplat ?

Steiner şi Neumann nu luară în seamă întrebarea şi ieşiră afară. Un văl de fum negru plutea deasupra oraşului, iar în depărtare se auzeau bubuituri de artilerie şi împuşcături de arme uşoare. O mînă îl apucă pe Steiner de

umăr şi îl răsuci ; se trezi în faţa unui maior în uniformă impecabilă. În jurul gîtului, de un lanţ, atîrna tăbliţa strălucitoare a poliţiei militare. Steiner oftă şi îşi trase fularul alb de la gît, descoperind nu numai petliţele gradului de la guler, dar şi Crucea de Cavaler cu Frunzele de Stejar.

— Steiner, zise el. Din regimentul de parașutiști.

Maiorul salută politicos, dar numai pentru că trebuia.

— Îmi pare rău, Herr Oberst, dar ordinele sînt ordine.

— Cum te numeşti ? întrebă Steiner.

În vocea colonelului se simţea iritarea, în ciuda zîmbetului uşor forţat, care lăsa să se-ntrevadă posibilitatea unei mici neplăceri.

— Otto Frank, Herr Oberst.

— Bun, şi-acum că am rezolvat asta, aş vrea să fii atît de amabil să-mi explici şi mie ce se întîmplă aici ? Eu credeam că armata poloneză s-a predat în '39.

— Şterg ghetoul din Varşovia de pe faţa pămîntului, zise Frank.

— Cine ?

— O unitate specială formată din SS-işti şi alte trupe, comandată de Brigadeführer Jurgen Stroop. Ticăloşii ăştia de jidani, Herr Oberst. De treisprezece zile luptă din casă în casă, din pivniţe, din canale. Aşa că le dăm foc ca să-i scoatem afară. Cea mai bună cale de a stîrpi şobolanii.

În perioada de convalescenţă, după ce fusese rănit la Leningrad, şi fiind în concediu, Steiner şi-a vizitat tatăl în Franţa şi l-a găsit foarte schimbat. Generalul avea de multă vreme îndoieli cu privire la noua ordine. Cu şase luni în urmă vizitase un lagăr de concentrare de la Auschwitz, în Polonia.

— Comandantul era un porc pe nume Rudolf Hoess, Kurt. De necrezut, un criminal care ispăşea o sentinţă pe viaţă, eliberat din închisoare cu ocazia amnistiei din 1928. Omora evreii cu miile în camere de gazare special construite, arzîndu-le apoi trupurile în cuptoare uriaşe, după ce li se scoteau dinţii de aur.

Bătrînul general băuse pînă atunci, dar nu se îmbătase.

— Pentru asta luptăm noi, Kurt ? Să apărăm porci ca Hoess ? Şi ce va zice restul lumii cînd va veni vremea ? Că Germania este vinovată pentru că noi am stat nepăsători ? Că oamenii buni şi cinstiţi au stat de o parte şi n-au făcut nimic ? Ei bine, eu unul nu, pe Dumnezeul meu. N-aş avea liniște.

Stînd acolo la intrarea gării din Varşovia, amintirea tuturor acestora făcu ca pe faţa lui Steiner să apară o asemenea expresie încît maiorul se dădu cîţiva paşi înapoi.

— Aşa-i mai bine, zise Steiner, iar, dacă ţi-ai lua tălpăşiţa, ţi-aş rămîne îndatorat.

Uimirea de pe chipul maiorului Frank se transformă imediat în mînie cînd Steiner trecu pe lîngă el cu Neumann alături.

— Uşor, Herr Oberst. Uşor, zise Neumann.

Dincolo de linia ferată, pe peron, un grup de SS-işti mîna către un zid, un şir de fiinţe omeneşti zdrenţăroase şi murdare. Era imposibil să-ţi dai seama care erau bărbaţi şi care femei. În timp ce Steiner privea, toţi începură să se dezbrace.

Un om din poliţia militară stătea la marginea peronului supraveghindu-i.

— Ce se-ntîmplă acolo ? întrebă Steiner.

— Jidani, Herr Oberst, replică omul. Recolta de la ghetou din dimineaţa asta. O să fie expediaţi la Treblinka unde o să-i lichideze mai tîrziu, chiar astăzi. Îi pun să se dezbrace la piele ca să-i percheziţioneze. Mai ales din cauza femeilor. Unele au ascuns pistoalele încărcate în chiloţi.

Peste linia ferată se auzi un rîs crud şi cineva scoase un ţipăt de durere. Steiner se întoarse dezgustat spre Neumann care privea de-a lungul peronului spre capătul trenului militar. O fată de vreo paisprezece sau cincisprezece ani, cu părul răvăşit şi faţa înnegrită de fum, purtînd o scurtă bărbătească încinsă cu sfoară, stătea ghemuită sub un vagon. Se furişase probabil din grupul de dincolo şi era clar că avea de gînd să încerce să scape, ascunzîndu-se sub trenul sanitar cînd acesta va pleca.

În acelaşi moment omul din poliţia militară de la marginea peronului o văzu şi dădu alarma, sărind între şine şi repezindu-se la ea. Fata ţipă, se răsuci, scăpă din strînsoare şi, după ce izbuti să ajungă pe peron, o luă la fugă spre intrare, nimerind drept în braţele maiorului de poliţie Frank care ieşea din biroul lui.

Maiorul o apucă de păr şi ridicînd-o o scutură ca pe un şobolan.

— Tîrfuliţă jidovească. O să te-nvăţ eu buna-cuviinţă.

Steiner sări înainte.

— Nu, Herr Oberst ! zise Neumann, dar era prea tîrziu.

Steiner îl înşfăcă pe Frank de guler, dezechilibrîndu-l,

încît acesta era cît pe-aci să cadă, apucă fata de o mînă şi o trase în spatele lui.

Maiorul Frank îşi recăpătă echilibrul şi faţa i se schimonosi de furie. Îşi duse mîna la Walther-ul din tocul de la centură, dar Steiner scoase un Luger din buzunarul hainei de piele şi i-l puse între ochi.

— Încearcă, zise el, şi îţi zbor creierii. Dacă stau să mă gîndesc, i-aş face omenirii un serviciu.

Cel puţin doisprezece membri ai poliţiei militare alergară într-acolo, unii cu pistoale-mitraliere, alţii cu arme şi se desfăşurară în semicerc la vreo patru yarzi. Un sergent înalt îndreptă arma spre Steiner, dar acesta îşi vîrî mîna în tunica lui Frank şi-l trase aproape de el, apăsîndu-i puternic ţeava Luger-ului între ochi.

— Nu te-aş sfătui.

O locomotivă trecea prin gară cu o viteză de vreo cincişase mile pe oră, trăgînd un şir de vagoane deschise, încărcate cu cărbune. Steiner îi zise fetei fără să o privească :

— Cum te cheamă, copilă ?

— Brana, îi spuse ea. Brana Lezemnikof.

— Ei bine, Brana, dacă tu eşti o fată numai pe jumătate cum te cred eu, o să te agăţi de unul din vagoanele alea cu cărbuni şi-o să te ţii de el pînă ieşi de-aici. E tot ceea ce pot face pentru tine.

Brana dispăru într-o clipă, iar el continuă cu voce ridicată :

— Dacă trage careva după ea, îl împuşc pe maior.

Fata se aruncă după vagon, se agăţă de bară şi se trase sus. Trenul ieşi din staţie. Nimeni nu scotea nici o vorbă.

— O s-o dea jos la prima staţie, zise Frank. O să mă ocup personal de asta.

Steiner îl îmbrînci de lîngă el şi îşi băgă Luger-ul în buzunar. Cei din poliţia militară închiseră imediat cercul, iar Ritter Neumann strigă :

— Nu vă pripiţi, domnilor.

Steiner se întoarse şi-l văzu pe locotenent ţinînd în mînă un pistol-mitralieră MP-40. Ceilalţi oameni ai lui erau aliniaţi în spate, toţi înarmaţi pînă în dinţi.

În acel moment s-ar fi putut întîmpla orice dacă nu s-ar fi auzit o zarvă neaşteptată la intrarea principală. Un grup de SS-işti năvăli pe peron cu armele pregătite de luptă. Luară poziţie într-o formaţie de V şi după o clipă intră Brigadeführer SS şi general-maior de poliţie

Jurgen Stroop, flancat de trei sau patru ofiţeri SS de diferite grade, toţi cu pistoalele scoase. Generalul purta o bonetă cu şnur auriu şi uniformă obişnuită — deosebindu-se surprinzător de puţin de cei din jur.

— Ce se-ntîmplă aici, Frank ?

— Întrebaţi-l pe el, Herr Brigadeführer, zise Frank, cu faţa desfigurată de furie. Individul acesta, un ofiţer al armatei germane, tocmai a ajutat o jidoavcă teroristă să scape.

Stroop îl examină pe Steiner cu privirea, observîndu-i gradele şi Crucea de Cavaler plus Frunzele de Stejar.

— Cine eşti dumneata ? întrebă el.

— Kurt Steiner... din regimentul de paraşutişti, răspunse Steiner. Şi dumneata cine-i fi ?

Jurgen Stroop nu-şi ieşea niciodată din fire. Zise calm :

— Nu-mi vorbi în felul acesta, Herr Oberst. Sînt general-maior, după cum foarte bine ştii.

— Şi tatăl meu este, îi spuse Steiner, aşa că nu sînt deosebit de impresionat. Oricum, întrucît dumneata ai ridicat problema, eşti Brigadeführer Stroop, individul care conduce măcelul de acolo ?

— Da, eu sînt comandant aici.

Steiner strîmbă din nas.

— M-am cam gîndit eu c-ai putea fi. Ştii de ce-mi aminteşti ?

— Nu, Herr Oberst, răspunse Stroop. Te rog spune-mi.

— De ceva din rigolă ce mi se lipeşte uneori de pantofi şi miroase foarte neplăcut cînd e cald.

Calm şi glacial Jurgen Stroop întinse mîna. Steiner oftă, scoase Luger-ul din buzunar şi i-l înmînă, apoi privi peste umăr la oamenii săi.

— Asta e băieţi, retrageţi-vă. Se întoarse spre Stroop. Ei au faţă de mine un sentiment de loialitate a cărei cauză mi-e necunoscută. Aţi putea cumva să vă mulţumiţi doar cu mine şi să treceţi cu vederea participarea lor în această afacere ?

— Cîtuşi de puţin, îi răspunse Brigadeführer Jurgen Stroop.

— La asta mă şi aşteptam, zise Steiner. Sînt mîndru că pot întotdeauna recunoaşte un ticălos sadea cînd îl văd.

*

Radl rămase cu dosarul pe genunchi multă vreme după ce terminase de citit raportul curţii marţiale. Steiner avu-

sese norocul să scape de execuţie datorită influenţei tatălui său şi mai ales faptului că atît el cît şi oamenii lui erau adevăraţi eroi. Ar fi fost dăunător pentru moralul armatei să împuşte pe un deţinător al Crucii de Cavaler cu Frunze de Stejar. Iar Operaţiunea Peştele-sabie, în Insulele Canalului, însemna în cele din urmă un sfîrşit sigur pentru toţi. Cineva dăduse o lovitură genială.

Rossman stătea tolănit în fotoliul din faţă, chipurile adormit, cu pălăria trasă peste ochi, dar cînd lumina de la uşă se aprinse, sări în picioare. Intră direct, fără să bată la uşă, şi se întoarse imediat.

— Sînteţi aşteptat.

Reichsführer-ul era tot la masa de lucru. Harta topografică era întinsă înaintea lui. Îşi ridică privirea.

— Ce ziceţi de mica escapadă a amicului nostru Steiner în Varşovia ?

— O poveste interesantă, zise Radl cu prudenţă. E un om neobişnuit.

— Aş zice că e unul din cei mai viteji oameni pe care-i poţi întîlni, zise Himmler calm. Înzestrat cu o inteligenţă deosebită, curajos, hotărît, un militar strălucit... şi un nătărău romantic. Îmi închipui că asta e jumătatea americană din el. Reichsführer-ul clătină din cap a dezaprobare. Poftim, Crucea de Cavaler cu Frunze de Stejar. Führer-ul ceruse să-l cunoască personal după isprava aceea din Rusia. Şi el ce face ? Dă cu piciorul la tot : carieră, viitor, absolut totul, de dragul unei tîrfuliţe de jidoavcă, pe care n-o mai văzuse niciodată în viaţa lui.

Îşi ridică privirea spre Radl aşteptînd parcă un răspuns.

— Extraordinar, Herr Reichsführer, zise Radl fără convingere.

Himmler dădu din cap aprobator, apoi, ca şi cum ar fi renunţat complet la subiect, îşi frecă mîinile şi se aplecă deasupra hărţii.

— Rapoartele acestei femei Grey sînt într-adevăr strălucite. O agentă excepţională. Se aplecă mai jos, cu ochii foarte aproape de hartă. O să reuşească ?

— Cred că da, răspunse Radl fără ezitare.

— Şi Amiralul ? Amiralul ce crede ?

Mintea lui Radl începu să lucreze în mare grabă, încercînd să găsească un răspuns potrivit.

— Aceasta e o întrebare la care e greu să răspund.

Himmler se lăsă pe spate cu mîinile împreunate. Pen-

tru o clipă Radl se simţi de parcă ar fi fost iarăşi un copil în pantalonaşi scurţi în faţa bătrînului său dascăl din sat.

— Nu e nevoie să-mi spuneţi, cred că pot ghici. Eu admir lealitatea, dar în acest caz aţi face bine să vă amintiţi că lealitatea faţă de Germania, faţă de Führer, se află pe primul plan.

— Fireşte, Herr Reichsführer, zise Radl grabnic.

— Din păcate, mai sînt unii care n-ar fi de acord, continuă Himmler ; elementele subversive de la toate nivelele din societatea noastră. Chiar şi printre generalii Înaltului comandament. Vă surprinde ?

— Dar, Herr Reichsführer, zise Radl sincer uimit, nu-mi vine să cred...

— Că oameni care au jurat lealitate personală Führer-ului se pot purta atît de mişeleşte ? Dădu din cap, aproape trist. Am toate motivele să cred că în luna martie a acestui an, ofiţeri superiori din Wehrmacht au pus o bombă în avionul Führer-ului, fixată să explodeze în timpul zborului de la Smolensk la Rastenburg.

— Dumnezeule din cer, zise Radl.

— Bomba nu a explodat şi a fost îndepărtată mai tîrziu de către indivizii care o puseseră. Desigur, asta te face să-ţi dai seama mai mult decît oricînd că noi nu putem fi învinşi, că victoria finală trebuie să fie a noastră. Pare evident că Führer-ul a fost salvat de o putere divină. Aceasta, fireşte, nu mă surprinde. Totdeauna am crezut că în spatele naturii există o fiinţă superioară, nu sînteţi de acord ?

— Desigur, Herr Reichsführer.

— Da. Dacă am refuza să recunoaştem aceasta, n-am fi mai buni decît marxiştii. Eu insist ca toţi membrii SS-ului să creadă în Dumnezeu. Îşi scoase pince-nez-ul pentru o clipă şi îşi mîngîie uşor rădăcina nasului cu un deget. Deci, trădători peste tot. În armată şi în marină, deopotrivă, pînă la cel mai înalt nivel.

Îşi puse ochelarii la loc şi ridică privirea spre Radl.

— Deci vezi, Radl, continuă Himmler, că am cele mai întemeiate motive să cred că amiralul Canaris ar fi respins acest plan.

Radl îl privi fix, fără să scoată o vorbă. Îi îngheţase sîngele în vine. Himmler zise încet :

— N-ar fi conform cu scopul său general şi acest scop

nu este victoria Reich-ului german în acest război, te asigur.

Conducătorul Abwehr-ului uneltind împotriva statului ? Ideea era monstruoasă. Dar atunci Radl își aminti de limba ascuțită a Amiralului, de observațiile depreciative la adresa înalților funcționari, uneori chiar și a Führer-ului. Reacția lui mai devreme, chiar în aceeași seară. *Am pierdut războiul.* Și asta spusă de conducătorul Abwehr-ului.

Himmler apăsă pe butonul soneriei și Rossman intră.

— Am de dat un telefon important. Condu-l pe Herr Oberst vreo zece minute prin sediul nostru, apoi adu-l înapoi. Se întoarse spre Radl. N-ați văzut beciurile de-aici, nu-i așa ?

— Nu, Herr Reischführer.

Ar fi putut adăuga că beciurile Gestapo-ului din Prinz Albrechtstrasse erau ultimele locuri de pe pământ, pe care dorea să le vadă. Dar știa că va merge, fie că-i plăcea, fie că nu, știa după ușorul zîmbet al lui Rossman că totul fusese aranjat.

*

La parter merseră de-a lungul unui coridor care ducea în spatele clădirii. Acolo se găsea o ușă de fier păzită de doi soldați din Gestapo cu căști de oțel pe cap și înarmați cu pistoale-mitralieră.

— Vă așteptați la război sau ceva asemănător ? întrebă Radl.

— Să zicem că-i impresionează pe oaspeți, zise Rossman rînjind.

Ușa fu deschisă și Rossman coborî primul. Coridorul din subsol era luminat puternic, zidăria zugrăvită în alb, cu ușile pe dreapta și pe stînga. Era o liniște desăvîrșită.

— Am putea începe de aici, zise Rossman și deschise cea mai apropiată ușă, apoi aprinse lumina.

Părea un beci destul de obișnuit zugrăvit în alb, cu deosebirea că peretele opus fusese tencuit cu ciment într-un mod surprinzător de grosolan, suprafața fiind plină de neregularități și de urme. De-a lungul tavanului, lîngă perete, se găsea o grindă de care atîrnau lanțuri cu brățări la capete.

— Ceva cu care s-ar părea că obțin succese în ultima vreme. Rossman scoase un pachet de țigări și oferi una

lui Radl. Eu însumi cred că e o prostie. Nu prea văd nici un sens în a-l face pe un om să-şi piardă minţile cînd vrei să vorbească.

— Ce se-ntîmplă ?

— Persoana suspectă este agăţată sus în brăţările acelea apoi pur şi simplu se dă drumul la curentul electric. Ca să intensifice scurgerea curentului electric se aruncă găleţi de apă pe zidul acela din ciment. Aceasta are un efect nemaipomenit asupra oamenilor. Dacă vă uitaţi mai de-aproape, o să înţelegeţi ce vreau să spun.

Cînd Radl se apropie de perete văzu că ceea ce păruse a fi o suprafaţă grosolan lucrată erau de fapt amprentele victimelor imprimate în ciment în timpul chinurilor.

— Inchiziţia ar fi fost mîndră de voi.

— Nu fiţi aspru, Herr Oberst, nu are sens, nu aici jos. Aici am văzut generali în genunchi, implorînd. Rossman zîmbi jovial. Dar nu e vorba de-aşa ceva acum. Se duse la uşă. Acum ce să vă mai arăt ?

— Nimic, mulţumesc, zise Radl. Am înţeles ce trebuia să înţeleg, nu asta aţi vrut ? Mă puteţi conduce înapoi acum.

— Cum vreţi, Herr Oberst.

Rossman ridică din umeri şi stinse lumina.

*

Cînd Radl se întoarse în birou, îl găsi pe Himmler scriind de zor într-un dosar. Acesta îşi ridică privirea şi zise molcom :

— Sînt lucruri îngrozitoare care trebuie făcute. Mie personal îmi fac rău la stomac. Nu pot suporta violenţa de nici un fel. Acesta e blestemul măreţiei, Herr Oberst, trebuie să calci peste cadavre ca să creezi o viaţă nouă.

— Herr Reichsführer, zise Radl. Ce vreţi de la mine ?

Himmler chiar zîmbi, destul de slab totuşi, reuşind să pară şi mai sinistru.

— Ei, e foarte simplu. Problema aceasta cu Churchill. Vreau să fie dusă la bun sfîrşit.

— Dar Amiralul nu vrea.

— Dumneata ai o independenţă foarte mare, nu-i aşa ? Îţi conduci singur secţia. Călătoreşti mult. În ultimele două săptămîni ai fost la München, Paris, Anvers. Himmler ridică din umeri. Nu văd nici un motiv ca să nu reuşeşti fără ca Amiralul să-şi dea seama ce se-ntîmplă. Cea mai

mare parte din ceea ce trebuie făcut s-ar putea rezolva împreună cu alte treburi.

— Dar de ce, Herr Reichsführer, de ce e atît de important să se facă în acest fel ?

— Deoarece, în primul rînd, eu cred că Amiralul greşeşte întru totul în această problemă. Planul dumitale ar putea reuşi dacă totul ar merge bine, aşa cum i-a mers lui Skorzeny la Gran Sasso. Dacă reuşeşte, dacă Churchill este ucis sau răpit — eu personal aş prefera să-l văd mort — — o să uimim lumea. Va fi o faptă de arme de necrezut.

— Ceea ce nu s-ar întîmpla niciodată dacă ar rămîne în seama Amiralului, zise Radl. Acum înţeleg. Încă un cui în propriu-i sicriu ?

— Poţi spune că nu l-ar merita în asemenea împrejurări ?

— Ce pot spune ?

— Crezi că unor asemenea oameni ar trebui să li se permită să facă ceea ce vor ? Asta doreşti, dumneata, Radl, ca ofiţer german loial ?

— Dar Herr Reichsführer trebuie să înţeleagă situaţia imposibilă în care mă aflu, zise Radl. Relaţiile mele cu Amiralul au fost întotdeauna excelente. Îi trecu prin minte, prea tîrziu, că nu era cazul să scoată în evidenţă acest lucru tocmai acum, aşa că adăugă în grabă. Firește, loialitatea mea personală nu poate fi pusă la îndoială, dar ce fel de autoritate aş avea eu să duc pînă la capăt un astfel de proiect ?

Himmler luă din sertarul mesei un plic mare. Îl deschise şi scoase o scrisoare pe care i-o înmînă lui Radl, fără nici o vorbă. Scrisoarea avea ca antet Vulturul german cu Crucea de Fier din aur.

DE LA CONDUCĂTORUL ŞI CANCELARUL STATULUI — STRIC SECRET

Colonelul Radl acţionează sub ordinele mele directe şi personale într-o problemă de cea mai mare importanţă pentru Reich. Răspunde numai faţă de mine. Tot personalul, militar şi civil, fără deosebire de grad, îl va ajuta în orice fel va considera el util. Adolf Hitler.

Radl era uluit. Era cel mai de necrezut document pe care-l ţinuse vreodată în mînă. Cu o asemenea cheie un om putea deschide orice uşă din ţară, nu i se putea refuza nimic. Simţi furnicături pe toată pielea şi un fior ciudat îi trecu prin trup.

— După cum poţi vedea, oricine ar pune la îndoială acest document ar trebui să se pregătească să dea socoteală Führer-ului personal. Himmler îşi frecă mîinile cu vioiciune. Aşadar ne-am înţeles. Eşti gata să accepţi această sarcină pe care Führer-ul ţi-o încredinţează ?

Nu mai era nimic de zic decît :

— Bineînţeles, Herr Reichsführer.

— Bun, Himmler era în mod evident mulţumit. Atunci, la treabă. Te-ai gîndit bine la Steiner. E omul potrivit pentru această misiune. Îţi propun să-l vezi fără întîrziere.

— Mă gîndesc, zise Radl bine dispus, că, ţinînd seama de cele întîmplate recent, s-ar putea să nu-l intereseze o astfel de misiune.

— N-are de ales, zise Himmler. Tatăl său a fost arestat acum patru zile fiind bănuit de crimă de înaltă trădare.

— Generalul Steiner ? întrebă Radl uimit.

— Da. Se pare că nebunul de bătrîn s-a înhăitat cu cine nu trebuia. În acest moment este în drum spre Berlin.

— La... la Prinz Albrechtstrasse ?

— Bineînţeles. Ai putea să-i atragi atenţia lui Steiner că n-ar fi numai în interesul lui să servească cum poate mai bine Reich-ul în aceste momente. O asemenea dovadă de loialitate ar putea influenţa hotărîrea luată în cazul tatălui său. Radl era de-a dreptul îngrozit, dar Himmler continuă. Şi-acum, cîteva fapte. Aş vrea să studiezi cu grijă problema deghizării de care pomeneşti în proiect. Mă interesează.

Radl avea senzaţia că totul era ireal. Nimeni nu era în siguranţă... nimeni. Auzise că dispăruseră oameni, familii întregi după ce ajunseseră la Gestapo. Se gîndi la Trudi, nevastă-sa, la cele trei fiice alintate şi acelaşi curaj înverşunat care-l ajutase să răzbească prin Campania de iarnă îi cuprinse întreaga fiinţă. Pentru ele, se gîndi, trebuie să supravieţuiesc, pentru ele. Orice ar trebui să fac... orice.

Începu să vorbească, uimit de calmul propriei lui voci.

— Britanicii au multe regimente de comando, după cum ştie şi Reichsführer-ul, dar cred că cea mai grozavă a fost unitatea formată de un ofiţer englez pe nume Stirling, pentru a opera în spatele liniilor noastre în Africa. Serviciul Aerian Special.

— A, da, tipul pe care l-au numit Maiorul Fantomă. Despre care Rommel avea o părere excelentă.

— A fost capturat anul acesta, în ianuarie, Herr Reichsführer. Cred că acum e la Colditz, dar acțiunea începută de el n-a fost doar continuată, ci extinsă. După informațiile noastre recente, regimentele 1 și 2 din Serviciul Aerian Special și batalioanele 3 și 4 franceze de paraşutiști urmează să se reîntoarcă în Anglia în curînd, probabil ca să se pregătească pentru o invazie a Europei. Au chiar și un detașament polonez independent de paraşutiști.

— Și ce vrei să spui cu asta ?

— Armele convenționale știu puțin despre asemenea unități. Se știe că scopurile lor sînt secrete și de aceea e mai puțin probabil să li se ceară socoteală de ceea ce fac și cine sînt.

— Ai vrea să treci ostașii noștri drept polonezi membri ai acestei unități ?

— Exact, Herr Reichsführer.

— Și uniformele ?

— Majoritatea dintre aceștia poartă în timpul luptelor uniforme de camuflaj destul de asemnătoare cu modelul SS. Mai poartă berete roșii cu o insignă specială ca și paraşutiștii englezi. Un stilet înaripat cu inscripția *Cine îndrăznește — cîștigă.*

— De-a dreptul impresionant, zise Himmler sec.

— Abwehr-ul are stocuri destule de asemenea haine de la cei luați prizonieri în timpul operațiunilor SAS *-ului din insulele grecești, din Iugoslavia și Albania.

— Și echipamentul ?

— Nici o problemă. Comandamentul britanic pentru operațiuni speciale încă nu știe exact cît de mult am infiltrat noi mișcarea de rezistență olandeză.

— Mișcarea teroristă, îl corectă Himmler. Dar continuă.

— Aproape în fiecare noapte se lansează arme, echipament de sabotaj, radioemițătoare, chiar și bani. Ei încă nu-și dau seama că mesajele radio pe care le primesc sînt de la Abwehr.

— Dumnezeule, zise Himmler, și totuși noi continuăm să pierdem războiul. Se ridică de pe scaun, se duse la cămin și își încălzi mîinile. Chestiunea aceasta de-a purta uniforme de-ale dușmanului e foarte delicată, întrucît

---

* The Special Air Service — Serviciul Aerian Special : trupe special instruite pentru atacuri în grupuri mici, de regulă paraşutiști, în adîncimea dispozitivului inamic.

acest lucru e interzis prin Convenţia de la Geneva. Nu există decît o singură pedeapsă. Plutonul de execuţie.

— E-adevărat, Herr Reichsführer.

— În acest caz mi se pare că s-ar putea face un compromis. Grupul care va întreprinde atacul va purta uniforme normale sub îmbrăcămintea de camuflaj britanică. În felul acesta vor lupta ca soldaţi germani, nu ca gangsteri. Înainte de atacul efectiv şi-ar putea scoate uniformele folosite pentru deghizare. Sînteţi de acord ?

Radl socoti că era probabil cea mai proastă idee auzită vreodată, dar îşi dădu seama că era inutil să-l contrazică.

— Cum spuneţi dumneavoastră, Her Reichsführer.

— Bun. Restul mi se pare o simplă problemă de organizare. În ce priveşte transportul nu este nici o dificultate ; avem Luftwaffe şi Marina Militară. Ordinul Führer-ului îţi va deschide toate uşile. Mai e ceva ce doreşti să discutăm împreună ?

— Cît priveşte Churchill, zise Radl, trebuie luat viu ?

— Dacă e posibil, răspunse Himmler. Mort dacă nu există nici o altă cale.

— Înţeleg.

— Bine. Atunci pot să-ţi încredinţez liniştit această sarcină. Rossman îţi va da un număr de telefon special cînd pleci. Vreau să mă ţii zilnic la curent cu evoluţia lucrurilor. Puse rapoartele şi harta la loc în servietă şi i-o întinse lui Radl.

— Am înţeles, Herr Reichsführer.

Radl împături preţioasa scrisoare şi o puse la loc în plicul pe care îl vîrî în tunică. Luă servieta şi mantaua de piele, apoi porni spre uşă.

Himmler care începuse să scrie din nou zise :

— Colonele Radl.

Radl se întoarse.

— Herr Reichsführer.

— Jurămîntul dumitale ca soldat german faţă de Führer şi stat. Îl mai ţii minte ?

— Bineînţeles, Herr Reichsführer.

Himmler îşi ridică privirea. Chipul îi era rece, enigmatic.

— Repetă-l acum.

— Jur pe Dumnezeu să respect acest sfînt jurămînt. Voi da dovadă de supunere necondiţionată faţă de Führer-ul Reich-ului şi al poporului german, Adolf Hitler,

comandantul suprem al forţelor armate şi voi fi gata, ca un ostaş viteaz, să-mi dau viaţa oricînd pentru acest jurămînt.

Orbita ochiului îl ardea din nou, mîna lipsă îl durea.

— Minunat, colonele Radl. Şi ţine minte un lucru. Eşecul e semn de slăbiciune.

Himmler îşi lăsă capul în jos şi continuă să scrie. Radl deschise uşa cît putu de repede şi ieşi potincnindu-se.

*

Se răzgîndi şi nu se mai duse la apartamentul unde locuia. Îi spuse lui Rossman să-l lase la Tirpitz Ufer, urcă în birou şi se culcă pe un pat mic de campanie pe care-l ţinea acolo pentru astfel de împrejurări. Nu dormi mult. De fiecare dată cînd închidea ochii, vedea pince-nez-ul de argint, ochii reci şi auzea vocea liniştită şi seacă făcînd afirmaţii monstruoase.

Un lucru era sigur, sau aşa îşi spuse sieşi la ora cinci, cînd în cele din urmă se dădu bătut şi se întinse după sticla de Courvoisier. Trebuia să ducă la bun sfîrşit acest lucru, nu pentru sine, ci pentru Trudi şi copii. Pentru cei mai mulţi oameni supravegherea Gestapo-ului era destul de supărătoare. „Dar eu, îşi zise el stingînd din nou lumina, eu trebuia să-l am pe Himmler însuşi pe urmele mele".

După asta dormi pînă la ora opt cînd îl trezi Hofer care-i adusese cafea şi cornuri calde. Radl se ridică din pat şi se duse la fereastră în timp ce mînca un corn. Era o dimineaţă mohorîtă şi ploua cu găleata.

— A fost un raid periculos, Karl ?

— Nu prea. Am auzit că au fost doborîte opt avioane Lancaster.

— Dacă te uiţi în buzunarul interior al tunicii mele, o să găseşti un plic, zise Radl. Vreau să citeşti scrisoarea dinăuntru.

Aşteptă, privind afară la ploaie, apoi după cîteva momente se întoarse. Hofer se holba la scrisoare, vădit tulburat.

— Dar ce înseamnă asta, Herr Oberst ?

— Afacerea Churchill, Karl. Îi dăm drumul. Aşa vrea Führer-ul. Asta am primit-o aseară de la Himmler personal.

— Şi Amiralul, Herr Oberst ?

— Nu trebuie să știe nimic.

Hofer îl privi cu o nedumerire sinceră, ținînd scrisoarea într-o mînă. Radl i-o luă și o ridică în sus.

— Noi sîntem oameni mici, dumneata și cu mine, prinși într-o țesătură complicată și trebuie să călcăm cu grijă. Ordinul acesta este tot ceea ce ne trebuie. Dispoziții de la Führer-ul însuși. Mă urmezi ?

— Cred că da.

— Și ai încredere în mine ?

Hofer sări în poziție de drepți.

— Nu m-am îndoit niciodată de dumneavoastră, Herr Oberst. Niciodată.

Radl simți un val de afecțiune.

— Bun. Atunci vom continua așa cum am stabilit și în condiții de secret absolut.

— Cum spuneți dumneavoastră, Herr Oberst.

— Bine, Karl. Adu-mi tot materialul care-l avem, ca să-l examinăm din nou.

Se duse la fereastră, o deschise și inspiră profund. În aer era un miros înțepător de fum de la incendiile din noaptea trecută. Unele sectoare din oraș pe care le putea vedea erau ruine dezolante. Ciudat, dar încerca un sentiment de nerăbdare.

*

— Are nevoie de un bărbat, Karl.

— Herr Oberst ? zise Hofer.

Erau aplecați deasupra mesei de lucru, cu rapoartele și hărțile desfășurate în fața lor.

— Doamna Grey, explică Radl. Are nevoie de un bărbat.

— A, acum înțeleg, Herr Oberst, zise Hofer. Cineva lat în umeri. O unealtă grea de cap ?

— Nu ! Radl se încruntă și luă o țigară rusească din cutia de pe masă. Trebuie să aibă și minte... asta este esențialul.

Hofer îi aprinse țigara.

— O combinație rară.

— De cînd lumea. Pe cine are acum Secția I în Anglia care ar putea să ne ajute ? Cineva absolut sigur.

— Sînt probabil șapte sau opt agenți care pot fi socotiți ca atare. Oameni ca Albă ca Zăpada, de pildă. El lucrează de doi ani în birourile serviciului naval din

Portsmouth. Primim de la el în mod regulat informaţii valoroase privitoare la convoaiele din Atlanticul de Nord.

Radl dădu din cap nerăbdător.

— Nu, nu unul ca acesta. Treaba pe care o face el e prea importantă ca să o periclităm în vreun fel. Sînt absolut sigur că mai există şi alţii.

— Cel puţin cincizeci. Hofer ridică din umeri. Dar din păcate cei din MI 5 * au înregistrat succese remarcabile în ultimele optsprezece luni.

Radl se ridică şi se duse la fereastră. Rămase acolo lovind nerăbdător cu piciorul în duşumea. Nu era furios — mai mult îngrijorat. Joanna Grey avea şaizeci şi opt de ani şi, oricît era de devotată şi de sigură, avea nevoie de un bărbat. Cum zisese Hofer, o unealtă grea de cap. Fără el se putea nărui tot planul.

Îl durea mîna stîngă, cea care-i lipsea, semn sigur de încordare nervoasă, iar capul îi plesnea de durere. *Eşecul e semn de slăbiciune, Colonele.* O spusese Himmler cu ochii întunecaţi şi reci. Cînd îşi aminti de beciurile din Prinz Albrechtstrasse, începu să tremure fără să vrea, teama cuprinzîndu-i aproape toate măruntaiele.

— Desigur, zise Hofer, fără convingere, mai există şi secţia irlandeză.

— Ce-ai zis ?

— Secţia irlandeză. Armata republicană irlandeză.

— Absolut inutilă, zise Radl. Legătura cu IRA * a fost abandonată de mult, ştii doar, după eşecul cu Goertz şi ceilalţi agenţi. Întreg proiectul a fost un fiasco total.

— Nu chiar, Herr Oberst.

Hofer deschise unul din dulapurile cu dosare, trecu repede prin ele şi scoase o mapă de carton pe care o puse pe masă. Radl se aşeză încruntîndu-se şi o deschise.

— Da, desigur... şi mai este încă aici ? La universitate ?

— Aşa ştiu. Mai face şi traduceri cînd i se cere.

— Şi care-i este numele acum ?

— Devlin. Liam Devlin.

— Găseşte-l !

— Acum, Herr Oberst ?

---

* Serviciul britanic de contraspionaj.

* Irish Republican Army — Armata republicană irlandeză.

— M-ai auzit doar. Îl vreau aici într-o oră. Nu-mi pasă dacă trebuie să-ntorci Berlinul pe dos. Nu-mi pasă dacă trebuie să apelezi la Gestapo.

Hofer își pocni călcîiele și ieși repede. Radl aprinse o țigară cu degetele tremurînde și începu să studieze dosarul.

*

Nu fusese prea departe de adevăr în observațiile sale, deoarece toate încercările germane de a ajunge la o înțelegere cu IRA, de la începutul războiului, nu duseseră la nimic și afacerea aceasta era probabil cea mai nenorocită poveste din dosarele Abwehr-ului.

Nici unul dintre agenții germani trimiși în Irlanda nu realizase ceva important. Doar căpitanul Goertz, parașutat dintr-un Heinkel, în comitatul Meath, în mai 1940, reușise să rămînă liber nouăsprezece luni, perioadă în care nu făcuse nimic.

Goertz i-a găsit pe cei din IRA exasperant de diletanți și deloc dispuși să primească vreun sfat. Așa cum comenta, cîțiva ani mai tîrziu, irlandezii știau cum să moară pentru Irlanda, dar nu cum să lupte pentru ea și speranțele germane de a întreprinde atacuri regulate împotriva instalațiilor militare britanice din Ulster s-au stins.

Radl cunoștea toate acestea. Ceea ce-l interesa cu adevărat era bărbatul care își spunea Liam Devlin. Devlin fusese parașutat în Irlanda pentru Abwehr și nu numai că supraviețuise, dar în cele din urmă reușise să se întoarcă în Germania ; o performanță unică.

Liam Devlin se născuse în iulie 1903, la Lismore, comitatul Down, în nordul Irlandei, fiul unui mic arendaș executat în 1921 pentru că făcuse parte dintr-un detașament fulger al IRA în timpul războiului anglo-irlandez. Mama băiatului s-a dus să aibă grijă de gospodăria fratelui ei, preot catolic în cartierul Falls Road din Belfast, care i-a aranjat lui Liam să urmeze o școală iezuită cu internat, în sud. De acolo Devlin s-a mutat la Trinity College, în Dublin, unde și-a luat cu succes diploma în literatura engleză.

A publicat cîteva poezii, l-a interesat cariera de ziarist și, probabil că ar fi ajuns un scriitor de succes dacă nu s-ar fi întîmplat un eveniment care să-i schimbe cursul întregii vieți. În 1931, cînd era în vizită acasă, la Belfast,

în timpul unei perioade de revolte fanatice, a văzut cum o bandă de oranişti * au jefuit biserica unchiului său. Bătrînul preot a fost bătut aşa de crunt că şi-a pierdut un ochi. Din momentul acela Devlin s-a dăruit cu totul cauzei republicane.

În timpul unui atac asupra unei bănci din Derry, în 1932, ca să adune fonduri pentru mişcare, a fost rănit într-un schimb de focuri cu poliţia şi condamnat la zece ani închisoare. În 1934 a evadat din închisoarea Crumlin Road şi, fugar fiind, a condus apărarea cartierelor catolice din Belfast în timpul revoltelor din 1935.

În acelaşi an a fost trimis la New York ca să execute un informator expediat de către poliţie în America cu vaporul, pentru securitatea sa personală. Agentul vînduse informaţii care duseseră la arestarea şi spînzurarea unui tînăr voluntar din IRA, pe nume Michael Reilly. Devlin şi-a îndeplinit misiunea cu o eficienţă care a făcut să-i crească reputaţia devenită deja legendară. În acelaşi an, ceva mai tîrziu, a repetat performanţa. O dată la Londra şi din nou în America; de data aceasta execuţia a avut loc la Boston.

În 1936 a plecat în Spania unde a luptat în Brigada Lincoln Washington. A fost rănit şi capturat de către trupele italiene care, în loc să-l împuşte, l-au păstrat întreg şi nevătămat, crezînd că-l vor putea schimba pe un ofiţer de-al lor. Cu toate că acest lucru nu s-a întîmplat, el a supravieţuit războiului, fiind în cele din urmă condamnat la închisoare pe viaţă de către guvernul lui Franco.

A fost eliberat la cererea Abwehr-ului în toamna anului 1940 şi adus la Berlin, unde se spera că ar putea fi de vreun folos serviciului de spionaj german. În acest stadiu lucrurile s-au împotmolit din păcate, pentru că, deşi, conform informaţiilor avute, Devlin nu-i prea simpatiza pe comunişti, era însă în mod categoric antifascist, ceea ce a reieşit foarte clar în timpul interogatoriului. O primejdie serioasă deci ; a fost considerat potrivit doar pentru traduceri minore şi ca asistent la catedra de limbă engleză a Universităţii din Berlin.

Dar situaţia s-a schimbat radical. Abwehr-ul făcuse mai multe încercări să-l scoată pe Goertz din Irlanda,

* Oranist — membru al partidului ultraprotestant din Irlanda de Nord. De la numele lui William III, prinţ de Orania, rege al Angliei, Scoţiei şi Irlandei, care în 1689—1690 a înfrînt răscoala Irlandei catolice.

însă toate dăduseră greș. În disperare, cei de la Secția irlandeză l-au chemat pe Devlin și i-au cerut să plece în Irlanda, cu documente false, să ia legătura cu Goertz și să-l scoată pe un vas portughez sau pe unul neutru. A fost lansat în comitatul Meath la 18 octombrie 1941, dar cîteva săptămîni mai tîrziu, înainte de a-l putea contacta pe Goertz, acesta a fost arestat de către Serviciul Special Irlandez.

Devlin a petrecut cîteva luni îngrozitoare ca fugar, trădat la fiecare pas, deoarece foarte mulți susținători ai IRA fuseseră închiși la Curragh de către guvernul irlandez, așa că mai rămaseră doar puțini oameni de legătură pe care să se bizuie. Înconjurat de poliție în locuința unui fermier din Kerry, în iunie 1942, a rănit doi polițiști, iar el și-a pierdut cunoștința cînd un glonț i-a făcut o crestătură pe frunte. A fugit din spital și a ajuns la Dun Laoghaire unde a reușit să se îmbarce pe un vapor brazilian cu destinația Lisabona. De acolo a trecut prin Spania pe căile obișnuite pînă a ajuns încă o dată în birourile din Tirpitz Ufer.

De atunci, Irlanda n-a mai intrat în preocupările Abwehr-ului și Liam Devlin a fost trimis să-și piardă vremea cu traduceri și uneori, ca o ironie a vieții, să predea iarăși literatură engleză la Universitatea din Berlin.

*

Era tocmai înainte de amiază cînd Hofer se întoarse la birou.

— L-am găsit, Herr Oberst.

Radl își ridică privirea și lăsă jos stiloul.

— Pe Devlin ?

Se ridică în picioare și se duse la fereastră, aranjîndu-și tunica și încercînd să formuleze ceea ce urma să spună. Trebuia să iasă bine, să izbutească. Devlin trebuia tratat cu grijă. La urma urmei el era neutru. Se întoarse cînd ușa se deschise.

Liam Devlin era mai scund decît și-l închipuise. Nu mai înalt de un metru șaizeci și cinci-șaizeci și opt. Avea păr negru ondulat, fața palidă și ochi de un albastru atît de intens cum Radl nu mai văzuse. Un zîmbet ușor, ironic părea că-i ridică în permanență colțul gurii. Avea înfă-

* Serviciul de siguranță statală al Republicii Irlanda.

țișarea unui om care descoperise că viața e o glumă proastă și hotărîse că singurul lucru bun de făcut era să rîdă de ea. Purta un trenci negru, cu cordon, iar pe partea stîngă a frunții se vedea clar cicatricea zbîrcită și urîtă, rămasă după rana pricinuită de glonțul primit în ultima sa călătorie în Irlanda.

— Domnule Devlin. Radl ocoli masa de scris și îi întinse mîna. Mă numesc Radl... Max Radl. Mă bucur că ați venit.

— Sînteți amabil, răspunse Devlin într-o germană excelentă. Impresia mea este că nu prea aveam de ales. Înaintă descheindu-și trenciul. Deci aceasta este Secția III unde se întîmplă toate ?

— Vă rog, domnule Devlin. Radl aduse un scaun și-i oferi o țigară.

Devlin se aplecă înainte după foc. Tuși, înecîndu-se cînd înspiră fumul de la țigara tare.

— Maică Precistă, domnule colonel, știam că lucrurile merg prost, dar nu în halul acesta. Ce au în ele, ori nu se cuvine să întreb ?

— Sînt ruseşti, zise Radl. Le-am prins gustul în timpul Campaniei de iarnă.

— Nu-i nevoie să-mi spuneți, zise Devlin. Era singurul lucru care nu te lăsa să dormi în zăpadă.

Radl zîmbi, începînd să-i fie simpatic omul.

— Foarte probabil. Scoase sticla de Courvoisier și două pahare. Coniac ?

— Acum chiar că sînteți prea amabil. Devlin luă paharul și înghiți închizîndu-și ochii o clipă. Nu e irlandez, dar destul de bun ca să continuăm. Cînd trecem la treburile neplăcute ? Ultima oară cînd am fost la Tirpitz Ufer mi-au cerut să sar dintr-un Dornier de la 5000 de picioare deasupra comitatului Meath, pe întuneric, și am o teamă groznică de înălțimi.

— În ordine, domnule Devlin, zise Radl. Avem de lucru pentru dumneata dacă te interesează.

— Eu am ocupație.

— La universitate ? Ei, pentru un om ca dumneata asta e ca și cum ai pune un cal pursînge de curse să tragă o căruță cu lapte.

Devlin își lăsă capul pe spate și rîse zgomotos.

— Ah, domnule colonel, mi-ați găsit numaidecît punctul slab. Vanitate, vanitate. Mai mîngîiați-mă și-o să

torc ca motanul cel bătrîn al unchiului meu Sean. Încercaţi cumva să ajungeţi, în modul cel mai plăcut cu putinţă, la ideea că vreţi să mă întorc în Irlanda ? Pentru că dacă e aşa, puteţi s-o lăsaţi baltă. Avînd în vedere cum stau lucrurile, în prezent n-aş avea nici o şansă să rămîn mult timp în libertate şi n-am nici o intenţie să stau la răcoare cinci ani la Curragh. Îmi ajunge cîtă puşcărie am făcut.

— Irlanda este încă o ţară neutră. Domnul de Valera a spus foarte limpede că nu va trece de partea nimănui.

— Da, ştiu, zise Devlin, şi drept urmare o sută de mii de irlandezi servesc în forţele britanice. Şi încă ceva... de fiecare dată cînd un avion din RAF aterizează forţat în Irlanda, echipajul e trecut peste frontieră în cîteva zile. Pe cîţi piloţi germani vi i-au trimis înapoi în ultima vreme ? Devlin zîmbi. Deşi, vedeţi ei se gîndesc probabil că le este mai bine acolo unde sînt, cu untul acela grozav, cu smîntîna şi cu codanele.

— Nu, domnule Devlin, nu vrem să te reîntorci în Irlanda, zise Radl. Nu în felul în care crezi dumneata.

— Atunci ce naiba vreţi ?

— Mai întîi să vă întreb ceva. Mai sînteţi încă un susţinător al IRA ?

— Un soldat al IRA, îl corectă Devlin. La noi acasă e o vorbă, domnule colonel. Dacă ai intrat în horă, joci.

— Deci, scopul vostru final este victoria împotriva Angliei ?

— Dacă vă gîndiţi la o Irlandă unită şi liberă stînd pe propriile ei picioare, atunci o să aplaud pentru asta. Dar, vedeţi, o să cred asta numai cînd se va întîmpla, nu înainte.

Radl era dezorientat.

— Atunci de ce luptaţi ?

— Dumnezeu să ne aibă în pază, dar puneţi nişte întrebări ! Devlin ridică din umeri. E mai bine decît să te baţi cu pumnii sîmbătă seara în faţa Barului Select al lui Murphy. Sau poate doar că-mi place jocul.

— Şi care ar fi acest joc ?

— Vreţi să-mi spuneţi că lucraţi în acest domeniu de activitate şi nu ştiţi ?

Din anumite motive Radl se simţi neobişnuit de stînjenit aşa că zise în grabă :

— Atunci, de pildă, nu apreciaţi activităţile de la Londra ale compatrioţilor dumneavoastră ?

— Care pierd vreamea în Bayswater făcînd Paxo în cratiţele hangiţei ? zise Devlin. Eu nu numesc asta distracţie.

— Paxo ? Radl era zăpăcit.

— O glumă. Paxo e un bine cunoscut sos la pachet şi băieţii numesc aşa explozivul pe care îl amestecă. Clorat de potasiu, acid sulfuric şi alte cîteva zaharicale asortate.

— Un preparat volatil.

— Mai ales cînd îţi explodează în faţă.

— Această campanie cu bombe pe care ai voştri au început-o odată cu ultimatumul trimis primului-ministru britanic în ianuarie 1939...

Devlin rîse.

— Şi lui Hitler şi Mussolini şi altora pe care au crezut că i-ar putea interesa, inclusiv Unchiul Tom Cobley.

— Unchiul Tom Cobley ?

— O altă glumă, zise Devlin. O slăbiciune de-a mea, nefiind niciodată în stare să iau lucrurile prea în serios.

— De ce, domnule Devlin ? Asta mă interesează.

— Ei, domnule colonel, zise Devlin. Lumea a fost o glumă proastă imaginată de către cel Atotputernic într-o zi cînd n-avea ce face. Totdeauna am avut impresia că probabil în dimineaţa aceea era prost dispus. Dar ce vroiaţi să spuneţi despre campania cu bombe ?

— O aprobaţi ?

— Nu. Nu-mi place să trag în ţinte uşor de nimerit. Femei, copii, trecători. Dacă ai de gînd să lupţi, dacă crezi în cauza ta şi e dreaptă, atunci propteşte-te bine pe picioare şi luptă-te bărbăteşte.

Faţa îi era albă şi foarte încordată, iar cicatricea de pe frunte strălucea ca un cărbune aprins. Se destinse tot atît de brusc şi rîse.

— Ziceţi-i înainte şi scoateţi din mine tot ce am mai bun. E prea de dimineaţă să fiu serios.

— Aşadar, eşti un moralist, zise Radl. Englezii n-ar fi de acord cu dumneata. Ei scot sufletul Reich-ului în fiecare noapte cu bombardamentele lor.

— O să-mi stoarceţi lacrimi dacă veţi continua aşa. Nu uitaţi că am fost în Spania şi am luptat pentru republicani. Ce naiba credeţi că făceau Stukas-urile germane care zburau pentru Franco ? Aţi auzit vreodată de Barcelona sau Guernica ?

— Ciudat, domnule Devlin, dumneata ai în mod evident resentimente faţă de noi, iar eu credeam că-i urăşti pe englezi.

— Pe englezi ? rîse Devlin. Cu ei este ca şi cu soacrele. Trebuie să-i suporţi. Nu, nu-i urăsc pe englezi... ceea ce urăsc este blestematul de Imperiu Britanic.

— Deci, dumneata doreşti să vezi Irlanda liberă ?

— Da.

Devlin îşi luă singur încă o ţigară rusească.

— Atunci ai accepta că din punctul dumitale de vedere cea mai bună cale pentru atingerea acestui scop ar fi ca Germania să cîştige acest război ?

— Şi porcii ar putea zbura într-o zi, îi spuse Devlin, dar mă-ndoiesc.

— Atunci de ce stai aici în Berlin ?

— Nu mi-am dat seama că am de ales.

— Dar poţi, domnule Devlin, zise calm colonelul Radl. Poţi merge în Anglia pentru mine.

Devlin îl privi uimit ; era pentru prima oară în viaţa lui cînd n-avea replică.

— Doamne, păzeşte-ne, omul ăsta nu-i întreg la minte.

— Ba da, domnule Devlin, sînt cît se poate de întreg, te asigur. Radl împinse sticla de Courvoisier spre el, punînd alături dosarul. Mai bea un pahar şi citeşte dosarul acesta, apoi vom sta din nou de vorbă.

Se ridică şi ieşi afară.

*

Cum după o jumătate de oră bună, Devlin nu dăduse nici un semn de viaţă ; Radl se hotărî să deschidă uşa şi să intre. Devlin şedea cu picioarele pe masa de lucru, ţinînd rapoartele Joannei Grey într-o mînă şi un pahar de Courvoisier în cealaltă. Sticla era aproape goală.

Devlin îşi ridică privirea.

— Aţi venit în sfîrşit ? Începusem să mă întreb ce vi s-a întîmplat.

— Ei bine, ce crezi ? întrebă Radl.

— Îmi aminteşte de o poveste pe care am auzit-o cînd eram copil, zise Devlin. Ceva ce s-a întîmplat în timpul războiului cu englezii, în o mie nouă sute douăzeci şi unu. Cred că în luna mai. Era vorba de un bărbat pe nume Emmet Dalton. Cel care ulterior a devenit general în armata Statului liber Irlanda. Aţi auzit vreodată de el ?

— Nu, mă tem că nu, zise Radl cu o nerăbdare abia reţinută.

— Un bărbat pe care noi irlandezii l-am numi minunat. A servit ca maior în armata britanică în timpul războiului, i s-a decernat Crucea Militară pentru vitejie, apoi a intrat în IRA.

— Scuză-mă, domnule Devlin, dar asta are vreo legătură cu cazul nostru ?

Devlin nu părea să-l fi auzit.

— În închisoarea Mountjoy din Dublin se găsea un bărbat pe nume McEoin, un alt om minunat, dar în ciuda acestui fapt nu-l aştepta decît spînzurătoarea. Se mai servi cu un Courvoisier. Emmet Dalton avea alte idei. A furat un vehicul blindat britanic, şi-a pus vechea lui uniformă de maior, a îmbrăcat cîţiva băieţi ca pe *Tommy* *, a intrat prin şiretlic în închisoare şi-apoi în biroul directorului. Aţi putea crede una ca asta ?

Radl era acum interesat în ciuda voinţei lui.

— Şi l-au salvat pe acest McEoin ?

— Din păcate era dimineaţa în care îi fusese respinsă cererea de audienţă la director.

— Şi oamenii aceia... lor ce li s-a întîmplat ?

— Au fost cîteva împuşcături, dar au scăpat teferi. A naibii cutezanţă, oricum. Zîmbi, arătînd raportul Joannei Grey. La fel ca şi ăsta.

— Crezi c-ar merge ? întrebă Radl nerăbdător. Crezi că e posibil ?

— Destul de îndrăzneţ. Devlin aruncă raportul pe masă. Şi eu care credeam că numai irlandezii sînt nebuni. Să-l dai jos din pat pe marele Winston Churchill în miez de noapte şi să fugi cu el. Rîse zgomotos. Asta ar fi ceva ce merită să vezi. Ceva ce ar lăsa lumea cu gura căscată.

— Şi ţi-ar plăcea ?

— Ar fi o mare ispravă, fără îndoială. Devlin zîmbi larg şi încă mai zîmbea cînd adăugă : Bineînţeles, acest fapt n-ar influenţa cu nimic cursul războiului. Englezii pur şi simplu îl vor promova pe Attlee în postul rămas liber, Lancaster-urile vor continua să vină în timpul nopţii, iar fortăreţele zburătoare în timpul zilei.

— Cu alte cuvinte, părerea dumitale, bine gîndită, este că noi tot vom pierde războiul ? întrebă Radl.

— Pariez pe cincizeci de mărci cînd vreţi. Devlin

* Tommy — poreclă dată soldaţilor englezi.

zîmbi. Pe de altă parte n-aș vrea să scap această călătorie de plăcere, dacă vorbiți într-adevăr serios.

— Vrei să spui că ești dispus să mergi ? Radl era zăpăcit de-a binelea. Dar nu înțeleg. De ce ?

— Știu, sînt nebun, zise Devlin. Iată la ce dau cu piciorul : la o slujbă sigură și plăcută la Universitatea din Berlin, care e bombardat noaptea de către RAF și ziua de către yankei, la lipsa de alimente și la prăbușirea Frontului de Răsărit.

Radl ridică ambele mîini rîzînd.

— E în ordine, nu mai am nici o întrebare, irlandezii sînt vădit nebuni. Mi s-a spus, acum o cred.

— Cel mai bun lucru pentru dumneavoastră și, bineînțeles, nu trebuie să uităm cele douăzeci de mii de lire pe care le veți depune într-un cont confidențial la o bancă din Geneva aleasă de mine.

Radl încercă un sentiment de profundă dezamăgire.

— Așadar, domnule Devlin, și dumneata ai un preț ca noi toți.

— Mișcarea pe care o slujesc a dus totdeauna lipsă de fonduri. Devlin zîmbi. Am văzut revoluții începute cu mai puțin de douăzeci de mii de lire, domnule colonel.

— Foarte bine, zise Radl. O să mă ocup de asta. Vei primi confirmarea depunerii înainte de a pleca.

— Perfect, zise Devlin. Și cînd va fi ?

— Astăzi e întîi octombrie. Mai avem exact cinci săptămîni.

— Care ar fi rolul meu ?

— Doamna Grey e un agent excelent, dar are șaizeci și opt de ani. Are nevoie de un bărbat.

— De cineva care să alerge dintr-un loc într-altul ? Să se ocupe de problemele grele ?

— Întocmai.

— Și cum o să mă duceți acolo ? Să nu-mi spuneți că nu v-ați gîndit și la asta.

Radl zîmbi.

— Trebuie să recunosc că m-am gîndit mult la asta. Să vedem ce părere ai. Dumneata ești cetățean irlandez care a servit în armata britanică. Ai fost grav rănit și reformat medical. Cicatricea de pe frunte o să te ajute.

— Și cum o să se potrivească asta cu situația doamnei Grey ?

— Un vechi prieten de familie care ți-a găsit o slujbă în Norfolk. Va trebui să o întrebăm și pe dînsa ca să ve-

dem ce ne propune. Noi o să punem la punct întreaga poveste, o să-ţi procurăm toate documentele posibile, de la paşaportul irlandez pînă la foaia de lăsare la vatră. Ce crezi ?

— Sună destul de mulţumitor, zise Devlin. Dar cum ajung acolo ?

— Te vom paraşuta în Irlanda. Cît mai aproape de frontiera cu Ulster-ul. Am înţeles că este foarte uşor să treci frontiera, fără să ajungi la vreun post de vamă.

— Asta nu-i nici o problemă, zise Devlin. Ce fac după aceea ?

— Iei vaporul de noapte de la Belfast pînă la Heysham, trenul pînă la Norfolk, totul cinstit şi pe faţă.

Devlin trase spre el harta topografică şi o privi.

— E în ordine, accept. Cînd plec ?

— Peste o săptămînă, cel mult zece zile. Deocamdată, te vei feri de tot ce-ţi poate pune în primejdie siguranţa personală. De asemenea, trebuie să demisionezi din postul de la universitate şi să pleci din apartamentul în care locuieşti acum. Vei dispărea cu totul. Hofer o să-ţi găsească o altă locuinţă.

— Şi după aceea ?

— Eu o să merg să-l văd pe omul care probabil va comanda grupul de asalt. Mîine sau poimîine, depinde cît de curînd pot să aranjeze un zbor pînă la insulele din Canalul Mînecii. Ai putea veni şi dumneata. O să aveţi multe de făcut împreună. Vrei ?

— De ce n-aş vrea, domnule colonel ? Nu toate căile vechi şi rele duc în cele din urmă la iad ? Îşi turnă în pahar tot ceea ce mai rămăsese din Courvoisier.

5

Alderney este cea mai de nord dintre insulele Canalului Mînecii şi cea mai apropiată de coasta franceză. În vara anului 1940, cînd tăvălugul german se rostogolea implacabil spre vest, locuitorii insulei hotărîseră să o părăsească. La 2 iulie 1940, cînd primul avion din Luftwaffe a aterizat pe fîşia de iarbă de pe coasta stîncoasă, aşezarea era pustie, iar pe străzile înguste şi pietruite din St. Anne o liniştе sinistră.

În toamna anului 1942 se găsea pe insulă o garnizoană de, probabil, trei mii de oameni din diferite arme, marină şi aviaţie precum şi cîteva lagăre ale Organizaţiei Todt, care foloseau muncă forţată de pe continent ca să construiască uriaşele amplasamente din beton pentru tunurile noilor fortificaţii. Mai era un lagăr de concentrare administrat de către SS şi Gestapo, singurul care a existat vreodată pe pămîntul britanic.

Imediat după prînz, duminică, Radl şi Devlin zburară de la Jersey cu un avion de recunoaştere Storch. Drumul dură numai jumătate de oră şi, cum avionul nu era înarmat, pilotul îl menţinu tot timpul la nivelul mării, urcînd la şapte sute de picioare doar în ultimul moment.

Cînd Storch-ul trecu pe deasupra uriaşului dig, Alderney se desfăşură înaintea lor ca o hartă : golful Braye, portul St. Anne, insula însăşi, lungă de vreo trei mile şi lată de vreo milă şi jumătate, de un verde viu, cu malul înalt şi abrupt într-o parte, în cealaltă parte terenul coborînd în pantă spre un şir de golfuri şi golfuleţe cu nisip.

Avionul vră în vînt şi ateriză pe una din pistele acoperite cu iarbă ale aerodromului de pe coasta stîncoasă. Era unul dintre cele mai mici pe care Radl îl văzuse vreodată, abia meritîndu-şi numele. Un turn de control micuţ, cîteva clădiri din prefabricate şi nici un hangar.

Lîngă turnul de control staţiona o maşină neagră Wolseley şi cînd Radl şi Devlin se îndreptară spre ea, şoferul, un sergent de artilerie, coborî şi deschise portiera din spate, apoi salută.

— Domnul colonel Radl ? Comandantul vă urează bun venit. Eu trebuie să vă duc direct la Feldkommandatur.

— Foarte bine, zise Radl.

După ce urcară, maşina porni şi curînd ajunseră pe un drum de ţară. Era o zi frumoasă, caldă şi însorită, mai degrabă o zi de primăvară tîrzie decît de început de toamnă.

— Pare un loc destul de plăcut, comentă Radl.

— Pentru unii, zise Devlin, arătînd cu capul spre stînga, unde se vedeau sute de muncitori din Organizaţia Todt trudind la ceea ce părea a fi o uriaşă fortificaţie din beton.

Casele din St. Anne erau un amestec de stil francez provincial şi georgian englez, străzile erau pietruite, grădinile împrejmuite cu garduri înalte împotriva vînturilor neîntrerupte. Peste tot se vedeau urmele războiului — ca-

zemate din beton, sîrmă ghimpată, posturi de mitralieră, ravagiile făcute de bombe jos în port — dar ceea ce-l fascina pe Radl era nota englezească ce domina peste tot. I se părea de-a dreptul bizar să vadă doi soldaţi din SS într-o maşină parcată în Connaught Square şi un soldat din Luftwaffe aprinzînd ţigara unui camarad sub o tăbliţă pe care scria „Poşta regală".

Feldkommandatur 515, administraţia germană pentru insulele din Canalul Mînecii, îşi avea sediul în vechiul local al Băncii Lloyds din strada Victoria şi cînd maşina opri în faţă, Neuhoff însuşi apăru la intrare.

Se apropie cu mîna întinsă.

— Colonelul Radl ? Hans Neuhoff, temporar la comandă aici. Mă bucur că vă văd.

— Domnul este un coleg de-al meu, zise Radl.

Nu făcu nici o altă încercare de a-l prezenta pe Devlin şi în ochii lui Neuhoff se ivi de-ndată o oarecare teamă, deoarece Devlin, în hainele civile şi mantaua din piele neagră procurată de Radl, era o adevărată ciudăţenie. Explicaţia logică — făcea parte din Gestapo. În timpul călătoriei de la Berlin pînă în Bretania şi apoi la Guernsey, irlandezul văzuse aceeaşi privire prudentă şi la alte persoane şi faptul acesta îi dăduse o oarecare satisfacţie răutăcioasă.

— Herr Oberst, zise el, neîncercînd să dea mîna.

Neuhoff, stingherit cum nu fusese niciodată, zise în grabă :

— Poftiţi pe aici, domnilor.

Înăuntru, la masa de mahon lucrau trei funcţionari. În spatele lor pe perete se găsea un afiş nou al Ministerului Propagandei înfăţişînd un vultur cu o svastică în gheare, înălţîndu-se mîndru deasupra inscripţiei *Am Ende steht der Sieg !* La sfîrşit ne-aşteaptă victoria.

— Dumnezeule, zise Devlin încet, unii oameni cred orice.

Un membru al poliţiei militare păzea uşa a ceea ce probabil fusese biroul directorului. Neuhoff intră primul. Încăperea era mobilată modest, arătînd ca o cameră de lucru. Neuhoff le dădu două scaune. Radl luă unul, Devlin însă îşi aprinse o ţigară şi se duse la fereastră.

Neuhoff îl privi nesigur şi încercă să zîmbească.

— Domnilor, pot să vă ofer ceva de băut ? Schnapps sau poate un coniac ?

— Ca să fiu sincer, eu aş vrea să trec direct la afaceri, îi spuse Radl.

— Desigur, Herr Oberst.

Radl îşi deschise tunica, luă plicul din buzunarul interior şi scoase scrisoarea.

— Vă rog să citiţi aceasta.

Neuhoff o luă, încruntîndu-se uşor şi o parcurse cu privirea.

— E chiar ordinul Führer-ului. Plin de uimire îşi ridică privirea spre Radl. Dar nu înţeleg. Ce doriţi de la mine ?

— Colaborare totală, domnule colonel Neuhoff, zise Radl. Şi nici o întrebare. Aveţi o unitate disciplinară aici ? Operaţiunea Peştele-sabie.

În ochii lui Neuhoff apăru un nou fel de prudenţă pe care Devlin o observă numaidecît şi colonelul păru că devine mai rigid.

— Da, Herr Oberst, exact. Sub comanda colonelului Steiner din regimentul de paraşutişti.

— Aşa ştiu şi eu, zise Radl. Colonelul Steiner, un locotenent Neumann şi douăzeci şi nouă de paraşutişti.

— Colonelul Steiner, Ritter Neumann şi patruspre-zece paraşutişti, îl corectă Neuhoff.

Radl îl privi surprins.

— Ce spuneţi ? Unde sînt ceilalţi ?

— Morţi, Herr Oberst, răspunse Neuhoff simplu. Ştiţi ceva despre Operaţiunea Peştele-sabie ? Ştiţi ce fac oamenii aceştia ? Stau călare pe torpile şi...

— Ştiu. Radl se ridică, se întinse după ordinul Führer-ului şi-l puse la loc în plic. Sînt prevăzute acţiuni pentru astăzi ?

— Depinde dacă există vreun contact radar.

— Destul, zise Radl. Orice operaţiune încetează din acest moment. Arătă plicul. Primul meu ordin în conformitate cu această directivă.

Neuhoff zîmbi de-a binelea.

— Sînt încîntat să mă conformez unui astfel de ordin.

— Înţeleg, zise Radl. Colonelul Steiner vă este prieten ?

— Privilegiul meu, zise Neuhoff simplu. Dacă l-aţi cunoaşte, aţi înţelege ce vreau să spun. Mai e apoi şi punctul de vedere că un om cu calităţile sale extraordinare e mai util Reich-ului viu decît mort.

— Exact pentru aceasta sînt eu aici, zise Radl. Şi-acum, unde îl pot găsi ?

— Chiar înainte de-a ajunge în port se află o cîrciumă. Steiner şi oamenii lui o folosesc drept statul lor major. O să vă duc eu acolo.

— Nu-i nevoie, zise Radl. Aş vrea să-l văd singur. E departe ?

— Un sfert de milă.

— Bine, atunci o să mergem pe jos.

Neuhoff se ridică.

— Aveţi vreo idee cît timp rămîneţi aici ?

— Am vorbit să ne ia avionul cît mai de dimineaţă, zise Radl. E important să fim cel tîrziu la ora unsprezece la aerodromul din Jersey. Atunci pleacă avionul nostru spre Bretania.

— O să mă îngrijesc de o locuinţă pentru dumneavoastră şi pentru... prietenul dumneavoastră. Neuhoff se uită la Devlin. Şi, dacă v-ar face plăcere să luaţi masa împreună cu noi diseară, soţia mea ar fi încîntată. Ar putea veni şi colonelul Steiner.

— O idee grozavă, zise Radl. Aştept cu nerăbdare.

În timp ce coborau pe strada Victoria, pe lîngă prăvăliile cu obloanele trase şi casele goale, Devlin zise :

— Ce v-a apucat ? L-aţi luat cam tare, nu ? Facem pe grozavii ?

Radl rîse uşor stînjenit.

— Ori de cîte ori scot scrisoarea asta afurisită, mă simt ciudat. Mă cuprinde un sentiment al... al puterii. Ca pe centurionul din biblie, care zice faceţi asta şi ei o fac, mergeţi acolo şi ei merg.

Cînd intrară pe Braye Road, trecu pe lîngă ei o maşină de campanie avînd la volan pe sergentul de artilerie care-i adusese de la aerodrom.

— Colonelul Neuhoff îi anunţă că venim, comentă Radl. Mă întrebam dacă o va face.

— Cred că mă consideră de la Gestapo, zise Devlin. Era speriat.

— Probabil, răspunse Radl. Dar dumneata, Herr Devlin ? Te-ai speriat vreodată ?

— Nu, după cîte îmi amintesc, răspunse Devlin, rîzînd fără voioşie. O să vă spun ceva ce n-am spus nimănui pînă acum. Chiar în momentele de primejdie maximă şi, Dumnezeu ştie, am trecut prin destul de multe în viaţa mea, chiar atunci cînd privesc moartea drept în faţă,

trăiesc un sentiment deosebit de ciudat. Parcă aş vrea să mă întind s-o iau de mînă. Aţi auzit vreodată ceva mai ciudat ?

Ritter Neumann, îmbrăcat într-un costum impermeabil negru, de cauciuc, şedea călare pe o torpilă amarată la şalupa de salvare nr. 1 şi meşterea la motor, cînd maşina de campanie veni în goană de-a lungul debarcaderului şi frînă brusc. Neumann privi în sus, punîndu-şi mîna streaşină la ochi din cauza soarelui, şi-l văzu pe sergentul major Brandt.

— Ce-i cu graba asta ? strigă Neumann. S-a terminat războiul ?

— Necazuri, Herr Leutnant, zise Brandt. De la Jersey a sosit cu avionul un ofiţer de stat major. Un colonel Radl. A venit după colonelul nostru. Tocmai ne-au înştiinţat cei din strada Victoria.

— Ofiţer de stat major ? zise Neumann, trecînd peste balustrada şalupei de salvare şi luînd prosopul pe care i-l întinse soldatul Riedel. De unde e ?

— De la Berlin, răspunse Brandt furios. Şi are cu el pe cineva îmbrăcat în civil, dar nu e.

— Gestapo ?

— Aşa s-ar părea. Vin încoace acum... pe jos.

Neumann îşi trase bocancii de paraşutist şi se căţără pe scară spre debarcader.

— Băieţii ştiu ?

Brandt încuviinţă din cap cu o privire fioroasă.

— Şi nu le place. Dacă află că au venit să-i facă vreun rău domnului colonel e foarte probabil că o să-i arunce pe amîndoi de pe debarcader, fiecare cu cîte un lanţ de vreo treizeci de kilograme în jurul picioarelor.

— Bine, zise Neumann. Întoarce-te la cîrciumă cît poţi de repede şi ţine-i pe loc. Eu o să iau maşina ca să-l aduc pe colonel. S-a dus la plimbare pe dig cu Frau Neuhoff.

Steiner şi Ilse Neuhoff erau tocmai la capătul digului. Ea şedea sus pe parapet, legănîndu-şi picioarele lungi în aer. Vîntul mării îi ciufulea părul blond şi-i ridica fusta, iar ea îi zîmbea lui Steiner care era jos. Cînd maşina se opri, el se întoarse.

Neumann coborî în grabă şi cînd Steiner îi privi chipul, zîmbi sardonic.

— Veşti proaste, Ritter, într-o zi aşa frumoasă.

— Te caută un ofiţer de stat major de la Berlin, un colonel Radl, zise Neumann mînios. Se zice că e împreună cu un tip de la Gestapo.

Steiner nu se tulbură cîtuşi de puţin.

— Asta fără doar şi poate face ziua mai interesantă.

Îşi ridică mîinile ca s-o prindă pe Ilse care sări jos şi o ţinu o clipă lîngă el. Pe faţa ei se citea îngrijorarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kurt, tu nu poţi lua nimic în serios ?

— E probabil aici ca să vadă cîţi mai sîntem. Ar fi trebuit să murim toţi pînă acum. Cred că cei din Prinz Albrechtstrasse sînt foarte contrariaţi.

*

Vechea cîrciumă se găsea la marginea şoselei, aproape de port, în vecinătatea plajei din golful Braye. Înăuntru era o linişte ciudată cînd Radl şi irlandezul se apropiară.

— Frumos local, zise Devlin. Credeţi că s-ar putea să mai găsim ceva de băut ?

Radl încercă uşa din faţă care se deschise şi se treziră într-un gang întunecos. În spatele lor se deschide o altă uşă şi o voce plăcută şi distinsă zise :

— Aici, Herr Oberst.

Sergentul Hans Altmann stătea rezemat de uşa de la intrare vroind parcă să le bareze ieşirea. Radl văzu panglica pentru Campania de iarnă, Crucea de Fier, clasa întîi şi a doua, insigna de argint a răniţilor — ceea ce însemna cel puţin trei răni, insigna forţelor aeriene pentru lupte la sol şi cea mai rîvnită distincţie printre paraşutişti, galonul *Kreta* de pe mînecă, mîndria celor care constituiseră avangarda invaziei din insula Creta, din luna mai 1941.

— Numele dumitale ? întrebă Radl pe un ton tăios.

Altmann nu răspunse, ci doar deschise cu piciorul uşa pe care scria „Sală de cabaret", iar Radl intuind ceva, dar nelămurit încă, îşi scoase bărbia înainte şi intră în încăpere.

Sala era destul de mare. La stînga se afla un bar cu rafturi goale în spatele lui, pe pereţi cîteva fotografii înrămate de epave vechi şi într-un colţ un pian. În sală erau vreo doispreze paraşutişti, toţi deosebit de ostili.

După ce-i examină liniştit, Radl rămase impresionat. Nu văzuse pînă atunci un grup de oameni cu atîtea decoraţii. Nu era nici unul care să nu aibă Crucea de Fier clasa întîi, iar alte decoraţii mai neînsemnate, ca de pildă, însemne acordate răniţilor, însemne pentru distrugerea de tancuri, erau cu nemiluita.

Rămase în mijlocul sălii cu servieta sub braţ, cu mîinile în buzunare şi gulerul mantalei încă ridicat.

— Aş vrea să vă atrag atenţia, zise el liniştit, că pentru o asemenea conduită au mai fost împuşcaţi oameni.

Se auzi un hohot de rîs. Sergentul Sturm, care era în spatele barului şi curăţa un Luger, zise :

— Asta e într-adevăr foarte bună, Herr Oberst. Vreţi să auziţi ceva nostim ? Cînd am început operaţiile aici, acum zece săptămîni, eram treizeci şi unu, inclusiv domnul colonel. Acum sîntem cincisprezece, în ciuda multor ocazii norocoase. Ce ne puteţi oferi dumneavoastră şi rahatul ăsta de la Gestapo care să fie mai rău de-atîta ?

— Nu mă amesteca în treaba asta, zise Devlin. Eu sînt neutru.

Sturm, care lucrase pe şlepurile din Hamburg de la vîrsta de doisprezece ani şi-i plăcea să vorbească fără înconjur, continuă :

— Ascultaţi la ce vă spun, pentru că nu am de gînd să repet. Domnul colonel nu va pleca nicăieri. Nici cu dumneata, nici cu altcineva. Dădu negativ din cap. Dumneata cunoşti partea frumoasă a lucrurilor, Herr Oberst, şi de atîta timp lustruieşti scaunul cu şezutul, acolo, la Berlin, încît ai uitat ce simt adevăraţii soldaţi. Ai greşit locul dacă sperai la un cor de *Horst Wessel* *.

— Minunat, zise Radl. Totuşi, înţelegerea complet greşită a situaţiei prezente demonstrează din partea dumitale o lipsă de discernămînt, pe care eu o găsesc deplorabilă la cineva cu un asemenea grad.

Îşi puse servieta pe tejghea, îşi descheie nasturii de la manta cu mîna cea bună şi o scutură de pe umeri. Lui Sturm i se lungi faţa cînd văzu Crucea de Cavaler şi panglica pentru Campania de iarnă. Radl porni direct la atac.

— Drepţi ! răcni el. Toată lumea în picioare. Se produse imediat o mare agitaţie. În acelaşi moment uşa se

* Horst Wessel, autorul cîntecului „Die Fahne hoch“ (Steagul sus), cunoscut şi ca „Horst Wessel Lied“ — Imnul naţional-socialiştilor.

deschise şi Brandt se năpusti înăuntru. Şi tu, sergent-major, mîrîi Radl.

Era o linişte de se putea auzi musca zburînd ; toţi stăteau smirnă. Devlin, pe care-l amuza copios noua întorsătură a evenimentelor, se trase înspre bar şi îşi aprinse o ţigară.

— Voi credeţi că sînteţi soldaţi germani, zise Radl. O eroare firească, ţinînd seama de uniformele pe care le purtaţi, dar vă înşelaţi. Trecu de la unul la altul, oprindu-se ca şi cum ar fi vrut să şi-l întipărească pe fiecare în minte. Să vă spun eu ce sînteţi ?

Ceea ce făcu în cuvinte simple şi clare care-l făcură pe Sturm să pară un ageamiu. Cînd se opri ca să răsufle, după vreo trei minute, auzi o tuse politicoasă dinspre uşa deschisă şi, cînd se întoarse, îl văzu pe Steiner cu Ilse Neuhoff în spatele lui.

— Nici eu n-aş fi putut vorbi mai bine, colonele Radl. Pot doar spera că veţi avea bunăvoinţa de a pune tot ceea ce s-a întîmplat aici pe seama unei înflăcărări rău înţelese şi veţi trece totul cu vederea. Picioarele n-o să le atingă pămîntul cînd voi termina cu ei, vă promit. Întinse mîna şi zîmbi cu deosebit farmec. Kurt Steiner.

Radl îşi va aminti totdeauna această primă întîlnire. Steiner poseda acea însuşire neobişnuită, caracteristică trupelor aeropurtate din toată ţările. Un fel de siguranţă de sine semeaţă născută din riscurile profesiunii. Purta o bluză de zbor albastră-gri cu petlite galbene, pe care se vedeau ghirlanda şi cele două aripi stilizate ale gradului, pantaloni de paraşutist şi un fel de bonetă cunoscută sub numele de *Schiff*, pe care o purtau mulţi din vechii combatanţi. Restul era extraordinar de simplu pentru un om care avea toate decoraţiile ce se puteau închipui. Galonul *Kreta* de pe mînecă, panglica pentru Campania de iarnă şi vulturul de argint şi aur, semnul distinctiv al paraşutiştilor. Crucea de Cavaler cu Frunze de Stejar era ascunsă de un fular de mătase legat larg în jurul gîtului.

— Ca să fiu cinstit, colonele Steiner, mi-a făcut plăcere să-i pun la punct pe aceşti zănatici ai dumitale.

Ilse Neuhoff chicoti.

— Un spectacol excelent, Herr Oberst, dacă pot să-i zic aşa.

Steiner făcu prezentările necesare şi Radl îi sărută mîna.

— E o mare plăcere, Frau Neuhoff. Încruntă din sprîncene. Nu cumva ne-am cunoscut înainte ?

— Fără îndoială, zise Steiner şi-l trase în faţă pe Ritter Neumann care stătea la o parte în costumul său impermeabil de cauciuc. Şi acesta, Herr Oberst, nu este, cum v-aţi putea imagina, o focă din Atlantic capturată, ci Oberleutnant-ul Ritter Neumann.

— Locotenente.

Radl aruncă o privire scurtă spre Ritter Neumann, amintindu-şi de citarea pe ordinul de zi pentru Crucea de Cavaler, anulată din cauza curţii marţiale şi întrebîndu-se dacă el ştia.

— Şi acest domn ? Steiner se întoarse spre Devlin care sări de pe tejghea şi se apropie.

— Fără îndoială fiecare de aici crede că sînt de la Gestapo, amicul nostru al tuturor, zise Devlin. Nu sînt sigur că e ceva prea măgulitor. Întinse mîna. Devlin, domnule colonel. Liam Devlin.

— Herr Devlin e un coleg de-al meu, explică Radl repede.

— Şi dumneavoastră ? întrebă Steiner politicos.

— De la statul major al Abwerh-ului. Şi acum, dacă sînteţi de acord, aş vrea să stăm de vorbă în particular într-o chestiune de mare urgenţă.

Steiner se încruntă şi din nou se făcu o linişte de mormînt în sală. Se întoarse spre Ilse.

— O să te conducă Ritter acasă.

— Nu, prefer să aştept pînă îţi termini treaba cu colonelul Radl.

Era extrem de îngrijorată, se vedea în ochii ei.

— Nu cred, zise Steiner cu blîndeţe, că o să dureze mult. Ai grijă de ea, Ritter. Se întoarse spre Radl. Pe aici, Herr Oberst.

Radl făcu semn cu capul lui Devlin şi amîndoi îl urmară.

— E în regulă, sînteţi liberi, zise Ritter Neumann. Prostovani afurisiţi.

Se produse o destindere generală. Altmann se aşeză la pian şi se lansă într-un cîntec la modă care îl asigura pe fiecare că în curînd totul va fi mai bine.

— Frau Neuhoff, zise el. N-aţi vrea să ne cîntaţi ?

Ilse şedea pe un taburet la bar.

— N-am chef, răspunse ea. Vreți să știți ceva, băieți ? Mi-e leḥamite de blestematul ăsta de război. Tot ce vreau e o țigară bună și o băutură, dar asta, bănuiesc, că ar fi ceva de domeniul miracolului.

— O, nu se știe, Frau Neuhoff. Brandt sări direct peste tejghea și se întoarse spre ea. Pentru dumneavoastră, orice e posibil. Țigări, de pildă, gin englezesc.

Își vîrî mîinile dedesubt și scoase un cartuș de Gold Flake și o sticlă de Beefeater.

— Acum o să ne cîntați, Frau Neuhoff ? strigă Hans Altmann.

8

Devlin și Radl stăteau aplecați peste parapet, privind jos la apa limpede și adîncă în lumina palidă a soarelui. Steiner ședea pe o baba la capătul debarcaderului croindu-și drum prin conținutul servietei lui Radl. Dincolo de golf, pe promontoriu, se profila Fortul Albert, iar mai jos, stîncile erau date cu clei de prins păsări ; pescărușii, cormoranii moțați, cufundarii și scoicarii se roteau în stoluri mari.

— Colonele Radl, strigă Steiner.

Radl porni spre el urmat de Devlin care se opri la vreo trei metri și se rezemă de zid.

— Ați terminat ? întrebă Radl.

— Da. Steiner puse diversele hîrtii la loc în servietă. Presupun că sînteți serios, nu ?

— Bineînțeles.

Steiner se întinse înainte și lovi ușor cu arătătorul panglica lui Radl pentru Campania de iarnă. Tot ce pot spune, prietene, e că probabil frigul acela rusesc ți-a pătruns în creier.

Radl scoase plicul din buzunarul interior și îi întinse ordinul Führer-ului.

— Cred c-ar fi bine să te uiți la asta.

Steiner citi fără să se arate impresionat și i-l restitui, înălțînd din umeri.

— Și ce-i cu asta ?

— Dar colonele Steiner, zise Radl. Dumneata ești soldat german. Noi am depus același jurămînt. Acesta este un ordin direct de la Führer-ul însuși.

— Se pare că ai uitat un lucru extrem de important, îi spuse Steiner. Eu sînt într-o unitate disciplinară, cu sentința capitală suspendată, degradat în mod oficial. De fapt, eu îmi mai păstrez gradul doar datorită condițiilor speciale ale misiunii pe care o am. Scoase din buzunar un pachet de țigări franțuzești mototolit și își puse una în gură. Oricum, mie nu-mi place Adolf. Are o voce stridentă și-i miroase urît gura.

Radl ignoră această remarcă.

— Trebuie să luptăm. N-avem de ales.

— Pînă la ultimul om ?

— Ce altceva putem face ?

— Nu putem cîștiga.

Mîna bună a lui Radl își încleștă pumnul ; era plin de o agitație nervoasă.

— Dar îi putem forța să-și schimbe părerile. Înțelege că orice fel de rezolvare e mai bună decît această continuă vărsare de sînge.

— Și lichidarea lui Churchill ar fi de vreun folos ? întrebă Steiner cu vădit scepticism.

— Le-ar arăta că încă mai avem dinți. Gîndește-te la entuziasmul stîrnit cînd Skorzeny l-a răpit pe Mussolini de la Gran Sasso. A fost senzație în lumea întreagă.

— După cum am auzit, zise Steiner, generalul Student și cîțiva parașutiști ar fi dat o mînă de ajutor în afacerea aceea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Radl nerăbdător, închipuie-ți ce-ar fi. În primul rînd, trupe germane parașutate în Anglia și apoi cu ce scop. Probabil că dumneata nu crezi că s-ar putea realiza.

— Nu văd de ce nu, zise Steiner calm. Dacă hîrtiile acelea la care tocmai m-am uitat sînt exacte și dacă dumneata ți-ai făcut tema corect, toată treaba ar putea merge ca un ceas elvețian. Am putea într-adevăr să-i prindem pe *Tommy* cu pantalonii în vine. Să ajungem acolo și să ne întoarcem înainte să-și dea seama cine i-a lovit. Dar nu acest fapt este esențial.

— Care e ? întrebă Radl cu totul exasperat. E mai important să-i dai cu tifla Führer-ului din cauza curții marțiale ? Pentru că ești aici ? Steiner, tu și oamenii tăi sînteți morți dacă rămîneți aici. Acum opt săptămîni erați treizeci și unu. Cîți ați rămas... cincisprezece ? Ai obligația față de oamenii tăi, față de tine însuți să profiți de această ultimă șansă ca să trăiți.

— Sau să murim în Anglia.

Radl ridică din umeri.

— Direct acolo, și-napoi, așa ar putea merge lucrurile. Întocmai ca un ceas elveţian, cum tu însuţi ai zis-o.

— La astea treaba cea mai îngrozitoare este că dacă ceva merge prost, chiar cea mai mică piesă, întregul mecanism încetează să mai funcţioneze, adăugă Devlin.

— Bine spus, domnule Devlin, zise Steiner. Spune-mi ceva. Dumneata de ce mergi ?

— Simplu, răspunde Devlin. Pentru că mă atrage. Eu sînt ultimul dintre marii aventurieri.

— Minunat, rîse Steiner încîntat. Cu asta sînt de acord. Să participi la joc. Cel mai mare joc. Dar tot nu serveşte la nimic, continuă Steiner. Colonelul Radl îmi spune că am obligaţia faţă de oamenii mei să fac acest lucru, fiind singura cale de a scăpa de o moarte sigură aici. Ca să fiu absolut sincer cu voi, eu nu cred că datorez cuiva ceva.

— Nici măcar tatălui dumitale ? întrebă Radl.

Se făcu liniște, nu se auzea decît marea spălînd stîncile dedesubt. Steiner păli la faţă, pielea de pe obraji i se întinse, ochii i se întunecară.

— Bine, spune-mi.

— E în mîinile Gestapo-ului, în Prinz Albrechtstrasse. Bănuit de înaltă trădare.

Amintindu-şi de săptămîna petrecută la cartierul general al tatălui său, în Franţa, în 1942, şi de ceea ce zisese bătrînul, Steiner îşi dădu imediat seama că era adevărat.

— A, acum înţeleg, zise el domol. Dacă sînt băiat bun şi fac ce mi se spune, i-aş putea fi de folos. Brusc se schimbă la chip, devenind cît se poate de amenințător, apoi cu o mişcare lentă întinse mîinile spre Radl. Ticălosule. Toţi sînteţi ticăloşi.

Îl apucă pe Radl de gît. Devlin interveni rapid şi avu nevoie de întreaga lui forţă considerabilă ca să-l dea la o parte.

— Nu pe el, nebunule. Şi el este sub cizmă ca şi tine. Dacă vrei să împuşti pe cineva, împuşcă-l pe Himmler. Pe el trebuie să-l cauţi.

Radl se luptă ca să-şi recapete suflul şi se rezemă de parapet, arătînd foarte rău.

— Te rog să mă ierți, zise Steiner punîndu-i o mînă pe umăr, sincer îngrijorat. Ar fi trebuit să știu.

Radl își ridică proteza.

— Vezi asta, Steiner, și ochiul ? Și altele pe care nu le vezi. Mai am doi ani dacă sînt norocos, asta-i ceea ce mi s-a spus. Nu pentru mine. Pentru soție și fiicele mele, pentru că mă trezesc noaptea lac de sudoare la gîndul a ce li s-ar putea întîmpla. Din cauza asta sînt aici.

Steiner încuviință încet din cap.

— Da, desigur, înțeleg. Toți ne aflăm pe aceeași cărare întunecată căutînd o ieșire. Răsuflă adînc. Bine, haideți să ne întoarcem. O să le spun băieților.

— Scopul nu, zise Radl. Nu în această fază.

— Destinația atunci. Au dreptul s-o știe. Cît privește restul... deocamdată o să discut doar cu Neumann.

Începu să se îndepărteze cînd Radl zise :

— Steiner, trebuie să fiu cinstit cu tine. Steiner se întoarse spre el. În ciuda celor pe care le-am spus, eu cred că merită să încercăm. În regulă, așa cum zice Devlin, capturarea lui Churchill, viu sau mort, n-o să ne ajute să cîștigăm războiul, dar poate o să-i zguduie. O să-i facă să se gîndească din nou la o pace negociată.

— Dragul meu Radl, zise Steiner, dacă crezi asta, o să crezi orice. O să-ți spun eu cu ce-o să te alegi de la britanici, chiar dacă totul va merge bine. La naiba cu toate !

Se întoarse și se îndepărtă de-a lungul cheiului.

*

Sala de cabaret era plină de fum. Hans Altmann cînta la pian, ceilalți erau adunați în jurul Ilsei care ședea la bar cu un pahar de gin într-o mînă, relatînd o poveste cam deocheată, răspîndită în înalta societate, referitoare la viața sentimentală a Reichsmarschall-ului Hermann Göring. Cînd Steiner intra în sală, urmat de Radl și Devlin, auzi un hohot de rîs. Plin de uimire privi atent în jur, îndeosebi la sticlele de pe tejgheaua barului.

— Ce naiba se întîmplă aici ?

Oamenii se îndepărtară de la bar, iar Ritter Neumann care stătea în spatele barului împreună cu Brandt zise :

— Altmann a găsit azi dimineață un chepeng sub rogojina aceea veche și dedesubt o pivniță de care habar n-aveam. Două cutii de țigări nici măcar desfăcute. Cinci

mii de fiecare. Făcu un gest cu mîna de-a lungul tejghelei. Gordon's Gin, Beefeater, White Horse Scotch Whisky, Haig and Haig. Luă o sticlă și silabisi cu greu numele englezesc. Bushmills Irish Whiskey. Pot distilled.

Liam Devlin scoase un chiot de bucurie și i-o smulse din mînă.

— Voi împușca pe primul om care se atinge de o picătură, declară el. Jur. Asta-i toată pentru mine.

Rîseră toți și Steiner îi domoli ridicînd o mînă sus.

— Potoliți-vă, avem ceva de discutat. Afaceri. Se întoarse spre Ilse Neuhoff. Îmi pare rău, iubito, dar este strict secret.

Fiind soția unui militar, nu comentă.

— O să aștept afară. Dar nu renunț la ginul acela. Ieși cu sticla de Beefeater într-o mînă și cu paharul în cealaltă.

În sală se făcu liniște, toți deveniseră deodată sobri, așteptînd să audă ce avea să le zică.

— E simplu, le spuse Steiner. Avem o șansă să scăpăm de aici. O misiune specială.

— Ce să facem, Herr Oberst ? întrebă sergentul Altmann.

— Vechea ta meserie. Ce ai fost instruit să faci.

Se auzi o reacție imediată, un zumzet de agitație. Cineva șopti :

— Asta înseamnă că vom sări din nou ?

— Este exact ceea ce vreau să spun, zise Steiner. Dar numai voluntari. Fiecare hotărăște personal.

— Rusia, Herr Oberst ? întrebă Brandt.

Steiner dădu din cap negativ.

— Undeva unde n-a luptat niciodată vreun soldat german. Fețele erau pline de curiozitate, încordate, în așteptare, în timp ce el trecea cu privirea de la unul la altul. Cîți dintre voi vorbesc englezește ? întrebă el încet.

Tăcură toți uluiți, iar Ritter Neumann uită atît de mult de sine că întrebă cu o voce răgușită :

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kurt, cred că glumești.

Steiner clătină negativ din cap.

— N-am fost niciodată mai serios. Firește, ceea ce vă spun acum este strict secret. Ca să fiu scurt, peste aproximativ cinci săptămîni ar urma să fim parașutați, în timpul nopții, într-o regiune foarte izolată de pe coasta engleză,

peste Marea Nordului, din Olanda. Dacă totul ar decurge conform planului, am fi scoşi de acolo în noaptea următoare.

— Şi dacă nu ? întrebă Neumann.

— Ai fi mort, firește, așa că n-ar mai conta. Privi în sală. Altceva ?

— Ni se poate spune scopul misiunii, Herr Oberst ? întreabă Altmann.

— O misiune în genul celei realizate la Gran Sasso de Skorzeny şi băieţii aceia din batalionul şcolii de paraşutişti. Asta-i tot ce vă pot spune.

— Păi, pentru mine e destul. Brandt se uită sever prin sală. Dacă mergem, s-ar putea să murim, dacă rămînem aici vom muri sigur. Dacă dumneavoastră mergeţi... mergem şi noi.

— Sînt de acord, răspunse ca un ecou Ritter Neumann şi luă poziţia de drepţi.

Toţi cei din sală făcură la fel. Steiner rămase tăcut îndelung, privind într-un loc întunecat şi ascuns din mintea lui, apoi dădu din cap.

— Aşa să fie. Am auzit pe careva pomenind de White Horse Whisky ?

Grupul se îndreptă spre bar, iar Altmann se aşeză şi începu să cînte la pian *Căci pornim împotriva Angliei* *. Cineva azvîrli cu şapca în el şi Sturm strigă :

— Ai putea să renunţi la vechitura aceea. Cîntă-ne ceva care merită să fie ascultat.

Se deschise uşa şi apăru Ilse Neuhoff.

— Pot să intru acum ?

Întregul grup scoase un chiot şi imediat o ridicară pe bar.

— Un cîntec ! strigară toţi în cor.

— Bine, zise ea, rîzînd. Ce vreţi ?

Steiner interveni înaintea tuturor cu o voce tăioasă şi pătrunzătoare.

— *Alles ist verrückt.*

Brusc se făcu liniște. Ea se uită la el ; faţa îi era palidă.

---

* „Denn wir fahren gegen Engelland" — ultimul vers al cîntecului marinei militare germane de la începutul primului război mondial.

— Eşti sigur ?

— E foarte potrivit, zise el. Crede-mă.

Hans Altmann cîntă primele acorduri punînd tot sufletul, iar Ilse se plimbă încet în sus şi-n jos de-a lungul barului, cu mîinile în şolduri, în timp ce cînta cîntecul acela melancolic şi straniu, cunoscut tuturor celor care participaseră la Campania de iarnă.

Ce facem noi aici ? Despre ce e vorba ? Alles ist verrückt. Totul e o nebunie. Totul s-a dus naibii.

Avea lacrimi în ochi. Îşi desfăcu larg braţele, de parcă ar fi vrut să-i îmbrăţişeze pe toţi şi deodată fiecare începu să cînte încet şi grav, uitîndu-se la ea, Steiner, Ritter, toţi... chiar şi Radl.

Devlin îşi trecu privirea de la un chip la altul, consternat, apoi se întoarse, deschise uşa şi se furişă afară, şoptind :

— Eu sînt nebun sau ei ?

*

Pe terasă era întuneric din cauza camuflajului, dar Radl şi Steiner ieşiseră acolo ca să fumeze o havană după cină, mai mult pentru a fi singuri decît din alte motive. Prin perdelele care acopereau uşa de sticlă auziră vocea lui Liam Devlin ; Ilse Neuhoff şi soţul ei rîdeau veseli.

— Un bărbat cu un farmec deosebit, zise Steiner.

Radl încuviinţă din cap.

— Mai are şi alte calităţi. Dacă ar fi mulţi ca el, de mulţi ani britanicii ar fi părăsit bucuroşi Irlanda. Sper că aţi avut o întîlnire folositoare pentru amîndoi, după ce v-am părăsit azi după-amiază.

— Cred că s-ar putea spune că ne înţelegem unul pe celălalt, zise Steiner, şi am examinat împreună harta cu multă atenţie. Îmi va fi de mare ajutor avîndu-l avangardă, credeţi-mă.

— Ar mai fi ceva ce-ar trebui să ştiu ?

— Da, tînărul Werner Briegel a fost în zona aceea.

— Briegel ? întrebă Radl. Cine este ?

— Un caporal. Are douăzeci şi unu de ani şi e în armată de trei. Se trage dintr-un loc numit Barth de lîngă Marea Baltică. El zice că litoralul de-acolo este destul de asemănător cu cel din Norfolk. Plaje imense, pustii, dune de nisip şi o mulţime de păsări.

— Păsări ? zise Radl.

Steiner zîmbi prin întuneric.

— Ar trebui să vă explic că păsările sînt pasiunea vieţii tînărului Werner. Odată, lîngă Leningrad, am fost salvaţi dintr-o ambuscadă a partizanilor datorită faptului că au speriat un stol uriaş de grauri. Werner şi cu mine am fost prinşi o vreme în cîmp deschis, sub foc, culcaţi pe burtă şi cu nasul în noroi. Am omorît timpul ascultîndu-i relatările precise despre cum graurii migrau probabil spre Anglia pentru iarnă.

— Fascinant, zise Radl ironic.

— O, puteţi rîde, dar aşa au trecut destul de repede treizeci de minute grele. De fapt, pentru asta s-au dus el şi taică-său în Norfolk, în o mie nouă sute treizeci şi şapte. Pentru păsări. După cîte s-ar părea întreaga coastă este vestită pentru asta.

— A, bine, zise Radl. Fiecare cu gustul său. Care-i situaţia cu cei care vorbesc englezeşte ? Ai aflat ?

— Locotenentul Neumann, sergentul Altmann şi tînărul Briegel vorbesc toţi englezeşte bine, dar, firește, cu accent. Nici o speranţă c-ar putea fi consideraţi autohtoni. Brandt şi Klugel vorbesc o variantă stricată. Destul ca să se descurce. Apropo, Brandt a fost în tinereţe marinar pe cargoboturi, de la Hamburg la Hull.

Radl dădu din cap aprobator.

— Putea fi mai rău. Spune-mi, Neuhoff te-a întrebat ceva ?

— Nu, dar e limpede că este foarte curios. Şi sărmana Ilse e îngrijorată pînă peste poate. Va trebui să mă asigur că nu va face o încercare nesăbuită pe lîngă Ribbentrop să mă salveze de la ceva ce nici ea nu ştie.

— Bine, zise Radl. Atunci rămîi ferm pe poziţie şi aşteaptă. Într-o săptămînă sau pînă în zece zile veţi primi ordin de plecare, depinde cît de repede pot să găsesc o bază potrivită în Olanda. Devlin, după cum ştii, va pleca probabil peste vreo săptămînă. Cred că ar fi bine să mergem înăuntru acum.

Steiner îi puse o mînă pe braţ.

— Şi tata ?

— Aş fi necinstit, zise Radl, dacă te-aş face să crezi că am vreo influenţă în această chestiune. Himmler răspunde personal. Tot ce pot face — şi în mod sigur voi face asta — e să încerc să-i explic cît de hotărît eşti să ne ajuţi.

— Și crezi cu toată sinceritatea că asta va fi de-ajuns ?

— Dumneata crezi ? răspunse Radl.

Rîsul lui Steiner n-avea nimic vesel.

— El nu cunoaște noțiunea de onoare.

Remarca părea neobișnuit de demodată și-l intrigă pe Radl.

— Dar dumneata ? întrebă el. O cunoști ?

— Poate că nu. Poate e un cuvînt prea pretenţios pentru ceea ce vreau să spun. Lucruri simple cum sînt, de pildă, a-ți da cuvîntul și a ți-l respecta, a nu-ţi părăsi prietenii orice s-ar întîmpla. Toate acestea la un loc formează oare onoarea ?

— Nu știu, prietene, răspunse Radl. Tot ce pot confirma cu siguranță absolută e faptul neîndoielnic că dumneata esti prea bun pentru lumea Reichsführer-ului, crede-mă. Îl luă pe Steiner de după umeri. Și acum într-adevăr cred c-ar fi bine să mergem înăuntru.

Ilse, colonelul Neuhoff și Devlin erau așezaţi la o măsuță rotundă lîngă cămin ; ea era preocupată să aranjeze în cerc cărţile de taroc.

— Continuaţi, uluiți-mă, zise Devlin.

— Vrei să spui că nu crezi, domnule Devlin ? îl întrebă ea.

— Un bun catolic ca mine ? Nobil rezultat al celei mai bune educații iezuite, Frau Neuhoff ? Zîmbi. Acum ce mai credeţi ?

— Că ești un om nemaipomenit de superstiţios. Zîmbetul lui Devlin se domoli puţin. Vezi, continuă ea, eu intuiesc oamenii. Cărţile nu sînt importante. Ele sînt doar un instrument.

— Atunci continuaţi.

— Foarte bine, viitorul dumitale pe o carte, domnule Devlin. A șaptea care-mi vine la mînă.

Le numără repede și pe a șaptea o întoarse pe față. Cartea era cu susul în jos și reprezenta un schelet cu o coasă.

— Amabila doamnă cu coasa, nu ? remarcă Devlin, încercînd să pară nepăsător și absent.

— Da, Moartea, zise ea, dar răsturnată nu înseamnă ceea ce-ţi imaginezi. Privi fix la carte vreo jumătate de minut apoi zise foarte repede. O să trăiești mult, domnule Devlin. În curînd începe pentru dumneata o perioadă îndelungată de inerţie, de inactivitate chiar, și apoi,

spre sfîrșitul vieții, revoluție, poate ucidere. Îl privi calm. Ești mulțumit ?

— Partea cu viața lungă, îmi place, zise Devlin vesel. La restul o să-mi încerc norocul.

— Îmi ghiciți și mie, Frau Neuhoff ? întrebă Radl.

— Dacă vreți.

Numără cărțile. De data aceasta a șaptea era Steaua cu susul în jos. O privi îndelung.

— Stați prost cu sănătatea, Herr Oberst.

— E-adevărat, zise Radl.

Își ridică privirea spre el și zise simplu :

— Cred că știți ce este aici ?

— Vă mulțumesc, cred că da, răspunse el, zîmbind domol.

Atmosfera deveni ușor stînjenitoare, de parcă s-ar fi făcut deodată frig și-atunci Steiner interveni :

— Foarte bine, Ilse, mie ce-mi spui ?

Ea se întinse după cărți ca și cum ar fi vrut să le strîngă.

— Nu, nu acum Kurt. Cred că-i de ajuns pentru o seară.

— Fleacuri, zise el. Insist. Luă cărțile. Poftim, îți dau pachetul cu mîna stîngă, nu e bine ?

Ea îl luă ezitînd, îl privi pe Kurt într-o implorare mută, apoi începu să numere. Pe a șaptea o întoarse cu fața în sus repede, numai cît s-o vadă doar ea și o puse la loc pe pachetul de cărți.

— Se pare că ești norocos și în cărți, Kurt. Ți-a ieșit Puterea. Asta înseamnă șansă foarte mare, izbîndă asupra vrăjmașilor și succes neașteptat. Un zîmbet îi lumină fața. Și acum, dacă domnii vor să mă scuze, eu mă voi ocupa de cafea. După care ieși din cameră.

Steiner se întinse spre pachetul de cărți și o întoarse pe cea de deasupra. Pe ea era Spînzuratul. Oftă adînc.

— Femeile, zise el, pot fi uneori atît de proaste. Nu-i așa, domnilor ?

•

Dimineața era ceață. Prin grija lui Neuhoff, Radl se trezi îndată după ivirea zorilor și acesta îi dădu vestea neplăcută la cafea.

— O problemă obișnuită aici, mă tem, zise el. Dar asta e situația, iar prognoza meteorologică generală e proastă.

Nu e nici o speranţă ca vreun avion să se ridice de la sol înainte de a se însera. Puteţi aştepta atîta timp ?

Radl clătină negativ din cap.

— Trebuie să fiu la Paris pînă diseară şi pentru asta e necesar să iau cursa care pleacă de la Jersey la ora unsprezece pentru a prinde legătura din Bretania. Ce altceva îmi puteţi oferi ?

— Aş putea aranja să plecaţi cu o vedetă torpiloare dacă ţineţi neapărat, îi spuse Neuhoff. O să fie ceva ca un fel de experienţă, vă spun dinainte, şi destul de primejdios. În zona aceasta avem mai multe necazuri cu marina britanică decît cu aviaţia. Dar ar trebui să plecaţi fără întîrziere dacă vreţi să ajungeţi la timp la St. Helier.

— Perfect, zise Radl. Vă rog aranjaţi toate cele necesare, iar eu o să-l trezesc pe Devlin.

•

Puţin după ora şapte Neuhoff îi conduse personal pînă în port în maşina comandamentului. Devlin şedea ghemuit pe locul din spate, dînd semne vădite de mahmureală. Vedeta torpiloare aştepta la debarcaderul inferior. Cînd coborîră scările, îl găsiră pe Steiner îmbrăcat într-o scurtă din pînză groasă şi cizme de marinar. Stătea rezemat pe balustradă şi vorbea cu un locotenent de marină tînăr, cu barbă, într-o flanelă de lînă groasă şi o şapcă pătată de sare.

Steiner se întoarse să-i salute.

— O dimineaţă frumoasă pentru o călătorie. Tocmai vroiam să mă încredinţez că Koenig îşi dă seama cît e de preţioasă încărcătura pe care o transportă.

— Herr Oberst, salută locotenentul.

Devlin, întruchiparea suferinţei, stătea cu mîinile vîrîte adînc în buzunare.

— Nu te simţi prea bine în dimineaţa aceasta, domnule Devlin ? se interesă Steiner.

— Vinul este înşelător, băuturile tari sînt agresive, se plînse Devlin.

— Atunci n-o să vrei asta ? zise Steiner arătîndu-i o sticlă. Brandt a mai găsit una de Bushmills.

Devlin îl uşură îndată de ea.

— Nici prin minte nu mi-ar trece să-i îngădui să mai facă şi altuia ce mi-a făcut mie. Îi strînse mîna lui Steiner. Să sperăm că atunci cînd dumneata o să cobori, eu

o să te privesc de jos. După aceea trecu peste balustradă şi se aşeză la pupa.

Radl dădu mîna cu Neuhoff, apoi se-ntoarse spre Steiner.

— O să primeşti veşti de la mine în curînd. În legătură cu problema cealaltă o să fac tot ce-mi stă în putinţă.

Steiner nu zise nimic. Nici măcar nu încercă să-i strîngă mîna, iar Radl ezită, apoi trecu peste balustradă. Koenig dădu ordine scurte, aplecîndu-se în afară pe fereastra timoneriei. După ce dezlegară parîmele, vedeta alunecă uşor prin ceaţa care acoperea portul.

*

Ocoliră capătul digului şi prinseră viteză. Radl privi în jurul lui plin de interes. Echipajul era format din oameni cu înfăţişare aspră, jumătate dintre ei aveau barbă şi toţi purtau fie cămăşi tricotate, fie pulovere pescăreşti groase, pantaloni de doc şi cizme marinăreşti. De fapt, nu prea aveau nimic comun cu marina militară ; nici măcar nava, împodobită cu tot felul de antene, nu i se părea deloc asemănătoare cu celelalte vedete torpiloare pe care le văzuse înainte.

Cînd se duse la comandă, îl găsi pe Koenig aplecat deasupra mesei cu hărţi, iar la timonă pe un marinar solid cu barbă neagră, îmbrăcat într-o haină groasă cu două rînduri de nasturi, decolorată, pe care avea însemnele gradului de maistru. Ţinea o havană între dinţi, încă ceva, îi trecu prin minte lui Radl, ce nu semăna a marină militară.

Koenig salută destul de cuviincios.

— A, poftiţi, Herr Oberst. Totul e în ordine ?

— Sper că da. Radl se aplecă deasupra hărţii. Cît e de departe ?

— Cam vreo cincizeci de mile *.

— O să ajungem la timp ?

Koenig îşi privi ceasul.

— După părerea mea vom sosi la St. Helier înainte de ora zece, Herr Oberst, dacă, bineînţeles, nu ne iese în cale Marina Regală.

Radl privi afară pe fereastră.

* Mila marină = 1852 m.

— Locotenente, echipajul dumitale se îmbracă totdeauna ca pescarii ? După cîte știu vedetele torpiloare sînt mîndria marinei militare.

Koenig zîmbi.

— Dar aceasta nu este o vedetă torpiloare, Herr Oberst. Doar socotită ca atare.

— Atunci ce naiba este ? întrebă Radl derutat.

— De fapt nici noi nu știm prea bine, nu-i așa, Muller ? Subofițerul zîmbi, iar Koenig continuă. Sîntem o motocanonieră, după cum vedeți, Herr Oberst, construită în Marea Britanie pentru turci și rechiziționată de către Marina Regală.

— Cum s-a întîmplat ?

— S-a pus pe un banc de nisip lîngă Morlaix, în Bretania, în timpul refluxului. Căpitanul nu a reușit să o sabordeze, așa că a încercat să o arunce în aer cu o încărcătură de exploziv înainte de a o părăsi.

— Și ?

— N-a explodat și pînă să se întoarcă el înapoi, ca să îndrepte lucrurile, a apărut o vedetă torpiloare și l-a înșfăcat atît pe el, cît și echipajul.

— Săracul, zise Radl. Aproape că-mi pare rău de el.

— Dar ceea ce e mai grozav abia acum urmează, Herr Oberst, îi spuse Koenig. Cum ultimul mesaj al căpitanului era că își abandonează nava și că o aruncă în aer, Amiralitatea britanică, firește, a crezut că așa s-a întîmplat.

— Ceea ce vă îngăduie să faceți nestînjeniți curse între insule : trecînd drept o navă a Marinei Regale ? Acum înțeleg.

— Întocmai. Adineaori, priveați la bastonul de pavilion prova și fără îndoială erați nedumerit, văzînd pavilionul Marinei Regale pe care-l ținem gata să-l arborăm.

— Și asta v-a salvat uneori ?

— De multe ori. Înălțăm pavilionul britanic, facem un semnal de salut și ne vedem de drum. Nici un necaz.

Radl simți din nou gheara aceea rece a emoției înfingîndu-i-se în trup.

— Vorbește-mi despre navă. Cît de rapidă este ?

— Inițial viteza maximă era de douăzeci și cinci de noduri, dar șantierul marinei militare de la Brest a muncit destul de mult ca să o aducă la treizeci. Deși nu e cea a vedetelor torpiloare, totuși nu e rea *. Are lungimea de

* Vedetele torpiloare germane mergeau cu 36 de noduri, cele englezești depășeau 40 de noduri.

o sută şaptesprezece picioare, iar ca armament: un tun de 57 milimetri, unul de 42 de milimetri, două mitraliere jumelate cu cîte cinci ţevi şi un tun antiaerian jumelat de douăzeci de milimetri.

— Grozav, îl întrerupse Radl. O canonieră, într-adevăd. Ce autonomie are ?

— O mie de mile la viteza de douăzeci şi unu de noduri. Bineînţeles, cu amortizoarele de zgomot în funcţiune consumă mult mai mult carburant.

— Şi acelea de-acolo ce sînt ? întrebă Radl arătînd spre antenele cu care era împodobită nava.

— Cîteva sînt pentru navigaţie. Celelalte sînt antenele unui aparat de radio cu bandă de ultrascurte prin care se poate comunica oral de pe un vas în mers cu un agent de pe uscat, şi invers. Mult mai bun decît tot ce-avem noi. E folosit de către agenţi pentru a conduce vasele înainte de debarcare. M-am săturat pînă peste cap să-l tot laud la Cartierul General al Marinei din Jersey. Pe nimeni nu-l interesează cîtuşi de puţin. Nu-i de mirare că sîntem...

Se opri exact la timp. Radl îl privi şi zise calm :

— Ce rază de acţiune are acest aparat deosebit ?

— Pînă la cincisprezece mile pe vreme frumoasă ; pentru siguranţă eu aş zice doar jumătate, dar pe distanţa aceasta e la fel de bun ca un telefon.

Radl rămase pe gînduri un moment îndelungat, apoi brusc încuviinţă din cap.

— Îţi mulţumesc, Koenig, zise el şi ieşi afară.

Îl găsi pe Devlin în cabina lui Koenig, întins pe spate, cu ochi închişi şi cu mîinile încleştate pe sticla de Bushmills. Radl se încruntă cuprins de supărare şi chiar de o anumită îngrijorare, apoi văzu că sigiliul de pe sticlă nu era rupt.

— E în regulă, Colonele dragă, zise Devlin aparent fără să deschidă ochii. Încă nu m-a luat aghiuţă.

— Ai luat servieta mea cu dumneata ?

Devlin se suci ca s-o tragă de sub el.

— O păzesc cu viaţa mea.

— Bine. La uşă Radl se întoarse. Au un radio în timonerie la care aş vrea să te uiţi înainte de a debarca.

— Radio ? mormăi Devlin.

— O, n-are nici o importanţă, zise Radl. O să-ţi explic mai tîrziu.

Cînd se întoarse la comandă, Koenig şedea pe un scaun turnant la masa hărţilor, bînd cafea dintr-o cană de metal. Muller era tot la timonă. Koenig se ridică, vădit surprins.

— Ofiţerul comandant al forţelor navale din Jersey... cum se numeşte ? întrebă Radl.

— Kapitän zur See Hans Olbricht.

— Înţeleg... am putea ajunge la St. Helier cu o jumătate de oră mai devreme decît ai socotit că vom sosi ?

Koenig se uită îndoielnic la Muller.

— Nu sînt sigur, Herr Oberst. Am putea încerca. Este neapărat necesar ?

— Absolut. Trebuie să am timp să-l văd pe Olbricht, ca să-ţi aranjez transferul.

Koenig îl privi uimit.

— Transferul, Herr Oberst ? Unde ?

— La dispoziţia mea. Radl luă plicul din buzunar şi scoase ordinul Führer-ului. Citeşte aceasta.

Se întoarse nerăbdător cu spatele şi îşi aprinse o ţigară. Cînd reveni, Koenig avea ochii larg deschişi.

— Dumnezeule ! şopti el.

— Nu prea cred că Dumnezeu are vreun amestec în această chestiune. Radl îi luă scrisoarea şi o puse la loc în plic. Arătă cu capul spre Muller.

— În bivolul ăsta ne putem încrede ?

— Pînă la moarte, Herr Oberst.

— Bine, zise Radl. O să rămîi în Jersey vreo zi sau două pînă se finalizează ordinele, apoi vreau s-o iei de-a lungul coastei spre Boulogne unde vei aştepta instrucţiunile mele. Ai probleme ca să ajungi acolo ?

Koenig dădu negativ din cap.

— Nici una, după cît îmi dau seama. O călătorie destul de uşoară pentru o navă ca aceasta dacă rămîn aproape de ţărm. Ezită o clipă apoi continuă. Şi după aceea, Herr Oberst ?

— O, undeva pe coasta de nord a Olandei lîngă Den Helder. N-am găsit încă un loc potrivit. Cunoşti zona ?

Muller îşi drese glasul şi zise :

— Cer scuze, Herr Oberst, dar eu cunosc coasta cum îmi cunosc palma. Am fost secund pe un remorcher de salvare olandez la Rotterdam.

— Minunat. Minunat.

Îi părăsi, apoi se duse la prova şi se opri lîngă tunul de 57 de milimetri unde fumă o ţigară.

— Lucrurile merg bine, zise el încet. Facem progrese. Simți un gol în stomac din cauza emoției.

6

Exact înainte de amiază, miercuri 6 octombrie, Joanna Grey intră în posesia unui plic mare pus într-un număr din *The Times* și lăsat pe o bancă în Green Park de către omul ei de legătură de la ambasada spaniolă.

După ce luă pachetul, se întoarse direct la gara King Cross și luă primul accelerat spre nord. Schimbă la Peterborough cu un tren local pînă la King's Lynn unde venise cu mașina, profitînd de surplusul de benzină pe care reușise să-l acumuleze din cota primită pentru îndatoririle sale în cadrul WVS.

Cînd se întoarse acasă la Park Cottage, era ora șase și se simțea moartă de oboseală. Intră în casă prin bucătărie unde Patch o întîmpină plin de entuziasm și se ținu după ea pînă în salonaș. Aici își turnă o porție bună de Scotch — din care, mulțumită lui Sir Henry Willoughby, avea rezerve serioase. După aceea urcă în cămăruța de lucru de lîngă dormitor.

Lambriul era în stil iacobit și ușa invizibilă din colț nu era opera ei, ci fusese făcută odată cu casa, un lucru obișnuit pe vremea aceea, și proiectată ca să semene cu lambriul. Luă o cheie de pe lănțișorul de la gît și descuie ușa. O scară scurtă din lemn ducea la o odăiță de la mansardă, tocmai sub acoperiș. Aici își ținea radioemițătorul. Se așeză la o masă veche de brad și deschise un sertar. Dădu la o parte un Luger încărcat și scotoci după un creion, apoi scoase carnețelele cu cifru și se apucă de treabă.

O oră mai tîrziu, cînd termină, fața îi era încordată de emoție. „Dumnezeule!" își zise în Afrikaans*. „Nu glumesc... sînt hotărîți să o facă".

Respiră adînc, se liniști și se întoarse la parter. Patch o aștepta răbdător la ușă. Ajunsă în salonaș ridică receptorul și făcu numărul de la Studley Grange. Răspunse Sir Henry Willoughby însuși.

* Afrikaans — dialect olandez vorbit în Colonia Capului.

— Henry, zise ea, aici e Joanna Grey.

Lui i se încălzi vocea imediat.

— Bună, draga mea. Sper că nu suni să-mi spui că n-o să vii la bridge. N-ai uitat ? La opt și jumătate.

Uitase, dar nu era vorba de asta.

— Bineînțeles că nu, Henry, răspunse. Am nevoie să-mi faci un serviciu și aș vrea să vorbim între patru ochi.

Vocea lui Sir Henry deveni mai gravă.

— Dă-i drumul, dragă. Fac tot ce pot.

— Păi, am primit o scrisoare de la niște irlandezi, prieteni de-ai răposatului meu soț, care mă roagă să încerc să fac ceva pentru nepotul lor. De fapt, o să-l trimită aici. Va sosi peste cîteva zile.

— Mai exact ce trebuie să faci ?

— Se numește Devlin... Liam Devlin și necazul e, Henry, că bietul om a fost grav rănit în Franța servind în armata britanică. A fost lăsat la vatră din această cauză și e în convalescență de aproape un an. Acum este sănătos și gata de muncă, dar o muncă în aer liber.

— Și te-ai gîndit că aș putea să-i găsesc eu ceva ? zise Sir Henry, bine dispus. Nici o dificultate, fată dragă. Știi doar cît e de greu în vremurile de azi să găsești lucrători pentru moșie.

— N-o să poată face prea multe la început. De fapt, eu mă gîndeam la slujba aceea de paznic al terenurilor mlăștinoase de la Hobs End. Postul e liber de cînd tînărul Tom King a plecat la armată acum doi ani, nu ? și casa stă goală. Ar fi bine să ai pe cineva în ea. Se părăginește treptat.

— Ce să-ți spun, Joanna, cred că am putea face ceva. O să examinăm lucrurile serios. N-are sens să discutăm la bridge cu alți oameni de față. Ești liberă mîine după-amiază ?

— Desigur, răspunse ea. Știi, Henry, ești foarte drăguț că mă ajuți. Am impresia că te sîcîi mereu cu problemele mele.

— Fleacuri, zise el serios. Pentru asta sînt aici. Femeia are nevoie de un bărbat ca s-o ajute în situații grele. Vocea îi tremura ușor.

— Și-acum ar fi bine să închid, zise ea. Pe curînd.

— La revedere, draga mea.

Puse la loc receptorul și-l mîngîie ușor pe Patch care se luă după ea pe scări în sus. Se așeză lîngă postul de

emisie și transmise semnale foarte scurte pe frecvența radiofarului din Olanda spre a fi transmise mai departe la Berlin. Era confirmarea că primise instrucțiunile cu bine și că rezolvase problema angajării lui Devlin.

•

În Berlin ploua ; o ploaie mohorîtă și rece purtată peste oraș de un vînt atît de aspru că probabil venea tocmai din munții Urali. Max Radl și Devlin făceau anticameră la Himmler de mai bine de o oră, șezînd unul în fața celuilalt.

— Ce naiba se-ntîmplă ? zise Devlin. Vrea sau nu vrea să ne vadă ?

— De ce nu bați la ușă să-ntrebi ? îi propuse Radl.

Tocmai atunci se deschise ușa de la intrare și apăru Rossman, cu hainele șiroind de ploaie.

— Tot aici, amîndoi ? zise el zîmbind vesel.

— Ăsta se crede foarte inteligent, îi zise Devlin lui Radl.

Rossman bătu la ușă și intră. Nu se sinchisi să o tragă după el.

— L-am găsit, Herr Reichsführer.

— Bine, îl auziră pe Himmler zicînd. Acum o să-l văd pe Radl și pe irlandezul ăsta.

— Ce naiba e asta ? bombăni Devlin. Demonstrație de putere ?

— Ai grijă ce spui, zise Radl. Mai bine lasă-mă pe mine să vorbesc.

Intră primul în birou, urmat de Devlin, iar Rossman închise ușa în urma lor. Totul era la fel cum fusese în prima seară. Camera în semiobscuritate, focul din cămin pîlpîind, Himmler așezat în spatele mesei de lucru.

— Te-ai descurcat bine, Radl, zise Reichsführer-ul. Sînt mai mult decît mulțumit de modul în care decurg lucrurile. Și acesta este Herr Devlin ?

— Ca-ntotdeauna, zise Devlin bine dispus. Un biet țăran irlandez, abia ieșit din mlaștină, ăsta-s eu, cinstite domn.

Himmler se-ncruntă nedumerit.

— Despre ce naiba vorbește omul ăsta ? îl întrebă pe Radl.

— Irlandezii, Herr Reichsführer, nu sînt ca ceilalți oameni, răspunse Radl nehotărît.

— E din cauza ploii, îi spuse Devlin.

Himmler se holbă la el uimit, apoi se-ntoarse spre Radl.

— Ești sigur că e omul potrivit pentru asta ?

— Absolut.

— Și cînd pleacă ?

— Duminică.

— Celelalte aranjamente ? Decurg satisfăcător ?

— Pînă acum da. Călătoria mea la Alderney am combinat-o cu afacerile Abwehr-ului la Paris și am justificări perfect legale pentru a vizita Amsterdamul săptămîna viitoare. Amiralul nu știe nimic. Îl preocupă alte probleme.

— Bun. Himmler privea în gol, evident gîndindu-se la ceva.

— Mai era și altceva, Herr Reichsführer ? întrebă Radl în timp ce Devlin se agita nerăbdător.

— Da, te-am adus în seara asta aici pentru două motive. În primul rînd, voiam să-l cunosc personal pe Herr Devlin. În al doilea rînd, în legătură cu compoziția grupului de asalt al lui Steiner.

— Poate eu ar trebui să ies, sugeră Devlin.

— Prostii, se răsti Himmler. Ți-aș rămîne îndatorat dacă ai vrea numai să stai într-un colț și să asculți. Ori irlandezii nu sînt în stare de o asemenea ispravă ?

— O, s-a mai întîmplat să fie, zise Devlin. Dar nu prea des.

Se duse și se așeză lîngă cămin, scoase o țigară și o aprinse. Himmler îl privi sever, cît pe-aci să vorbească, dar se răzgîndi. Se întoarse spre Radl.

— Ziceați, Herr Reichsführer ?

— Da, mi se pare că există un punct slab în grupul lui Steiner. Patru sau cinci dintre oamenii lui vorbesc engleza într-o oarecare măsură, dar numai Steiner poate trece drept englez sadea. Doar atît nu e de ajuns. După părerea mea are nevoie de sprijinul cuiva cu calități asemănătoare.

— Dar oameni cu asemenea calități se găsesc destul de rar.

— Cred că am o soluție pentru dumneata, zise Himmler. Există un individ pe nume Amery — John Amery. Fiul unui faimos politician englez. A vîndut arme lui Franco. Îi urăște pe bolșevici și lucrează pentru noi de cîtva timp.

— E bun la ceva ?

— Mă îndoiesc, dar a venit cu ideea de a înființa ceea ce el a numit Legiunea Britanică a Sfîntului Gheorghe. Ideea consta în a recruta englezi din lagărele de prizonieri, ca să lupte pe Frontul de Est mai ales.

— A găsit amatori ?

— Cîțiva... nu mulți și în cea mai mare parte pușlamale. Amery nu mai are nici un amestec acum. O vreme a răspuns de această unitate Wehrmacht-ul, dar acum a preluat-o SS-ul.

— Voluntarii aceia... sînt mulți ?

— După cum am auzit ultima oară sînt cincizeci sau șaizeci. Acum se bucură de numele de Corpul Liber Britanic. Himmler deschise un dosar din fața lui și scoase o fișă personală. Asemenea oameni sînt uneori buni la ceva. De pildă, individul acesta, Harvey Preston. Cînd a fost capturat în Belgia purta uniforma unui căpitan din Regimentul de Gardă Coldstream și avea, după cum sînt informat, vocea și manierele unui aristocrat englez ; o vreme nimeni nu s-a îndoit de asta.

— Și nu era ceea ce părea ?

— Judecă și dumneata.

Radl examină fișa personală. Harvey Preston se născuse la Harrogate, în Yorkshire, în 1916, fiul unui hamal de gară. La vîrsta de paisprezece ani a plecat de acasă ca să lucreze ca recuziter într-o trupă ambulantă de varietăți. La optsprezece ani juca la teatrul din Southport. În 1937 a fost condamnat la doi ani de închisoare de către tribunalul din Winchester pentru escrocherie.

Eliberat în ianuarie 1939, a fost arestat o lună mai tîrziu și condamnat la nouă luni sub acuzația de a se fi dat drept ofițer din RAF, obținînd astfel bani în mod fraudulos. Judecătorul i-a suspendat sentința cu condiția ca Preston să intre în armată. A plecat în Franța unde a lucrat pe post de conțopist la o companie engleză de transporturi și, cînd a fost luat prizonier avea gradul de căporal.

Fișa personală ca prizonier era rea sau bună, în funcție de partea cui te puneai ; a denunțat nu mai puțin de cinci tentative de evadare. Ultima dată au aflat camarazii lui și, dacă nu s-ar fi înscris voluntar în Corpul Liber, ar fi trebuit mutat în altă parte din motive de siguranță personală.

Radl se duse la Delvin și-i întinse fișa lui Preston, apoi se întoarse la Himmler.

— Şi dumneavoastră vreţi ca Steiner să-l ia pe acest... acest...

— Escroc, completă Himmler, absolut de nelecuit, dar care imită perfect un aristocrat englez. Are într-adevăr prestanţă, Radl. E tipul de om în faţa căruia poliţiştii îşi ating casca în momentul în care deschide gura. Ştiu din totdeauna că păturile muncitoare din Anglia recunosc un ofiţer şi un gentleman cînd îl văd şi Preston şi-ar juca rolul foarte bine.

— Dar Steiner şi oamenii lui, Herr Reichsführer, sînt soldaţi... soldaţi adevăraţi. Le cunoaşteţi trecutul. Îl vedeţi pe un asemenea om integrîndu-se în acest grup ? Executînd ordinele ?

— Va face ceea ce i se spune, zise Himmler. Fără comentarii. Să-l vedem, ce zici ?

Apăsă pe butonul soneriei şi Rossman apăru imediat în cadrul uşii.

— Vreau să-l văd pe Preston acum.

Rossman ieşi lăsînd uşa deschisă. O clipă mai tîrziu apăru Preston care închise uşa după el şi salută cu salutul nazist.

Avea pe vremea aceea douăzeci şi şapte de ani, un bărbat înalt şi chipeş. Era îmbrăcat într-o uniformă de campanie gri, frumos croită. Uniforma îl fascină pe Radl în mod deosebit. Pe şapcă avea insigna cu capul de mort a SS-ului, iar petliţele de la guler reprezentau trei leoparzi. Sub vulturul de pe mîna stîngă era un ecuson cu steagul britanic, iar galonul negru şi argintiu de pe mînecă purta inscripţia *Britisches Freikorps* în litere gotice.

— Foarte drăguţ, zise Devlin, dar atît de încet că numai Radl îl auzi.

Himmler făcu prezentările.

— Untersturmführer Preston... Colonelul Radl din Abwehr şi Herr Devlin. Cred că ştii ce rol are fiecare dintre aceşti domni în afacerea despre care este vorba, din documentele pe care ţi le-am dat să le studiezi astăzi.

Preston se întoarse pe jumătate spre Radl, îşi înclină capul şi pocni din călcîie. Foarte formal, foarte milităros, întocmai unui actor interpretînd rolul unui ofiţer prusac într-o piesă.

— Deci, zise Himmler, ai avut timp suficient să te gîndeşti la această chestiune. Ştii ce ţi se cere ?

— Trebuie să înţeleg că colonelul Radl caută voluntari pentru această misiune ? întrebă Preston precaut.

vorbea germana bine deşi accentul mai putea fi îmbunătăţit.

Himmler îşi scoase ochelarii, îşi mîngîie uşor rădăcina nasului cu arătătorul, apoi îi puse la loc cu mare grijă. Era un gest de rău augur. Cînd vorbi, vocea îi sună ca frunzele uscate măturate de vînt.

— Mai exact ce vrei să spui, Untersturmführer ?

— Că mă găsesc într-o situaţie destul de dificilă. După cum Herr Reichsführer ştie, membrilor Corpului Liber Britanic li s-au dat asigurări că niciodată nu vor trebui să poarte război sau să participe la vreo acţiune armată împotriva Angliei sau a Coroanei sau să sprijine vreun act dăunător intereselor poporului britanic.

— Acest domn, zise Radl, ar fi poate mai fericit să lupte pe Frontul de Est, Herr Reichsführer ? În grupul de armate din sud, sub conducerea feldmareşalului von Manstein. Sînt o mulţime de puncte fierbinţi acolo pentru cei care doresc cu ardoare adevărata luptă.

Dîndu-şi seama că făcuse o mare greşeală, Preston încercă grabnic s-o dreagă.

— Vă pot asigura, Herr Reichsführer, că...

Himmler nu-i oferi nici o şansă.

— Tu vorbeşti despre înrolare ca voluntar acolo unde eu văd doar un act de datorie sfîntă. O ocazie de a-l servi pe Führer şi Reich-ul.

Preston luă poziţia de drepţi. Era un spectacol grozav şi Devlin cel puţin, se distra copios.

— Desigur, Herr Reichsführer. Acesta este ţelul meu suprem.

— Cred că nu greşesc, nu-i aşa, presupunînd că ai depus un jurămînt în acest sens ? Un jurămînt sfînt ?

— Da, Herr Reichsführer.

— Atunci nu mai e nimic de zis. Din acest moment te vei considera sub ordinele colonelului Radl.

— Am înţeles, Herr Reichsführer.

— Colonele Radl, aş vrea să stau de vorbă cu dumneata între patru ochi. Himmler se uită la Devlin. Herr Devlin, dacă ai vrea să fii atît de amabil să aştepţi în anticameră împreună cu Untersturmführer Preston.

Preston trase un Heil Hitler energic, se întoarse pe călcîie cu o precizie care ar fi făcut cinste celor din regimentul de grenadieri de gardă şi ieşi. Devlin îl urmă, închizînd uşa în urma lor.

Nu era nici urmă de Rossman. Preston izbi furios cu piciorul marginea unuia dintre fotolii şi îşi azvîrli şapca pe masă. Era alb de furie şi cînd îşi scoase tabachera de argint ca să-şi ia o ţigară, mîna îi tremura uşor.

Devlin se apropie de el şi se servi cu o ţigară înainte ca Preston să poată închide tabachera. Zîmbi.

— Pe Dumnezeul meu, ticălosul ăsta bătrîn te are la mînă. Vorbise englezeşte şi Preston îi răspunse în aceeaşi limbă, privindu-l cu duşmănie.

— Ce naiba vrei să spui ?

— Las-o baltă, fiule, zise Devlin. Am auzit eu despre gaşca voastră. Legiunea Sfîntului Gheorghe ; Corpul Liber Britanic. Cum te-au cumpărat ? Chefuri nesfîrşite şi femei cîte vrei, dacă nu eşti prea pretenţios. Acum trebuie să plăteşti pentru toate.

De la înălţimea lui de peste un metru optzeci, Preston putea să-l privească pe irlandez de sus cu un oarecare dispreţ. Nara stîngă i se cîrci.

— Dumnezeule, cu ce oameni trebuie să am de-a face... direct din mlaştini, îmi dau seama după miros. Acum şterge-o şi-ncearcă să faci pe irlandezul şmecher în altă parte. Fii băiat bun, altfel s-ar putea să te pedepsesc.

În momentul în care-şi ducea chibritul la ţigară, Devlin îl izbi cu piciorul exact sub rotula piciorului drept.

•

În birou, Radl tocmai terminase de raportat asupra evoluţiei lucrurilor.

— Excelent, zise Himmler. Şi irlandezul pleacă duminică ?

— Cu un Dornier de la o bază a Luftwaffe, lîngă Brest... Laville. De acolo o să ajungă pe o rută nord-vestică în Irlanda fără să fie nevoiţi să zboare deasupra teritoriului englez. Cea mai mare parte a drumului vor fi la înălţimea de douăzeci şi cinci de mii de picioare, aşa că n-ar trebui să aibă necazuri.

— Şi aviaţia irlandeză ?

— Ce aviaţie, Herr Reichsführer ?

— Înţeleg. Himmler închise dosarul. Deci, în sfîrşit, lucrurile par într-adevăr că se mişcă. Sînt foarte mulţumit de dumneata, Radl. Ţine-mă la curent cu toate.

Îşi luă stiloul cu un gest care însemna că audienţa se terminase.

— Mai e o problemă, zise Radl.

Himmler îşi ridică privirea.

— Care ?

— Generalul maior Steiner.

Himmler lăsă jos stiloul.

— Ce-i cu el ?

Radl nu ştia cum să pună problema, dar trebuia s-o lămurească într-un fel oarecare. Îi datora acest lucru lui Steiner. De fapt, gîndindu-se la împrejurări, îl surprinse fermitatea cu care dorea să-şi ţină această promisiune.

— Dumneavoastră mi-aţi sugerat să-i explic colonelului Steiner că de conduita sa în această chestiune ar putea depinde rezolvarea favorabilă a cazului tatălui său.

— Asta aşa e, zise Himmler calm. Dar care e problema ?

— I-am promis colonelului Steiner, Herr Reichsführer, zise Radl fără convingere. L-am asigurat că... că...

— Dar n-aveai nici o autoritate ca să-i promiţi, zise Himmler. Totuşi, avînd în vedere circumstanţele în care ne aflăm, poţi să-i dai asigurări în numele meu. Îşi luă din nou stiloul. Poţi pleca acum şi spune-i lui Preston să rămînă. Mai am o vorbă cu el. O să se prezinte la dumneata.

Cînd Radl ieşi din anticameră, Devlin stătea la fereastră şi privea printr-o deschizătură a perdelei, iar Preston şedea într-unul din fotolii.

— Plouă cu găleata, zise Devlin bine dispus. De data asta s-ar putea să-i ţină acasă pe cei din RAF. Plecăm ?

Radl încuviinţă din cap şi-i zise lui Preston :

— Tu rămîi. Vrea să-ţi vorbească. Şi să nu vii mîine la Comandamentul Abwehr-ului. O să te contactez eu.

Preston era în picioare, din nou foarte milităros, cu braţul ridicat.

— Foarte bine, Herr Oberst. Heil Hitler !

Radl şi Devlin porniră spre uşă şi cînd ieşiră, irlandezul ridică degetul mare şi zîmbi prietenos.

— Trăiască Republica, fiule !

Preston îşi lăsă braţul în jos şi înjură furios. Devlin închise uşa şi-l urmă pe Radl pe scări în jos.

— Unde naiba l-or fi găsit ? Cred că Himmler şi-a pierdut cu totul minţile.

— Dumnezeu ştie, zise Radl cînd se opriră lîngă santinela SS de la intrarea principală, ca să-şi ridice gulerele împotriva ploii torenţiale. Ideea de a mai avea un ofiţer englez neaoş e bună, dar nu unul ca acest Preston. Clătină din cap. Un individ plin de defecte. Un actor de mîna a doua, un infractor meschin. Un ins care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii trăind într-o lume închipuită.

— Şi nu putem scăpa de el, zise Devlin. Mă întreb ce-o să zică Steiner ?

Alergară prin ploaie în timp ce maşina lui Radl se apropia şi urcară în spate.

— Steiner o să se descurce, zise Radl. Oamenii ca Steiner se descurcă totdeauna. Dar acum la treabă. Mîine după-amiază zburăm la Paris.

— Şi apoi ?

— Am treburi importante în Olanda. Aşa cum ţi-am spus, întreaga operaţiune va avea baza la Landsvoort, locul cel mai potrivit, ca la capătul lumii. În perioada operaţiunii voi fi acolo eu însumi, aşa că, prietene, dacă transmiţi ceva, să ştii cine este la celălalt capăt. Aşa cum ziceam, te voi lăsa la Paris cînd eu voi zbura la Amsterdam. Dumneata, la rîndul dumitale, vei fi dus la aerodromul de la Laville, lîngă Brest. O să decolezi duminică noaptea la ora zece.

— O să fiţi acolo ? întrebă Devlin.

— O să încerc, dar s-ar putea să nu izbutesc.

O clipă mai tîrziu ajunseră la Tirpitz Ufer şi se grăbiră prin ploaie spre intrare, tocmai cînd Hofer ieşea îmbrăcat în manta şi cu şapca pe cap. Îl salută pe Radl care zise :

— Ieşi din serviciu, Karl ? Ai ceva pentru mine ?

— Da, Herr Oberst, informaţii de la doamna Grey.

Radl era plin de nerăbdare.

— Vorbeşte, omule, ce zice ?

— A primit mesajul şi l-a înţeles, Herr Oberst, iar problema slujbei lui Herr Devlin a fost rezolvată.

Radl se întoarse triumfător spre Devlin ; de pe ceafa sa înaltă cădeau picuri de ploaie.

— Şi dumneata ce ai de spus la asta, prietene ?

— Trăiască Republica, zise Devlin posomorît. Vivat ! E destul de patriotic pentru dumneata ? Dacă da, aş putea intra ca să beau ceva ?

Cînd uşa biroului se deschise, Preston şedea într-un colţ şi citea o ediţie în limba engleză a revistei *Signal*. Îşi ridică privirea şi, văzîndu-l pe Himmler stînd acolo, sări în picioare.

— Vă cer iertare, Herr Reichsführer.

— Pentru ce ? întrebă Himmler. Vino cu mine, vreau să-ţi arăt ceva.

Nedumerit şi puţin alarmat, Preston îl urmă la parter şi de-a lungul coridorului pînă la uşa de fier păzită de doi gestapovişti, care luară poziţia de drepţi, iar unul dintre ei deschise uşa. Himmler înclină din cap şi începu să coboare pe scări.

Coridorul zugrăvit în alb părea destul de liniştit, apoi Preston auzi lovituri înfundate, ritmice, venind parcă de la mare distanţă. Himmler se opri în faţa uşii unei celule şi deschise o poartă metalică. În uşă era o fereastră de sticlă armată.

Un bărbat cărunt, de vreo şaizeci de ani, într-o cămaşă zdrenţăroasă şi pantaloni militari era întins pe o bancă în timp ce doi SS-işti cu muşchi puternici îl loveau sistematic peste spate şi fund cu bastoane de cauciuc. Rossman, cu mînecile cămăşii suflecate, îi urmărea cu privirea, fumînd o ţigară.

— Detest acest fel de violenţă prostească, zise Himmler. Dumneavoastră nu, Herr Untersturmführer ?

Lui Preston i se uscase gura şi-i venea să verse.

— Da, Herr Reichsführer. E îngrozitor.

— Măcar dacă nerozii ăştia ar vrea să asculte. O treabă neplăcută, dar cum altfel să-i tratezi pe cei ce uneltesc împotriva statului ? Reich-ul şi Führer-ul pretind loialitatea absolută şi indiscutabilă, iar cine nu dă dovadă de aceasta trebuie să accepte consecinţele. Mă înţelegi ?

Preston înţelese... perfect. Şi cînd Reichsführer-ul se întoarse şi urcă scările, el îl urmă poticnindu-se, cu o batistă la gură, încercînd să nu verse. În întunericul celulei de la subsol generalul-maior de artilerie Karl Steiner se tîrî într-un colţ şi se chirci acolo, cu braţele împreunate, încercînd parcă să-şi împiedice trupul ca să se dezmembreze. „Nici un cuvînt" zise el încet printre buzele umflate. „Nici un cuvînt... Jur".

La ora două şi douăzeci exact, în dimineaţa zilei de sîmbătă 9 octombrie, căpitanul Peter Gericke din Grupul 7 vînătoare de noapte, (NJG 7) care opera de la Grandjeim pe coasta olandeză, dobora al treizeci şi optulea avion. Zbura printre nori groşi pe un Junkers 88, unul din avionele acelea negre cu două motoare, greoaie în aparenţă, înzestrate cu antene radar ciudate, care se dovediseră atît de nimicitoare în atacurile lor împotriva grupărilor de bombardament RAF angajate în raiduri de noapte deasupra Europei.

Noaptea aceea nu începuse foarte bine pentru Gericke. O conductă de alimentare a motorului din stînga fiind blocată, îl ţinuse la sol treizeci de minute, în timp ce restul escadrilei decolase ca să se năpustească asupra unui mare număr de bombardiere britanice ce se întorceau acasă, peste coasta olandeză, după un raid asupra Hanovrei.

Cînd Gericke ajunse în zonă, majoritatea camarazilor săi se întorseseră spre casă. Dar cum totdeauna cîte un avion se răzleţea, rămase să mai patruleze o vreme.

Gericke avea douăzeci şi trei de ani. Era un tînăr chipeş, cam taciturn, cu ochi negri ce păreau plini de nerăbdare, ca şi cum viaţa era prea înceată pentru el. Tocmai începuse să fluiere încet, printre dinţi, prima parte din Simfonia Pastorală.

În spatele lui, Haupt, operatorul radar, ghemuit deasupra aparatului Lichtenstein, scoase o exclamaţie :

— Am prins unul.

În acelaşi timp baza intra în legătură şi vocea familiară a maiorului Hans Berger, controlorul de la sol al NJG7, pîrîi în căştile lui Gericke.

— Hoinar patru, aici este Cavalerul negru. Am un Curier pentru tine. Mă auzi ?

— Tare şi clar, îi răspunse Gericke.

— Ia direcţia zero-opt-şapte grade. Distanţa de ţintă zece kilometri.

Junkers-ul ieşi imediat de la adăpostul norilor şi Bohmler, observatorul, atinse braţul lui Gericke. Gericke îşi văzu îndată prada, un bombardier Lancaster

tîrîndu-se spre casă în lumina puternică a lunii, din motorul exterior din stînga ieşindu-i o dîră groasă de fum.

— Cavalerul negru, aici este Hoinar patru, zise Gericke. Am reperare vizuală şi nu-mi mai trebuie nici un ajutor.

Se strecură înapoi în nori, coborî cinci sute de picioare, apoi se înclină brusc spre stînga, ieşind cu două mile în urmă, sub Lancaster-ul avariat. Era o ţintă sigură, plutind deasupra lor ca o stafie sură, cu dîra aceea de fum rămînînd încet în urmă.

În a doua jumătate a anului 1943, multe avioane de vînătoare de noapte germane au început să opereze cu o armă secretă cunoscută sub numele de Schräge Musik, două tunuri de douăzeci de milimetri montate în fuselaj şi aşezate în aşa fel ca să poată trage în sus la un unghi între zece şi douăzeci de grade. Această armă permitea avioanelor de vînătoare de noapte să atace de dedesubt într-o poziţie în care bombardierul se prezenta ca o ţintă uriaşă şi era într-adevăr orb. Cum nu erau folosite proiectile trasoare, zeci de bombardiere au fost doborîte fără ca măcar echipajele lor să ştie ce le-a lovit.

Aşa era şi acum. O frîntură de secundă Gericke se apropie de ţintă, apoi, în timp ce cîrmea spre stînga, Lancaster-ul se înclină brusc şi o luă în picaj spre marea aflată la trei mii de picioare mai jos. Apăru o paraşută, apoi alta. După o clipă avionul explodă într-o minge mare strălucitoare de foc portocaliu. Fuselajul căzu în mare, una dintre paraşute se aprinse şi arse în cîteva momente.

— Dumnezeule din ceruri ! exclamă Bohmler îngrozit.

— Care Dumnezeu ? întrebă Gericke furios. Acum comunică la bază poziţia nenorocitului ăla de jos, ca să-l poată culege şi hai să mergem acasă.

*

Cînd Gericke şi ceilalţi doi membri ai echipajului se prezentară la Centrul de informaţii din clădirea Comandamentului operativ nu era nimeni acolo în afară de maiorul Adler, cel mai vechi ofiţer de informaţii, un bărbat jovial în vîrstă de cincizeci de ani, cu faţa uşor imobilă din cauza unei arsuri grave.

În timpul primului război mondial zburase în escadrila lui von Richthofen și purta la gît decorația Blau Max *.

— A, ai sosit, Peter, zise el. Mai bine mai tîrziu decît niciodată. Victoria ta a fost confirmată prin radio de către o vedetă torpiloare din zonă.

— Ce-i cu omul care a scăpat ? întrebă Gericke. L-au găsit ?

— Încă nu, dar îl caută. În zonă se află o șalupă de salvare pentru aviatorii căzuți în mare.

Pe masă se găsea o cutie din lemn de santal cu havane olandeze lungi și subțiri ca niște creioane. Adler împinse cutia spre Gericke care luă una.

— Pari preocupat, Peter, zise Adler. Nu mi te închipuiam umanitar.

— Nu sînt, îi spuse Gericke tăios, în timp ce-și aprindea havana, dar mîine s-ar putea să-mi vină mie rîndul. Mi-ar plăcea să cred că indivizii ăia de la salvare sînt la treabă.

Cînd se întoarse să plece, Adler zise :

— Prager vrea să te vadă.

Locotenent-colonelul Otto Prager era Grupenkommandant la Grandjeim, răspunzînd de cele trei escadrile, inclusiv de cea a lui Gericke. Menținea o disciplină severă și era un național-socialist înfocat, calități pe care Gericke nu le găsea deosebit de atrăgătoare. Dar aceste defecte minore erau compensate de faptul că era un pilot de mîna întîi și se îngrijea de echipajele de sub comanda sa.

— Ce vrea ?

Adler ridică din umeri.

— N-aș putea spune, dar cînd a telefonat mi-a spus limpede că trebuie să fii acolo cît mai devreme posibil.

— Știu, zise Bohmler. A telefonat Göring. Te-a invitat la Karinhall pentru weekend. Era și timpul.

Era un fapt bine cunoscut că atunci cînd unui pilot din Luftwaffe i se decerna Crucea de Cavaler, Reichsmarschall-ului, el însuși vechi pilot, îi plăcea să i-o înmîneze personal.

— Să trăiesc s-o văd și pe asta, zise Gericke în silă.

Adevărul era că alții cu victorii mai puține decît el primiseră deja această decorație mult rîvnită și asta îl durea.

---

* Crucea cu 8 colțuri a ordinului „Pour le mérite“ era emailată în albastru.

— Nu-i nimic, Peter, strigă Adler cînd ieşeau. Va veni şi ziua ta.

— Dacă voi trăi pînă atunci, îi zise Gericke lui Bohmler cînd se opri pe treptele intrării principale de la clădirea Operaţiunilor.

— Ce-ai zice să bem ceva ?

— Nu, mulţumesc, zise Bohmler. Tot ce-mi doresc e o baie fierbinte şi opt ore de somn. Ştii că nu sînt pentru băutură dimineaţa, la ora asta, chiar dacă programul nostru e pe dos.

Haupt căsca deja şi Gericke zise morocănos :

— Luteran afurisit. Bine, lua-v-ar naiba.

Cînd dădu să plece, Bohmler strigă :

— Nu uita că Prager vrea să te vadă.

— Mai tîrziu, zise Gericke. O să-l văd mai tîrziu.

— O caută cu lumînarea, remarcă Haupt, urmărindu-l cum se depărtează. Ce l-o fi apucat în ultima vreme ?

— Ca noi toţi, aterizează şi decolează prea des, zise Bohmler.

Gericke se îndreptă cu un aer obosit spre popota ofiţerilor, bocănind pe pistă cu bocancii de zbor. Se simţea foarte deprimat, îmbătrînit aproape la capătul puterilor. I se părea ciudat că nu-l poate scoate din minte pe acel *Tommy*, singurul supravieţuitor de pe Lancaster. Ceea ce-i lipsea era o băutură. O ceaşcă de cafea foarte fierbinte şi un schnapps mare sau poate un Steinhager ?

Intră în antreu şi prima persoană pe care o văzu fu colonelul Prager aşezat într-un fotoliu în colţul îndepărtat, împreună cu un alt ofiţer, şi vorbind încet cu capetele apropiate : Gericke şovăi gîndindu-se dacă nu ar fi mai bine s-o şteargă întrucît Gruppenkommandantul interzisese categoric să se poarte ţinuta de zbor în popotă. Prager îşi ridică privirea şi-l văzu.

— Ai sosit, Peter. Vino lîngă noi.

Pocni din degete după ospătarul care se învîrtea prin apropiere şi comandă cafea cînd Gericke se apropie. Nu aproba alcoolul cînd era vorba de piloţi.

— Bună dimineaţa, Herr Oberst, zise Gericke vesel, intrigat de prezenţa celuilalt ofiţer, un locotenent-colonel de vînători de munte, cu un petic negru peste un ochi şi o Cruce de Cavaler.

— Felicitări, zise Prager. Am auzit că ţi s-a mai omologat o victorie.

— E adevărat, un Lancaster. Un om a scăpat, i-am văzut parașuta deschizîndu-se. Îl caută acum.

— Colonelul Radl, zise Prager.

Radl întinse mîna cea bună și Gericke i-o strînse scurt.

— Herr Oberst.

Prager era abătut cum nu-l văzuse niciodată. De fapt, se vedea că-l frămînta ceva și, cînd ospătarul aduse pe o tavă cafea fierbinte și trei cești, se foi în fotoliu, ca și cum ar fi fost chinuit de o durere fizică acută.

— Las-o, băiete, las-o ! ordonă Prager scurt.

După ce chelnerul plecă, se lăsă o liniște încordată. Apoi Gruppenkommandantul zise brusc :

— Herr Oberst este de la Abwehr. Cu ordine noi pentru tine.

— Ordine noi, Herr Oberst ?

Prager se ridică în picioare.

— Colonelul Radl îți poate spune mai multe decît mine, dar fără îndoială ți se oferă un prilej excepțional de a servi Reich-ul. Gericke se ridică și Prager îi întinse mîna după o scurtă ezitare. Te-ai comportat frumos aici, Peter. Sînt mîndru de tine. Cît privește cealaltă chestiune... te-am propus de trei ori pînă acum, așa că nu mai depinde de mine.

— Știu, Herr Oberst, zise Gericke din toată inima, și vă sînt recunoscător.

Prager se îndepărtă și Gericke luă loc.

— Lancaster-ul acesta, zise Radl, e a treizeci și opta victorie omologată, nu-i așa ?

— Se pare că sînteți foarte bine informat, Herr Oberst, zise Gericke. Vreți să bem ceva ?

— De ce nu ? Un coniac, cred.

Gericke chemă ospătarul și făcu comanda.

— Treizeci și opt de victorii și nici o Cruce de Cavaler, comentă Radl. Nu e ceva neobișnuit ?

Gericke se foi, stînjenit.

— Se întîmplă uneori.

— Știu, zise Radl. Trebuie să avem în vedere și faptul că în vara lui o mie nouă sute patruzeci, cînd zburai pe avioane ME 109 de la o bază lîngă Calais, i-ai spus Reichsmarschall-ului Göring, cînd vă inspecta escadrila, că, după părerea dumitale, avionul Spitfire e mai bun. Zîmbi cu blîndețe. Oamenii importanți ca el nu-i uită pe tinerii ofițeri care fac asemenea remarci.

— Cu tot respectul cuvenit, zise Gericke, permiteţi-mi, Herr Oberst, să subliniez faptul că în meseria mea mă pot bizui doar pe ziua de azi, deoarece mîine s-ar putea să fiu mort, aşa că v-aş rămîne recunoscător dacă mi-aţi da o idee despre ce este vorba.

— E destul de simplu, zise Radl. Am nevoie de un pilot pentru o misiune specială.

— *Dumneavoastră* aveţi nevoie ?

— Foarte bine, Reich-ul, îi răspunse Radl. Aşa îţi place mai mult ?

— Nu în mod deosebit. Gericke îşi ridică paharul de schnapps gol către ospătar şi-i făcu semn să aducă încă unul. Întîmplător, mă simt mulţumit unde sînt.

— Un bărbat care consumă schnappas într-o asemenea cantitate la ora patru dimineaţa ? Mă îndoiesc. În orice caz, n-ai de ales.

— Chiar aşa ? zise Gericke supărat.

— Eşti absolut liber să ceri confirmarea din partea Gruppenkommandant-ului, răspunse Radl.

Ospătarul aduse al doilea pahar de schnapps şi Gericke îl dădu pe gît dintr-o înghiţitură, apoi se strîmbă.

— Dumnezeule, cît urăsc porcăria asta.

— Atunci de ce o bei ? întrebă Radl.

— Nu ştiu. Poate că am stat prea mult în întuneric sau am zburat prea mult. Zîmbi sardonic. Sau poate pentru că am nevoie de o schimbare, Herr Oberst.

— Cred că pot spune fără nici o exagerare că asta pot sigur să-ţi ofer.

— Perfect. Gericke sorbi restul de cafea. Care e următoarea mişcare ?

— La ora nouă am o întîlnire la Amsterdam. După asta destinaţia noastră este la vreo douăzeci de mile la nord de oraş, pe drumul spre Den Helder. Se uită la ceas. Trebuie să plecăm de aici nu mai tîrziu de şapte şi jumătate.

— Asta înseamnă că am timp pentru micul dejun şi o baie, zise Gericke. Pot dormi puţin în maşină dacă nu vă deranjează.

Cînd se ridică de la masă, se deschise uşa şi intră o ordonanţă. Salută şi înmînă tînărului căpitan un bilet. Gericke îl citi şi zîmbi.

— Ceva important ? întrebă Radl.

— *Tommy* care a sărit cu paraşuta din Lancaster-ul doborît de mine mai devreme. L-au găsit. E sublocotenent navigator.

— A avut noroc, comentă Radl.

— Un semn de bun augur, zise Gericke. Să sperăm că voi avea şi eu.

Landsvoort era un locşor izolat, la vreo douăzeci de mile nord de Amsterdam, între Schagen şi mare. Gericke dormi buştean tot drumul, trezindu-se doar cînd Radl îl zgîlţîi de braţ.

O casă veche de fermă şi o şură, două hangare acoperite cu tablă ondulată mîncată de rugină şi o pistă de ciment în ale cărei crăpături creştea iarba. Baza era înconjurată de un gard de sîrmă obişnuit, iar bariera rotitoare din oţel şi sîrmă, care părea să fie nouă, era păzită de un sergent, cu plăcuţa distinctivă a poliţiei militare atîrnată de gît. Era înarmat cu un pistol mitralieră Schmeisser şi ţinea de lanţ un cîine lup cu aspect fioros.

Santinela le controlă impasibil actele în timp ce cîinele mîrîia ameninţător. Radl intră cu maşina pe poarta deschisă şi opri în faţa hangarelor.

— Ei bine, am ajuns.

Peisajul era uimitor de plat, întinzîndu-se pînă la dunele de nisip îndepărtate, dincolo de care era Marea Nordului. Cînd Gericke deschise portiera şi coborî, simţi pe obraz picături fine de ploaie aduse de vînt dinspre mare şi mirosul de sare. Se duse pînă la marginea pistei şi o lovi cu piciorul pînă cînd se desprinse o bucată de beton.

— A fost construită de un mare armator din Rotterdam pentru uzul tău personal acum vreo zece sau doisprezece ani, zise Radl în timp ce cobora din maşină. Ce crezi ?

— Tot ceea ce ne trebuie acum sînt fraţii Wright *. Gericke privi spre mare, se înfioră şi îşi vîrî mîinile adînc în buzunarele mantalei de piele. Ce loc nenorocit... îmi închipui că e ultimul pe lista lui Dumnezeu.

— De aceea este foarte potrivit pentru scopurile noastre, menţionă Radl. Şi-acum să ne apucăm de treabă.

* Aluzie la fraţii Orville (1871—1948) şi Wilbur (1867—1912) Wright, de origine americană, pionieri în domeniul aviaţiei.

Porni înainte spre primul hangar păzit de un alt membru al poliţiei militare, avînd alături un cîine lup. Radl făcu semn din cap şi ostaşul trase în lături una din uşile glisante.

Înăuntru era umed şi destul de frig, iar printr-o gaură din acoperiş intra ploaia. Avionul bimotor care se găsea acolo părea singuratic şi cam abandonat, departe de casă. Gericke se mîndrea că de multă vreme nu-l mai mira nimic în viaţă, dar în dimineaţa aceea convingerea îi fu dezmin-ţită.

Avionul era un Douglas DC3, faimosul Dakota, pro-babil unul dintre cele mai reuşite avioane de transport construite vreodată, un cal de povară pentru forţele alia-te, aşa cum era Junkers 52 pentru armata germană. In-teresant era faptul că purta emblema Luftwaffe pe aripi şi svastica pe coadă.

Peter Gericke iubea avioanele, aşa cum unii oameni iubesc caii, cu o pasiune constantă şi profundă. Se întinse şi atinse uşor o aripă, zicînd cu o voce blîndă :

— Frumuseţeo.

— Cunoşti tipul acesta de avion ? întrebă Radl.

— Mai bine decît pe o femeie.

— În o mie nouă sute treizeci şi opt ai lucrat şase luni, din iunie pînă în noiembrie, la Societatea de transporturi aeriene Landros, din Brazilia. Nouă sute treizeci de ore de zbor. Era ceva pentru un tînăr de nouăsprezece ani. Cred că ţi-a fost greu.

— Deci pentru asta m-aţi ales ?

— Totul e trecut în fişa personală.

— De unde aţi făcut rost de el ?

— De la Comandamentul de transporturi al RAF care lansa provizii Rezistenţei olandeze, acum patru luni. Unul dintre prietenii dumitale de pe un avion de vînătoare de noapte l-a doborît. A avut doar o avarie superficială la motor. După cîte ştiu, ceva la pompa de ulei. Observatorul a fost prea grav rănit ca să poată sări, aşa că pilotul a reuşit să-l aducă jos pe un cîmp arat. Spre ghinionul lui, aterizase lîngă o baracă SS. Pînă să-şi scoată prietenul afară, a fost prea tîrziu ca să-şi mai poată arunca în aer avionul.

Cum uşa era deschisă, Gericke se săltă în carlingă. Se aşează la comenzi şi o clipă se revăzu în Brazilia, cu jungla verde dedesubt, cu Amazonul cotind prin ea ca un şarpe uriaş, argintiu, de la Manaus spre mare.

Radl se așează pe celălalt loc. Scoase o tabacheră de argint și-i oferi lui Gericke o țigară rusească.

— L-ai putea pilota, deci ?

— Pînă unde ?

— Nu foarte departe. Peste Marea Nordului pînă în Norfolk. Pînă acolo și înapoi.

— Ca să fac ce ?

— Să lansezi șaisprezece parașutiști.

În uimirea sa, Gericke trase fum în piept, cît pe-aci să se înece din cauza tutunului rusesc prea tare, apoi izbucni într-un hohot de rîs.

— Operațiunea Leul-de-mare, în sfîrșit. Nu credeți că-i prea tîrziu pentru invadarea Angliei ?

— Pe porțiunea aceasta de coastă nu există stație radar pentru altitudine joasă, zise Radl calm. Nu e nici un pericol dacă zbori sub șase sute de picioare. Firește, avionul va fi curățat și pe aripi vor fi puse însemnele RAF. Dacă vă vede cineva o să creadă că sînteți un avion din RAF în misiune.

— Dar de ce ? întrebă Gericke. Ce naiba or să facă după ce ajung acolo ?

— Nu te privește, răspunse Radl ferm. Dumneata ești doar un șofer de autobuz, prietene. Se ridică și coborî din carlingă cu Gericke după el.

— Ascultați-mă, zise Gericke, cred că ați putea să-mi dați o explicație mai bună.

Radl se duse la Mercedes fără să răspundă. Se opri și privi peste aerodrom spre mare.

— Ți se pare o sarcină prea grea ?

— Nu vorbiți prostii, îi răspunse Gericke furios. Vreau doar să știu în ce mă bag, asta-i tot.

Radl își desfăcu mantaua și se descheie la tunică. Scoase din buzunarul interior plicul și îi înmînă lui Gericke prețioasa scrisoare.

— Citește-o, zise el, pe un ton ce nu admitea replică.

Cînd Gericke își ridică privirea, îi pierise brusc culoarea din obraz.

— Atît de important ? Nu-i de mirare că Prager era așa de tulburat.

— Întocmai.

— Perfect. Cît timp am ?

— Vreo patru săptămîni.

— Am nevoie de Bohmler, observatorul meu, ca să zboare cu mine. E cel mai bun navigator din cîţi am cunoscut.

— Îţi dau orice. Ajunge să ceri. Bineînţeles, toată treaba este strict secretă. Dacă vrei, îţi pot da o săptămînă concediu. După aceea rămîi aici la fermă sub pază strictă.

— Pot să fac un zbor de probă ?

— Dacă trebuie, dar numai noaptea şi de preferat o singură dată. O să ai o echipă din cei mai buni mecanici de aviaţie pe care ni-i poate da Luftwaffe. Tot ce-ţi trebuie. Tu răspunzi de partea asta. Nu vreau să ai probleme cu motoarele cînd vei fi la patru sute de picioare deasupra mlaştinilor din Norfolk. Şi-acum o să ne întoarcem la Amsterdam.

— Încă un lucru..., zise Gericke cînd Radl deschise portiera, locul acesta nu mi se pare destul de bine păzit.

Radl se încruntă din sprîncene.

— Nu sînt de acord. Pe un teren ca ăsta e imposibil să te ascunzi. E prea neted. Te vezi venind de la depărtare de mile. Făcu semn din cap spre poliţist, al cărui cîine se străduia să ajungă la ei, scoţînd un mîrîit aidoma unui tunet îndepărtat. Mai sînt douăzeci ca el care patrulează de-a lungul gardului de sîrmă şi, ţine minte, cîinii aceştia pot omorî un om în trei secunde.

— Aşa se zice. Gericke se îndreptă spre poliţist şi spre cîinele lup.

Poliţistul strigă speriat, iar cîinele se ridică în două labe, smucind de lanţ, mîrîind. Gericke pocni din degete, fluierînd încet o melodie ciudată care-l făcu pe Radl să strîngă din dinţi. Cîinele rămase nemişcat, privindu-l fix, apoi se domoli. Gericke se lăsă pe vine şi-l mîngîie pe cap şoptindu-i ceva.

Poliţistul părea foarte stingherit.

— N-aş fi crezut una ca asta dacă n-aş fi văzut-o cu proprii mei ochi, zise Radl.

— Eu am fost crescut în munţii Harz, zise Gericke, pe moşia bunicului meu, unde erau foarte mulţi cîini. Am descoperit că pot face asta cînd aveam şase ani. Ciudat, într-adevăr.

Urcară amîndoi în Mercedes, Radl la volan.

— Ciudat, e puţin spus, zise el în timp ce apăsa pe demaror. În evul mediu te-ar fi ars pe rug.

— Asta dovedeşte cu certitudine un lucru, zise Gericke cînd încetiniră, ca să li se deschidă poarta principală.

— Ce anume ?

Gericke înclină din cap spre santinelă şi spre înspăimîntătorul cîine lup.

— Că pe lumea asta nu te poţi bizui pe nimic.

Se lăsă pe spate, îşi trase cozorocul şepcii pe ochi şi se culcă. Radl conducea liniştit maşina pe întinderea mohorîtă.

*

În seara următoare pe la ora nouă şi jumătate Radl zbură pînă la aerodromul Laville, de lîngă Brest, cu un Junkers 52 pe o rută de pasageri obişnuită. Era obosit... foarte obosit şi exasperat din cauza unor întîrzieri neprevăzute, pe tot drumul de la Amsterdam încoace. După ce decolaseră cu o oră întîrziere de pe Le Bourget, acum controlul de la sol îi făcea să zboare în cerc, în timp ce decola un bombardier Dornier 215, unul din faimoasele creioane zburătoare, poreclit aşa datorită fuselajului său subţire.

Devlin urma să plece la ora zece, ceea ce însemna că nu aveau mult timp la dispoziţie. Radl aştepta fierbînd în sinea lui în timp ce Junkers-ul aterizâ şi se opri. Cînd uşa avionului fu deschisă, coborî primul scările şi fu salutat de un maior din Luftwaffe într-o haină de piele neagră şi bonetă.

— Domnul colonel Radl ? Sînt maiorul Hans Rudel, Gruppenkommandant la Laville.

— Ce-i cu irlandezul meu ? întrebă Radl. Ce face ?

— A plecat, Herr Oberst, nu sînt cinci minute de-atunci.

— În Dornier-ul care tocmai a decolat ? strigă Radl. Dar nu se poate. Trebuia să plece la ora zece.

— Am primit mai devreme un buletin meteorologic foarte nefavorabil, explică Rudel. Un front de aer rece e în drum spre noi dinspre Atlantic. Mai tîrziu va fi ploaie şi ceaţă. M-am gîndit c-ar fi mai bine să decoleze cînd încă se poate.

Radl încuviinţă din cap.

— Da, înţeleg. Aş putea să-i transmit un mesaj ?

— Desigur, Herr Oberst, dacă sînteţi amabil să mă urmaţi. Rudel o luă repede înainte spre turnul de control.

Cinci minute mai tîrziu, Liam Devlin — care stătea întins pe spate, pe podeaua Dornier-ului, în costum de zbor şi cu cască, cu ochii închişi şi mîinile strînse în jurul sticlei de Bushmills dată de Steiner — simţi o atingere uşoară pe umăr. Îşi deschise ochii şi-l văzut pe radiotelegrafist aplecat deasupra lui, cu o foaie de hîrtie în mînă.

— Un mesaj pentru dumneavoastră, strigă el, ca să acopere zgomotul motoarelor.

— E în regulă, îi răspunse Devlin strigînd la rîndul lui. Citeşte-mi-l.

— Iată ce zice : Îmi pare rău că am întîrziat. Te-am ratat la mustaţă. Radiotelegrafistul ezită. Nu înţeleg ultima parte.

— Citeşte-o totuşi.

— Noroc şi trăiască Republica. Înţelegeţi ceva ?

— Absolut tot, fiule, îi spuse Liam Devlin şi îşi închise din nou ochii, zîmbind.

*

A doua zi dimineaţa, exact la ora două şi patruzeci şi cinci, Seumas O'Broin, un crescător de oi din Conroy, comitatul Monagham, se străduia să-şi găsească drumul spre casă printr-o pîrloagă şi nu-l nimerea.

Lucru uşor de înţeles, deoarece se întorcea de la un priveghi de şaptesprezece ore pentru un prieten ce tocmai îl părăsise, căci la vîrsta de şaptezeci şi şase de ani prietenii au tendinţa de a dispare cu o regularitate monotonă.

El nu „se atinsese" doar de băutură, cum zic de obicei irlandezii. Băuse asemenea cantităţi încît nu mai ştia sigur dacă se află în lumea aceasta sau în lumea de apoi ; aşa că atunci cînd i se păru că vede o pasăre mare, albă plutind în linişte prin întuneric pe deasupra capului lui şi lăsîndu-se pe păşune dincolo de un gard, nu simţi nici un pic de teamă, ci doar o uşoară curiozitate.

Devlin ateriză excelent. Sacul cu provizii care atîrna de o frînghie agăţată de centură, vreo şase metri mai jos, lovi primul pămîntul, avertizîndu-l astfel să se pregătească. O frîntură de secundă mai tîrziu ajunse şi el, rostogolindu-se în iarba moale. Sări imediat în picioare şi îşi desfăcu legăturile.

Tocmai în acel moment norii se împrăştiară, descoperind un pătrar de lună suficient ca să-i dea destulă lumină pentru ceea ce avea de făcut. Deschise sacul cu provizii şi scoase o lopată de infanterist, haina de ploaie neagră, o şapcă de tweed, o pereche de pantofi şi un sac mare de voiaj, din piele.

În apropiere se afla un gard de spini iar lîngă el un şanţ. Săpă repede cu lopata o groapă în fundul şanţului apoi îşi trase fermoarul de la salopeta de paraşutist sub care purta un costum de stofă. Îşi luă Walther-ul de la curea şi-l băgă în buzunarul din dreapta. După ce îşi încălţă pantofii, puse în sac costumul de zbor, bocancii şi paraşuta, şi-l aruncă în groapă, apoi trase repede pămîntul la loc. Pe deasupra împrăştie frunze uscate şi crengi, iar, cînd termină, azvîrli lopata în nişte tufe din apropiere.

Îmbrăcă haina de ploaie, apucă sacul de voiaj şi cînd dădu să plece îl văzu pe Seumas O'Broin rezemat de gard, uitîndu-se la el. Devlin duse repede mîna la Walther, dar mirosul de whisky irlandez bun şi vorbele greoaie îl lămuriră.

— Ce eşti, om ori diavol ? întrebă bătrînul fermier, pronunţînd fiecare cuvînt rar şi distinct. Eşti din lumea asta ori din cea de apoi ?

— Dumnezeu să ne aibă în pază, bătrîne, dar cred că, după cum miroşi, dacă am aprinde un chibrit, am ajunge amîndoi foarte curînd în iad. Cît priveşte întrebarea pe care mi-ai pus-o, sînt cîte puţin din fiecare. Sînt un simplu irlandez care încearcă o nouă cale de-a veni acasă după ani de zile prin străini.

— E-adevărat ? zise O'Broin.

— Dacă-ţi spun !

Bătrînul rîse încîntat.

— *Cead mile failte sa bhaile romhat,* zise el în irlandeză. O mie de urări de bunvenit acasă.

Devlin zîmbi.

— *Go raibh maith agat,* zise el. Mulţumesc.

Apucă sacul de voiaj, sări peste gard şi porni sprinten peste fîneaţă, şuierînd uşor printre dinţi. Era plăcut să fii acasă, oricît de scurtă ar fi fost vizita.

Frontiera Ulster-ului atunci, ca şi acum, era larg deschisă pentru oricine cunoştea zona. După două ore şi jumătate de mers vioi pe drumuri de ţară şi pe poteci peste cîmp ajunse în comitatul Armagh, pe pămînt britanic. Pe

la ora şase sosi la Armagh * cu un camion care transporta lapte. O jumătate de oră mai tîrziu se urca într-un compartiment de clasa treia în trenul de dimineaţă spre Belfast.

7

Miercuri plouă toată ziua, iar după-amiază peste mlaştinile de la Cley, Hobs End şi Blakeney se lăsă ceaţă dinspre Marea Nordului.

În ciuda vremii, Joanna Grey se dusese în grădină după masa de prînz şi tocmai scotea cartofi de pe parcela cu legume de lîngă livadă cînd auzi poarta grădinii scîrţîind. Patch scoase un chelălăit scurt şi o zbughi ca o săgeată. Cînd ea se întoarse, văzu un bărbat mărunt, palid la faţă şi lat în umeri stînd în capătul cărării. Purta un trenci negru cu cordon, pe cap o şapcă de tweed şi în mîna stîngă ţinea un sac de voiaj. Ochii îi erau de un albastru intens cum nu mai văzuse niciodată.

— Doamna Grey ? întrebă el cu un glas plăcut, cu accent irlandez. Doamna Joanna Grey ?

— Da. Simţi un nod în stomac din cauza emoţiei. O clipă abia putu respira.

El zîmbi.

— Voi aprinde în inimi o lumină a înţelegerii ce nu se va stinge.

— *Magna est veritas et praevalet.*

— Mare este adevărul şi atotputernic, zise Liam Devlin, zîmbind. Nu mi-ar strica o ceaşcă de ceai, doamnă Grey. A fost o călătorie infernală.

*

Devlin nu reuşise să-şi facă rost de bilet ca să traverseze luni noaptea de la Belfast la Heysham şi nu-i mersese mai bine nici pe ruta Glasgow. Sfătuit de un casier amabil, s-a dus la Larne unde a avut mai mult noroc, reuşind să obţină un bilet pentru vaporul de marţi dimineaţă pînă la Stranraer, în Scoţia.

---

* Armagh — capitala comitatului cu acelaşi nume.

Din cauza mersului trenurilor în timp de război, călătoria de la Stranraer la Carlisle, unde a schimbat pentru Leeds, i s-a părut că nu se mai sfîrşeşte. La Leeds a trebuit să aştepte pînă miercuri dimineaţă, ca să aibă o legătură convenabilă pentru Peterborough, de unde a luat un tren local pînă la Kings Lynn.

Îşi amintea de toate acestea cînd Joanna Grey se întoarse de la sobă unde pregătea ceaiul.

— Ei, cum a fost ? întrebă ea.

— Nu prea rău. În unele privinţe surprinzător.

— Cum adică ?

— O, oamenii, starea de lucruri în general. Nu sînt chiar cum mă aşteptam.

Se gîndea îndeosebi la restaurantul din gara Leeds, plin toată noaptea de călători de toate soiurile, aşteptînd încrezători trenul şi la afişul de pe perete pe care scria, cu deosebită ironie în cazul său : *E mai important ca oricînd să vă întrebaţi : Este călătoria mea într-adevăr necesară ?* Îşi aminti de umorul grosolan şi de buna dispoziţie generală, comparîndu-le mai puţin decît favorabil cu ceea ce văzuse cînd fusese ultima dată la gara centrală din Berlin.

— Par destul de siguri c-o să cîştige războiul, zise el cînd Joanna Grey aduse tava cu ceai la masă.

— Trăiesc într-o stare de ignoranţă fericită, spuse ea calm. Nu învaţă niciodată. N-au cunoscut niciodată organizarea, înţelegi, disciplina pe care Führer-ul a dat-o Germaniei.

Amintindu-şi de Cancelaria desfigurată de bombe, aşa cum o văzuse ultima oară, de sectoare din Berlin care erau pur şi simplu mormane de moloz după ofensiva aeriană a Aliaţilor, Devlin se simţi aproape obligat să explice că lucrurile se schimbaseră considerabil faţă de zilele bune din trecut. Pe de altă parte, avu clar senzaţia că o asemenea remarcă nu ar fi bine primită.

Îşi bău ceaiul, urmărind-o cum se duce la bufetul din colţ pe care-l deschise şi scoase o sticlă de Scotch, mirîndu-se în acelaşi timp cum femeia aceasta cu părul alb şi chip plăcut, cu fustă de tweed simplă şi cizme de cauciuc putea fi ceea ce era.

Joanna turnă cîte o porţie generoasă în două pahare şi ridică unul în chip de urare.

— Pentru Operaţiunea din Anglia, zise ea cu ochi strălucitori.

Devlin i-ar fi putut spune că Armada spaniolă fusese considerată la fel, dar amintindu-şi ce se întîmplase cu acea nefericită încercare se decise încă o dată să tacă.

— Pentru Operaţiunea din Anglia, zise el solemn.

— Bun. Puse paharul pe masă. Şi-acum să-ţi văd documentele. Trebuie să fiu sigură că le ai pe toate.

El îşi scoase paşaportul, ordinul de lăsare la vatră, o scrisoare de recomandare presupusă a fi de la fostul său comandant, o scrisoare asemănătoare de la preotul parohiei şi diferite documente referitoare la starea sănătăţii.

— Excelent, zise ea. Sînt într-adevăr foarte bune. Iată ce facem acum. Ţi-am găsit o slujbă la moşierul de-aici, Sir Henry Willoughby. Vrea să te vadă de îndată ce soseşti, aşa că astăzi vom rezolva treaba asta. Mîine dimineaţă o să te duc cu maşina la Fakenham, un tîrguşor la vreo zece mile de aici.

— Şi ce fac acolo ?

— Te prezinţi la secţia locală de poliţie. O să-ţi dea un formular pentru înregistrarea străinilor pe care toţi cetăţenii irlandezi sînt obligaţi să-l completeze. Va trebui apoi să mai aduci o fotografie tip paşaport, pe care o putem obţine fără nici o greutate. După aceea o să ai nevoie de adeverinţă de asigurare, buletin de identitate, cartelă de alimente şi cartelă de îmbrăcăminte.

I le enumără pe toate degetele de la o mînă şi Devlin zîmbi.

— Hei, opriţi-vă. Mi se pare că asta înseamnă bătaie de cap serioasă. De sîmbătă nu mai sînt decît trei săptămîni, atîta tot, şi-o să dispar de-aici aşa de repede că n-o să le vină să creadă că m-au văzut vreodată.

— Toate lucrurile astea sînt esenţiale, zise ea. Toată lumea le are, deci trebuie să le ai şi tu. E de ajuns ca vreun funcţionăraş din Fakenham sau Kings Lynn să bage de seamă că n-ai solicitat ceva ca să înceapă cercetările. Ce ne facem atunci ?

— Bine, zise Devlin vesel. Dumneata eşti şeful. Şi-acum, ce facem cu slujba ?

— Eşti paznicul terenurilor mlăştinoase de la Hobs End. Mai izolat de-atîta nici că s-ar putea. Este şi o casă acolo. Nu e mare, dar e bună.

— Şi ce va trebui să fac ?

— În principal va trebui să ai grijă de vînat, apoi mai există un sistem de stăvilare pe care va trebui să-l controlezi cu regularitate. Nu există paznic de doi ani, de

cînd ultimul a plecat la război. Va trebui să nu lași dăunătorii să se înmulțească. Vulpile fac prăpăd printre păsările sălbatice.

— Și ce să le fac eu ? Să arunc cu pietre după ele ?

— Nu, Sir Henry îți va da o pușcă de vînătoare.

— Drăguț din partea lui. Cum mă descurc cu transportul ?

— Am făcut tot ce-am putut. Am reușit să-i conving pe Sir Henry să-ți dea o motocicletă. Ca muncitor agricol, e destul de legal. Autobuze aproape nu mai există, așa că majoritatea oamenilor primesc lunar o cotă mică de combustibil, ca să poată merge din cînd în cînd la oraș pentru treburi importante.

Afară se auzi un claxon. Ea intră în salonaș și se întoarse imediat.

— Este Sir Henry. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Poartă-te destul de slugarnic și vorbește doar cînd ești întrebat. Așa-i place. O să-l aduc înăuntru.

Ieși afară, iar Devlin așteptă. Auzi ușa din față deschizîndu-se și surpriza ei prefăcută.

— Sînt în drum spre Holt la o altă ședință cu Comandamentul, Joanna, zise Sir Henry. Mă întrebam dacă nu vrei să-ți cumpăr ceva ?

Ea răspunse atît de încet că Devlin nu o auzi ce zice. Sir Henry își coborî la rîndu-i vocea. Mai vorbiră o vreme în șoaptă apoi intrară în bucătărie.

Sir Henry era în uniformă de locotenent-colonel în Apărarea teritorială, panglicile medaliilor din primul război mondial și din India făcînd deasupra buzunarului stîng de la piept o pată de culoare. Îi aruncă lui Devlin o privire pătrunzătoare, ținîndu-și o mînă la spate în timp ce cu cealaltă își mîngîia mustața.

— Deci tu ești Devlin ?

Devlin stătea lăsîndu-se cînd pe un picior cînd pe celălalt, frămîntîndu-și șapca de tweed în mîini.

— Aș vrea să vă mulțumesc, Sir, zise el, exagerîndu-și accentul irlandez. Doamna Grey mi-a spus cît de mult ați făcut pentru mine. Sînteți mai mult decît binevoitor.

— Fleacuri, băiete, zise Sir Henry răstit, deși se vedea că-i face plăcere după felul cum se îndreptă de spate și se propti mai bine pe picioare. Ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru țară, nu-i așa ? Ai fost rănit în Franța, după cîte știu ?

Devlin încuviinţă imediat din cap. Sir Henry se aplecă înainte şi-i examină semnul din partea stîngă a frunţii făcut de glonţul unui detectiv din Serviciul Special Irlandez.

— Dumnezeule, zise el încet. Tare mai eşti norocos, dacă vrei să ştii.

— M-am gîndit să-l instalez eu, zise Joanna Grey. Dacă n-ai nimic împotrivă, Henry. Ştiu că eşti foarte ocupat.

— Mă-ntrebam dacă ai vrea, fată dragă. Aruncă o privire la ceas. În jumătate de oră trebuie să fiu la Holt.

— Nici o problemă. O să-l duc eu la casă şi-o să-i arăt mlaştina.

— Dacă stau să mă gîndesc, tu probabil că ştii mai bine decît mine ce se întîmplă la Hobs End. O clipă uită de sine şi îşi strecură braţul după mijlocul ei, dar şi-l retrase grabnic şi-i zise lui Devlin : Să nu uiţi să te prezinţi urgent la poliţia din Fakenham. Ştii tot ce trebuie să faci ?

— Da, Sir.

— Mai ai vreo întrebare ?

— Arma, Sir, zise Devlin. Am înţeles că vreţi să vînez.

— A, da, nici o problemă. Treci pe la Grange mîine după-amiază şi-o rezolvăm. Tot mîine după-amiază poţi să iei şi motocicleta. Ţi-a spus doamna Grey despre asta, nu ? Numai trei galoane de benzină pe lună, bagă de seamă, dar va trebui să te descurci cum poţi. Toţi trebuie să facem sacrificii. Îşi mîngîie iarăşi mustaţa. Un singur Lancaster, Devlin, consumă două mii de galoane de benzină ca să ajungă în Ruhr. Ştiai asta ?

— Nu, Sir.

— Deci asta e. Toţi trebuie să facem ce ne stă în putinţă.

Joanna Grey îl luă de braţ.

— Henry, o să-ntîrzii.

— Da, desigur, draga mea. Dădu din cap spre irlandez. S-a făcut, Devlin. Ne vedem mîine după-amiază.

Devlin salută respectuos şi aşteptă pînă ieşiră pe uşa din faţă, apoi se duse în salonaş. Îl urmări pe Sir Henry cum se-ndepărtează şi cînd Joanna Grey se reîntoarse el îşi aprindea o ţigară.

— Spuneţi-mi ceva, zise. El şi Churchill sînt prieteni ?

— După cîte ştiu, nu s-au cunoscut niciodată. Studley Grange e renumit pentru grădinile sale elisabetane. Primului-ministru i s-a năzărit să petreacă un weekend tih-

nit şi să facă puţină pictură înainte de a se întoarce la Londra.

— Cu Sir Henry care face pe dracu' în patru ca să-i fie pe plac ? O, da, înţeleg.

Ea clătină din cap dezaprobator.

— Credeam că acuşi-acuşi o să zici un *begorra* *. Eşti un tip afurisit, domnule Devlin.

— Liam, zise el. Spuneţi-mi Liam. Sună mai bine, mai ales dacă eu continui să vă spun doamna Grey. Sir Henry vă place, deci ? La vîrsta lui ?

— N-ai mai auzit de idile tomnatice ?

— Mai degrabă iernatice, aş fi zis. Pe de altă parte, cred că e foarte utilă.

— Mai mult chiar... esenţială, zise ea. Oricum, adu-ţi sacul de voiaj, iar eu o să scot maşina să te duc la Hobs End.

*

Ploaia adusă de vînt dinspre mare era rece, iar mlaştina învăluită în ceaţă. Cînd Joanna Grey se opri în faţa casei paznicului mlaştinilor, Devlin coborî din maşină şi privi în jurul său îngîndurat. Era un loc straniu, misterios, care făcea să ţi se ridice părul în creştetul capului. Golfuleţe, fîşii de teren mîloase, trestii înalte gălbui contopindu-se cu ceaţa, iar, cînd şi cînd, se auzea dintr-acolo ţipătul vreunei păsări şi bătaia nevăzută a aripilor.

— Acum înţeleg ce aţi vrut să spuneţi prin loc izolat.

Joanna scoase o cheie de sub o piatră plată, de lîngă uşa din faţă, o deschise şi o luă înainte printr-un gang pavat cu dale de piatră. Mirosea a igrasie şi varul de pe pereţi se scorojise. În stînga era o uşă care dădea într-o încăpere mare ce servea de bucătărie şi cameră de toate zilele. Aici se găsea un şemineu uriaş ; pe jos erau dale de piatră acoperite cu rogojini. La capătul celălalt al încăperii era o sobă de gătit din fier, o chiuvetă albă cu smalţul sărit şi cu un singur robinet. O masă mare de brad încadrată între două laviţe şi un fotoliu vechi cu spătar înalt lîngă şemineu erau singura mobilă.

— Am o veste pentru dumneata, zise Devlin. Eu am fost crescut într-o casă exact ca asta în Comitatul Down

* Dumnezeule, Dumnezeule ! (în irlandeză) — interjecţie frecvent folosită de irlandezi cu sens de vorbă de ocară.

din nordul Irlandei. E nevoie doar de un foc bun ca să se usuce pereţii.

— Şi are un mare avantaj — izolarea, zise ea. Probabil n-o să vezi nici un om cît stai aici.

Devlin deschise sacul de voiaj şi scoase cîteva lucruri personale, îmbrăcăminte şi vreo trei-patru cărţi. Îşi plimbă apoi un deget prin căptuşeală pînă găsi un buton ascuns şi îndepărtă fundul fals. Scoase de-acolo un Walther P38, trei piese componente ale unei arme Sten cu surdină şi un radio emiţător nu mai mare decît un buzunar. Tot acolo se găseau două mii de lire, o mie în bancnote de cîte o liră şi o mie în bancnote de cîte cinci lire. Şi mai era încă ceva într-o pînză albă pe care nu se osteni să o desfacă.

— Bani pentru acţiune, zise el.

— Ca să obţii vehicule ?

— Întocmai. Mi s-a dat adresa unor tipi care se ocupă cu treburi din astea.

— De unde ?

— Genul de informaţii care există în dosarele cartierului general al Abwehr-ului.

— Unde se află ?

— La Birmingham. Mă gîndeam să dau o fugă pînă acolo la sfîrşitul săptămînii. Ce trebuie să ştiu ?

Ea şedea pe marginea mesei şi se uita la el cum înşurubează ţeava armei Sten în corpul principal şi cum fixează patul la locul lui.

— E un drum lung, îi spuse ea. Să zicem trei sute de mile dus-întors.

— Desigur, cu cele trei galoane de benzină ale mele n-o să ajung foarte departe. Ce pot face ?

— La bursa neagră se găseşte benzină berechet. De trei ori preţul normal dacă ştii la ce garaje să te duci. Varianta comercială este vopsită roşie ca să-i fie uşor poliţiei să-i descopere pe cei ce o folosesc ilegal, dar poţi scăpa de vopsea dacă strecori benzina prin filtrul unei măşti de gaze civile obişnuite.

Devlin vîrî un încărcător în armă, o verifică, apoi o demontă din nou şi o puse la loc în fundul sacului.

— Minunat lucru, tehnica, observă el. Cu asta poţi trage de aproape şi nu se aude decît ţăcănitul percutorului. Ştiţi, este englezească. Încă unul din obiectele pe care cei de la Operaţiuni speciale îşi închipuie cu naivitate că le lansează Rezistenţei olandeze. Scoase o ţigară şi o puse în

gură. Ce-ar mai trebui să ştiu cînd fac această călătorie ? Care sînt riscurile ?

— Foarte puţine, răspunse ea. Luminile maşinii vor avea accesoriile pentru camuflaj regulamentare, aşa că în această privinţă n-o să fie nici o problemă. Pe şosele, îndeosebi în zonele rurale, nu există de fapt circulaţie. Şi pe mijlocul celor mai multe au fost trasate linii albe. Asta ajută.

— Cum e cu poliţia şi forţele de securitate ?

Joanna îl privi cu indiferenţă.

— În această privinţă nu-ţi fă griji. Militarii te-ar opri doar dacă ai încerca să intri într-o zonă interzisă. Din punct de vedere tehnic aceasta *este* încă o zonă de apărare, dar în prezent nimeni nu-şi bate capul cu regulamentele. În ceea ce priveşte poliţia, ea are dreptul să te oprească şi să-ţi ceară buletinul de identitate sau poate să oprească un vehicul pe şosea pentru verificare, în cadrul campaniei împotriva folosirii ilegale a benzinei.

Părea aproape indignată de ceea ce spunea şi Devlin, amintindu-şi de ceea ce lăsase în urmă, trebui să se opună unei porniri irezistibile de a-i deschide cît de cît ochii. În schimb zise :

— Asta-i tot ?

— Cred că da. În zonele urbane aglomerate viteza e limitată la douăzeci de mile pe oră şi bineînţeles n-o să găseşti nicăieri indicatoare, dar au început chiar din vară să pună din nou plăcile cu numele localităţilor în multe locuri.

— Deci, mai mult decît probabil, nu voi avea nici un necaz ?

— Pe mine nu m-a oprit nimeni. Nimeni nu-şi mai face griji. Ridică din umeri. Nu-i nici o problemă. La centrul de ajutor local WVS există tot felul de formulare oficiale rămase de pe vremea cînd era aici Zona de apărare. Unul din formulare era ca să-ţi vizitezi rudele la spital. O să întocmesc unul din care să reiasă că ai un frate la spital în Birmingham. Acest formular şi documentele de lăsare la vatră ar trebui să fie de-ajuns pentru a mulţumi pe oricine. În zilele noastre toată lumea are slăbiciune pentru eroi.

Devlin zîmbi.

— Ştiţi ceva, doamnă Grey ? Eu cred că noi o să ne înţelegem grozav de bine. Se duse şi scotoci în dulăpiorul

de sub chiuvetă de unde se întoarse cu un ciocan ruginit şi un cui. Exact ce-mi trebuie.

— Pentru ce ? întrebă ea.

Intră în şemineu şi bătu cuiul în spatele grinzii înnegrite de fum care susţinea partea din faţă a coşului. După aceea agăţă Walther-ul de el.

— Acesta este adevăratul meu prieten. Îmi place să-l am alături pentru orice eventualitate. Şi-acum arătaţi-mi ce se mai găseşte pe-aici.

În afară de casă se mai găseau cîteva dependinţe, cea mai mare parte dintre ele în paragină şi o magazie într-o stare destul de acceptabilă. În spatele ei, chiar la marginea mlaştinii, se înălţa o clădire veche cu pereţii verzi de mucegai. Devlin deschise cu greu o jumătate a uşii. Înăuntru era frig şi umed. Se vedea clar că nu fusese folosită de mulţi ani.

— Asta-i tocmai bună, zise el. Chiar dac-ar veni bătrînul Sir Willoughby să-şi vîre nasul pe-aici, nu cred c-ar ajunge atît de departe.

— El e ocupat, zise ea. Cu treburile comitatului, cu judecătoria, şi cu conducerea Apărării teritoriale. Ia treaba asta foarte în serios. Nu mai are prea mult timp pentru altele.

— Doar pentru dumneata, zise el. Babalîc nerușinat, pentru dumneata are timp destul.

Ea zîmbi.

— Da, mă tem că-i adevărat. Îl luă de braţ. Şi-acum să-ţi arăt zona unde vor fi paraşutaţi.

Se duseră prin mlaştină pe drumul spre stăvilar. Ploua foarte tare şi vîntul aducea miros umed de vegetaţie putredă. Cîteva gîşte cu gîtul negru ieşiră din ceaţă zburînd în formaţie ca de bombardiere, apoi dispărură din nou în voalul cenuşiu.

Ajunseră la pini, la cazemate, la capcanele pentru tancuri, pline de nisip şi la avertismentul *Atenţie, mine* atît de familiar lui Devlin din fotografiile pe care le văzuse. Joanna Grey aruncă o piatră pe întinderea de nisip şi Patch sări prin gardul de sîrmă să o aducă înapoi.

— Sînteţi sigură ? întrebă Devlin.

— Absolut.

El zîmbi şmechereşte.

— Eu sînt catolic, nu uitaţi asta dacă lucrurile merg prost.

— Toţi cei de-aici sînt. O să am grijă să fii tratat cum se cuvine.

Devlin păşi peste colacii de sîrmă, se opri la marginea nisipului, apoi îşi continuă drumul. Se opri din nou, apoi începu să alerge lăsînd urme pe nisipul umezit de apele în reflux. Se întoarse, o luă la fugă şi trecu iar peste sîrmă.

Era nemaipomenit de bine dispus şi o luă pe Joanna pe după umeri.

— Aţi avut dreptate... de la început. O să reuşească. O să vedeţi. Privi prin ceaţă spre mare, peste golfuleţe şi bancuri de nisip, spre Point. Frumos. Cred că vi se rupe sufletul la gîndul că trebuie să părăsiţi locurile astea.

— Să le părăsesc ? Se uită la el nedumerită. Ce vrei să spui ?

— Doar nu mai puteţi rămîne, zise el. Nu se mai poate, după aceea. Nu vă daţi seama ?

Ea privi înspre Point, parcă pentru ultima oară. Ciudat, dar nu-i trecuse niciodată prin minte că va trebui să plece. O trecură fiori ; dinspre mare vîntul aducea cu putere ploaia.

*

Şi la Landsvoort ploua în timp ce Steiner şi Ritter Neumann inspectau pentru prima oară zona din jurul cîmpului de aterizare. Sosiseră doar de o oră cu camionul după un zbor pe un Junkers 52 de transport de la Cherbourg la Amsterdam. Steiner lăsase problema cazării oamenilor în seama lui Brandt, un sergent-major foarte capabil.

El împreună cu Ritter o luară pe un drum care ducea de la fermă pînă la ţărmul mării, o distanţă de vreun sfert de milă. Peisajul era dezolant, o întindere pustie şi stearpă fără nici un adăpost.

— Ce loc nenorocit, zise Neumann. Cele trei săptămîni o să-mi pară un veac.

— N-o să fie aşa dacă tu şi cu Brandt organizaţi lucrurile cum trebuie, zise Steiner. O să avem un program încărcat şi multe antrenamente de lansare. Nu uita că nu am sărit de multă vreme. Apoi trebuie să ne acomodăm cu armele britanice. Instruirea pentru misiune şi altele. Cred că cele trei săptămîni o să fie foarte pline.

— Cînd ai de gînd să le spui, vreau să zic, scopul misiunii ? Vrei să amîni pînă în ultimul moment ?

— Nu cred. Timpul cel mai potrivit ar fi cu o săptămînă înainte de a pleca. Asta i-ar stimula în ultimele zile. Doar ştii cum ajung oamenii cînd sînt ţinuţi strict izolaţi pentru operaţiuni de genul acesta.

— Nu e nevoie să insişti prea mult, zise Neumann, aminteşte-ţi ce atmosferă era la baza aeriană de la Hildesheim la începutul războiului cînd ne pregăteam pentru asaltul asupra lui Eben Emael şi a podurilor de pe Canalul Albert*. Cît timp ne-au ţinut în carantină ? Şase luni ?

— Dar a meritat, nu uita. Totul a mers perfect pînă la ultimul detaliu. Steiner oftă. E mult de-atunci, Ritter. Parcă ar fi ceva dintr-o poveste veche. Un alt război.

Drumul şerpuia printre dunele de nisip alb presărat ici şi colo cu smocuri de iarbă — o barieră între uscat şi mare. Dincolo de această barieră se găsea un golfuleţ cu apă adîncă şi un chei de beton distrus.

— La ce o fi folosit ăsta ? întrebă Neumann.

— Aici veneau şlepuri de la Haga şi Rotterdam ca să ia nisip, îi spuse Steiner. Cred că tînărului Koenig o să-i convină de minune.

— Cînd soseşte ?

— Radl nu ştia precis, cînd a vorbit cu mine la telefon. Sigur săptămîna viitoare. Cred că Koenig o să-şi dea seama că ar fi mai bine să vină încoace cu un convoi de coastă decît singur.

Paşii lor sunau sec pe platforma cheiului. Mirosul salin al mării era puternic. Valurile murmurau învîrtindu-se printre grămezile de beton. Steiner se opri la capăt şi privi prin perdeaua cenuşie de pîclă şi ploaie.

— Priveşte într-acolo, Ritter, ne-aşteaptă. O sută şaizeci de mile spre vest, asta-i tot.

— Şi o să meargă totul perfect, Herr Oberst ? întrebă Ritter Neumann. Ca la Eben Emael, pînă la ultimul detaliu ?

— Lui Skorzeny i-a reuşit la Gran Sasso.

— Nu asta am întrebat.

---

* Referire la atacul german dezlănţuit împotriva Olandei, Belgiei şi Franţei la 10 mai 1940.

— Foarte bine, ia să văd dacă pot să fiu mai explicit. Steiner îşi aprinse pe-ndelete o ţigară şi stinse chibritul. În general, oamenii pier în război cînd nu mai au nici o ieşire şi sînt înfrînţi de împrejurări nefavorabile.

— Şi ce naiba vrea să însemne asta ?

— Că ai nevoie întotdeauna de noroc, Ritter, pentru că, oricît ai chibzui de bine, rămîne neprevăzutul. Lucrul la care nu te-ai gîndit. Mărunţişurile acelea stupide şi neimportante care te pot distruge. Zîmbi. După ce ţi-am spus toate astea, adaug că, avînd noroc, totul ar putea merge ca pe roate. Am putea ajunge acolo şi pleca înapoi atît de repede încît ei nici să nu afle că am fost decît după ce am şi plecat.

— Şi dacă n-o să meargă chiar aşa ?

— Atunci toate problemele tale se vor sfîrşi şi nu vei mai avea pentru ce să-ţi faci griji. Steiner zîmbi uşor. Şi-acum, cred că ar fi bine să ne înapoiem. Se întoarseră şi se îndepărtară în lungul cheiului.

•

În seara aceea, la ora opt fără douăzeci, Max Radl, în biroul său din Tirpitz Ufer, îşi zise că era de-ajuns pentru o zi. Nu se simţea bine de cînd se întorsese din Bretania şi doctorul care îl consultase se îngrozise de starea sănătăţii sale.

— Dacă o să continuaţi în acest fel, Herr Oberst, o să vă sinucideţi, îi declarase el categoric. Cred că vă pot prevedea acest lucru.

Radl plătise onorariul şi luase pastilele — trei feluri — care, cu oarecare noroc, îl puteau ţine încă în viaţă. Cît timp se putea feri de doctorii militari mai avea o şansă, dar încă o verificare făcută de aceştia l-ar termina. S-ar trezi în costum civil înainte de a-şi da seama.

Deschise un sertar, scoase o sticlă cu pastile şi vîrî două în gură. Erau calmante, dar pentru a fi sigur de efect şi a le face să alunece pe gît, umplu un pahar pe jumătate cu Courvoisier. Se auzi un ciocănit în uşă şi intră Hofer. Pe faţa sa, de obicei calmă, se putea citi o emoţie puternică, iar ochii îi străluceau.

— Ce-i, Karl, ce s-a întîmplat ? întrebă Radl.

Hofer puse o foaie de hîrtie pe masă.

— Tocmai a sosit, Herr Oberst. De la Graur — doamna Grey. A ajuns cu bine. E la ea acum.

Radl privi la foaie cu un fel de teamă şi respect.

— Dumnezeule, şopti el, Devlin, ai reuşit ! A mers strună.

Îl năpădi un sentiment de uşurare fizică. Băgă mîna în sertarul de jos şi mai scoase un pahar.

— Karl, asta categoric cere un pahar.

Se ridică în picioare, plin de o veselie nestăpînită, dîndu-şi seama că de ani de zile nu mai simţise aşa ceva, de la acea incredibilă stare de euforie pe cînd alerga în fruntea oamenilor săi spre coasta franceză, în vara anului 1940.

Ridică paharul şi-i zise lui Hofer :

— Hai să toastăm, Karl. În sănătatea lui Liam Devlin şi „Trăiască Republica".

*

Ca ofiţer de stat major în Brigada Lincoln Washington din Spania, Devlin ajunsese la concluzia că într-o regiune muntoasă, motocicleta e cel mai bun mijloc pentru a păstra legătura între unităţile împrăştiate de sub comanda sa. Regiunea Norfolk se deosebea foarte mult, dar el avea acelaşi sentiment de libertate, de descătuşare, gonind de la Studley Grange spre sat, pe drumurile pustii de ţară.

Obţinuse un permis de conducere la Holt în dimineaţa aceea, precum şi celelalte documente, fără cea mai mică dificultate. Peste tot unde fusese, de la secţia de poliţie pînă la oficiul de plasare a braţelor de muncă, povestea că fusese infanterist, lăsat la vatră din cauza rănilor, avusese un efect miraculos. Funcţionarii se dăduseră peste cap ca să-l ajute. Era adevărat ceea ce se spunea. În vreme de război toată lumea îi iubea pe soldaţi şi cu atît mai mult pe răniţi.

Motocicleta era bineînţeles de dinainte de război şi văzuse zile mai bune. O BSA de 350 cmc, dar cînd îşi încercă norocul şi acceleră pe primul drum drept, indicatorul sări la şaizeci fără nici o problemă. Încetini îndată ce-şi dădu seama de ce putere dispune la nevoie. N-avea rost să-şi creeze neplăceri. În Studley Constable nu exista nici un poliţist, dar Joanna Grey îl avertizase că din cînd în cînd vine unul cu motocicleta de la Holt.

Coborî colina abruptă înspre sat, pe lîngă moara de apă veche a cărei roată părea că stă pe loc şi încetini văzînd o tînără într-o cabrioletă, cu trei bidoane de lapte,

trasă de un ponei. Fata purta o beretă albastră şi un trenci de pe vremea primului război mondial, aşa de mare că ar fi încăput în el două cît ea. Faţa îi era osoasă, ochii mari, gura prea largă, iar din mănuşile de lînă rupte îi ieşiseră trei degete prin găuri.

— Bună ziua, *colleen* *, zise el vesel, aşteptînd-o să treacă prima podul. Dumnezeu să vegheze asupra lucrului bun.

Tînăra fată făcu ochi mari de uimire şi deschise puţin gura. Graiul parcă-i pierise ; pocni doar din limbă, îndemnînd poneiul să treacă podul. Cînd începu să urce dealul pe lîngă biserică, îl îndemnă s-o ia la trap.

— „O ţărăncuţă-ncîntătoare şi urîtă, citä el încet, ce mi-a sucit capul nu o dată, ci de două ori". Zîmbi. O, nu, Liam, iubitule. Asta nu. Nu acum.

Se-ndreptă spre Studley Arms, dîndu-şi seama că un bărbat stătea la fereastră şi-l privea cu duşmănie. O huidumă de vreo treizeci de ani cu o barbă neagră încîlcită. Era îmbrăcat într-o haină veche din pînză groasă, iar pe cap avea o şapcă de tweed.

„Şi ce naiba ţi-am făcut eu, fiule ?" se întrebă Devlin. Privirea bărbatului trecu la fata din cabrioletă, care tocmai începuse urcuşul pe lîngă biserică, apoi se reîntoarse la el. Era de-ajuns. Devlin opri motocicleta şi o propti pe suport. Scoase apoi puşca în husa ei de pînză, atîrnată de gît, o puse sub braţ şi intră.

Înăuntru nu era nici un bar, doar o sală mare, plăcută, cu un tavan jos, cu grinzi, cîteva laviţe cu spătare înalte şi două mese din lemn. În cămin ardea un foc de lemne.

În sală nu se aflau decît trei oameni. Unul care şedea lîngă foc şi cînta din muzicuţă, cel cu barba neagră de la fereastră şi un bărbat scund şi îndesat, de vreo treizeci de ani, în cămaşă şi vestă.

— Dumnezeu să vă aibă în paza sa pe toţi cei de faţă, zise Devlin, făcînd pe irlandezul sadea.

Puse puşca pe masă ; bărbatul în cămaşă zîmbi şi-i întinse mîna.

— Eu sînt George Wilde, cîrciumarul de-aici, şi dumneata probabil eşti noul paznic al lui Sir Henry. Am auzit totul despre dumneata.

— Deja ? zise Devlin.

* colleen — fată, fetişcană, codană, în irlandeză.

— Ştii cum e la ţară.

— Oare chiar ştie ? zise cu asprime tipul masiv de la fereastră.

— O, şi eu am crescut la ţară, zise Devlin.

Wilde păru îngrijorat, dar încercă să facă prezentările.

— Arthur Seymour, iar ţapul ăla bătrîn de lîngă foc e Laker Armsby.

Aşa cum Devlin avea să descopere mai tîrziu, Laker avea aproape cincizeci de ani, dar arăta mai bătrîn. Era incredibil de jerpelit, cu şapca de tweed ruptă, haina legată cu sfoară, pantalonii şi pantofii plini de noroi întărit.

— Domnilor, n-aţi vrea să beţi un pahar cu mine ? propuse Devlin.

— N-aş zice nu, îi răspuse Laker Armsby. Mi-ar prii de minune o halbă de bere neagră.

Seymour îşi bău cana pînă la fund şi-o trînti pe masă.

— Io-mi plătesc singur. Apucă puşca şi o ridică într-o mînă. Moşierul are grijă de tine, ai ? Puşcă şi motocicletă. Mă-ntreb de ce le meriţi tu, un venetic, cînd atîţia dintre noi muncesc pe moşie de ani de zile şi trebuie să se mulţumească cu mai puţin.

— Ai dreptate, şi nu pot pune asta decît pe seama faptului că-s chipeş, îi spuse Devlin.

În ochii lui Seymour scînteie o furie drăcească, violentă şi sălbatică. Îl înşfăcă pe Devlin de piept şi-l trase spre el.

— De mine să nu-ţi baţi joc, piticule. Să nu faci asta niciodată că te calc în picioare ca pe un melc.

Wilde îl prinse de braţ.

— Potoleşte-te, Arthur.

Dar Seymour îl îmbrînci la o parte.

— Să umbli domol şi să stai la locul tău dacă vrei să ne împăcăm bine, îi spuse lui Devlin. Mă înţelegi ?

Devlin zîmbi îngrijorat.

— Desigur şi vă cer iertare dacă v-am jignit.

— Aşa-i mai bine. Seymour îi dădu drumul şi-l bătu uşor cu palma pe faţă. Aşa-i mult mai bine. Dar pentru viitor să ţii minte un lucru. Cînd intru eu, tu pleci.

Ieşi afară trîntind uşa după el. Laker Armsby chicoti prosteşte.

— Mare ticălos Arthur ăsta.

George Wilde dispăru în odaia din spate şi se reîntoarse cu o sticlă de Scotch şi cîteva pahare.

— Aşa ceva e greu de găsit în vremurile astea, dar cred că meritaţi unul din partea mea, domnule Devlin.

— Liam, zise Devlin. Spune-mi Liam. Luă paharul de whisky. Totdeauna e aşa ?

— De cînd îl ştiu.

— Cînd am intrat aici era afară o fată într-o cabrioletă cu un ponei. Îl interesează în mod special ?

— Îşi încearcă norocul, chicoti Laker Armsby. Numai că ea nici nu vrea să audă.

— Aia-i Molly Prior, zise Wilde. Ea şi maică-sa au o fermă la vreo două mile de aici, de partea asta a lui Hobs End. De anul trecut, cînd a murit taică-său, s-au descurcat singure. Le mai ajută şi Laker cînd nu e ocupat cu biserica.

— Le ajută şi Seymour. La treburile mai grele.

— Şi se crede stăpîn, am impresia ? De ce nu e la armată ?

— Asta-i un alt punct sensibil. L-au respins pentru că are timpanul perforat.

— Ceea ce consideră o insultă adusă bărbăţiei sale, bănuiesc ? zise Devlin.

— Şi eu am fost rănit la Narvik în aprilie o mie nouă sute patruzeci. Eram în Artileria Regală, zise Wilde cu stîngăcie, simţind parcă nevoia de a da o lămurire. Mi-am pierdut rotula de la genunchiul drept, aşa că pentru mine războiul a fost scurt. După cîte am înţeles tu ai fost rănit în Franţa.

— E-adevărat, zise Devlin calm. Lîngă Arras. Am venit prin Dunkerque pe o targă, fără să ştiu absolut nimic.

— Mi-a spus doamna Grey că ai stat în spital mai bine de un an.

Devlin încuviinţă din cap.

— O femeie grozavă. Îi sînt foarte recunoscător. Soţul ei i-a cunoscut de mult pe părinţii mei. Numai datorită ei am această slujbă.

— E o doamnă, zise Wilde, o adevărată doamnă. Nu e nimeni mai îndrăgit decît ea prin împrejurimi.

— În ce mă priveşte, zise Laker Armsby, eu am încasat-o pe Somme, în o mie nouă sute şaisprezece. Eram în regimentul de gardă galez.

— O, nu ! Devlin scoase un şiling din buzunar şi îl trînti pe masă făcîndu-i cu ochiul lui Wilde. Dă-i lui o halbă, eu plec. Am de lucru.

Își aruncă pușca în spate, porni motocicleta și o luă spre Park Cottage. Joanna Grey bea o cană de ceai în grădină, îmbrăcată în uniforma WVS. Cînd îl văzu se apropie de poartă zîmbind.

— E totul în regulă ?

— Da, l-am văzut pe bătrînu' și-am luat în primire motocicleta și pușca, așa că treaba asta e rezolvată. Singurul necaz pe care l-am avut pînă acum s-a petrecut la cîrciumă. Cu un bou mătăhălos pe nume Seymour, căruia nu-i plac străinii.

— Ocolește-l, zise ea. Nu e sănătos la cap. Cînd mergi la Birmingham ?

— Sîmbătă noaptea și-o să mă întorc duminică după-amiază sau seara.

— Bine, zise ea calm. Atunci dacă-ți duci motocicleta în spatele casei, o să-ți dau formularul acela pe care ți l-am promis, iar în garaj o să găsești două canistre de benzină, fiecare a cîte două galoane. O să-ți ajungă pînă la Birmingham și o să-ți mai și rămînă.

— Ce naiba m-aș face eu fără dumneata ? întrebă el.

— Într-adevăr, domnule Devlin.

Se întoarse și intră în casă iar Devlin își împinse motocicleta după colțul grădinii, pînă în spatele casei.

*

Ca membru al IRA, lui Liam Devlin i se refuzase în mod oficial împărtășania vreme îndelungată, iar faptul că îmbrățișase cauza republicană din Spania nu i-a îmbunătățit situația. Ar fi avut însă oricînd posibilitatea să găsească, într-un loc sau altul, vreun preot înțelegător, simpatizant al aceleiași cauze, care să treacă cu vederea o asemenea slăbiciune omenească, dar lui Devlin nu-i prea păsa de asta. Pur și simplu nu simțea nici un imbold și nu-l simțise de multă vreme. Bisericile îi oferiseră întotdeauna o anumită satisfacție estetică. Îi plăcea spiritualitatea lor glacială, mireasma veacurilor, cum o numea el, sentimentul istoriei pe care-l aflai acolo, prin intermediul vieții oamenilor. Cînd deschise ușa și intră în Biserica Sfînta Maria și Toți Sfinții nu fu dezamăgit.

„Ia te uită !", zise el încet, privind în jur cu o plăcere evidentă, înmuindu-și mîna în agheasmă și făcîndu-și cruce în mod mașinal.

Era într-adevăr foarte frumos. Timpul îşi ţinea parcă respiraţia în aşteptarea a ceea ce va urma. Pîlpîitul lumînărilor şi lumina rubinie a lămpii din sanctuar îl făceau să simtă o nostalgie plăcută. Se aşeză pe cea mai apropiată bancă şi îşi încrucişă braţele.

Auzi în spatele lui zgomotul unei uşi ce se deschide şi paşi apropiindu-se. Se întoarse şi, cînd îl văzu pe părintele Vereker că vine spre el, se ridică în picioare.

— Bună ziua, părinte.

— Vă pot ajuta cu ceva ?

— Nu chiar. Tocmai mă uitam pe culoar după un băieţel îmbrăcat în sutană stacojie şi stihar alb, cu o găletuşă cu agheasmă în mînă şi mă întrebam dacă acela am fost vreodată eu.

— Cunosc foarte bine acest sentiment. Vereker zîmbi, şi-i întinse mîna. Sînteţi probabil domnul Devlin. Mi-a spus doamna Grey că o să veniţi.

— Drăguţ din partea ei, zise Devlin întinzîndu-i la rîndul său mîna.

Lui Vereker nu-i plăcea să umble cu ocolişuri, aşa că-i zise direct :

— Presupun că sînteţi catolic.

— Pentru că sînt irlandez, părinte ? Devlin zîmbi. Îmi amintesc de vreo doi care nu erau. A fost un tip pe nume Wolfe Tone despre care am auzit de cîteva ori.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi. Vereker reuşi cu greu să zîmbească, pentru că în unele zile piciorul de aluminiu îl chinuia amarnic — şi asta era o astfel de zi. Aici avem puţini enoriaşi. Niciodată mai mult de cincisprezece sau douăzeci la liturghie. Le este greu să vină seara de la fermele îndepărtate, fără mijloace de transport, aşa că veţi fi binevenit. Zilele de spovedanie se află pe tabla de afară.

— Îmi pare rău, părinte, dar nu m-am spovedit de foarte multă vreme.

Vereker se încruntă şi deveni imediat serios.

— Pot să întreb de ce ?

— Bineînţeles, şi dacă v-aş spune, nu m-aţi crede. Să zicem doar că Liam Devlin şi Sfînta mamă biserica nu sînt cam de multă vreme de aceeaşi părere asupra cîtorva lucruri, şi cu asta s-o lăsăm baltă.

— Dar eu nu pot face acest lucru şi nici nu vreau, domnule Devlin.

— Ei bine părinte, aveţi în faţă un suflet pe care, ca să-l scăpaţi de iad, ar trebui să aveţi un noroc dat naibii,

credeți-mă. Devlin zîmbi. Acum o iau din loc. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

Ajunsese la ușă cînd părintele Vereker îl strigă :

— Domnule Devlin.

Devlin se întoarse ; ușa era pe jumătate deschisă.

— Da, părinte.

— Atunci pe altă dată. Eu am totdeauna timp.

Devlin oftă.

— Știu părinte. Asta-i necazul cu voi. Aveți într-adevăr timp.

Cînd ajunse la drumul de pe litoral, Devlin o luă pe prima potecă de pe dig, în partea de nord a mlaștinei de la Hobs End, și se îndreptă spre liziera pinilor. Era o zi răcoroasă de toamnă, friguroasă, dar înviorătoare, cu nori albi alungîndu-se unul pe altul pe cerul albastru. Apăsă pe accelerator și motocicleta dudui de-a lungul potecii de pe dig. Era foarte periculos, o singură mișcare greșită și ar fi ajuns în mlaștină. De-a dreptul o nerozie, dar asta era starea de spirit în care se afla, iar sentimentul de libertate îi dăduse o stare de bună dispoziție.

Ridică piciorul de pe accelerator și frînă ca s-o ia pe altă potecă, strecurîndu-se pe o altă rețea de diguri înspre coastă, cînd, dintre trestii, la vreo treizeci, patruzeci de yarzi în dreapta lui, apăru pe neașteptate un călăreț care se căță pînă sus pe dig. Era fata pe care o văzuse în cabrioletă, Molly Prior. Cînd el încetini, fata se lăsă pe gîtul calului și-l îndemnă la galop, luîndu-se la întrecere cu Devlin, pe un dig paralel.

Devlin reacționă imediat. Apăsă pe accelerator și țîșni înainte împroșcînd noroi în urma lui. Fata era avantajată căci digul pe care se găsea ducea direct la pini, pe cînd Devlin trebuia să-și croiască drum printr-un labirint, trecînd de pe o potecă pe alta, așa că pierdea teren.

Ea se afla acum aproape de copaci și, în timp ce el se lăsă să derapeze pe o potecă pentru a căuta drum liber, intră năvalnic cu calul în apa și noroiul mlaștinilor, îndemnîndu-l printre trestii s-o ia pe scurtătură. Calul reacționă bine și, după cîteva clipe, reuși să sară afară și dispăru în pini.

Devlin părăsi poteca de pe dig în viteză, țîșni în sus pe prima dună de nisip, zbură o distanță mică prin aer

şi ateriză pe nisipul alb moale, alunecînd în jos pe un genunchi.

Molly Prior şedea lîngă un pin, cu bărbia pe genunchi şi se uita la mare. Era îmbrăcată la fel ca atunci cînd Devlin o văzuse ultima oară, doar că nu purta bereta, încît i se vedea părul roşietic tuns scurt. Calul păştea pe un petec de iarbă ce răzbătuse prin nisip.

Devlin fixă motocicleta pe suport şi se trînti jos lîngă ea.

— Frumoasă zi, slavă domnului.

Ea se întoarse spre el şi zise calm :

— De ce ai zăbovit atîta ?

Devlin îşi scoase şapca pentru a-şi şterge sudoarea de pe frunte şi-o privi uimit.

— De ce am zăbovit ? Păi, micuţo...

Atunci ea zîmbi ! Ba mai mult, îşi lăsă capul pe spate şi rîse. Rîse şi Devlin.

— Dumnezeule, o să te ţin minte pînă-n ziua judecăţii de apoi, negreşit.

— Şi asta ce-o vrea să însemne ? Vorbea cu un accent puternic, caracteristic regiunii Norfolk, cu totul nou pentru Devlin.

— O, e o vorbă de prin partea locului de unde sînt eu. Scoase un pachet de ţigări şi îşi puse una în gură. Foloseşti asemenea lucruri ?

— Nu.

— Bine faci, pentru că te-ar opri din creştere şi cum eşti încă tînără mai ai de crescut.

— Am şaptesprezece ani, ca să ştii, îi spuse ea. În februarie fac optsprezece.

Devlin îşi aprinse ţigara şi se lăsă pe spate cu mîinile sub cap, trăgîndu-şi cozorocul şepcii pe ochi.

— Pe cît februarie ?

— Pe douăzeci şi doi.

— A, Peştişor, nu-i aşa ? Zodia Peştilor. Ar trebui să ne împăcăm bine amîndoi, eu fiind Scorpion. Şi că veni vorba, să nu te măriţi niciodată cu cineva din Zodia Fecioarei. Nu se potrivesc deloc cu cei din Peşti. De pildă Arthur. Am o presimţire extraordinară că e Fecioară. În locul tău aş fi foarte atentă.

— Arthur ? zise ea. Te referi la Arthur Seymour ? Eşti nebun ?

— Nu, dar cred că el este, replică Devlin şi continuă. Nepîngărit, pur, virtuos, şi nu foarte pasionat, ceea ce din punctul meu de vedere e un mare păcat.

Se întoarse spre el, ca să-l privească şi i se desfăcu haina la piept. Avea sîni plini şi tari ; abia încăpeau în bluza de bumbac pe care o purta.

— O, fată dragă, dacă n-o să fii atentă la mîncare, într-un an sau doi o să ai probleme cu greutatea.

Ochii îi scînteiară şi instinctiv îşi trase haina peste piept.

— Păcătosule, zise ea cu oarecare efort. Văzu atunci că-i tremurau buzele şi se aplecă jos ca să-l privească pe sub cozorocul şepcii. Aşa vasăzică, rîzi de mine ! Îi smulse şapca de pe cap şi i-o azvîrli cît colo.

— Ce altceva aş putea face cu tine, Molly Prior ? Întinse mîna de parcă voia să se apere. Nu, să nu-mi răspunzi la această întrebare.

Ea se rezemă din nou de copac şi îşi vîrî mîinile în buzunar.

— De unde ştii cum mă cheamă ?

— Mi-a spus George Wilde la cîrciumă.

— Aha, acum înţeleg. Şi Arthur... era şi el acolo ?

— S-ar putea spune că da. Am impresia că te consideră proprietatea lui personală.

— Atunci poate să se ducă dracului, zise ea, devenind brusc furioasă. Nu aparţin nici unui bărbat.

O privi de unde stătea întins şi zîmbi. Ţigara îi atîrna în colţul gurii.

— Ţi-a spus cineva vreodată că ai nasul cîrn şi că atunci cînd eşti furioasă, ţi se lasă colţurile gurii în jos ?

Devlin mersese prea departe, atinsese un punct dureros. Ea se îmbujoră la faţă şi zise cu amărăciune :

— O, sînt destul de urîtă, domnule Devlin. Am fost prea de multe ori la dans în Holt fără să fiu dansată, ca să nu-mi cunosc lungul nasului. Oricum, nu m-ai da afară din casă într-o seară ploioasă de sîmbătă, ştiu asta. Aşa-s bărbaţii. Orice e mai bun decît nimic.

Încercă să se ridice, dar Devlin o apucă de gleznă şi o trase jos, ţinînd-o la pămînt cu un braţ în timp ce ea se zbătea.

— Ştii cum mă cheamă ? Cum ai aflat ?

— Nu ţi-o lua în cap. Toată lumea ştie. Tot ce este de ştiut.

— Am să-ţi spun ceva nou, zise el, ridicîndu-se într-un cot şi aplecîndu-se deasupra ei. Nu ştii cel mai important lucru despre mine, pentru că, dacă l-ai şti, ţi-ai da seama că prefer după-amiezile frumoase de toamnă, sub pini, în locul serilor ploioase de sîmbătă. Pe de altă parte, nisipul are însuşirea groaznică de a intra pe unde nu trebuie. Ea rămase nemişcată. O sărută scurt pe gură şi se întoarse într-o parte. Şi-acum pleacă naibii de aici înainte să se dezlănţuie pasiunea din mine.

Ea îşi înşfăcă bereta, sări în picioare şi se întinse după dîrlogii calului. Se întoarse şi-l privi grav, dar, după ce se căţără în şa şi îşi îndreptă calul spre el ca să-l mai vadă, era zîmbitoare.

— Am auzit că toţi irlandezii sînt trăsniţi. Acum o cred. Duminică seara merg la liturghie. O să vii ?

— Arăt eu ca unul care o să vină ?

Calul dădea din picioare, întorcîndu-se în semicercuri, dar îl ţinea zdravăn.

— Da, cred că da, zise ea serios, dînd frîu calului care o luă la galop.

„Vai, idiot mai eşti, Liam !“ zise Devlin încet în timp ce-şi împingea motocicleta pe duna de nisip, apoi printre copaci spre potecă. „N-o să te înveţi minte niciodată ?“.

O luă înapoi pe poteca de pe digul principal, de data aceasta domol, şi băgă motocicleta în magazie. Găsi cheia unde o lăsase, sub piatra de lîngă uşă, şi intră în casă. Agăţă puşca în cuierul din hol, intră în bucătărie, descheindu-şi nasturii trenciului şi se opri. Pe masă se găsea un ulcior cu lapte şi douăsprezece ouă galbene într-un castron alb.

„Sfîntă Fecioară, zise el încet. Ia te uită şi la asta !“

Atinse uşor castronul cu un deget, dar, cînd în cele din urmă se întoarse ca să-şi scoată haina, faţa îi era tristă.

8

Prognoza meteorologică de duminică, de la Wilhelmshaven, pentru zona Mării Nordului nu fusese cîtuşi de puţin promiţătoare, anunţînd vînturi de forţa cinci pînă la şase şi rafale de ploaie. În largul coastei olandeze vremea

era cît se poate de proastă, nori groşi şi negri încărcaţi de ploaie unindu-se cu marea la orizont.

Zorile se iviseră la ora şase şi un sfert, dar vizibilitatea, chiar pe la nouă şi jumătate, era suficient de redusă pentru a ţine RAF acasă ; aşa că nimeni nu putea fi învinuit de faptul că nu fusese reperat un Mosquito solitar care apăru dinspre mare, în pupa convoiului, zburînd la mică înălţime. Pilotul reuşi să sfîrtece cu proiectile de tun punţile a două cabotiere, al patrulea şi al cincilea din convoi, apoi făcu un ocol ca să revină pentru un nou atac.

Koenig, care încerca să fure o oră de somn jos în cuşetă, se trezi imediat şi se îndreptă spre scara ce ducea pe punte. Cînd ajunse sus, servanţii alergau deja spre tunul antiaerian cu două ţevi, de calibrul douăzeci milimetri. Koenig ajunse înaintea lor la tun, se urcă în scaun şi îşi încleştă mîinile pe mînerele trăgaciului.

Cînd Mosquito-ul apăru pentru a doua oară, începu să tragă împreună cu toţi ceilalţi din convoi, întorcîndu-se ca să-i urmărească zborul, în timp ce proiectilele acestuia muşcau din suprastructura altui vapor din faţă. Nu-l lovi şi nici nu era de mirare, deoarece Mosquito-ul trecea cam cu o viteză de vreo patru sute de mile pe oră. Făcu o curbă spre stînga şi se îndepărtă prin norii de fum negru, dispărînd în dimineaţa mohorîtă, ca un spirit ce-şi ia rămas bun de la cei vii.

Tirul se opri şi un distrugător din escortă se îndreptă spre capul convoiului unde de pe cabotierul al patrulea o coloană de fum negru se răsucea în văzduh. Koenig vedea clar cum oamenii din echipaj pregăteau furtunurile.

Se ridică de pe scaunul tunului şi se întoarse spre şeful de piesă, Kranz, care răspundea de tunul antiaerian.

— Aţi ajuns la post cu cinci secunde întîrziere, tu şi oamenii tăi, Kranz, şi într-o zi faptul acesta ar putea fi sfîrşitul nostru, al tuturor. Mai e nevoie să mai zic ceva ?

Servanţii tunului se foiau jenaţi, Kranz îşi izbi călcîiele unul de altul.

— Nu, Herr Leutnant. Nu se va mai întîmpla.

— Dacă se mai întîmplă, îl asigură Koenig, o să te întorci unde ai început acum trei ani. Ţi-o făgăduiesc.

Se duse pe covertă unde era Muller la timonă şi se prăbuşi în scaunul de la masa hărţilor. Cînd îşi aprinse o ţigară, îi tremurau mîinile.

— Un lup singuratic, zise Muller.

Koenig încuviinţă din cap.

— Într-o dimineaţă ca asta, n-o să trimită avioane în grup. Ar pierde prea multe din pricina vremii.

— Îmi pare rău de servanţii tunului, zise Muller. N-au nici o scuză. O să stau de vorbă cu Kranz.

— Las-o baltă. Au avut o călătorie grea. Le trebuie odihnă, asta-i tot.

Ceea ce era puţin spus. Călătoria de la Jersey pînă la Cherbourg şi apoi la Boulogne fusese destul de grea din cauza condiţiilor meteorologice deosebit de proaste, uneori cu vînturi de forţa opt, dar drumul de la Boulogne, împreună cu convoiul, fusese un infern în cea mai mare parte.

Barajele de mine de-a lungul coastei constituiau o barieră eficientă împotriva marinei regale, dar nu reprezentau nimic pentru RAF. Convoiul fusese bombardat de două ori de către avioane de asalt, şi în strîmtoarea Dover, şi în apropiere de Dunkerque, pierzînd două nave.

Un tînăr marinar aduse două ceşti de cafea şi le puse pe masă. Printr-un miracol cunoscut doar de către marina de război, cafeaua era veritabilă şi Koenig, care din cauza lipsei de somn simţea în ochi grăunţe de nisip şi-l durea spatele, începu îndată să se simtă din nou om.

Se întoarse şi-l văzu pe Muller privindu-l oarecum îngrijorat.

— Vă simţiţi mai bine, Herr Leutnant ?

Koenig zîmbi...

— Mult mai bine... ca de obicei.

— Ar trebui să mîncaţi ceva.

— Nu. Du-te tu să mănînci întîi. Trec eu la timonă o vreme.

Muller păru c-ar vrea să-i răspundă, dar Koenig se ridică de pe scaun.

— Vreau să rămîn singur cîtva timp, Erich. Vreau să meditez. Înţelegi ?

— Da, Herr Leutnant.

Muller îi trecu timona fără nici o vorbă şi ieşi.

Koenig aprinse altă ţigară şi deschise una din ferestrele laterale, ca să inspire aerul sărat şi proaspăt. Focul de pe cel de-al patrulea cabotier era sub control şi cele optsprezece vase din convoi înaintau fără să-şi reducă viteza, fiecare la locul său din formaţie. Cele două distrugătoare şi patru traulere înarmate ce formau escorta na-

vigau în cerc, gata de luptă după ce prinseseră puţin gustul bătăliei.

Spre mirarea lui, îi trecu prin minte că toate acestea îi plăceau, în ciuda foamei, a veşnicei oboseli, a spatelui care-l durea şi a tensiunii care probabil îi scurtase deja viaţa cu cîţiva ani. Înainte de război fusese ucenic contabil la o bancă din Hamburg, dar acum, viaţa lui era marea. Însemna pentru el hrană şi băutură, mai importantă decît orice femeie. Ajunsese aici datorită războiului, dar războiul nu va dura o veşnicie.

„Ce naiba o să fac cînd se va termina totul ?“ zise el încet.

În momentul acela trecu pe lîngă ei distrugătorul care conducea convoiul, dînd semnale luminoase de pe punte. Koenig se aplecă în afară pe fereastra laterală spre Teusen, telegrafistul principal de serviciu şi-l întrebă :

— Ce zice ?

— Schimbaţi cursul spre Rotterdam. La revedere şi noroc bun.

Koenig făcu semn cu mîna.

— Transmite : Multe mulţumiri şi felicitări din toată inima pentru o treabă bine făcută.

Lampa de semnalizare a lui Teusen sclipi, şi în timp ce distrugătorul se îndepărta, conducînd convoiul spre coasta olandeză, sosi confirmarea de primire a mesajului. După ce schimbă direcţia cu cîteva grade şi mări viteza vedetei, care se avînta peste valuri prin cortina cenuşie de ploaie, Koenig se gîndi, cu o oarecare satisfacţie sumbră, că s-ar putea ca problema lui să i-o rezolve alţii. La urma urmelor, misiunea care-l aştepta la Landsvoort îi lăsa, după toate probabilităţile, foarte puţine şanse de a supravieţui războiului.

*

La Birmingham un vînt rece sufla peste oraş, trimiţînd rafale de ploaie în fereastra cu geam turnat a apartamentului lui Ben Garvald, deasupra garajului din Saltley. În halatul de mătase, cu fular la gît şi părul negru cîrlionţat, pieptănat cu grijă, Ben era o figură impozantă ; nasul rupt îi adăuga o notă de grandoare severă. O privire mai atentă însă nu era prea măgulitoare, urmările desfrîului văzîndu-se cît se poate de limpede pe faţa arogantă şi buhăită.

Dar în dimineaţa aceasta — era supărat pe lumea întreagă — şi nu pentru că era duminică, deşi de cele mai multe ori nu putea suferi duminicile. Cu o noapte înainte, la ora unsprezece şi jumătate, poliţia din Birmingham îi întorsese cu susul în jos un mic tripou ilegal — una din afacerile sale riscante — situat într-o stradă aparent respectabilă din Aston. Garvald însuşi nu era în pericol de a fi arestat. Pentru asta era plătit omul lui de încredere de care va avea el grijă. Ceea ce-l preocupa însă cel mai mult erau cele trei mii cinci sute de lire confiscate de către poliţie de pe mesele de joc.

Uşa de la bucătărie se deschise şi o fată de vreo şaptesprezece sau optsprezece ani intră înăuntru. Purta un capot din dantelă roz, părul blond oxigenat era ciufulit, faţa plină de bubuliţe, ochii umflaţi de plîns.

— Pot să vă mai aduc ceva, domnule Garvald ? zise ea cu voce scăzută.

— Să-mi aduci ceva ? zise el. Asta-i bună, ai haz ; tu care *nu mi-ai dat* nimic pînă acum.

Vorbea fără să o privească. Atenţia îi fusese atrasă de un bărbat pe o motocicletă care tocmai intrase în curte şi o parcase lîngă unul din camioane.

Fata, care nu fusese în stare noaptea trecută să satisfacă unele pretenţii bizare ale lui Garvald, zise cu lacrimi în ochi :

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Garvald.

Bărbatul de jos traversase curtea şi dispăruse. Garvald se întoarse spre ea.

— Haide ! Îmbracă-te şi şterge-o. Ea era moartă de frică. Tremura şi se holba la el, hipnotizată. Îl străbătu o senzaţie plăcută de putere aproape sexuală în intensitate. Îi apucă părul cu mîna şi i-l răsuci fără milă. Şi învaţă să faci ce ţi se spune. Înţelegi ?

Pe cînd fata ieşea în grabă, se deschise uşa exterioară şi intră Reuben Garvald, fratele mai tînăr a lui Ben. Era un bărbat scund, cu înfăţişare bolnăvicioasă şi un umăr puţin mai ridicat decît celălalt. Doar ochii negri nu stăteau o clipă în loc pe chipu-i palid, observînd totul.

Urmări cu o privire dezaprobatoare fata care dispărea în dormitor.

— Las-o în plata domnului, Ben. E o văcuţă murdară şi s-ar putea să iei vreo boală de la ea.

— Pentru asta s-a inventat penicilina, zise Garvald. Oricum, tu ce vrei ?

— E aici un tip care ar vrea să te vadă. Tocmai a venit pe o motocicletă.

— Am observat. Şi ce doreşte ?

— N-a vrut să-mi spună. Un Mick * obraznic cu parale. Reuben îi întinse jumătatea unei bancnote de cinci lire. Mi-a spus să-ţi dau asta. Şi-a mai zis că ai putea primi şi cealaltă jumătate dacă eşti de acord să-l vezi.

Garvald rîse spontan şi smulse bancnota ruptă din mîna fratelui său.

— Îmi place. Da, categoric mă interesează aşa ceva. Se duse la fereastră şi o examină. Părea bună. Se întoarse zîmbind. Mă întreb dacă mai are, Reuben ? Să vedem.

Reuben ieşi din cameră şi Garvald, foarte bine dispus, se duse la bufet şi îşi turnă un pahar de Scotch. La urma urmei poate că dimineaţa n-o să fie chiar atît de monotonă. Putea fi chiar foarte interesantă. Se aşeză într-un fotoliu lîngă fereastră.

Se deschise uşa şi Reuben îl introduse pe Devlin în cameră. Era ud leoarcă, trenciul şiroia de apă. Îşi scoase şapca de tweed şi o stoarse deasupra unui vas de porţelan chinezesc plin cu bulbi.

— Aţi vrea să vă uitaţi acum la vas ?

— Nu-i nimic, zise Garvald. Vă cunosc eu pe voi Mick-i, toţi sînteţi smintiţi. Nu-i nevoie să mă convingi. Cum te numeşti ?

— Murphy **, domnule Garvald, îi spuse Devlin. Ca şi cartofii.

— Te cred, zise Garvald. Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-ţi haina aceea. O să-mi distrugi covorul. E un Axminster*** veritabil. În ziua de azi te costă o avere ca să faci rost de el.

Devlin îşi scoase trenciul ud leoarcă şi-l dădu lui Reuben care părea furios, dar totuşi îl luă, şi-l puse pe un scaun lîngă fereastră.

— Bine, iubitule, zise Garvald. Timpul meu e limitat, aşa că să trecem la afaceri.

Devlin îşi şterse mîinile pe jachetă, apoi scoase un pachet de ţigări.

---

* Mick — nume dat irlandezilor, deseori jignitor.

** Murphy — nume răspîndit în Irlanda ; denumire dată cartofilor, căci irlandezii mănîncă mulţi cartofi.

*** Axminster — covor cu firul lung, moale ţesut cu mîna la oraşul Axminster din estul comitatului Devonshire.

— Am auzit că vă ocupaţi cu transporturi, zise el. Printre altele.

— Cine ţi-a spus ?

— Am auzit pe-aici.

— Şi ?

— Am nevoie de un camion. Un Bedford de trei tone. Tipul pentru armată.

— Doar atît ? Garvald zîmbea încă, dar privirea îi devenise atentă.

— Nu. Mai vreau un jeep, un compresor, plus un pulverizator şi două galoane de vopsea verde-kaki. Şi vreau ca amîndouă maşinile să aibă talon de înmatriculare în regulă.

Garvald rîse zgomotos.

— Ce-ai de gînd să faci, să deschizi singur al Doilea Front sau ceva asemănător ?

Devlin scoase un plic mare din buzunarul interior de la piept şi i-l întinse.

— Aici sînt cinci sute de lire drept acont, ca să ştiţi că nu vă irosesc timpul.

Garvald făcu semn din cap fratelui său. Acesta luă plicul, îl deschise şi verifică conţinutul.

— E-adevărat, Ben. În bancnote de cinci lire noi nouţe.

Îi întinse plicul lui Garvald care-l cîntări în mînă, apoi îl aruncă pe măsuţa din faţa lui şi se lăsă pe spate.

— E în regulă, hai să stăm de vorbă. Pentru cine lucrezi ?

— Pentru mine, răspunse Devlin.

Garvald nu-l crezu nici o clipă şi lăsă să se-ntrevadă acest lucru, dar nu-l contrazise.

— Cred că iese ceva serios din asta de te străduieşti atîta. Poate nu ţi-ar strica un mic ajutor.

— V-am spus de ce am nevoie, domnule Garvald, zise Devlin. Un camion Bedford de trei tone, un jeep, un compresor şi două galoane de vopsea verde-kaki. Dacă credeţi că nu mă puteţi ajuta, pot încerca în altă parte.

— Cine naiba te crezi ? zise Reuben mînios. Una-i să intri aici, dar alta-i să ieşi şi nu-i totdeauna uşor.

Faţa lui Devlin deveni palidă şi, cînd se întoarse ca să-l privească pe Reuben, ochii albaştri păreau pironiţi pe un punct îndepărtat, reci şi neîndurători.

— Aşa stau lucrurile ?

Se întinse după teancul de bancnote, ţinîndu-şi mîna stîngă în buzunar, pe mînerul Walther-ului. Garvald trînti o mînă peste bancnote.

— Te costă, zise el încet. O sumă frumuşică, rotundă. Să zicem două mii de lire.

Îi susţinu privirea lui Devlin oarecum provocator, apoi după o tăcere îndelungată, Devlin zîmbi.

— Pariez că în tinereţe aţi dat tare.

— Încă mai dau, băiete. Garvald îşi încleştă pumnul. Sînt cel mai bun din branşă.

— E în regulă, zise Devlin. Mai puneţi cincizeci de galoane de benzină în canistre militare şi s-a făcut.

Garvald îi întinse mîna.

— S-a făcut. Şi-acum să bem pentru asta. Ce-ţi place ?

— Ceva irlandez dacă aveţi. Prefer Bushmills.

— Am orice băiete. De toate. Pocni din degete. Reuben, ce-ar fi să-i dai din Bushmills-ul acela prietenului nostru ?

Reuben şovăi, încruntat şi furios, dar Garvald îi zise pe un ton scăzut şi ameninţător :

— Bushmills-ul, Reuben.

Reuben se duse la bufet şi-l deschise, expunînd la vedere zeci de sticle.

— Vă descurcaţi foarte bine, observă Devlin.

— Numai aşa se poate. Garvald luă o havană dintr-o cutie de pe măsuţă. Vrei să preiei marfa la Birmingham sau în altă parte ?

— Mi-ar conveni undeva pe şoseaua A1 lîngă Peterborough, spuse Devlin.

Reuben îi dădu un pahar, zicînd :

— Eşti al naibii de pretenţios, nu ?

— E în regulă, i-o reteză Garvald. Ştii unde e Norman Cross ? Pe A1 la vreo cinci mile dincolo de Peterborough. La două mile de acolo se găseşte un garaj al unuia, Fogarty. Acum e închis.

— O să-l găsesc, zise Devlin.

— Cînd vrei să ridici marfa ?

— Joi, douăzeci şi opt şi vineri, douăzeci şi nouă. În prima seară o să iau camionul, compresorul şi canistrele, iar în a doua jeepul.

Garvald se-ncruntă uşor.

— Ai de gînd să te ocupi singur de totul ?

— Da.

— Perfect. Cam la ce oră te-ai gîndit ?

— După ce se-ntunecă. Să zicem între nouă şi nouă jumătate.

— Şi banii ?

— Păstraţi cele cinci sute drept avans. Şapte sute cincizeci cînd iau camionul şi tot atîta pentru jeep, dar vreau foi de parcurs pentru fiecare.

— Asta-i destul de uşor, zise Garvald. Dar vor trebui completate cu scopul şi destinaţia.

— De asta mă ocup eu cînd le am.

Garvald înclină uşor din cap, gîndindu-se.

— Mi se pare corect. Perfect, s-a făcut. Ce zici de încă un pahar ?

— Nu, mulţumesc, îi zise Devlin. Mai am de umblat.

Îşi îmbrăcă trenciul ud şi se încheie repede. Garvald se ridică şi se duse la bufet de unde se întoarse cu sticla de Bushmills desfăcută.

— Asta-i din partea mea, ca să-mi arăţi că nu-mi porţi duşmănie.

— E ultimul lucru la care m-aş gîndi, îi spuse Devlin. Dar oricum mulţumesc. Am ceva în schimb. Scoase cea-laltă jumătate a bancnotei de cinci lire din buzunarul de la piept. Cred că e a dumneavoastră.

Garvald o luă şi zîmbi.

— Ştii ceva, Murphy ? Ai un tupeu nemaipomenit.

— Mi s-a mai spus.

— Perfect. O să ne vedem la Norman Cross în ziua de douăzeci şi opt. Condu-l, Reuben, şi ai grijă cum te porţi.

Reuben se îndreptă morocănos spre uşă, o deschise şi ieşi. Devlin îl urmă, dar se întoarse în timp ce Garvald se aşeză din nou.

— Încă un lucru, domnule Garvald.

— Care anume ?

— Eu îmi ţin cuvîntul.

— Mă bucur că aflu.

— Să vi-l ţineţi şi dumneavoastră.

Acum nu mai zîmbea şi chipul îi era rece. Înainte de a se întoarce ca să iasă, îl privi îndelung pe Garvald drept în ochi.

Garvald se ridică, se duse la bufet şi îşi turnă încă un scotch, apoi se apropie de fereastră şi privi jos în curte. Devlin îşi dăduse motocicleta jos de pe suport şi pornea motorul. Uşa se deschise şi Reuben intră în cameră.

Era grozav de pornit.

— Ce te-a apucat, Ben ? Eu nu pricep. L-ai lăsat pe un neisprăvit de Mick de-abia ieşit din mocirlă să te calce în picioare. De la nimeni n-ai înghiţit atîtea cît de la el.

Garvald îl urmări pe Devlin cum intră în şoseaua principală şi se îndepărtează prin ploaia torenţială.

— Ăsta învîrteşte ceva, Reuben, băiatule, zise încet. Ceva pe scară mare.

— Dar de ce vehicule militare ?

— Sînt multe posibilităţi. Ar putea fi orice. Gîndeşte-te la ce s-a întîmplat săptămîna trecută în Shropshire. Un tip îmbrăcat în soldat intră cu un camion militar într-un mare depozit al NAAFI* şi iese încărcat cu scotch în valoare de treizeci de miare. Imaginează-ţi cît ar valora asta la bursa neagră.

— Şi tu crezi că el ar putea fi vîrît într-o asemenea chestie ?

— Precis, răspunse Garvald, şi, orice-ar fi, sînt şi eu amestecat, fie că-i place sau nu. Îşi clătină capul într-un fel de nedumerire. Ştii, Reuben ? M-a ameninţat... pe mine ! Nu putem înghiţi una ca asta, nu-i aşa ?

*

Deşi mai era mult pînă seara, lumina începuse să pălească în timp ce Koenig îşi îndrepta vedeta spre mal. În spate, cerul era acoperit de nori de furtună, negri şi umflaţi, cu marginile trandafirii.

— În curînd o să fie furtună mare, Herr Leutnant, zise Muller care stătea aplecat deasupra mesei cu hărţi.

Koenig privi afară pe fereastră.

— N-o să înceapă înainte de cincisprezece minute. Pînă atunci o să fim la adăpost.

Tunetele bubuiau ameninţătoare, cerul se întuneca. Marinarii, care aşteptau pe punte să arunce o primă privire asupra destinaţiei lor, erau ciudat de tăcuţi.

— Nu-i învinuiesc, zise Koenig. Faţă de St. Helier, acesta-i un loc blestemat.

Dincolo de linia dunelor de nisip, terenul era plat şi sterp, măturat în permanenţă de vînt. În depărtare se vedeau casa de la fermă şi, lîngă cîmpul de aterizare, hangarele — pete negre pe orizontul spălăcit. Vîntul sufla

* The Navy, Army and Air Force Institutes — organizaţie economică care conducea magazine, cantine, restaurante pentru personalul din armele respective.

puternic peste apă şi Koenig reduse viteza cînd se apropiară de golfuleţ.

— Condu-o tu înăuntru, Erich.

Muller apucă timona. Koenig îmbrăcă o manta de postav gros albastru, se duse pe punte lîngă balustradă şi începu să fumeze o ţigară. Se simţea neobişnuit de abătut. Drumul fusese destul de greu, dar într-un fel problemele lui de-abia începeau. De pildă, oamenii cu care urma să lucreze. Aceasta era de o importanţă hotărîtoare. În trecut avusese cîteva experienţe nefericite în situaţii similare.

Cerul păru că-şi deschide baierele şi ploaia începu să cadă şiroaie. Pe cînd se apropiau de debarcaderul din beton, apăru o maşină de teren pe drumeagul dintre dune. Muller opri motoarele şi se aplecă în afară pe fereastră dînd ordine. În timp ce marinarii se grăbeau să arunce o parîmă pe ţărm, maşina intră pe debarcader şi se opri. Steiner şi Ritter Neumann coborîră şi se apropiară de marginea debarcaderului.

— Noroc, Koenig, ai reuşit ? Bine ai venit la Landsvoort, strigă Steiner vesel.

Koenig, care era pe la jumătatea scării, fu atît de uimit încît călcă greşit, cît pe-aci să cadă în apă.

— Dumneavoastră, Herr Oberst, dar... Atunci înţelese tîlcul lucrurilor şi începu să rîdă. Şi eu îmi făceam tot felul de gînduri în legătură cu cine o să lucrez.

Se căţără sus pe scară şi apucă mîna lui Steiner.

*

Era ora patru şi jumătate cînd Devlin apăru cu motocicleta prin sat pe lîngă cîrciumă. După ce trecu podul, auzi orga cîntînd şi, cum nu era întuneric, văzu lumini slabe la ferestrele bisericii. Joanna Grey îi spusese că din cauza camuflajului liturghia de seară se ţinea după-amiază. În timp ce urca dealul, îşi aminti de remarca făcută de Molly Prior. Zîmbind, opri motocicleta în faţa bisericii. Ea era înăuntru, ştia, deoarece poneiul stătea liniştit înhămat la cabrioletă, cu botul într-o traistă cu grăunţe. Mai erau parcate două maşini, un camion şi cîteva biciclete.

Cînd Devlin deschise uşa, părintele Vereker trecea printre bănci însoţit de trei băieţandri în sutane stacojii şi stihare albe, unul dintre ei ducînd o găletuşă cu apă sfinţită. Vereker stropea capetele credincioşilor cînd trecea pe lîngă ei, purificîndu-i prin spălare. Intonă *Asper-*

ges me în timp ce Devlin se furişă pe culoarul din dreapta şi găsi o bancă.

Nu erau mai mult de şaptesprezece sau optsprezece persoane. Sir Henry şi o femeie, probabil soţia sa, iar lîngă ei o tînără cu părul negru, trecută cu puţin de douăzeci de ani, în uniforma Serviciului Auxiliar Feminin al Forţelor Aeriene, fără îndoială Pamela Vereker. George Wilde era împreună cu nevastă-sa. Laker Armsby şedea alături de ei, spălat şi pomădat, cu guler alb scrobit şi un costum negru străvechi.

Molly Prior era pe partea cealaltă a culoarului cu maică-sa, o femeie simpatică, de vîrstă mijlocie, cu un chip plăcut. Molly purta o pălărie de pai împodobită cu nişte flori artificiale, cu borul lăsat pe ochi, o rochie din bumbac înflorată, cu un corsaj strîns încheiat şi o fustă destul de scurtă. Pardesiul era împăturit cu grijă pe spătarul băncii.

„Pariez că poartă rochia aceea de cel puţin trei ani", îşi zise el. Ea se întoarse brusc şi-l văzu. Nu zîmbi, doar se uită la el vreo două secunde, apoi privi în altă parte.

Vereker era la altar, în odăjdii de un roz pal, cu mîinile împreunate întrucît începea liturghia.

— Mărturisesc în faţa lui Dumnezeu atotputernic şi în faţa voastră, fraţilor şi surorilor, că am păcătuit din propria-mi vină. După ce spuse acestea se lovi cu pumnii în piept.

Dîndu-şi seama că Molly Prior îl urmărea pe sub borul pălăriei, Devlin începu să se roage, ca s-o impresioneze, cerînd Sfintei Marii de-a pururea Fecioară, tuturor îngerilor şi sfinţilor şi enoriaşilor să se roage pentru el Dumnezeului Atotputernic.

Cînd Molly se lăsă în genunchi pe pernă, păru că coboară încet, ridicîndu-şi fusta mai mult decît era nevoie. Devlin se stăpîni cu greu să nu rîdă de fasoanele ei. Se potoli însă destul de repede cînd îşi dădu seama că Arthur Seymour îl privea cu ură din umbră, stînd lîngă o coloană în capătul culoarului.

La sfîrşit Devlin avu grijă să iasă primul. Era deja călare pe motocicletă, gata să o ia din loc, cînd o auzi strigînd :

— O clipă, domnule Devlin. Se întoarse şi o văzu venind în grabă spre el cu o umbrelă deasupra capului. Maică-sa era la cîţiva yarzi în urma ei.

— Nu te grăbi aşa de tare, zise Molly. Te simţi stînjenit ?

— Îmi pare bine că am venit, îi spuse Devlin.

Deoarece lumina era prea slabă îi fu imposibil să vadă dacă ea se înroşise sau nu la faţă. Oricum, în acel moment sosi maică-sa.

— Mama mea, zise Molly. Acesta-i domnul Devlin.

— Ştiu totul despre dumneata, zise doamna Prior. Dacă te putem ajuta cu ceva, spune. E greu pentru un bărbat singur.

— Ne-am gîndit că poate ai vrea să vii să bem un ceai împreună, îi spuse Molly.

Devlin îl văzu pe Arthur Seymour stînd lîngă poarta cimitirului şi privindu-l încruntat.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră, dar, ca să fiu cinstit, nu mă simt prea bine.

Doamna Prior întinse mîna ca să-l atingă.

— Doamne sfinte, măi băiete, eşti ud leoarcă. Du-te acasă şi fă neîntîrziat o baie fierbinte. O să mori de răceală.

— Are dreptate, îi spuse Molly cu asprime. Pleacă imediat şi nu uita să faci ce ţi-a spus mama.

Devlin apăsă pe demaror.

— Dumnezeu să mă ferească de acest groaznic regiment de femei, zise el şi se îndepărtă.

•

Baia era o imposibilitate. I-ar fi trebuit prea mult timp ca să încălzească apă în cazanul de bucătărie. Ajunse la un compromis, făcînd un foc mare de lemne pe vatra uriaşă de piatră ; apoi se dezbrăcă în pielea goală, se frecă energic cu un prosop şi se îmbrăcă din nou într-o cămaşă de flanelă bleumarin şi pantaloni din lînă neagră.

Era flămînd, dar prea obosit ca să se ocupe de-ale gurii, aşa că luă un pahar, sticla de Bushmills primită de la Garvald şi o carte, apoi se aşeză în fotoliul vechi cu spătarul înalt ca să-şi prăjească picioarele şi să citească la lumina focului. Cam după vreo oră simţi o adiere de vînt rece atingîndu-i uşor ceafa. Nu auzise zăvorul, dar ea era acolo, o ştia sigur.

— Ce te-a reţinut ? zise el fără să se întoarcă.

— Mare deştept. Mă gîndeam că ai putea să-mi spui ceva mai frumos după ce am venit o milă şi un sfert

pe jos peste cîmpurile ude, pe-ntuneric, ca să-ţi aduc de mîncare.

Se apropie de foc. Purta haina de ploaie veche, cizmele de cauciuc şi pe cap batic, iar într-o mînă ţinea un coş.

— Plăcintă de cartofi cu carne, dar cred că ai mîncat deja.

— Încetează, mormăi el tare. Vîr-o cît mai repede în cuptor.

Ea lăsă coşul jos, îşi scoase cizmele şi îşi descheie haina de ploaie. Pe dedesubt purta rochia înfloratâ. Îşi desfăcu baticul de pe cap şi îşi scutură părul.

— Aşa-i mai bine. Ce citeşti ?

El îi întinse cartea.

— Poezie de un irlandez orb pe nume Raftery care a trăit cu mult timp în urmă.

Ea se uită la pagină în lumina focului.

— Dar nu înţeleg. E într-o limbă străină.

— Irlandeză, zise el. Limba regilor. Luă cartea de la ea şi citi.

Anois, teacht an Earraigh, beidh an la dul chun sineadh, is tar eis feile Bride, ardochaidh me mo sheol...

...Acum cînd primăvara ziua se măreşte
De sărbătoarea lui Bridget pe mare o pornesc.
Fiindu-mi sorocit voiajul, pasul nu îmi şovăieşte,
În Mayo *, pe cîmpii din nou să poposesc.

— E frumoasă, zise ea. Frumoasă cu adevărat. Se lăsă jos lîngă el pe rogojina de papură, rezemată de fotoliu, atingîndu-i cu mîna stîngă braţul. Tu eşti de-acolo, din locul acela, Mayo ?

— Nu, răspunse el, păstrîndu-şi vocea fermă cu oarecare dificultate. Mult mai din nord, dar Raftery ştia ce spune.

— Liam, zise ea. Numele acesta este tot irlandez ?

— Da, doamnă.

— Ce înseamnă ?

— William.

Ea se încruntă.

— Nu, cred că prefer Liam. Vreau să spun că William este foarte obişnuit.

Devlin ţinu cartea în mîna stîngă şi cu dreapta îi apucă părul de la spate.

— Isuse, Iosife şi Marie, ajutaţi-mă.

* Mayo — comitat din provincia Connaught, în vestul Irlandei.

— Şi asta ce-o vrea să-nsemne ? întrebă ea plină de nevinovăţie.

— Asta înseamnă, fată dragă, că dacă nu scoţi plăcinta din cuptor şi n-o pui imediat pe tavă, eu nu mai răspund de ce-o să se-ntîmple.

Ea izbucni brusc într-un rîs cu voce joasă şi îşi lăsă capul pe genunchiul lui.

— O, tare mult îmi placi. Ştiai ? Mi-ai plăcut din prima clipă cînd te-am văzut, domnule Devlin, sir, stînd călare pe motocicletă în faţa cîrciumei.

El gemu, închizîndu-şi ochii. Ea se ridică în picioare, îşi aranjă fusta pe şolduri şi scoase plăcinta din cuptor.

*

Ploaia se oprise deja cînd a condus-o acasă peste cîmpuri. Norii se risipiseră şi pe cer străluceau stelele. Un vînt rece sufla printre copacii de deasupra cărării, acoperindu-i pe amîndoi cu rămurele. Devlin îşi avea puşca pe umăr şi Molly îl ţinea de braţul stîng.

După cină nu vorbiseră prea mult. Ea îi ceruse să-i citească poezii şi-l ascultase rezemată de el, cu un genunchi ridicat. Fusese mult mai rău decît îşi putuse el închipui. Aşa ceva nu intra în planurile lui. Avea trei săptămîni, nimic mai mult, şi avea atîtea de făcut că nu-i mai rămînea timp şi pentru distracţii.

Cînd ajunseră la gardul fermei se opriră lîngă poartă.

— Mă gîndeam că dacă miercuri după-amiază nu eşti ocupat, n-ar strica să vii la noi să ne ajuţi, ca să punem maşinile la adăpost pentru iarnă. E cam greu pentru mine şi mama. Ai putea lua masa cu noi.

Ar fi fost nepoliticos să refuze aşa că zise :

— De ce nu ?

Îl cuprinse cu o mînă după cap şi-l trase spre ea, sărutîndu-l cu o stăruinţă pătimaşă, lipsită de experienţă, dar neînchipuit de înduioşătoare. Parfumul cu miros pătrunzător de lavandă era probabil tot ce-şi putea permite. Devlin îşi va aminti de mirosul acesta tot restul vieţii lui.

Cum stătea rezemată de el, îl auzi şopindu-i încet la ureche.

— Tu ai şaptesprezece ani, iar eu sînt bătrîn de treizeci şi cinci de ani. Te-ai gîndit la asta ?

Îl privi fără să-l vadă.

— A, eşti minunat, îi zise. Minunat.

Ar fi părut o expresie stupidă, banală, ridicolă în alte

împrejurări, dar nu acum. Deloc acum. O sărută din nou, foarte uşor, pe gură.

— Du-te în casă.

— Plecă fără să protesteze, deşteptînd găinile cînd trecu prin curte. Undeva, de cealaltă parte a casei, se auzi un cîine lătrînd şi o uşă deschizîndu-se zgomotos. Devlin se întoarse şi porni înapoi.

Cînd ajunse pe lîngă ultima fîneaţă, mai sus de şosea, începu iarăşi să plouă. Trecu spre poteca de pe dig unde se găsea tabla de lemn cu inscripţia *Hobs End Farm* pe care nu se gîndise nimeni s-o scoată. Mergea greu, cu capul plecat împotriva ploii. Auzi deodată stufărişul foşnind în dreapta şi un individ sări în potecă.

În ciuda ploii, norii erau rari şi în lumina pătrarului de lună îl văzu pe Arthur Seymour stînd ghemuit înaintea lui.

— Ţi-am spus, zise el. Te-am prevenit, dar n-ai vrut să mă iei în seamă. Acum o să te învăţ eu minte.

Devlin îşi scoase într-o clipă puşca de pe umăr. Nu era încărcată, dar nu mai conta. Trase cocoşul înapoi şi vîrî ţeava sub bărbia lui Seymour.

— Ba tu să ai grijă, zise el. Am autorizaţie de la moşier să împuşc animalele dăunătoare de la proprietatea lui şi tu eşti aici.

Seymour sări îndărăt.

— O să pun eu mîna pe tine, să vezi dacă nu. Şi pe stricata aia. O să v-o plătesc la amîndoi.

Se întoarse şi dispăru în noapte. Devlin îşi puse puşca pe umăr şi se îndreptă spre casă, cu capul în piept, întrucît ploaia se înteţise. Seymour era nebun — nu, nu chiar — doar iresponsabil. Ameninţările lui nu-l îngrijorau cîtuşi de puţin. Dar cînd se gîndi la Molly simţi un gol în stomac.

— Dumnezeule, zise el încet. Dacă-i face vreun rău, îl omor pe ticălos. Îl omor.

9

Carabina automată Sten a fost probabil arma produsă în cele mai mari cantităţi în cel de-al doilea război mondial şi totodată sprijinul de nădejde al infanteriştilor britanici. Deşi părea inferioară şi grosolană, era mai rezistentă decît orice altă armă de acelaşi tip. Putea fi demontată în cîteva secunde şi vîrîtă într-o sacoşă sau

în buzunarul unui palton — ceea ce o făcea deosebit de valoroasă pentru diferitele grupuri de rezistență din Europa cărora le era paraşutată de către britanici. Puteai s-o arunci în noroi, să calci pe ea şi totuşi ucidea cu aceeaşi eficienţă ca şi cea mai scumpă armă Thompson.

Versiunea MK IIS, prevăzută cu o surdină care amortiza zgomotul cartuşelor într-o măsură uimitoare, fusese anume perfecţionată pentru uzul unităţilor de comando. Singurul sunet pe care-l scotea cînd trăgeai cu ea era ţăcănitul percutorului şi acesta rareori putea fi auzit mai departe de douăzeci de yarzi.

Sten-ul din mîinile sergentului de stat major Willi Scheid, pe poligonul de tragere improvizat printre dunele de nisip de la Landsvoort, în dimineaţa de miercuri, 20 octombrie, era absolut nou. Şirul de ţinte reprezenta mai mulţi *Tommy* în mărime naturală, atacînd. Goli încărcătorul în primii cinci trăgînd de la stînga la dreapta. Era o experienţă stranie să vezi gloanţele sfîşiind ţinta şi să auzi doar ţăcănitul percutorului. Steiner şi micul său grup de asalt stăteau în spatele lui în semicerc şi priveau impresionaţi.

— Excelentă ! Steiner îi întinse mîna şi Scheid îi înmînă Sten-ul. Într-adevăr excelentă ! Steiner o examină şi apoi i-o trecu lui Neumann.

Neumann înjură imediat.

— S-o ia dracu, ţeava e fierbinte.

— E-adevărat, Herr Oberleutnant, zise Scheid. Trebuie să fiţi atent şi să o apucaţi doar de husa de pînză izolantă. Tuburile amortizoare se încălzesc rapid cînd se trage cu ea foc automat.

Scheid, un bărbat scund şi destul de neînsemnat, venise de la depozitul de muniţii din Hamburg. Purta ochelari cu ramă de oţel şi uniforma cea mai ponosită văzută vreodată de Steiner. Se apropie de o prelată pe care se găseau diverse arme.

— Puşca Sten, atît în varianta cu surdină cît şi în cea obişnuită, va fi arma pe care o veţi folosi. Ca mitralieră uşoară, Bren-ul. Ca armă în general nu e la fel de bună ca MG-ul nostru patruzeci şi doi, dar este o armă excelentă pentru micile unităţi. Se poate trage foc cu foc sau rafale de patru-cinci gloanţe, aşa că e foarte economică şi cît se poate de precisă.

— Ce-ai zice de puştile obişnuite ? întrebă Steiner.

Înainte ca Scheid să-i poată răspunde, Neumann îl

bătu uşor pe Steiner pe umăr şi colonelul se întoarse la timp ca să vadă un avion Storch venind din direcţia Ijsselmeer şi făcînd înconjurul cîmpului de aterizare.

— Sergent, lasă-mă pe mine o clipă, zise Steiner, apoi se-ntoarse spre soldaţi. De acum înainte veţi executa ce vă va spune sergentul Scheid de la statul major. Aveţi două săptămîni şi, cînd va termina cu voi, sper că veţi putea demonta şi monta din nou aceste arme cu ochii închişi. Îi aurncă o privire lui Brandt. Dacă are nevoie de vreun ajutor, ai grijă să-l primească. Ai înţeles ?

Brandt luă brusc poziţia de drepţi.

— Herr Oberst.

— Bine. Steiner păru că examinează cu privirea pe fiecare om în parte. Oberleutnant Neumann şi cu mine vom fi aici cu voi în cea mai mare parte a timpului. Şi nu vă faceţi griji. Veţi afla destul de curînd despre ce este vorba, vă promit.

Brandt comandă drepţi întregului grup. Steiner salută, apoi se întoarse şi se îndreptă grăbit, urmat de Neumann, spre maşina de teren parcată în apropiere. El se aşeză pe locul pentru pasageri, Neumann la volan, apoi plecară. Cînd se apropiară de intrarea principală a cîmpului de aterizare, santinela deschise poarta şi salută cu stîngăcie, deoarece în cealaltă mînă ţinea lanţul ciinelui de pază care mîrîia.

— Într-una din zile bestia asta o să se deslege, zise Neumann, şi, sincer vorbind, nu cred că ştie de partea cui este.

Avionul aterizâ perfect şi vreo patru-cinci oameni din Luftwaffe, într-o camionetă, se grăbiră să-l întîmpine. Neumann îi urmă şi se opri la cîţiva metri de Storch. În timp ce aşteptau să coboare Radl, Steiner aprinse o ţigară.

— E cineva cu el, zise Neumann.

Steiner privi încruntat cînd Max Radl se apropie de el cu un zîmbet vesel pe chip.

— Cum merge, Kurt ? strigă el, cu mîna întinsă.

Dar pe Steiner îl interesa mai mult însoţitorul său, un tînăr înalt şi elegant, cu capul de mort al SS pe şapcă.

— Cine este prietenul tău, Max ? întrebă încet.

Zîmbetul lui Radl deveni jenat cînd făcu prezentările necesare.

— Colonelul Kurt Steiner... Untersturmführer Harvey Preston din Corpul Liber Britanic.

Steiner transformase vechea cameră de zi a casei de la fermă în centrul vital al întregii operaţiuni. Într-o parte a camerei se găseau două paturi de campanie pentru el şi Neumann, în mijloc două mese mari acoperite cu hărţi şi fotografii ale zonei Hobs End şi Studley Constable. Se mai afla o machetă tridimensională executată frumos, dar numai pe jumătate terminată. Radl se aplecă deasupra ei cu interes, ţinînd în mînă un pahar de coniac. Ritter Neumann stătea de cealaltă parte a mesei, iar Steiner se plimba încoace şi-încolo lîngă fereastră, fumînd furios.

— Modelul acesta este într-adevăr frumos, zise Radl. Cine lucrează la el ?

— Soldatul Klugl, îi spuse Neumann. Cred că înainte de război a fost artist.

Steiner se întoarse nervos.

— Să nu ne-ndepărtăm de subiect, Max. Chiar vrei în mod serios să iau cu mine podoaba aia de afară ?

— E ideea Reichsführer-ului, nu a mea, zise Radl cu blîndeţe. În chestiuni ca aceasta, dragul meu Kurt, eu primesc ordine, nu le dau.

— Dar eu cred că nu e în toate mînţile.

Radl încuviinţă din cap şi se duse la bufet să-şi mai toarne coniac.

— Cred că despre asta am mai vorbit înainte.

— Bine, zise Steiner. Să studiem problema din punct de vedere pur practic. Dacă vrem ca această acţiune să reuşească, avem nevoie de oameni foarte disciplinaţi care să se mişte, să gîndească şi să acţioneze ca un singur om. Este exact ceea ce avem. Băieţii mei au fost în iad şi s-au întors de-acolo. În Creta, Leningrad, Stalingrad şi alte cîteva locuri, iar eu am fost cu ei peste tot. Max, sînt situaţii cînd nici măcar nu trebuie să rostesc un ordin.

— Sînt întru totul de acord.

— Şi-atunci, cum naiba să te aştepţi de la ei să lucreze bine cu un străin în acest stadiu, mai ales cu unul ca Preston ? Luă dosarul adus de Radl şi-l agită în aer. Un infractor meschin, un prefăcut care a jucat teatru de cînd s-a născut, chiar faţă de el însuşi. Azvîrli dosarul plin de dezgust. Nici măcar nu ştie ce-i milităria adevărată.

— Ceea ce-i mai important în acest moment, sau aşa mi se pare mie, interveni Ritter Neumann, este că el n-a sărit în viaţa lui dintr-un avion.

Radl îşi scoase una din ţigările lui ruseşti şi Neumann i-o aprinse.

— Mă întreb, Kurt, dacă nu cumva te laşi dus de sentimente în această chestiune.

— Bine, zise Steiner. Jumătatea mea americană îl urăşte de moarte, pentru că-i un trădător şi un renegat, dar nici jumătatea mea germană nu e prea entuziasmată de el. Dădu din cap exasperat. Ascultă, Max, tu ai vreo idee cum e antrenamentul de sărituri cu paraşuta ? Se întoarse spre Neumann. Spune-i, Ritter.

— Şase sărituri sînt necesare pentru a obţine insigna de calificare ca paraşutist şi după aceea cel puţin şase sărituri pe an dacă vrei să o păstrezi. Aceasta se aplică tuturor, de la soldat pînă la general. Indemnizaţia pentru sărituri este de la şaizeci şi cinci pînă la o sută douăzeci de mărci pe lună, în funcţie de grad.

— Şi ce-i cu asta ? întrebă Radl.

— Ca s-o capeţi, te antrenezi două luni la sol şi execuţi prima săritură singur de la şase sute de picioare. După aceea urmează cinci sărituri în grup în condiţii de luminozitate diferită, inclusiv întuneric, coborînd mereu altitudinea. Urmează apoi marea finală. Se sare deodată din şase avioane de luptă, de la mai puţin de patru sute de picioare.

— Foarte impresionant, zise Radl. Pe de altă parte însă, Preston trebuie să sară doar o singură dată, e drept că noaptea, pe o plajă mare şi pustie. Un loc ideal pentru paraşutare, aşa cum aţi recunoscut şi voi. M-am gîndit că n-ar fi chiar imposibil să-l antrenezi îndeajuns pentru acest unic prilej.

Neumann se întoarse disperat spre Steiner.

— Ce să mai zic ?

— Nimic, răspunse Radl, pentru că trebuie să meargă, deoarece Reichsführer-ul consideră că e o idee bună.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise Steiner. Tu nu poţi pricepe, Max, că este imposibil ?

— Dimineaţă mă întorc la Berlin, replică Radl. Vino cu mine şi spune-i tu personal dacă crezi că aşa e bine. Sau preferi să nu vii ?

Steiner păli.

— Să te ia naiba, Max, știi că nu pot și știi de ce. O clipă păru că-i vine greu să vorbească. Tata... e bine ? L-ai văzut ?

— Nu, răspunse Radl. Dar Reichsführer-ul m-a însărcinat să-ți transmit că în această chestiune ai asigurarea sa personală.

— Și asta ce naiba vrea să însemne ? Steiner inspiră profund și zîmbi ironic. Eu știu un lucru. Dacă-l putem răpi pe Churchill, un om pe care, de ce să nu ți-o spun, l-am admirat întotdeauna, și nu pentru că amîndoi avem mame americane, atunci putem să atacăm oricînd vrem și cartierul general al Gestapo-ului din Prinz Albrechtstrasse ca să punem gheara pe răhățelul ăla de Himmler. Dacă stau și mă gîndesc, asta-i o idee grozavă. Îi zîmbi lui Neumann.

— Tu ce crezi, Ritter ?

— Atunci îl iei ? întrebă Radl nerăbdător. Mă refer la Preston.

— A, da, îl iau, răspunse Steiner, dar, pînă cînd voi termina, o să regrete ziua în care s-a născut. Se-ntoarse spre Neumann. E în ordine, Ritter. Adu-l înăuntru ca să-i dau o idee despre iadul care-l așteaptă.

•

Pe vremea cînd era actor, Harvey Preston a jucat odată rolul unui ofițer britanic tînăr și viteaz, în tranșeele primului război mondial, din marea piesă *Sfîrșitul călătoriei*. Un veteran tînăr și curajos, plictisit de război, mai bătrîn decît vîrsta pe care o avea, în stare să înfrunte moartea cu un zîmbet fals pe chip și ținînd un pahar ridicat, cel puțin simbolic, în mîna dreaptă. Cînd la sfîrșit acoperișul adăpostului se prăbușea și se lăsa cortina, te ridicai pur și simplu de-acolo și te duceai în cabină ca să te speli de sînge.

Dar acum era altceva. Cum totul se petrecea aievea, cu implicații înspăimîntătoare, îl apucă pe neașteptate frica și i se făcu greață. Nu că și-ar fi pierdut încrederea în capacitatea Germaniei de a cîștiga războiul — era convins de victorie —, ci pur și simplu pentru că prefera să rămînă în viață ca să vadă cu propriii săi ochi ziua aceea măreață.

În grădină era frig. Se plimba nervos încoace și-ncolo fumînd o țigară și așteptînd nerăbdător un semn de viață din casă. Era cu nervii ferfeniță cînd Steiner apăru în ușa bucătăriei.

— Preston, strigă el în englezește. Vino înăuntru.

Se întoarse fără să mai spună o vorbă. Cînd Preston intră în cameră, îi găsi pe Steiner, Radl și Ritter Neumann stînd în jurul mesei cu hărți.

— Herr Oberst, începu el.

— Taci ! îi spuse Steiner cu răceală. Îi făcu semn din cap lui Radl. Dă-i ordinele.

— Untersturmführer Harvey Preston din Corpul Liber Britanic, zise oficial Radl, din acest moment intri sub comanda totală și absolută a locotenent-colonelului Steiner din regimentul de paraşutiști. Aceasta prin ordinul direct al Reichsführer-ului Heinrich Himmler. Înțelegi ?

În ceea ce-l privea pe Preston, Radl ar fi putut foarte bine să poarte gluga cea neagră, deoarece cuvintele lui sunau ca o condamnare la moarte. Fruntea îi era plină de năduşeală cînd se întoarse spre Steiner și bolborosi :

— Dar, Herr Oberst, eu n-am sărit niciodată cu paraşuta.

— Cel mai mic defect al tău, îi spuse Steiner sever. Dar o să avem noi grijă de toate, crede-mă.

— Herr Oberst, protestez, începu Preston, dar Steiner i-o reteză scurt.

— Închide-ți gura și strînge-ți picioarele. În viitor vei vorbi numai cînd ești întrebat, nu înainte. Se duse în spatele lui Preston care stătea smirnă acum. În momentul de față nu ești altceva decît un bagaj de prisos. Nu ești nici măcar un soldat, doar o uniformă drăgălaşă. Vom vedea dacă te putem schimba, da ? Nu se auzi nici un răspuns, aşa că repetă foarte încet întrebarea în urechea stîngă a lui Preston. Da ?

Reuşise să-l vîre într-atîta în sperieți, că Preston zise în grabă :

— Da, Herr Oberst.

— Bun. Deci ne înțelegem acum. Steiner reveni iarăşi în fața lui. Punctul numărul unu : în acest moment singurii oameni de la Landsvoort care cunosc scopul prezenței noastre aici sîntem noi patru din această cameră. Dacă mai află cineva, înainte de a le-o spune eu, datorită vreunui cuvînt scăpat din gura ta, te împuşc cu mîna mea. Ai înțeles ?

— Da, Herr Oberst.

— În ceea ce privește gradul, deocamdată nu mai ai nici unul. Locotenentul Neumann va avea grijă să ți se dea salopetă de paraşutist și un costum de salt. Aşa nu

te vei deosebi de restul camarazilor tăi cu care vei face antrenament. Bineînțeles, în cazul tău va fi necesară o muncă suplimentară, dar la asta o să ajungem mai tîrziu. Ai vreo întrebare ?

Ochii lui Preston ardeau, era așa de furios că de-abia putea respira.

Radl zise încet :

— Fireşte, Herr Untersturmführer, te poți oricînd întoarce cu mine la Berlin dacă ești nemulțumit, ca să discuți problema personal cu Reichsführer-ul.

— N-am nici o întrebare, șopti înăbușit Preston.

— Bine, zise Steiner și se întoarse spre Ritter Neumann. Echipează-l, apoi dă-l pe mîna lui Brandt. O să vorbesc cu tine mai tîrziu despre programul lui de antrenament. Îi făcu semn din cap lui Preston. E în regulă, ești liber.

Preston nu mai salută ca membrii partidului nazist, trecîndu-i prin cap dintr-o dată că s-ar putea să nu fie pe placul celor prezenți. Salută militărește, se întoarse și ieși afară poticnindu-se. Ritter Neumann zîmbi și îl urmă.

În timp ce se-nchidea ușa, Steiner zise :

— După asta zău că trebuie să beau ceva, așa că se duse la bufet și își turnă un coniac.

— O să izbutești, Kurt ? întrebă Radl.

— Cine știe ? răspunse Steiner cu un zîmbet crud. Cu puțin noroc și-ar putea rupe un picior în timpul antrenamentului. Luă o înghițitură din coniac. În orice caz, să trecem la chestiuni mai importante. Ce face Devlin ? Aveți noutăți de la el ?

•

În micul ei dormitor din vechea casă de fermă de lîngă mlaștina de la Hobs End, Molly Prior încerca să se facă frumoasă pentru Devlin, care urma să sosească din clipă în clipă la masă, așa cum promisese. Se dezbrăcă în grabă și rămase o clipă în fața oglinzii șifonierului de mahon, în chiloți și sutien, examinîndu-se critic. Lenjeria de corp era îngrijită și curată, dar se vedea că fusese cîrpită de mai multe ori. Eh, nu era numai a ei așa, toată lumea o avea la fel. Niciodată nu se găseau destule bonuri de îmbrăcăminte. Important era ce se găsea dedesubt și nu era prea rău. Sînii frumoși, pietroși, șolduri rotunde, coapse frumoase.

Își puse mîna pe pîntec închipuindu-și-l pe Devlin făcîndu-i același lucru, și simți că i se contractă stomacul. Deschise sertarul de sus de la masa de toaletă, scoase singura pereche de ciorapi din mătase dinainte de război, reparați de nenumărate ori, și-i trase cu grijă pe picioare. După aceea luă din șifonier rochia de bumbac pe care o purtase sîmbătă.

În timp ce și-o trăgea peste cap, auzi claxonul unei mașini. Se uită pe fereastră și văzu un Morris vechi intrînd în curte. Părintele Vereker era la volan. Molly înjură încet, își trase rochia pe cap, rupîndu-i cusătura sub un braț și își puse pantofii de sărbătoare cu tocurile înalte.

Pe cînd cobora la parter, își trecu pieptenele prin păr, tresărind de durere cînd acesta se împiedica în părul încîlcit. Vereker era în bucătărie cu maică-sa și, cînd o văzu, o salută cu un zîmbet surprinzător de cald pentru felul său de a fi.

— Bună, Molly, ce mai faci ?

— Ocupată pînă peste cap, părinte.

Își legă un șorț în jurul mijlocului și îi zise maică-si :

— E gata plăcinta aia cu carne și cartofi ? Trebuie să sosească din clipă în clipă.

— A, așteptați musafiri. Vereker se ridică, sprijinindu-se în baston. Am impresia că am venit într-un moment nepotrivit și deranjez.

— Cîtuși de puțin, părinte, zise doamna Prior. E doar domnul Devlin, noul paznic de la Hobs End. Ia masa cu noi, apoi ne ajută la lucru după-amiază. Ați venit pentru ceva deosebit ?

Vereker se întoarse și o privi curios pe Molly, observînd rochia și pantofii, ceea ce-l făcu să se încrunte în semn de dezaprobare. Ochii lui Molly scînteiară de furie. Își puse mîna stîngă în șold și îl privi drept în față, gata să-l înfrunte.

— Vroiați să vorbiți cu mine, părinte ? întrebă ea cu o voce primejdios de calmă.

— Nu, vroiam să vorbesc cu Arthur. Arthur Seymour. Știam că vine pe aici marțea și miercurea ca să vă ajute, nu ?

Molly înțelese imediat că mințea.

— Arthur Seymour nu mai lucrează aici, părinte. Credeam că ați aflat. Nu v-a spus că i-am dat pașaportul ?

Vereker era foarte palid. Nu vroia s-o recunoască, dar totuși nu era pregătit s-o mintă în față, așa că zise :

— Pentru care motiv, Molly ?

— Pentru că nu vroiam să-l mai văd pe aici.

Vereker se întoarse întrebător spre doamna Prior care părea încurcată, dar oricum ridică din umeri şi zise :

— Nu-i un tovarăş potrivit nici pentru oameni, nici pentru animale.

Vereker făcu atunci o greşeală gravă zicîndu-i lui Molly :

— Oamenii din sat au impresia că v-aţi purtat urît cu el. Că ar trebui să ai un motiv mai serios decît preferinţa pentru un străin. E urît faţă de un om care a aşteptat şi v-a ajutat cît a putut, Molly.

— Om, zice ea. Ăsta om, părinte ? Nu mi-am dat seama pînă acum. Puteţi spune celor din sat că mereu îşi vîra mîna sub fusta mea încercînd să mă pipăie. Vereker devenise alb de-a binelea, dar Molly continuă neîndurătoare. Bineînţeles, oamenii din sat ar putea socoti asta firesc, întrucît aşa s-a purtat cu femeile de cînd avea doisprezece ani şi nu l-a pus nimeni la punct. Şi am impresia că nici dumneata nu eşti mai bun decît ei.

— Molly ! strigă maică-sa înspăimîntată.

— Am priceput, zise Molly. Vrei să-mi spui că n-am voie să ofensez un preot spunîndu-i adevărul ? Se uită la Vereker cu o privire plină de dispreţ. Să nu-mi spuneţi, părinte, că nu ştiţi ce fel de om este. Nu lipseşte niciodată de la slujba de duminică, aşa că vi se spovedeşte destul de des.

Cînd auzi o bătaie în uşă îi întoarse spatele, sub privirea lui furioasă. Îşi potrivi rochia pe şolduri şi se duse grăbită să deschidă. Dar nu era Devlin, ci Laker Armsby care-şi sucea o ţigară lîngă tractor. Tocmai sosise cu o remorcă încărcată cu napi.

— Unde să-i pun, Molly ? întrebă el zîmbind.

— Fir-ai să fii, Laker, bine mai ştii cînd trebuie să vii, nu ? În şură. Ba nu, mai bine îţi arăt eu, nu cumva să-i pui unde nu trebuie.

O luă prin curte în pantofii cei buni, ocolind noroiul, cu Laker în urma ei.

— Eşti gătită ca de sărbătoare. Mă întreb pentru cine, Molly ?

— Vezi-ţi de treburile tale, Laker Armsby şi deschide uşa asta.

Laker dădu la o parte drugul de fier şi începu să deschidă una din uşile şurii cînd îl văzu pe Arthur Seymour

în cealaltă parte, cu șapca trasă mult peste ochii furioși și cu haina din pînză groasă gata să pleznească la cusături din cauza umerilor masivi.

— Vezi-ți de treabă, Arthur, zise Laker prudent.

Seymour îl împinse la o parte și o înșfăcă pe Molly de încheietura mîinii drepte, trăgînd-o după el.

— Intră aici, tîrfă. Am să-ți spun cîteva vorbe.

Laker îl apucă de braț, dar în zadar.

— Ascultă, Arthur, zise el, nu-i frumos ceea ce faci.

Seymour îi trase un dos de palmă de-i țîșni sîngele din nas.

— Pleacă de-aici ! strigă el, și-l îmbrînci pe Laker în noroi.

Molly îl lovea cu picioarele furioasă.

— Dă-mi drumul !

— O, nu, zise el. Închise ușa în urma lui cu o îmbrîncitură și trase zăvorul. Niciodată, Molly. O apucă de păr cu mîna stîngă. Dacă ești fată cuminte, nu-ți fac nici un rău. Nu, continuă el, căutînd cu degetele tivul fustei, dacă-mi dai și mie ce i-ai dat ticălosului ăla de irlandez.

— Puți, zise ea. Știai asta ? Ca o scroafă bătrînă care s-a tăvălit în noroi.

Se aplecă și-l mușcă cu sălbăticie de încheietura mîinii. El țipă de durere, dîndu-i drumul, dar o prinse cu cealaltă mînă rupîndu-i rochia în timp ce ea se repezi spre scara de la pod.

*

Devlin venea peste cîmpuri de la Hobs End și ajunsese în fîneața de deasupra fermei tocmai cînd Molly și Laker Armsby traversau curtea spre șură. O clipă mai tîrziu îl văzu pe Laker împins afară din șură, căzînd pe spate în noroi și ușa închizîndu-se imediat. Devlin aruncă țigara și o luă la fugă pe deal în jos.

Pînă să sară el gardul în curte, părintele Vereker și doamna Prior ajunseseră la șură. Preotul bătea cu bastonul în ușă.

— Arthur ! strigă el. Deschide ușa... încetează cu prostia asta.

Nu se auzi decît un țipăt scos de Molly.

— Ce se-ntîmplă ? întrebă Devlin.

— E Seymour, îi spuse Laker, ținînd o batistă plină de sînge la nas. A băgat-o pe Molly acolo și a zăvorît ușa.

Devlin încercă ușa cu umărul, dar își dădu îndată seama că pierde vremea. Aruncă disperat o privire în jur

în timp ce Molly striga din nou şi ochii i se opriră pe tractor, care mergea în gol, acolo unde îl lăsase Laker. Traversă curtea într-o clipă, se căţără la volan şi ambreie, accelerînd atît de tare că tractorul ţîşni înainte. Remorca se clătina într-o parte şi-ntr-alta şi napii se împrăştiară prin curte ca nişte ghiulele de tun. Vereker, doamna Prior şi Laker se dădură la o parte tocmai la timp, iar tractorul izbi uşile aruncîndu-le în interior şi înaintînd cu toată forţa.

Devlin apăsă pe frînă şi-l opri. Molly era sus în pod, Seymour jos, încercînd să fixeze scara aruncată jos de ea. Devlin opri motorul. Seymour se întoarse spre el şi-i aruncă o privire ciudată, buimacă.

— Acum să te văd, ticălosule, zise Devlin.

Vereker se apropie şchiopătînd.

— Nu, Devlin, las-o în seama mea ! strigă el şi se întoarse spre Seymour. Arthur, aşa ceva nu-i frumos.

Seymour nu le acordă nici o atenţie, de parcă n-ar fi fost acolo. Se întoarse şi începu să urce pe scară. Devlin sări jos de pe tractor şi trase scara de sub el. Seymour se prăbuşi greoi pe pămînt. Rămase aşa cîteva momente, scuturîndu-şi capul. Privirea i se limpezi.

Cînd Seymour se ridică în picioare, părintele Vereker se apropie de el şchiopătînd.

— Vezi, Arthur, eu ţi-am spus...

Nu apucă să spună mai mult, deoarece Seymour îl îmbrînci cu atîta violenţă încît căzu jos.

— Am să te omor, Devlin !

Scoase un chiot de furie şi se năpusti cu mîinile mari întinse, gata să zdrobească. Devlin se dădu la o parte şi Seymour, datorită greutăţii şi avîntului pe care şi-l luase nu se opri decît în tractor. Devlin îi aplică o stîngă şi o dreaptă la rinichi, apoi se îndepărtă în timp ce Seymour urla de durere.

Se întoarse cu un răcnet înspre Devlin care simulă o lovitură cu dreapta, dar îl lovi puternic cu pumnul stîng în gură, crăpîndu-i buzele de-i ţîşni sîngele din ele. Urmă o dreaptă sub coaste care sună ca securea cînd intră în lemn.

Devlin se aplecă pentru a evita o lovitură de pumn periculoasă şi îl izbi din nou sub coaste.

— Jocul de picioare, alegerea momentului şi lovitura, acestea constituie secretul. Sfînta Treime, cum le numeam noi, părinte. Învăţaţi-le pe acestea şi veţi moşteni

pămîntul, la fel de sigur ca şi cei blînzi. O treabă urîtă, dar uneori te ajută să scapi din încurcături.

Îl lovi cu piciorul pe Seymour sub rotula piciorului drept şi, în timp ce huiduma se îndoi de durere, îi puse genunchiul în faţă, azvîrlindu-l prin uşă în noroiul din curte. Seymour se ridică încet în picioare şi rămase pe loc, ca un taur buimăcit în mijlocul unei pieţe, plin de sînge pe obraz.

Devlin se apropie de el cu un joc de picioare ca la box.

— Nu ştii cînd să rămîi jos, Arthur, nu-i aşa ? Nici nu-i de mirare cînd ai un creier cît un bob de mazăre.

Înaintă cu piciorul drept şi alunecă în noroi căzînd într-un genunchi. Seymour îi trimise o lovitură ameţitoare în frunte, răsturnîndu-l pe spate cît era de lung. Molly scoase un ţipăt şi se repezi cu mîinile spre faţa lui Seymour, zgîriindu-l. Seymour o azvîrli de lîngă el şi ridică un picior să-l zdrobească pe Devlin. Dar irlandezul îl prinse de gleznă şi i-o răsuci, trimiţîndu-l din nou împleticindu-se spre intrarea şurii.

Cînd se întoarse, Devlin era deja lîngă el, de data asta fără să zîmbească. Faţa îi era albă, privirea ucigătoare.

— E în regulă, Arthur. Hai s-o terminăm. Mi-e foame.

Seymour încercă să-l atace din nou, dar Devlin începu să fugă în cerc, alergîndu-l prin curte, nedîndu-i nici un pic de răgaz, ferindu-se cu uşurinţă de pumnii lui mari şi lovindu-l din cînd în cînd în faţă pînă i-o făcu o mască însîngerată.

Lîngă uşa din spate se găsea un jgheab din tablă de zinc pentru apă şi Devlin îl împingea întruna spre el.

— Şi-acum ascultă-mă, ticălosule ! zise el. Dacă te mai atingi de fata asta şi-i faci vreun rău, te las fără barbă. Mă înţelegi ? Îl mai lovi o dată cu pumnul sub coaste ; Seymour gemu lăsîndu-şi mîinile în jos. Şi în viitor, dacă te afli într-o cameră şi eu intru, te ridici şi pleci. Înţelegi asta ?

Îi mai trase două cu dreapta în falca lipsită de apărare şi Seymour căzu peste jgheab şi se rostogoli pe spate.

Devlin se lăsă în genunchi şi îşi băgă faţa în apa de ploaie din jgheab. Cînd ridică capul, ca să respire, o găsi pe Molly stînd pe vine lîngă el, iar pe părintele Vereker aplecat deasupra lui Seymour.

— Dumnezeule sfinte, puteai să-l omori, Devlin, zise părintele.

— Pe ăsta nu, răspunse Devlin. Din păcate.

Nerăbdător parcă să confirme cele spuse de Devlin. Seymour gemu și încercă să se ridice în capul oaselor. În aceeași clipă doamna Prior ieși din casă ținînd în mînă o pușcă de vînătoare cu două țevi.

— Să-l luați de-aici, îi spuse ea lui Vereker. Și să-i spuneți din partea mea, cînd i s-o limpezi mintea, că, dacă îmi mai necăjește fata, îl împușc ca pe un cîine și răspund pentru asta.

Laker Armsby scoase o găleată de apă din jgheab și o turnă peste Seymour.

— Așa, Arthur, zise el. Cred că-i prima baie pe care o faci de la Sfîntul Mihail încoace.

Seymour gemu și se prinse cu mîinile de jgheab, ca să se ridice.

— Ajută-mă, Laker, zise părintele Vereker, și-l duseră între ei pînă la Morris.

Cu totul pe neașteptate, Devlin simți că se-nvîrtește pămîntul cu el. Închise ochii. O auzi pe Molly țipînd înspăimîntată și-i simți sub braț umărul puternic și tînăr. Veni apoi maică-sa de cealaltă parte și-amîndouă îl duseră înspre casă.

Cînd își reveni era în bucătărie pe un scaun lîngă foc. cu fața sprijinită de pieptul lui Molly care-i ținea o cîrpă umedă pe frunte.

— Poți să mă lași acum, mă simt bine, îi spuse el.

Ea îl privi îngrijorată.

— Dumnezeule, am crezut că o să-ți crape capul cu lovitura aceea de pumn.

— Asta-i o slăbiciune de-a mea, îi spuse Devlin, dîndu-și seama cît era de îngrijorată. Adăugă apoi serios. După perioade de mare tensiune cad uneori pe neașteptate, mă sting ca o lumînare. E ceva de natură psihică.

— Ce-i asta ? întrebă ea nedumerită.

— Nu-ți face griji, zise el. Lasă-mă doar să-mi pun capul la loc, de unde îți văd sfîrcul drept.

Ea își duse mîna la corsajul rupt al rochiei și se îmbujoră la față.

— Ești un drac.

— Vezi, nu e prea mare diferența între mine și Arthur cînd e vorba de asta.

Îl lovi ușor cu un deget între ochi.

— În viaţa mea n-am auzit asemenea prostii de la un om în toată firea.

Maică-sa intră zorită în bucătărie în timp ce-şi lega un şorţ curat în jurul mijlocului.

— Măi băiete, cred că ai o foame de lup după încăierarea asta. Eşti gata pentru plăcinta cu cartofi şi carne ?

Devlin o privi pe Molly şi zîmbi.

— Vă mulţumesc foarte mult, doamnă. De fapt cred că n-aş minţi dacă aş spune că sînt gata pentru orice.

Fata îşi înăbuşi rîsul, îl ameniţă cu pumnul, vîrîndu-i-l sub nas şi se duse s-o ajute pe maică-sa.

*

Cînd Devlin se întoarse la Hobs End, era seara tîrziu. Pe mlaştină era atîta liniște, de parcă se pregătea să plouă. Cerul era întunecat şi în zarea îndepărtată se auzeau bubuiturile tunetelor. Făcu un ocol ca să controleze zăgazurile pentru reglarea debitului de apă în reţeaua de canale, apoi o luă spre casă. Cînd intră în curte, văzu maşina Joannei Grey parcată lîngă uşă. Ea purta uniforma de WVS şi stătea rezemată de zid, privind spre mare, cu cîinele şezînd liniştit alături. Văzîndu-l că se apropie, se întoarse să-l privească. Pe fruntea lui Devlin era o vînătaie destul de mare, acolo unde nimerise pumnul lui Seymour.

— Urîtă lovitură, zise ea. Încerci des să te sinucizi ?

— Ar trebui să-l vedeţi pe celălalat, zise el zîmbind.

— L-am văzut. Clătină din cap. Trebuie să încetezi, Liam.

El îşi aprinse o ţigară, ţinînd chibritul aprins în căuşul palmelor.

— Ce să-ncetez ?

— Cu Molly Prior. N-ai venit aici pentru asta. Ai o misiune de îndeplinit.

— Lăsaţi-o mai moale, zise el. N-am nimic de făcut pînă pe douăzeci şi opt cînd mă întîlnesc cu Garvald.

— Nu fi prost. Oamenii din asemenea locuri sînt la fel peste tot, ştii asta... Nu te încrede în străini şi ai grijă de ai tăi. Nu le place ce i-ai făcut lui Arthur Seymour.

— Nici mie nu mi-a plăcut ce-a încercat el să-i facă lui Molly, zise Devlin mai în glumă, mai în serios, oarecum mirat. Dumnezeu să ne păzească, femeie, dar, dacă numai jumătate din lucrurile pe care mi le-a spus Laker Armsby în seara asta despre Seymour sînt adevărate, ar fi trebuit

închis de ani de zile şi cheia aruncată departe. Nenumărate tentative de viol şi cel puţin doi oameni ologiţi.

— În locuri ca acestea nu se apelează la poliţie. Oamenii îşi rezolvă singuri problemele. Clătină nerăbdătoare din cap. Dar aşa n-ajungem la nici un rezultat. Nu ne putem permite să ni-i facem pe oameni duşmani, aşa că fă ce e mai înţelept. Las-o în pace pe Molly.

— E un ordin,doamnă ?

— Nu fi prost. Eu apelez la bunul tău simţ, asta-i tot.

Se duse la maşină, puse cîinele în spate şi urcă la volan.

— Aveţi ceva noutăţi de la Sir Henry ? întrebă Devlin cînd ea porni motorul.

— Fii fără griji, nu-l scap din mîini, răspunse ea zîmbind. Vineri noaptea voi lua legătura cu Radl prin radio. O să-ţi comunic ce aflu.

După ce Joanna plecă, Devlin descuie uşa şi intră în casă. Ajuns înăuntru, şovăi o clipă, apoi trase zăvorul şi se duse în camera de zi. Trase draperia, aprinse focul şi se aşeză în faţa lui cu un pahar din whisky-ul primit de la Garvald.

Era păcat ... mare păcat, dar poate Joanna Grey avea dreptate. Ar fi o prostie să-şi caute singur beleaua. Se gîndi o clipă la Molly apoi, hotărît, alese dintre puţinele lui cărţi *Judecata de la miezul nopţii* în limba irlandeză şi se strădui să se concentreze.

Începu să plouă şi stropii loveau geamul. Pe la ora şapte şi jumătate auzi un zgomot uşor la uşa de la intrare, iar după o vreme un ciocănit la fereastră şi pe Molly strigîndu-i numele încet. Continuă să citească, străduindu-se să urmărească cuvintele în lumina slabă a focului. După cîtva timp ea plecă.

Înjură încet, cu sufletul negru de mînie şi azvîrli cartea în perete, luptînd cu fiecare fibră a fiinţei sale împotriva impulsului de a alerga la uşă, de a o descuia şi a se duce după ea. Îşi mai turnă o porţie serioasă de whisky şi rămase la fereastră, simţindu-se deodată mai singur ca oricînd. Cuprinsă parcă de o furie subită, ploaia începu să cadă năpraznic peste mlaştină.

*

La Landsvoort sufla un vînt puternic dinspre mare, aducînd o ploaie şfichiuitoare ce-ţi intra în oase ca bisturiul unui chirurg. Harvey Preston era santinelă la poar-

ta fermei. Stătea lipit de zid şi-i blestema pe Steiner, pe Radl, pe Himmler şi tot ceea ce contribuise ca să-l aducă în situaţia în care se găsea, cea mai de jos şi mai nenorocită din viaţa lui.

10

În timpul celui de-al doilea război mondial, paraşutistul german se deosebea în foarte mare măsură de omologul său britanic, prin tipul de paraşută folosit.

La varianta germană, deosebită şi de cea folosită de piloţii şi echipajele din Luftwaffe, corzile, cunoscute sub numele de suspante, nu legau umbrela de chingile hamului. Suspantele erau legate direct de raniţa paraşutistului, ceea ce făcea ca tehnica saltului să fie total diferită. Datorită acestui fapt, Steiner a aranjat duminică dimineaţa, la Landsvoort, în şura de la fermă, o demonstraţie cu paraşuta britanică standard.

Oamenii stăteau în semicerc în faţa lui, cu Harvey Preston în mijloc, îmbrăcat ca şi ceilalţi, în salopetă, iar în picioare cu bocanci de paraşutist. Ritter Neumann şi Brandt stăteau de-o parte şi de alta a lui Steiner.

— Esenţialul în această operaţiune, aşa cum v-am explicat deja, zise Steiner, este că noi ne vom da drept o unitate poloneză din Serviciul Aerian Special. Din această cauză tot echipamentul vostru va fi britanic, şi veţi sări cu paraşuta standard folosită de forţele britanice aeropurtate. Se întoarse spre Ritter Neumann. Acum ţi-i las ţie.

Brandt luă o paraşută împachetată şi o ridică în sus.

— Acesta este tipul de paraşută X, zise Neumann, folosit de forţele britanice aeropurtate. Cîntăreşte aproape treisprezece kilograme şi, aşa cum spune Herr Oberst, se deosebeşte mult de a noastră.

Brandt trase de cordeluţă, pachetul se desfăcu şi paraşuta kaki se revărsă.

— Observaţi, continuă Neumann, modul în care suspantele paraşutei sînt fixate de ham prin chingi aduse peste umeri, exact ca la tipul folosit de Luftwaffe.

— Asta înseamnă, interveni Steiner, că puteţi conduce paraşuta, puteţi schimba direcţia, reuşind în acest fel să fiţi stăpîni pe propriul vostru destin, lucru pe care

nu-l puteţi face cu tipul de paraşută cu care sînteţi obişnuiţi.

— Şi încă un lucru, zise Ritter. La parașuta noastră centrul de gravitaţie este sus, ceea ce înseamnă, după cum ştiţi, că vă încurcaţi în corzi dacă nu ieşiţi din avion cu faţa în jos. Cu tipul X puteţi ieşi în poziţia de stat în picioare şi la asta ne vom antrena acum.

Făcu semn din cap lui Brandt, care zise :

— Perfect. Să vă vedem pe toţi cum ajungeţi jos.

La capătul şurii se găsea un pod înalt cam de vreo cincisprezece picioare, unde o funie era trecută peste o grindă, avînd la un capăt hamul unei parașute de tip X.

— O instalaţie cam primitivă, zise Brandt vesel, dar destul de bună. Sari din pod şi jos te-aşteaptă vreo şase dintre noi, ca să nu atingi prea tare pămîntul. Cine-i primul ?

— Ar trebui să-mi acordaţi mie această cinste, zise Steiner, mai ales că am treburi în altă parte.

Ritter îl ajută să-şi pună hamul, apoi Brandt împreună cu alţi patru apucară de celălalt capăt al funiei şi-l traseră pînă sus în pod. Se opri pe marginea podului cîteva clipe pînă cînd Ritter dădu semnalul, apoi se aruncă în gol. Celălalt capăt al funiei se duse în sus trăgînd trei dintre oameni cu el, dar Brandt şi sergentul Sturm se ţinură bine, înjurînd. Steiner atinse pămîntul, făcu o tumbă perfectă şi sări în picioare.

— E în ordine, îi spuse el lui Ritter. Şi-acum în şir unul după altul. Am timp să-l văd pe fiecare o dată, apoi trebuie să plec.

Se retrase în spatele grupului şi îşi aprinse o ţigară în timp ce Neumann îşi fixa chingile hamului. Din fundul şurii părea destul de periculos să-l vezi pe Oberleutnant ridicat pînă sus în pod, dar imediat se auzi un hohot de rîs cînd Ritter dădu greş la aterizare, întinzîndu-se pe spate cît era de lung.

— Vezi ? îi zise soldatul Klugl lui Werner Briegel. Uite unde ajungi după ce călăreşti afurisitele alea de torpile. Herr Leutnant a uitat tot ce ştia înainte.

După Ritter urmă Brandt. Steiner îl urmărea atent pe Preston. Englezul era foarte palid, cu faţa şiroind de sudoare... evident îngrozit. Reuşita grupului fu inegală. De pildă, cînd îi veni rîndul soldatului Hagl, oamenii de la capătul funiei înţeleseră greşit semnalul dîndu-i drumul cînd nu trebuia, aşa încît Hagl coborî cele cincispre-

zece picioare cu graţia unui sac de cartofi. Dar îşi reveni fără să i se întîmple nimic rău.

În cele din urmă veni şi rîndul lui Preston. Buna dispoziţie se stinse brusc. Steiner îi făcu semn din cap lui Brandt.

— Sus cu el.

Cei cinci de la capătul funiei traseră din tot sufletul şi Preston ţîşni în sus, lovindu-se de pod pe cînd urca şi oprindu-se tocmai sub acoperiş. Îl coborîră pînă ajunse pe margine, de unde se uită furios la ei.

— E în regulă, englezule, strigă Brandt. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus. Sări cînd dau eu semnalul.

Se întoarse ca să dea instrucţiuni oamenilor de la funie şi-l auzi pe Briegel strigînd speriat, întrucît Preston pur şi simplu se prăbuşea în gol. Ritter Neumann se repezi la funie. Preston se opri cam la vreo trei picioare deasupra pămîntului, legănîndu-se ca un pendul, cu braţele atîrnînd pe lîngă el şi cu capul în jos.

Brandt îi puse o mînă sub bărbie şi-i privi faţa.

— A leşinat.

— Aşa s-ar părea, zise Steiner.

— Ce facem cu el, Herr Oberst ? întrebă Ritter Neumann.

— Lasă-l să-şi revină, zise Steiner calm. După aceea urcaţi-l din nou. De cîte ori e necesar pentru ca să sară satisfăcător... sau pînă îşi rupe un picior. Salută. Continuaţi, vă rog. Se întoarse şi plecă.

*

Ciorile din fagi erau singurul semn de viaţă cînd Devlin intră pe poarta cimitirului bisericii Sfînta Maria şi Toţi Sfinţii. Se ridicară zgomotoase în văzduh, simţind parcă prezenţa unui străin care le strica tihna. Devlin deschise uşa bisericii şi intră. Înăuntru era o linişte desăvîrşită, nu nu se auzea decît ecoul grav al paşilor săi pe dalele de piatră.

Cu chipul ei frumos medieval, veşnic liniştit, Fecioara părea că pluteşte deasupra lumînărilor ce pîlpîiau în semiobscuritatea capelei. Vereker era în genunchi în faţa ei, rugîndu-se.

Îşi făcu semnul crucii cînd Devlin se apropie, apoi se ridică anevoie şi se întoarse, sprijinindu-se în baston. Era

tras la față... de fapt arăta slăbit și se vedea că are dureri.

— Vroiați să mă vedeți, zise Devlin.

— Mă bucur că ai venit.

Devlin nu răspunse. Vereker se legănă ușor, aproape pierzîndu-și echilibrul și se întinse spre o bancă pentru a se sprijini, apoi se așeză.

— Îmi pare rău. Nu mă simt prea bine. Va trebui să mă scuzi.

De cînd îl știa Devlin, era prima referire și complet neașteptată la starea sănătății sale, întrucît avea impresia că preotului îi repugna într-atît infirmitatea sa că prefera să se comporte ca și cum n-ar fi existat.

— Nu-i nimic. Ce vroiați ?

— N-are rost să o luăm pe departe, zise Vereker. E vorba despre Molly... Molly Prior.

— Și ? zise Devlin. Ce-i cu ea ?

— Nu vreau s-o mai vezi.

— *Dumneata* nu vrei s-o mai văd, zise Devlin rîzînd zgomotos.

Vereker deveni palid, ochii îi străluceau de furie.

— Bagă de seamă cum te porți.

— Vai, sir, îmi pare rău, zise Devlin, rostogolindu-și batjocoritor vorbele cu un accent irlandez vulgar. Dacă aș avea șapca pe cap, aș duce-o pînă la pămînt în cinstea dumneavoastră.

— Nu te mai apropia de ea. Vereker era furios de-a binelea acum.

— Vreți să-mi spuneți măcar un motiv ?

— Nu unul, o sută, dacă vrei. În primul rînd, ești de-ajuns de bătrîn ca să-i fii tată.

Rîsul lui Devlin răsună în biserică în timp ce se lovea cu șapca peste coapsă.

— Pe Dumnezeul meu, părinte, dacă ar fi așa, ar fi trebuit să-mi încep viața de bărbat foarte devreme.

— Bagă de seamă cum vorbești, zise Vereker. Nu uita că ești în casa Domnului. Strîngea așa de tare mînerul bastonului că i se albiseră articulațiile degetelor. Nu ești potrivit, Devlin, nici pentru ea, nici pentru locul acesta.

— Pentru că nu-mi descarc sufletul față de dumneata o dată pe săptămînă și nu vin la liturghie ca un bun catolic ? Ca Arthur Seymour ? El vine cu regularitate de

ceasornic în fiecare miercuri şi vineri, nu ? Vreţi să spuneţi că asta este de-ajuns ca să i se ierte greşelile ?

Vereker reuşea să vorbească doar cu mare greutate.

— Arthur Seymour este doar un biet păcătos care nu-şi dă seama de faptele sale. Eu încerc să-l ajut. Toţi încercăm. Dumneata, ca străin, nu poţi înţelege asta. Aici, ne ajutăm toţi între noi.

— Vreţi să spuneţi că aici putreziţi cu toţii pe propria grămadă de bălegar. Furia lui Devlin era ca un fitil care arde încet. Dumneata ştii ce a încercat animalul ăsta să-i facă lui Molly deunăzi ? Ceea ce a încercat în altă parte mai înainte şi, după cum prea bine se ştie, a reuşit. Dar ia cineva vreo măsură ?

— Aceasta-i treaba satului şi nu a altcuiva, zise Vereker. Ei ştiu cum să aibă grijă de Arthur. Toţi ştim. Dumneata nu ştii, aşa că nu te amesteca.

— Dumneata nu-ţi poţi purta de grijă nici măcar dumitale, zise Devlin dispreţuitor. Uită-te la dumneata, te roade autocompătimirea. Tata s-a dus la război pentru ceva în care credea şi l-au spînzurat ca pe un cîine. Tot ce-ai pierdut în Tunisia a fost un picior, ori ai mai pierdut şi altceva ? Se încruntă brusc. Probabil, respectul de sine ? Ţi-a fost teamă, părinte, da ? Dădu afirmativ din cap. Da, îmi închipui că unul ca dumneata, cu o părere grozavă despre sine, ia asemenea lucruri în serios.

Pe faţa lui Vereker apărură broboane de sudoare ; ochii parcă vroiau să-i iasă din orbite.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, zise el cu voce răguşită.

— O, o să plec, nu vă neliniştiţi, îi spuse Devlin. Simt că mă sufoc aici.

— Ieşi afară, strigă Vereker, într-un fel de agonie.

— Casa lui Dumnezeu, ziceaţi părinte ? Devlin se îndepărtă lăsînd în urmă ecoul paşilor. Cînd deschise uşa şi ieşi în pridvor o văzu pe Pamela Vereker venind pe potecă. Purta o flanelă groasă şi pantaloni de doc, iar în mînă avea o cravaşă.

— Domnul Devlin, nu ? întrebă ea zîmbitoare.

— Mă-ntreb şi eu uneori, răspunse el, mai ales într-o zi ca asta. Dacă vă căutaţi fratele, îl găsiţi înăuntru. Mie mi s-a părut că are nevoie de nişte ceai şi de simpatie.

Ea se încruntă nedumerită. El duse un deget la cozorocul şepcii, cu o politeţe exagerată, apoi o luă pe potecă spre motocicletă şi demară.

*

Cînd Devlin intră în Studley Arms, în local se găseau cel puţin doisprezece oameni. Laker Armsby era lîngă foc, ca de obicei, cu muzicuţa la el, ceilalţi şedeau în jurul a două mese mari şi jucau domino. Arthur Seymour, cu o halbă în mînă, privea afară pe fereastră.

— Sănătate la toţi cei de faţă, zise Devlin vesel. Se făcu linişte şi toţi îşi întoarseră faţa spre el în afară de Seymour. La asta se răspunde cu „Dumnezeu să te aibă în pază", zise Devlin. A, bine...

Auzi paşi în spatele lui şi se întoarse. George Wilde ieşea dintr-o cameră, ştergîndu-şi mîinile pe şorţ. Avea o figură gravă şi hotărîtă.

— Tocmai închideam, domnule Devlin, zise el politicos.

— Dar, fără îndoială, am timp să beau un pahar.

— Mă tem că nu. Va trebui să plecaţi, sir.

În încăpere era o linişte desăvîrşită. Devlin îşi vîrî mîinile în buzunare şi îşi băgă capul între umeri. Cînd îşi ridică privirea, Wilde se retrase un pas înapoi fără să vrea ; faţa irlandezului devenise foarte palidă, pielea de pe pomeţii obrazului i se întinsese, ochii albaştri îi străluceau.

— Aici se află un om care va pleca, zise Devlin calm, dar acela nu sînt eu.

Seymour se întoarse de la fereastră. Un ochi era încă complet închis, iar buzele le avea cojite şi umflate. Faţa părea toată strîmbă, acoperită cu umflături violete şi verzi. Îi aruncă lui Devlin o privire întunecată, apoi puse pe masă halba din care băuse doar jumătate şi ieşi tîrîndu-şi picioarele.

Devlin se întoarse spre Wilde.

— Şi-acum o să beau, domnule Wilde. O înghiţitură de whisky scoţian, pentru că probabil de cel irlandez n-aţi auzit aici, la marginea micii voastre lumi, şi să nu încerci să-mi spui că nu ai vreo sticlă, două sub tejghea pentru clienţii privilegiaţi.

Wilde deschise gura parcă să spună ceva, dar se răzgîndi. Se duse undeva în spate şi se reîntoarse cu o sticlă de White Horse şi un păhărel. Turnă o porţie şi puse paharul pe polița de lîngă capul lui Devlin.

Devlin scoase un pumn de mărunţiş.

— Un şiling şi şase penny, zise el bine dispus, numărîndu-i pe cea mai apropiată masă. Acesta-i preţul obiş-

nuit pentru o înghițitură. Bineînțeles, nepunînd la îndoială faptul că un stîlp al bisericii, cinstit ca dumneata, nu ar face comerț cu băuturi la bursa neagră.

Wilde nu răspunse. Cei din local aşteptau. Devlin luă paharul, îl ridică în lumină, apoi îl goli pe podea într-un fir auriu după care îl puse cu grijă pe masă.

— Grozav, zise el. Mi-a plăcut.

Laker Armsby izbucni într-un hohot de rîs ; Devlin zîmbi.

— Îți mulțumesc, Laker, prietene drag. Şi tu îmi placi, zise el şi ieşi afară.

*

La Landsvoort ploua cu găleata cînd Steiner traversă cîmpul de aterizare în maşina de teren. Opri în faţa primului hangar şi alergă să se adăpostească. Motorul din dreapta al avionului Dakota era dezvelit şi Peter Gericke, într-o salopetă veche, plin de unsoare pînă la coate, lucra la el împreună cu un sergent din Luftwaffe şi trei mecanici.

— Peter ! strigă Steiner. Ai un moment liber ? Aş vrea să-mi raportezi cum merg lucrurile.

— O, destul de bine.

— N-aveți probleme cu motoarele ?

— Deloc. Sînt Wright Cyclone de nouă sute de cai putere, într-adevăr foarte bune şi, după cîte-mi dau eu seama, au fost foarte puţin rulate. Le verificăm doar ca măsură de precauţie.

— Te ocupi în mod obişnuit de motoarele avionului pe care-l pilotezi ?

— Ori de cîte ori mi se îngăduie, răspunse Gericke zîmbind. Cînd zburam pe avioane de-astea în America de Sud trebuia să le repar singur, pentru că nu aveam pe altcineva care s-o poată face.

— Şi n-aveţi absolut nici o problemă ?

— Eu nu văd nici una. Săptămîna viitoare va fi vopsit din nou. Nu-i nici o grabă, iar Bohmler instalează un aparat Lichtenstein aşa că vom avea un radar cu rază mare de acţiune. Totul o să meargă perfect. O oră traversarea Mării Nordului şi o oră înapoi. Nimica toată.

— Într-un avion a cărui viteză maximă este pe jumătate decît cea a majorităţii avioanelor de vînătoare ale RAF sau din Luftwaffe.

Gericke ridică din umeri.

— Contează cum pilotezi, nu cît de repede zboară.

— Ai nevoie de un zbor de verificare, da ?

— Da.

— M-am gîndit la asta, zise Steiner. Ar fi bine să-l combinăm cu un exerciţiu de lansare. De preferat într-o noapte după reflux. Am putea folosi plaja din nordul digului de nisip. Băieţii ar avea ocazia să încerce parașutele britanice.

— La ce altitudine vă gîndiţi ?

— Probabil vreo patru sute de picioare. Vreau să ajungă repede şi de la această înălţime nu le trebuie mai mult de cincisprezece secunde.

— N-aş vrea să fiu în locul lor. În cariera mea n-a trebuit să-mi dau drumul cu paraşuta decît de trei ori şi atunci a fost de mult mai sus. Vîntul venea peste cîmpul de aterizare aducînd ploaia cu el. Gericke se înfioră. Ce loc îngrozitor.

— Bun pentru scopul nostru.

— Şi care-i acesta ?

Steiner zîmbi.

— Îmi pui această întrebare de cel puţin cinci ori pe zi. Nu vrei să renunţi ?

— Aş vrea să ştiu despre ce este vorba, asta-i tot.

— Poate o să afli într-o zi, depinde de Radl, dar deocamdată sîntem aici pentru că sîntem aici.

— Şi Preston ? zise Gericke. Mă întreb pentru care motiv e aici. Ce-l determină pe un om să facă ceea ce a făcut el ?

— Multe, răspunse Steiner. În cazul lui e vorba de o uniformă frumoasă şi statut de ofiţer. Pentru prima oară în viaţa lui e şi el cineva şi asta înseamnă mult cînd ai fost un nimeni. În rest... păi, e aici ca urmare a unui ordin dat direct de Himmler însuşi.

— Dar motivul dumneavoastră ? întrebă Gericke. Gloria celui de-al Treilea Reich ? Ca să vă daţi viaţa pentru Führer ?

Steiner zîmbi.

— Dumnezeu ştie. Războiul e doar o chestiune de perspectivă. La urma urmei, dacă tata ar fi fost american şi mama germană, eu aş fi fost de cealaltă parte. Cît priveşte regimentul de paraşutişti... am intrat în el pentru că pe vremea aceea mi s-a părut o idee bună. După o vreme, bineînţeles, ajungi să-ţi placă.

— Eu sînt aici, zise Gericke, pentru că prefer să pilotez orice decît nimic, şi bănuiesc că la fel gîndesc cei mai

mulţi dintre băieţii din RAF, de cealaltă parte a Mării Nordului. Dar dumneavoastră... Clătină din cap. Zău că nu-nţeleg. E doar un joc, nimic mai mult ?

— Am ştiut cîndva, dar acum nu mai sînt sigur, răspunse Steiner cu aer obosit. Tatăl meu a fost soldat din vechea şcoală. Prusac get-beget. Învăţat cu sîngele şi fierul, dar şi cu onoarea.

— Şi această misiune pe care v-au încredinţat-o... zise Gericke. Această... această afacere în Anglia, oricare ar fi. N-aveţi nici o îndoială ?

— Absolut nici una. Este o misiune militară, corectă, crede-mă. În principiu, cel puţin, nici Churchill însuşi nu m-ar învinui pentru asta. Gericke încercă să zîmbească, dar nu reuşi. Steiner îi puse o mînă pe umăr. Ştiu, sînt zile cînd şi mie îmi vine să plîng... pentru noi toţi. Se întoarse şi se îndepărtă prin ploaie.

*

În cabinetul personal al Reichsührer-ului, Radl stătea în faţa mesei de scris a marelui om, în timp ce Himmler citea raportul.

— Excelent, Herr Oberst, zise el în cele din urmă. Într-adevăr excelent. Puse raportul pe masă. Totul ar părea că se desfăşoară mai mult decît satisfăcător. Ai primit veşti de la irlandez ?

— Nu, doar de la doamna Grey ; aşa am stabilit. Devlin are un radiotelefon foarte bun. Un aparat pe care îl avem de la Comandementul britanic pentru operaţiuni speciale, şi cu ajutorul căruia va fi în legătură cu vedeta torpiloare în drum spre Norfolk. Aceasta este partea din operaţiune care-i revine lui în materie de comunicaţie.

— Amiralul nu bănuieşte nimic ? N-are nici o idee de ceea ce se-ntîmplă ? Eşti sigur ?

— Absolut sigur, Herr Reichsführer. Am reuşit să-mi aranjez vizitele în Franţa şi Olanda odată cu vizitele în interes de serviciu pentru Abwehr la Paris, la Anvers sau Rotterdam. După cum Reichsführer-ul ştie, totdeauna m-am bucurat de multă libertate din partea Amiralului în ceea ce priveşte conducerea propriei mele secţii.

— Şi cînd mergi la Landsvoort ?

— Spre sfîrşitul săptămînii viitoare. Printr-o întorsătură fericită a evenimentelor, Amiralul pleacă în Italia pe întîi sau doi noiembrie. Asta înseamnă că voi putea să

rămîn la Landsvoort în ultimele zile de pregătire şi chiar pe durata operaţiunii.

— Vizita Amiralului în Italia nu-i o simplă coincidenţă, te asigur, zise Himmler abia zîmbind. Eu i-am dat Führer-ului ideea exact la momentul potrivit. În cinci minute a şi hotărît că el însuşi se gîndise la asta. Îşi luă stiloul. Aşadar, lucrurile merg bine, Radl. De azi în două săptămîni totul se va termina. Ţine-mă la curent cu ce se-ntîmplă.

Himmler se aplecă deasupra hîrtiilor. Radl îşi umezi buzele uscate. Avea ceva ce trebuia totuşi spus.

— Herr Reichsführer.

Himmler oftă adînc.

— Sînt foarte ocupat, Radl. Ce mai vrei ?

— E vorba de generalul Steiner, Herr Reichsführer. Se... se simte bine ?

— Firește, răspunse Himmler calm. De ce întrebi ?

— Colonelul Steiner, explică Radl simţindu-şi stomacul cum se contractă. Este foarte îngrijorat...

— N-are de ce să fie, zise Himmler grav. I-am dat asigurarea mea personală, nu ?

— Desigur, răspunse Radl şi se retrase spre uşă. Încă o dată, vă mulţumesc. Se întoarse şi ieşi afară cît putu mai repede.

Himmler dădu din cap, oftă oarecum iritat şi se apucă de lucru.

*

Cînd Devlin intră în biserică, slujba era pe sfîrşite. Se furişă pe culoarul din dreapta şi se aşeză pe o bancă. Molly era în genunchi lîngă maică-sa, îmbrăcată la fel cum fusese cu o duminică înainte. Pe rochie nu se vedea nici o urmă din ceea ce îi făcuse Arthur Seymour. Era şi el prezent, pe locul unde stătea de obicei şi-l văzu imediat pe Devlin. Nu dădu nici un semn de emoţie, ci pur şi simplu se ridică în picioare, se furişă prin umbra culoarului şi ieşi afară.

Devlin aştepta, privind-o pe Molly cum se roagă în genunchi, avînd în lumina lumînărilor un aer de totală nevinovăţie. După cîtva timp deschise ochii şi se întoarse foarte încet, percepînd parcă fizic prezenţa lui. Îşi deschise larg ochii şi-l privi o clipă îndelungată, apoi se-ntoarse la loc.

Devlin se ridică înainte să se termine slujba şi ieşi afară repede. Era deja la motocicletă cînd primii credin-

cioşi ieşiră. Ploua încet aşa că îşi ridică gulerul trenciului. Încălecă pe motocicletă şi aşteptă. Cînd în cele din urmă apăru şi Molly pe alee, împreună cu maică-sa, se făcu că nu-l vede. Urcară în cabrioletă, maică-sa luă hăţurile în mîini şi plecară. „A, bine, îşi zise Devlin încet. Şi pentru ce s-o învinuieşti ?"

Porni motorul şi cînd să plece se auzi strigat ; era Joanna Grey care se îndrepta spre el.

— Philip Vereker a stat două ore la mine în după-amiaza aceasta, zise ea cu voce scăzută. Vroia să se plîngă de tine Lui Sir Henry.

— Nu-i fac nici o vină.

— Nu poţi fi niciodată serios mai mult de cinci minute ?

— Din cauza tensiunii în care trăiesc, zise el, dar ea nu mai putu continua conversaţia pentru că se apropiau domnul şi doamna Willoughby.

Sir Henry era în uniformă.

— Ei, Devlin, cum îţi merge ?

— Bine, Sir, răspunse Devlin rostogolindu-şi vorbele cu accent irlandez. N-am cuvinte să vă mulţumesc de-ajuns pentru acest minunat prilej de a-mi face un rost în viaţă.

Îşi dădea seama că Joanna Grey stătea tăcută în spatele lui, dar lui Sir Henry îi plăcea cum vorbeşte.

— Te prezinţi bine, Devlin. Am informaţii excelente despre tine. Bravo. Ţine-o tot aşa.

Se întoarse ca să vorbească cu Joanna Grey şi Devlin, profitînd de ocazie, o şterse cu motocicleta.

*

Cînd ajunse acasă ploua cu găleata, aşa că îşi lăsă motocicleta, în prima magazie, îşi puse cizmele de cauciuc şi haina de ploaie, luă puşca şi porni spre mlaştină. Pe o asemenea ploaie trebuia să verifice stăvilarele şi, în starea în care se găsea, mersul anevoios prin mlaştină era o ocupaţie potrivită pentru a scăpa de gînduri. În zadar. Nu putea s-o alunge pe Molly din minte. Revenea întruna imaginea ei din duminica trecută, lăsîndu-se în genunchi ca să se roage, cu mişcări încete şi cu fusta alunecîndu-i în sus spre coapse. Pur şi simplu nu putea scăpa de ea.

„Sfîntă Marie şi toţi sfinţii, zise el încet. Dacă asta e într-adevăr dragostea, Liam băiatule, ţi-a trebuit o groază de timp ca s-o găseşti".

În timp ce se întorcea spre casă pe digul principal, simți miros de lemn ars în aerul umed. Prin crăpătura dintre perdelele de camuflaj de la fereastră văzu lumină, iar cînd deschise ușa îi mirosi a mîncare gătită. Puse pușca într-un colț, își atîrnă haina de ploaie ca să se usuce și intră în camera de zi.

Ea punea un butuc pe foc stînd în genunchi. Se întoarse și îl privi grav peste umăr.

— Cred că ești ud leoarcă.

— După o jumătate de oră în fața căminului și cîteva pahare de whisky o să mă simt foarte bine.

Ea se duse la bufet de unde luă sticla de Bushmills și un pahar.

— Să nu-l torni pe podea, zise ea. De data asta încearcă să-l bei.

— Deci știi ce s-a întîmplat ?

— Puține lucruri nu se află într-un loc ca acesta. Îți gătesc tocană irlandeză. E bine ?

— Grozav.

— Cred că într-o jumătate de oră e gata. Se duse la chiuvetă și se întinse după un vas de sticlă. Ce s-a întîmplat, Liam ? De ce m-ai ocolit ?

El se așeză în fotoliul cu spătar înalt, desfăcîndu-și picioarele spre foc ; din pantaloni se ridicau aburi.

— La început am crezut că așa e cel mai bine.

— De ce ?

— Am avut motivele mele.

— Și astăzi ce s-a întîmplat ?

— Duminica, afurisita de duminică. Știi tu cum e.

— Fi-ți-ar ochii să-ți fie. Traversă camera, ștergîndu-și mîinile cu șorțul și se uită la aburul care se ridica din pantalonii lui Devlin. O să mori dacă nu-i schimbi. O să te alegi cel puțin cu reumatism.

— N-are rost, zise el. O să mă bag în pat în curînd. Sînt obosit.

Molly întinse mîna șovăitoare și-i mîngîie părul. El i-o apucă și i-o sărută.

— Știi că te iubesc ?

În ființa ei parcă se aprinse o flacără. Radia toată, părea că crește și capătă noi dimensiuni.

— Mulțumesc lui Dumnezeu. Asta înseamnă că pot să rămîn acum la tine cu conștiința împăcată.

— Fată dragă, eu nu sînt potrivit pentru tine ; n-o să iasă nimic din asta. E fără viitor, îți spun de-acum.

Deasupra uşii de la dormitorul acesta ar trebui să scrie „Lăsaţi orice speranţă voi, care intraţi aici".

— O să ne gîndim la asta, dar acum îţi aduc tocana, zise ea şi se îndreptă spre sobă.

*

Mai tîrziu, întins în patul de alamă vechi, cu un braţ în jurul ei, urmărind jocul umbrelor făcute de flăcările din cămin pe tavan, se simţea atît de mulţumit şi de împăcat cu sine cum nu se simţise de ani de zile.

Pe o măsuţă lîngă pat, pe partea ei, se găsea un aparat de radio. Ea îl deschise, apoi se lipi cu pîntecele de coapsa lui şi oftă cu ochii închişi.

— O, a fost minunat. Putem să mai facem şi altă dată ?

— Nu vrei să-i dai omului răgaz să-şi tragă sufletul ?

Ea zîmbi, plimbîndu-şi o mînă pe abdomenul lui.

— Sărmanul bătrîn. Ascultă la el.

La radio se cînta o melodie :

„Cînd omul acela va muri...
Ca fulgerul sosi-va vestea într-o bună zi,
Sub lespedea de piatră se va odihni
Satana cu mustaţa lui cea mică".

— O să fiu fericită cînd o să se întîmple asta, zise ea alene.

— Ce ? întrebă el.

— Cînd Satana cu mustaţa lui cea mică va zace sub lespedea mormîntului. Hitler. Vreau să spun că atunci totul se va termina, nu ? Se strînse mai aproape de el. Cu noi ce-o să se întîmple, Liam ? Cînd se va termina războiul ?

— Cine poate şti ?

Stătea întins în pat şi privea la foc. După o vreme respiraţia ei deveni regulată ; adormise.

După ce se va termina războiul. Care război ? De doisprezece ani era tot pe baricade. Cum putea să-i spună asta ? Aveau o fermă mică, plăcută şi le trebuia un bărbat. Doamne, ce păcat. O strînse lîngă el. Vîntul gemea prin casa veche, făcînd ferestrele să zdrăngăne.

*

În Berlin, în Prinz Albrechtstrasse, Himmler era tot la masa de lucru, parcurgînd metodic zeci de rapoarte şi situaţii statistice, în special cele referitoare la detaşamentele de exterminare, care, în ţările ocupate din Europa de Est şi Rusia, lichidau evreii, ţiganii, handicapaţii mintali şi fizici, precum şi pe toţi cei ce nu corespundeau sau se opuneau planului Reichsführer-ului pentru Marea Europă.

Se auzi o ciocănitură discretă în uşă şi Karl Rossman intră înăuntru. Himmler îşi ridică privirea.

— Cum te-ai descurcat ?

— Îmi pare rău, Herr Reichsführer, dar n-am scos nimic de la el şi am încercat aproape totul. Încep să cred că ar putea fi nevinovat.

— Nu e posibil. Himmler scoase o foaie de hîrtie. Am primit acest document în seara aceasta. Este o mărturisire semnată de un sergent de artilerie care i-a fost ordonanţă doi ani şi care în această perioadă s-a angajat în activităţi dăunătoare securităţii statului din ordinul direct al generalului-maior Karl Steiner.

— Atunci ce facem, Herr Reichsführer ?

— Aş prefera totuşi o mărturisire semnată de generalul Steiner însuşi. Asta ar simplifica mult lucrurile. Himmler se încruntă uşor. Să încercăm cu mai multă psihologie. Spală-l şi îmbracă-l curat, adu-i un doctor din SS şi dă-i de mîncare din belşug. Cunoşti manevra. Totul a fost o greşeală revoltătoare din partea cuiva. Îţi pare rău că trebuie să-l mai reţii, dar mai sînt vreo două probleme de lămurit.

— Şi apoi ?

— După, să zicem, zece zile de acest regim, începi iar. Aşa, ca din senin. Fără nici un avertisment. S-ar putea ca şocul să dea rezultate.

— Voi face întocmai, Herr Reichsführer, zise Rossman.

11

Joi, douăzeci şi opt octombrie, la ora patru după-amiază, cînd Joanna Grey veni cu maşina la Hobs End, îl găsi pe Devlin în magazie lucrînd la motocicletă.

— Toată săptămîna am încercat să te găsesc, zise ea. Unde ai fost ?

— Pe aici, îi răspunse el vesel, ştergîndu-şi unsoarea de pe mîini cu o cîrpă veche. Prin jur şi pe-aici. V-am spus că n-am nimic de făcut pînă cînd mă întîlnesc cu Garvald, aşa că am umblat prin împrejurimi.

— Am auzit, zise ea mînioasă. Umbli pe motocicletă cu Molly Prior la spate. Marţi seara aţi fost văzuţi la dans în Holt.

— Pentru o cauză foarte nobilă, zise el. Aripi pentru victorie. A apărut prietenul dumneavoastră Vereker şi a ţinut un discurs despre cum ne va ajuta Dumnezeu să-i zdrobim pe blestemaţii de huni. Mi s-a părut ironic, ţinînd seama de faptul că peste tot pe unde am umblat în Germania vedeam afişe pe care scria : *Dumnezeu cu noi.*

— Ţi-am spus s-o laşi în pace.

— Am încercat, dar n-am putut. Oricum, pentru ce-aţi venit ? Sînt ocupat. Am necazuri cu magnetoul şi vreau să funcţioneze perfect pentru drumul la Peterborough, diseară.

— Au fost aduse trupe la Meltham House, zise ea. Au sosit marţi seara.

Devlin se încruntă.

— Meltham House... nu-i ăsta locul unde se antrenează unităţile forţelor speciale ?

— Ba da. E la vreo opt mile de Studley Constable, pe şosea, de-a lungul coastei.

— Cine sînt ?

— Rangeri americani.

— Înţeleg. Are vreo importanţă faptul că sînt aici ?

— Nu prea. De obicei unităţile cazate acolo nu se deplasează. E o zonă cu pădure deasă, o mlaştină sărată şi o plajă frumoasă. Oricum, e un factor care trebuie luat în considerare, asta-i tot.

Devlin încuviinţă din cap.

— Corect. Informaţi-l pe Radl în următoarea transmisie şi cu asta v-aţi făcut datoria. Şi acum, eu trebuie să-mi continui treaba.

Ea se întoarse ca să meargă la maşină, dar ezită.

— Mie nu-mi place omul ăsta cu numele de Garvald.

— Nici mie, dar nu-ţi fă griji, draga mea. Dacă are de gînd să facă pe nebunul, asta nu se va întîmpla diseară, ci mîine.

Ea urcă în maşină şi plecă, el îşi reluă lucrul la motocicletă. După vreo douăzeci de minute apăru dinspre mlaştină Molly cu un coş atîrnat de şa. Descălecă şi legă calul de un inel din zidul de deasupra jgheabului.

— Ţi-am adus budincă de cartofi şi carne.

— Porţia ta sau a mamei tale ? întrebă el. Drept răspuns, ea azvîrli cu un băţ spre el, dar nu-l nimeri. Va trebui să aştepte pentru că am un drum de făcut diseară. Bag-o în cuptor şi-am s-o încălzesc eu cînd mă întorc.

— Pot veni şi eu cu tine ?

— Nu se poate. E prea departe. Şi în afară de asta, am treburi. Îi trase o palmă peste fund. Ceea ce doresc acum e o ceaşcă de ceai, iubito, sau poate două, aşa că şterge-o şi pune ceainicul pe sobă.

Se întinse din nou după ea, dar ea se feri, luă coşul şi alergă spre casă. Devlin o lăsă. Intră în camera de zi şi puse coşul pe masă. Sacul de voiaj se găsea la celălalt capăt al mesei şi cînd Molly se întoarse ca să meargă la sobă, îl atinse cu braţul stîng şi-l răsturnă pe podea. În cădere se deschise, lăsînd să se vadă pachetele de bancnote şi piesele armei Sten.

Uluită, îngenunche lîngă el, cuprinsă brusc de un fior de gheaţă, presimţind parcă faptul că nimic nu va mai fi cum a fost.

Auzi paşi la uşă şi pe Devlin zicînd încet :

— Şi-acum pune totul la loc, ca o fată bună ce eşti.

Îşi ridică privirea spre el, albă la faţă, dar cu o voce aspră zise :

— Ce-i asta ? Ce-nseamnă toate astea ?

— Nu e ceva pentru fetiţe, zise el.

— Dar toţi aceşti bani, zise ea, arătîndu-i un pachet de hîrtii de cinci lire.

Devlin luă sacul de lîngă ea, îndesă banii şi piesele armei înăuntru şi-apoi îl reînchise. După aceea deschise bufetul de sub fereastră de unde scoase un plic mare şi i-l aruncă.

— Măsura zece. Cred că n-am greşit.

Ea deschise plicul, privi înăuntru şi imediat chipul îi fu năpădit de teamă amestecată cu respect.

— Ciorapi de mătase. Mătase adevărată şi sînt două perechi. De unde naiba ai făcut rost de ele ?

— O, de la un bărbat pe care l-am întîlnit într-o circiumă la Fakenham. Dacă ştii unde să cauţi, găseşti tot ce vrei.

— Bursa neagră, zise ea. Eşti vîrît în aşa ceva, nu ? Văzu în ochii ei un fel de uşurare şi zîmbi.

— E ceva ce mi se potriveşte. Şi-acum te rog pregăteşte ceaiul şi grăbeşte-te. Vreau să fiu plecat la ora şase şi mai am de lucru la motocicletă.

Ea ezită, apucă ciorapii şi se apropie de el.

— Liam, e totul în ordine, nu-i aşa ?

— De ce n-ar fi ?

O sărută scurt, se întoarse şi ieşi, blestemîndu-şi propria-i prostie.

Şi totuşi în timp ce se îndrepta spre magazie, îşi dădea seama în sufletul său că lucrurile nu erau chiar atît de simple. Pentru prima oară era confruntat cu ceea ce-i făcea acestei fete. În mai puţin de o săptămînă lumea ei se va prăbuşi. Era inevitabil, şi el nu va putea face nimic decît s-o părăsească, pentru că n-avea de ales, lăsînd-o să poarte singură povara acestei greutăţi.

Brusc simţi că i se face silă de el însuşi şi trase furios un picior unei lăzi de ambalaj.

„Ticălosule, zise el. Eşti un ticălos şi un netrebnic, Liam".

*

Reuben Garvald deschise vizeta din poarta principală a garajului lui Fogarty şi privi afară. Ploaia cădea pe cimentul crăpat al curţii exterioare unde se găseau două pompe de benzină ruginite şi abandonate. Închise repede vizeta şi se dădu un pas înapoi.

Pe vremuri garajul fusese o şură şi era surprinzător de mare. Un şir de trepte din lemn ducea sus la un pod şi, în ciuda unei limuzine stricate dintr-un colţ, rămînea destul spaţiu pentru un camion Bedford de trei tone şi pentru furgoneta în care veniseră Garvald şi fratele său, de la Birmingham. Ben Garvald se plimba nerăbdător încoace şi-ncolo, lovindu-şi cînd şi cînd mîinile una de alta. Deşi avea pe el un palton gros şi la gît fular, îi era foarte frig.

— Doamne, ce loc nenorocit, zise el. Nu-i nici un semn de micuţul nostru irlandez ?

— E doar nouă fără un sfert, Ben, îi răspunse Reuben.

— Nu-mi pasă cît e ora, zise Garvald şi se întoarse spre un tînăr voinic, îmbrăcat într-o canadiană de piele,

care stătea rezemat de camion şi citea un ziar. Sammy, băiatule, mîine seară să aduci ceva de încălzit aici, altfel o încurci cu mine. Înţelegi ?

Sammy, cu perciunii lui negri, lungi şi o înfăţişare destul de ameninţătoare, părea cu totul netulburat.

— S-a făcut, domnule Garvald. O să am grijă.

— Ai face bine, iubitule, de nu te trimit înapoi la armată. Garvald îl bătu uşor cu palma pe obraz. Şi nu ţi-ar conveni, nu-i aşa ?

Scoase un pachet de Gold Flake, alese o ţigară, iar Sammy îi dădu foc cu un zîmbet imobil.

— Sînteţi cineva, domnule Garvald. Într-adevăr cineva.

Reuben strigă în pripă de la uşă :

— A intrat tocmai acum în curtea exterioară.

Garvald îl trase pe Sammy de braţ.

— Deschide uşa şi pofteşte-l pe individ înăuntru.

Devlin intră însoţit de o rafală de vînt şi ploaie. Era îmbrăcat cu trenciul, la picioare avea jambiere din muşama, pe cap o cască veche de aviator şi ochelari de protecţie cumpăraţi de la un magazin de vechituri din Fakenham. Era plin de noroi pe faţă şi după ce opri motorul motocicletei şi îşi ridică pe frunte ochelarii, avea două cercuri mari, albe în jurul ochilor.

— Urîtă noapte pentru o treabă ca asta, domnule Garvald, zise el în timp ce-şi fixa motocicleta pe suport.

— Aşa e mereu, fiule, zise Garvald vesel. Mă bucur că te văd. Îşi strînseră mîinile prieteneşte. Pe Reuben îl cunoşti şi el este Sammy Jackson, unul din băieţii mei. El ţi-a adus Bedford-ul.

Tîlcul celor spuse era că Jackson îi făcuse într-un fel un mare serviciu, la care Devlin îi răspunse cu deosebită amabilitate, folosind accentul irlandez ca de obicei.

— Desigur, apreciez aceasta. Foatre drăguţ din partea ta, zise el strîngîndu-i mîna lui Sammy.

Jackson îl cercetă dispreţuitor cu privirea, dar reuşi să zîmbească.

— Atunci totul e în ordine, zise Garvald. Eu mai am treburi în altă parte şi cred că dumneata nu vrei să mai zăboveşti pe-aici. Iată-ţi camionul. Ce zici ?

În mod sigur camionul văzuse zile mai bune. Acum vopseaua era decolorată şi crăpată, cauciucurile însă păreau destul de bune, iar prelata aproape nouă. Devlin se ridică deasupra oblonului din spate şi observă canistrele militare, compresorul şi bidonul de vopsea.

— Totul e acolo, întocmai cum ai cerut, zise Garvald şi-i oferi o ţigară. Dacă vrei, verifică benzina.

— Nu e nevoie. Am încredere în cuvîntul dumneavoastră.

Era sigur că Garvald nu ar fi încercat să facă vreo prostie cu benzina. În definitiv, el vroia ca Devlin să se reîntoarcă în seara următoare. După asta se duse în faţă şi ridică capota. Motorul părea destul de robust.

— Încearcă-l, îl invită Garvald.

Învîrti cheia în contact şi apăsă pe accelerator. Motorul izbucni într-un huruit destul de sănătos, aşa cum se aşteptase. Garvald era mult prea interesat să afle ce urmărea el ca să strice lucrurile în acest stadiu, oferindu-i marfă de mîna a doua.

Devlin sări jos şi se uită din nou la camion, observînd numărul de înmatriculare al armatei.

— E în ordine ? întrebă Garvald.

— Cred că da, zise Devlin, încuviinţînd uşor din cap. După cum se prezintă ai zice că a trecut prin situaţii grele, la Tobruk sau în altă parte.

— Foarte probabil, fiule, zise Garvald, lovind cu piciorul o roată. Dar lucrurile astea sînt făcute pentru aşa ceva.

— Aveţi foaia de parcurs pe care v-am cerut-o ?

— Bineînţeles, Garvald pocni din degete. Adu documentul acela, Reuben.

Reuben îl scoase din portofel şi zise ursuz :

— Cînd o să vedem culoarea banilor lui ?

— Nu vorbi aşa, Reuben. Domnul Murphy e un om de încredere.

— Nu, are dreptate, trebuie să facem un schimb cinstit. Devlin scoase un plic gros din buzunarul de la piept şi i-l dădu lui Reuben. Vei găsi în el şapte sute cincizeci de lire în bancnote de cinci, aşa cum am convenit.

Aruncă o privire scurtă la formularul primit de la Reuben, apoi îl băgă în buzunar.

— N-ai de gînd să completezi chestia asta ? îl întrebă Ben Garvald.

Devlin se bătu uşor cu palma pe nas şi încercă să ia un aer de pungaş.

— Ca să vedeţi unde merg ? Nu ţine, domnule Garvald.

Garvald rîse încîntat şi îşi puse un braţ pe umărul lui Devlin.

— Dacă m-ar putea ajuta careva să-mi urc motocicleta în camion, aș lua-o din loc, zise Devlin.

Garvald îi făcu semn din cap lui Jackson care lăsă jos oblonul din spate al Bedford-ului și găsi o scîndură veche. Împreună cu Devlin urcară motocicleta sus și o culcară pe o parte. Devlin închise oblonul la loc și se întoarse spre Garvald.

— Asta e, domnule Garvald ; pe mîine la aceeași oră.

— E o plăcere să fac afaceri cu tine, fiule, îi spuse Garvald, strîngîndu-i din nou mîna. Sammy, deschide ușa.

Devlin urcă la volan și porni motorul, apoi se aplecă în afară pe fereastră.

— Un lucru, domnule Garvald. Sper că n-o să am poliția militară după mine, nu ?

— Cum să-ți fac una ca asta, fiule ? zise Garvald zîmbind. Se poate ? Lovi cu palma oblonul lateral și continuă : Ne vedem mîine seară. Repetăm operațiunea. La aceeași oră, în același loc și-o să-ți mai aduc o sticlă de Bushmills.

Devlin ieși în întuneric, iar Sammy Jackson și Reuben închiseră ușile. Zîmbetul lui Garvald dispăru.

— Acum totul depinde de Freddy.

— Și dacă-l scapă ? întrebă Reuben.

— Rămîne pe mîine noapte, răspunse Garvald, bătîndu-l ușor cu palma pe obraz. Unde e jumătatea aceea de coniac pe care ai adus-o ?

— Să-l scape ? zise Jackson. Pe parvenitul ăsta ? Rîse batjocoritor. Nu e în stare să găsească drumul la closet dacă nu i-l arăți.

*

Așa cum se aștepta, după vreo milă de mers Devlin observă în urma lui luminile reduse ale unui vehicul care ieșise dintr-o parcare pe șosea cam la un minut după ce trecuse el pe-acolo.

Pe partea stîngă a șoselei se profila în întuneric o moară de vînt veche și dărăpănată cu un teren viran în fața ei. Stinse brusc luminile, suci volanul și intră pe terenul viran, apoi frînă. Vehiculul celălalt își continuă drumul în mare viteză. Devlin sări din camion, se duse la spatele Bedford-ului și scoase becurile de la luminile de poziție. Urcă din nou la volan, întoarse camionul și intră

în şosea, aprinzînd luminile numai cînd se îndrepta înapoi spre Norman Cross.

La vreun sfert de milă de garajul lui Fogarty intră într-o şosea laterală, B660, trecu prin Holme şi se opri după cincisprezece minute la intrarea în Doddington ca să pună la loc becurile din spate. Cînd se reîntoarse în cabină, scoase foaia de parcurs şi o completă la lumina unei lanterne. În partea de jos se vedea ştampila unei unităţi militare de lîngă Birmingham şi semnătura ofiţerului comandant, un maior Thrush. Garvald se gîndise la toate. Ei, nu chiar la toate. Devlin zîmbi şi completă destinaţia ca fiind staţia radar a RAF de la Sheringham, la zece mile dincolo de Hobs End pe şoseaua ce mergea de-a lungul coastei.

Trecu la volan şi îşi continuă drumul. Urmă Swaffham, apoi Fakenham. Studiase totul cu grijă pe hartă şi acum conducea cuminte, deoarece vizierele de camuflaj de la faruri nu-i dădeau destulă lumină ca să poată merge repede. Dar asta nu conta. Avea timp berechet. Aprinse o ţigară şi se întrebă cum s-o fi simţind Garvald.

*

Intră în curtea casei de la Hobs End imediat după miezul nopţii. Călătoria fusese lipsită de peripeţii şi, în ciuda faptului că folosise cu curaj şoselele principale cea mai mare parte a drumului, nu întîlnise decît cîteva vehicule pe tot parcursul. Merse pînă în faţa vechii magazii, chiar la marginea mlaştinii, sări afară în ploaia torenţială şi descuie lacătul. Deschise uşile şi băgă camionul înăuntru.

Cum magazia nu avea decît două ferestre rotunde, îi fu destul de uşor ca să le camufleze. Aprinse două petromaxuri şi le pompă pînă se făcu o lumină puternică, ieşi afară să verifice dacă se vedea ceva, apoi se întoarse şi îşi scoase haina.

Într-o jumătate de oră termină de descărcat camionul. Motocicletei şi compresorului le dădu drumul să alunece pe o scîndură pînă pe pămînt. Canistrele le aşeză într-un colţ şi le acoperi cu o prelată veche. După asta spălă camionul. Cînd socoti că-l curăţase pe cît se putea, aduse hîrtie de ziar şi bandă adezivă, pe care le avea pregătite dinainte şi începu să acopere geamurile. Făcu totul metodic şi cu multă grijă, iar cînd termină, se duse în

casă, mîncă din budinca adusă de Molly şi bău un pahar cu lapte.

Cînd alergă înapoi în magazie, ploaia cădea încă puternic, umplînd noaptea cu un şuierat mînios ce se pierdea peste apele mlaştinei. Avea condiţii perfecte pentru lucru. Umplu compresorul, puse pompa în funcţiune, apoi montă dispozitivul de pulverizare şi amestecă vopseaua. Începu cu oblonul din spate, fără nici o grabă, şi în cinci minute îl acoperi cu un strat strălucitor de vopsea verde-kaki.

„Dumnezeu să ne aibă în grijă, îşi zise încet. E bine că nu am mentalitate de infractor, pentru că aş putea trăi din asemenea lucruri".

După ce termină spatele, se apucă de panourile laterale.

*

Vineri după prînz, pe cînd vopsea în alb numerele camionului, auzi o maşină apropiindu-se. Îşi şterse mîinile şi ieşi repede din magazie, dar cînd dădu colţul casei văzu că nu era decît Joanna Grey. Încerca uşa de la intrare — o figură cochetă şi surprinzător de tînără în uniforma verde a WVS.

— Totdeauna arătaţi grozav în costumul acesta, zise el. Pariez că-l face pe Sir Henry să se caţere pe pereţi.

— Eşti bine dispus. zise ea zîmbind. Probabil ţi-a mers bine.

— Vreţi să vedeţi ?

Deschise uşa magaziei şi o conduse înăuntru. Bedford-ul arăta într-adevăr foarte bine cu vopseaua proaspătă verde-kaki.

— După informaţiile mele, vehiculele Forţelor speciale de obicei nu poartă semne distinctive. Aşa e ?

— E-adevărat, zise ea. Cele pe care le-am văzut circulînd la Meltham House nu aveau semne după care să-ţi dai seama ale cui sînt. Era de-a dreptul impresionată. E într-adevăr bine, Liam. Ai avut vreun necaz ?

— A pus pe cineva să mă urmărească, dar m-am descotorosit de el. Marea confruntare va fi la noapte.

— O să te poţi descurca ?

— Cu ăsta, da ! Luă de pe o ladă de ambalaj, de lîngă bidinele şi cutii de vopsea, o boccea, o desfăcu şi scoase un Mauser cu o ţeavă ciudat de umflată. Aţi mai văzut aşa ceva pînă acum ?

— Nu pot spune că da. Îl luă şi-l cîntări în mîna stîngă cu ochi de cunoscător, apoi ţinti cu el.

— Le folosesc doar unii din securitatea SS, zise el. Nu se găsesc prea multe. Din cîte arme cu surdină am văzut pînă acum, e singura cu adevărat eficientă.

— O să fii singur, zise ea cu un aer de îndoială.

— Am mai fost şi altădată singur. Înfăşură Mauser-ul la loc în cîrpă şi se duse cu Joanna pînă la uşă. Dacă totul se desfăşoară conform planului, o să mă întorc cu jeepul pe la miezul nopţii. O să vă dau un semn de viaţă mîine dimineaţă.

— Nu cred că voi putea aştepta atît de mult.

Pe faţă i se citea încordarea şi îngrijorarea. Îi întinse mîna spontan şi el i-o ţinu strîns o clipă.

— Nu vă faceţi griji. O să fie bine. Bunică-mea zicea că am un ochi sigur. Mă pricep la asemenea lucruri.

— Strengarule, zise ea şi se aplecă înainte sărutîndu-l pe obraz cu adevărată afecţiune. Mă-ntreb uneori cum de-ai reuşit să supravieţuieşti atît de mult timp.

— E uşor, zise el. Pentru că niciodată nu mi-a păsat prea tare dacă voi trăi sau nu.

— Aşa vorbeşti de parcă ai crede ceea ce spui.

— Pe mîine, zise el zîmbind uşor. O să trec dimineaţă pe la dumneavoastră. Veţi vedea.

O urmări pînă se îndepărtă, apoi lovi uşa magaziei cu piciorul ca s-o închidă după el şi îşi vîrî o ţigară în gură.

— Poţi ieşi acum, strigă el.

După cîteva momente apăru Molly dintre trestiile din fundul curţii. Fusese destul de departe ca să nu poată auzi ce vorbiseră aşa că nu-i zise nimic. Încuie uşa, apoi se duse spre ea. La un yard de ea se opri, cu mîinile vîrîte în buzunar şi zise cu blîndeţe :

— Molly, scumpetea mea. Te iubesc din toată inima, dar dacă îmi mai faci o asemenea figură, te snopesc în bătaie.

Ea îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui.

— E o promisiune ?

— Eşti complet nerușinată.

Îşi ridică privirea spre el, agăţată de gîtul lui.

— Pot să vin la tine diseară ?

— Nu poţi, răspunse el, pentru că n-o să fiu aici. Plec la Peterborough, continuă el minţind doar pe jumătate, pentru nişte afaceri personale şi n-o să mă întorc decît spre dimineaţă. Îi atinse vîrful nasului cu un deget. Asta rămîne între noi. Nu trebuie să ştie nimeni.

— Iar ciorapi de mătase ? Sau de data asta e whisky scoţian ?

— Se zice că yankeii plătesc cinci lire pentru o sticlă.

— De ce nu vrei să te potoleşti ? Faţa îi era tulburată. De ce nu vrei să-ţi vezi de treabă şi să duci o viaţă normală, ca toată lumea ?

— Ai vrea să mă bagi în mormînt aşa de timpuriu ? O întoarse cu faţa spre casă. Du-te şi pune ceainicul pe sobă şi dacă eşti fată bună o să te las să pregăteşti masa... sau aşa ceva.

Zîmbi peste umăr fără să zică nimic, arătînd deodată de-a dreptul fermecătoare, apoi o zbughi spre casă. Devlin puse din nou ţigara în gură, dar nu o mai aprinse. Departe la orizont se auzeau bubuind tunetele, vestind în continuare ploaie. *Încă o călătorie pe ploaie.* Oftă şi traversă curtea pe urmele ei.

*

În atelierul garajului lui Fogarty era mai frig decît fusese noaptea trecută, cu toate încercările lui Sammy Jackson de a face căldură, găurind o cutie de ulei cilindrică şi aprinzînd un foc de cocs înăuntru. Nu reuşea însă să scoată decît fum.

Ben Garvald, care stătea lîngă bidon, cu o jumătate de coniac într-o mînă şi cu un pahar de plastic în cealaltă, se îndepărtă în grabă.

— Ce naiba încerci să faci, să mă otrăveşti ?

Jackson, care şedea pe o ladă de ambalaj, de cealaltă parte a focului, ţinînd pe genunchi o armă de vînătoare cu două ţevi retezate pe care o curăţa, o puse jos şi se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, domnule Garvald. E cocsul... ăsta-i necazul. E al naibii de ud.

Reuben strigă deodată de la vizetă.

— Atenţie, cred că vine.

— Ascunde chestia aia, zise Garvald repede şi ţine minte să nu faci nici o mişcare pînă nu-ţi spun eu. Îşi

mai turnă coniac în paharul de plastic şi zîmbi. Vreau să mă distrez, Sammy, băiatule. Ai grijă.

Sammy puse puşca sub o pînză de sac lîngă el, pe lada de ambalaj şi îşi aprinse în grabă o ţigară. Aşteptară, în timp ce zgomotul unui motor devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropia, dar care trecu şi se pierdu în noapte.

— Ei drăcia dracului, zise Garvald supărat. N-a fost el. Cît e ceasul ?

Reuben se uită la ceas.

— Nouă fix. Ar trebui să pice din clipă-n clipă.

Dacă ar fi ştiut ei că de fapt Devlin era acolo, în ploaie, la fereastra din spate spartă şi înfundată prost cu scînduri. Cuprindea cu privirea destul de puţin printr-o crăpătură, dar suficient ca să-i vadă pe Garvald şi Jackson lîngă foc. Şi, bineînţeles, auzise tot ce se vorbise în ultimele cinci minute.

— Ei, Sammy, zise Garvald, ai putea face ceva util în timp ce aştepţi. Umple rezervorul jeepului cu două din canistrele alea, ca să fii gata să te întorci la Brum.

Devlin se retrase, strecurîndu-se cu prudenţă printre maşinile stricate din curte, ajunse în şoseaua principală şi o luă la fugă pînă la locul unde îşi lăsase motocicleta, cam un sfert de milă depărtare de garaj.

Îşi descheie nasturii de la trenci, scoase Mauserul şi îl verifică la lumina farului. Mulţumit, îl puse la loc, dar lăsă trenciul descheiat şi urcă în şa. Nu-i era cîtuşi de puţin teamă. E adevărat, era oarecum agitat, dar numai atît cît trebuia ca să fie stimulat. Apăsă pe demaror şi intră în şosea.

•

În atelier, Jackson tocmai terminase de umplut rezervorul jeepului cînd Reuben se întoarse agitat de la vizetă.

— E el. De data asta în mod sigur. A intrat în curtea exterioară.

— E în ordine, zise Garvald. Deschide uşile şi lasă-l să intre.

Era un vînt atît de puternic, că atunci cînd intră Devlin, se făcu un asemenea curent, încît cocsul trosni ca lemnul uscat. Devlin opri motorul şi propti motoci-

cleta pe suport. Faţa îi arăta mai rău decît în noaptea anterioară, fiind toată plină de noroi. Dar cînd îşi ridică ochelarii de protecţie zîmbea vesel.

— Noroc, domnule Garvald.

— Iată-ne din nou, răspunse Garvald şi-i întinse jumătatea de coniac. După cum arăţi nu ţi-ar strica o înghiţitură.

— N-aţi uitat de Bushmills-ul meu ?

— Bineînţeles că nu. Reuben, adu-i domnului Murphy sticlele alea două de whisky irlandez din furgonetă.

Devlin trase o duşcă din sticla de coniac în timp ce Reuben se duse la furgonetă şi se întoarse cu cele două sticle de Bushmills. Fratele său i le luă.

— Poftim, băiete, aşa cum am promis. Se duse la jeep şi puse sticlele pe locul de lîngă şofer. A mers totul bine noaptea trecută ?

— N-am avut nici o problemă, zise Devlin.

Se apropie de jeep. Ca şi Bedford-ul, caroseria trebuia neapărat vopsită, dar altfel era bun. Era acoperit cu o prelată în dungi, deschisă în părţi şi avea un dispozitiv pentru montarea unei mitraliere. Numărul, spre deosebire de restul vehiculului, fusese vopsit recent şi cînd Devlin se uită mai atent văzu urmele unui alt număr dedesubt.

— E o chestie, domnule Garvald, zise el. Lipseşte cumva vreunul de-ăsta de la o bază aeriană americană ?

— Ia ascultă, interveni Reuben furios.

Devlin i-o tăie scurt.

— Dacă stau să mă gîndesc, domnule Garvald, noaptea trecută, la un moment dat, am avut impresia că cineva încearcă să mă urmărească. Cred că din cauza nervilor. Nu s-a întîmplat însă nimic.

Se întoarse la jeep şi mai trase o înghiţitură din sticlă. Furia lui Garvald stăpînită cu foarte mare greutate izbucni.

— Ştii ce-ţi trebuie ?

— Ce anume ? întrebă Devlin liniştit. Ţinînd încă jumătatea de coniac în mîna stîngă se întoarse şi-şi apucă unul din reverele trenciului cu mîna dreaptă.

— O lecţie de bună purtare, iubitule, zise Garvald. Ai nevoie de cineva să te-nveţe să-ţi vezi lungul nasului şi am s-o fac eu. Clătină din cap. Ar fi trebuit să rămîi acasă în mocirlă. Începu să-şi descheie paltonul.

— Deci așa stau lucrurile ? zise Devlin. Ei bine, înainte de-a începe, aș vrea să-l întreb pe Sammy dacă pușca aceea de sub pînza de sac are cocoașele trase sau nu, pentru că altminteri e în mare încurcătură.

În clipa aceea, unică și ireversibilă, Ben Garvald își dădu seama, fără urmă de îndoială, că făcuse cea mai mare greșeală din viața lui.

— Ia-l, Sammy ! strigă el.

Jackson i-o luase înainte și înșfăcase deja pușca de sub pînza de sac... dar era prea tîrziu. În timp ce el trăgea furios cocoașele, mîna lui Devlin vîrîtă în trenci fu din nou afară. Mauser-ul tuși o dată și glonțul îl izbi pe Jackson în brațul stîng, răsucindu-l într-un cerc. A doua lovitură îi sfărîmă coloana vertebrală, proiecîndu-l cu capul în hîrbul de mașină din colț. În ghearele morții, degetul i se strînse convulsiv pe trăgacele armei, descărcînd ambele țevi în pămînt.

Frații Garvald se traseră încet înapoi, apropiindu-se cîte puțin de ușă. Reuben tremura de frică. Garvald aștepta atent un moment prielnic.

— Stați pe loc, zise Devlin.

În ciuda înălțimii sale, a căștii vechi, a ochelarilor și a hainei care mustea de apă, părea, așa cum stătea acolo, de cealaltă parte a focului, cu pistolul în mînă, o figură deosebit de amenințătoare.

— E-n regulă, zise Garvald. Am făcut o greșeală.

— Mai rău decît atîta, ți-ai călcat cuvîntul, zise Devlin. Acolo de unde sînt eu avem un remediu excelent pentru trădători.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Murphy...

Dar nu mai continuă ; se auzi în schimb o lovitură surdă cînd Devlin trase din nou și rotula piciorului drept al lui Garvald se făcu țăndări. Se izbi cu spatele de ușă, scoțînd un țipăt înăbușit și se prăbuși pe pămînt. Se rostogoli apoi, ținîndu-și genunchiul cu amîndouă mîinile, în timp ce sîngele îi șiroia printre degete.

Reuben se ghemui la pămînt cu capul în jos și cu mîinile ridicate într-o încercare inutilă de a se apăra. Trăi în poziția aceea cele mai îngrozitoare momente din viața lui și, cînd în cele din urmă avu curajul să-și ridice privirea, îl văzu pe Devlin potrivind o scîndură pe jeep, după care, sub privirile lui, urcă motocicleta în spatele mașinii.

Cînd termină, se duse şi deschise una din uşile garajului, apoi pocni din degete spre Reuben.

— Foaia de parcurs.

Reuben o scoase din portofel cu degetele tremurînde şi i-o înmînă. Devlin o verifică repede, apoi scoase un plic şi-l aruncă la picioarele lui Garvald.

— Şapte sute cincizeci de lire, ca să fie socoteala cinstită. V-am spus că sînt om de cuvînt. Ar trebui să încercaţi şi voi să fiţi aşa. Urcă în jeep, apăsă pe demaror şi dispăru în noapte.

— Uşa, îi zise Garvald fratelui său printre dinţii încleştaţi. Închide afurisita aia de uşă, altfel o să ne trezim cu vreun copoi pe capul nostru, ca să vadă ce-i cu lumina asta.

Reuben făcu ceea ce i se spuse, apoi se întoarse şi privi în jur. Aerul era plin de fum albastru întunecat şi miros greu de cordită.

— Cine a fost ticălosul ăsta, Ben ? întrebă Reuben tremurînd.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Garvald îşi scoase fularul de mătase alb de la gît. Foloseşte-l ca bandaj la afurisitul ăsta de genunchi.

Reuben se uită la rană îngrozit şi totodată uluit. Cartuşul de 7,63 mm intrase printr-o parte şi ieşise prin cealaltă, sfărîmînd rotula din care se vedeau aşchii ieşite prin carne şi sînge.

— Hristoase, e grav, Ben. Trebuie să mergi la spital.

— Pe naiba. Du-mă în orice spital de urgenţă din ţara asta cu o rană provocată de armă şi-o să cheme copoii cît ai bate din palme. Faţa îi era plină de transpiraţie. Dă-i drumul şi bandajează-l, pentru numele lui Dumnezeu.

Reuben începu să înfăşoare fularul în jurul genunchiului zdrobit, cu ochii aproape înlăcrimaţi.

— Ce facem cu Sammy, Ben ?

— Lasă-l acolo unde este. Acoperă-l deocamdată cu o prelată. Poţi trimite mîine cîţiva băieţi să-l facă să dispară. Cînd Reuben strînse fularul, înjură. Grăbeşte-te şi hai să ieşim de aici.

— Încotro, Ben ?

— O să mergem direct la Birmingham. Mă poţi duce la sanatoriul ăla particular din Aston. Pe care-l conduce doctorul ăla indian. Cum îl cheamă ?

— Te referi la Das ? Reuben clătină din cap dezaprobator. E amestecat în afaceri de avorturi, Ben. N-are ce să-ţi facă ţie.

— E doctor, nu ? zise Ben. Acum dă-mi o mînă, ca să mă ridic şi hai să plecăm de-aici.

•

Devlin ajunse la Hobs End la o jumătate de oră după miezul nopţii. Era o noapte îngrozitoare cu vînt puternic şi ploaie torenţială. După ce descuie uşile magaziei şi intră înăuntru, de-abia reuşi să le închidă din nou.

Aprinse petromaxurile şi dădu motocicleta jos din jeep. Îi era foarte frig şi se simţea obosit, dar nu întratîta ca să poată dormi. Aprinse o ţigară şi se plimbă încoace şi-ncolo într-o stare de agitaţie ciudată.

În şură era linişte. Nu se auzea decît ploaia bătînd darabana pe acoperiş şi şuieratul domol al lămpilor. Pe neaşteptate se deschise uşa şi Molly intră înăuntru odată cu o rafală de vînt. Purta trenciul cel vechi, cizmele de cauciuc, iar pe cap un batic. Era udă pînă la piele şi tremura de frig, dar părea că nu-i pasă. Se duse spre jeep încruntată şi nedumerită.

— Liam ? zise ea privindu-l fix fără să mai rostească vreun cuvînt.

— Ai promis, îi spuse el, că nu-ţi mai vîri nasul. E bine că ştiu cum te ţii de cuvînt.

— Te rog să mă ierţi, dar am fost foarte speriată, şi-apoi toate astea, zise ea, făcînd un gest spre maşini. Ce înseamnă asta ?

— Nu-i treaba ta, îi răspunse el brutal. În ceea ce mă priveşte, poţi să te cari de-aici imediat. Dacă vrei să mă reclami la poliţie... ei bine, fă cum crezi.

Molly îl privea fix, cu ochii larg deschişi, muşcîndu-şi buzele.

— Du-te ! zise el. Dacă asta doreşti. Pleacă şi lasă-mă.

I se aruncă în braţe, izbucnind în lacrimi.

— O, nu, Liam, nu mă alunga. N-o să-ţi mai pun nici o întrebare, promit, şi de azi înainte o să-mi văd de treburile mele, numai nu mă alunga.

Ajunsese pe treapta cea mai de jos a existenţei sale şi dispreţul, pe care-l simţea faţă de sine în timp ce o ţinea în braţe, era aproape fizic în intensitate. Dar planul îi re-

ușise. N-o să mai aibă din partea ei nici un necaz, de asta era sigur.

O sărută pe frunte și-i zise :

— Ești înghețată. Du-te în casă și fă focul. O să vin și eu peste cîteva minute.

Ea îl privi fix, pătrunzător, apoi se întoarse și ieși. Devlin oftă și se duse la jeep de unde luă una din sticlele de Bushmills. Îi scoase dopul și trase o înghițitură lungă.

„Noroc, Liam, fiule“ zise el cu o tristeţe nemărginită.

*

Ben Garvald stătea întins, cu ochii închiși, pe o masă capitonată, în sălița de operație a sanatoriului particular din Aston. Reuben era în picioare alături în timp ce Das, un indian înalt, scheletic, îmbrăcat într-un halat alb, imaculat, tăia cracul pantalonului cu foarfeci de chirurgie.

— E grav ? îl întrebă Reuben cu vocea tremurîndă.

— Da, foarte grav, răspunse Das calm. Are nevoie de un chirurg de mîna-ntîi, dacă vrea să nu rămînă olog. Mai e și problema septicemiei.

— Ascultă, ticălos nenorocit, zise Ben Garvald deschizîndu-și ochii. Pe plăcuţa aia elegantă de alamă, de lîngă ușă, scrie internist și chirurg, nu ?

— E adevărat, domnule Garvald, îi spuse Das calm. Am diplome de la Universitatea din Bombay, și de la cea din Londra, dar nu faptul acesta este important. În cazul de față este nevoie de asistența unui specialist.

Garvald se ridică într-un cot. Avea dureri mari și pe față îi șiroia transpirația.

— Ascultă la mine și ascultă bine. Acum trei luni a murit aici o fată. Legea ar numi asta o operație ilegală. Știu asta și încă multe altele. Destule ca să te bag la închisoare pe cel puțin șapte ani, așa că dacă nu vrei să aduc copoii aici, apucă-te de treabă.

Das părea cu totul netulburat.

— Foarte bine, domnule Garvald, pe propria dumneavoastră răspundere. Trebuie să vă dau un anestezic. Înțelegeți asta ?

— Dă-mi orice o fi, dar apucă-te de treabă.

Garvald își închise ochii. Das deschise un dulap, scoase o mască de tifon și o sticlă de cloroform.

— Va trebui să mă ajuți, se adresă el lui Reuben. Torni cloroform pe tampon cînd îți spun, picătură cu picătură. Te poți descurca ?

Reuben era prea copleşit ca să mai poată vorbi, aşa că încuviință doar din cap.

12

Cînd Devlin se duse, dimineața, la Joanna Grey, mai ploua încă. Îşi parcă motocicleta lîngă garaj şi merse la uşa din dos. Ea o deschise imediat şi-l trase înăuntru ; era încă în capot, cu fața obosită şi îngrijorată.

— Slavă Domnului, Liam. Îi luă capul în mîini şi i-l scutură. N-am putut dormi aproape deloc. Sînt sculată de la ora cinci şi de-atunci beau cînd whisky, cînd ceai. Un amestec de groază la ora asta matinală. Îl sărută cu afecțiune. Mă bucur că te văd, ştrengarule.

Cîinele dădea vesel din coadă, dornic să fie băgat în seamă. Joanna Grey era ocupată la sobă, Devlin stătea în fața căminului.

— Cum a mers ? întrebă ea.

— Bine.

Răspunse înadins evaziv gîndindu-se că ea ar putea să nu fie prea încîntată de modul în care rezolvase lucrurile.

Ea se întoarse surprinsă.

— N-au încercat nimic ?

— O, ba da, răspunse el. Dar i-am făcut să se răzgîndească.

— Ai tras cu pistolul ?

— N-a fost nevoie, zise el calm. A fost de-ajuns să-mi vadă Mauserul. Obştea criminală engleză nu e obişnuită cu arme. Briciul e genul lor.

Ea aduse tava cu ceaiul pe masă.

— Dumnezeule, englezii ăştia. Uneori mă cuprinde disperarea cu ei.

— O să beau pentru asta în ciuda orei. Unde este whisky-ul ?

Joanna se duse şi aduse sticla şi două pahare.

— La ora asta nu se face, dar o să beau şi eu. Acum ce facem ?

— Aşteptăm, zise el. Eu trebuie să pun la punct jeepul, atîta tot. Dumneata va trebui să storci de la Sir

Henry tot ce ştie, pînă în ultimul moment. În afară de asta nu ne rămîne decît să ne roadem unghiile în următoarele şase zile.

— Of, nu ştiu, zise ea. Dar tot putem să ne urăm noroc. Ridică paharul. Domnul să te aibă în paza sa, Liam, şi să ai viaţă lungă.

— Şi dumneata, draga mea.

Ea îşi ridică paharul şi bău. Deodată Devlin simţi ceva, ca un cuţit străpungîndu-i măruntaiele. În momentul acela ştiu, fără nici o urmă de îndoială, că toată treaba va merge cît se poate de rău.

•

Pentru weekend-ul acela Pamela Vereker avea o permisie de treizeci şi şase de ore după ce ieşea din serviciu la ora şapte dimineaţa şi fratele ei venise la Pangbourne cu maşina, ca s-o ia. Odată ajunsă la casa parohială îşi lepădă imediat uniforma şi îmbrăcă un pulover şi pantaloni de călărie.

În ciuda acestei eliberări simbolice, oricît de vremelnică, de realitatea îngrozitoare de fiecare zi la o bază de bombardiere grele, Pamela mai resimţea încă starea de iritare şi oboseală extremă. După masa de prînz făcu şase mile cu bicicleta pe şosea, de-a lungul coastei, pînă la ferma Meltham Vale. Arendaşul, un enoriaş de-al lui Vereker, avea un armăsar de trei ani care nu prea avea prilej să se mişte.

Cînd trecu pe dunele din spatele fermei, dădu frîu liber armăsarului care o luă la galop pe drumul şerpuit, printre grozamele încîlcite, urcînd spre coama împădurită. Ploaia îi biciuia faţa înviorînd-o şi pentru o clipă se simţi iarăşi într-un loc lipsit de primejdii, în lumea copilăriei care luase sfîrşit la ora cinci fără un sfert, în dimineaţa zilei de 1 septembrie 1939, cînd Grupul de Armate „Sud", condus de generalul Gerd von Rundstedt, invadase Polonia *.

Intră în pădure urmînd vechiul drum forestier şi armăsarul încetini mersul pe măsură ce se apropia de creasta dealului. De-a curmezişul drumului se găsea un pin doborît de vînt, nu mai înalt de trei picioare şi armăsarul sări peste el. Tocmai în momentul cînd atinse pă-

* Anglia şi Franţa au intrat în război la 3 septembrie 1939.

mîntul, apăru din pădure, în dreapta, o siluetă. Armăsarul făcu o mişcare laterală, Pamela Vereker se dezechilibră şi căzu într-o parte. O tufă de smîrdar îi amortiză căderea, dar pentru o clipă i se tăie respiraţia şi rămase întinsă, străduindu-se să-şi revină, conştientă că în preajma ei se auzeau voci.

— Eşti un tîmpit, Krukowski, zise cineva. Ce vroiai să faci, s-o omori ?

După vorbă păreau americani. Deschise ochii şi văzu în jurul ei un cerc de soldaţi în uniformă de luptă şi căşti de oţel, cu feţele mînjite cu cremă de camuflaj, toţi înarmaţi pînă-n dinţi. Lîngă ea, în genunchi, era un negru masiv cu o faţă aspră şi cu galoane de sergent-major pe braţ.

— Vă e bine, domnişoară ? întrebă el îngrijorat.

Ea se încruntă şi clătină din cap, dar îndată se simţi mai bine.

— Cine sînteţi ?

El îşi atinse casca într-un fel de salut.

— Mă numesc Garvey. Sînt sergent-major. Din unitatea specială de şoc numărul 21. Sîntem încartiruiţi pentru două săptămîni la Meltham House ca să facem instrucţie tactică.

În momentul acela apăru un jeep care frînă brusc şi derapă pe noroi. Pamela observă că şoferul era ofiţer, deşi nu era sigură ce grad avea, întrucît nu avusese de-a face cu forţele americane de cînd era în armată. Purta bonetă şi uniformă obişnuită ; în mod sigur nu era îmbrăcat pentru manevre.

— Ce naiba se-ntîmplă aici ? întrebă el.

— Doamna a căzut de pe cal, domnule maior, răspunse Garvey. Krukowski a sărit din tufişuri într-un moment nepotrivit.

„Maior", se gîndi ea, surprinsă căci era foarte tînăr. Se ridică în picioare.

— Sînt teafără, zău că n-am nimic. Se clătină pe picioare şi maiorul o apucă de braţ.

— Nu cred. Locuiţi departe, doamnă ?

— În Studley Constable. Fratele meu este preot acolo.

Maiorul o conduse spre jeep ţinînd-o ferm.

— Cred c-ar fi mai bine să veniţi cu mine. Avem un ofiţer medic la Meltham House. Aş vrea să se asigure că nu vi s-a întîmplat nimic rău.

Pe emblema de pe umăr scria *Rangers* şi Pamela îşi aminti că citise undeva că aceştia erau echivalentul unităţilor britanice de comando.

— Meltham House ?

— Vă rog să mă scuzaţi, ar trebui să mă prezint. Maior Harry Kane, detaşat la unitatea 21 din Forţa specială de şoc de sub comanda colonelului Robert E. Shafto. Sîntem aici pentru instrucţie tactică.

— A, da, zise ea. Mi-a spus fratele meu că Meltham e folosit în acest scop în ultima vreme. Îşi închise ochii. Vă rog să mă iertaţi, dar sînt cam slăbită.

— Liniştiţi-vă. O să ajungem imediat acolo.

Categoric, maiorul avea o voce plăcută şi faptul acesta, deşi părea absurd, o făcu să se simtă fără putere, aşa că rămase întinsă pe spate şi făcu întocmai cum i se spusese.

Cele cinci pogoane de grădină de la Meltham House erau înconjurate de un gard de piatră înalt de vreo opt picioare, caracteristic regiunii Norfolk. Pentru securitate suplimentară, fusese prevăzut deasupra cu o plasă de sîrmă ghimpată. Meltham era un conac mic şi modest datînd din prima jumătate a secolului XVII.

Ca şi pentru gard, la construirea casei se folosise foarte multă piatră, şi capetele frontonului, îndeosebi, vădeau influenţa olandeză caracteristică acelei perioade.

Harry Kane şi Pamela se plimbau pe alee în drum spre conac. Kane petrecuse o oră întreagă ca să-i arate moşia, făcîndu-i astfel o mare plăcere Pamelei.

— Cîţi militari sînt aici ?

— În prezent, cam nouăzeci. Majoritatea stau în corturi, bineînţeles, în tabăra care ţi-am arătat-o în partea cealaltă a crîngului.

— De ce nu vrei să mă duci acolo ? Aveţi instrucţie secretă sau cam aşa ceva ?

— Nu. Nici gînd. Chicoti. Eşti prea frumoasă, asta-i totul !

Pe scările terasei cobora în grabă un soldat tînăr.

— Domnul colonel s-a întors, sir, zise el, salutînd elegant. Sergentul-major Garvey este la dînsul acum.

— Foarte bine, Appleby.

Băiatul răspunse la salut, se întoarse şi se îndepărtă.

— Eu credeam că americanii iau lucrurile cu multă uşurinţă, zise Pamela.

— Nu-l cunoşti pe Shafto, zise Kane zîmbind. Cred că termenul de zbir a fost special născocit pentru el.

Pe cînd urcau scările, pe terasă ieşi un ofiţer. Se opri în faţa lor, lovindu-şi genunchiul cu cravaşa, plin de vitalitate animalică şi de neastîmpăr. Pamela nu avu nevoie să i se spună cine era. Kane salută.

— Domnule colonel Shafto, permiteţi-mi să v-o prezint pe domnişoara Vereker.

Pe vremea aceea Robert Shafto avea patruzeci şi patru de ani şi era un bărbat frumos, cu înfăţişare arogantă ; un tip elegant în costumul de călărie şi cizmele lustruite. Pe cap avea o bonetă lăsată pe ochiul stîng, iar deasupra buzunarului stîng cele două rînduri de panglici de decoraţii formau o pată de un colorit viu. Lucrul cel mai extraordinar, poate, era Coltul 45 cu mîner de sidef pe care îl purta într-un toc deschis, la şoldul stîng.

— Mi-a părut foarte rău cînd am auzit de accidentul dumneavoastră, domnişoară Vereker, zise grav, atingîndu-şi fruntea cu cravaşa, în semn de salut. Dacă există ceva ce-aş putea face ca să compensez stîngăcia oamenilor mei...

— Sînteţi foarte amabil, zise ea. Oricum, maiorul Kane s-a oferit să mă conducă la Studley Constable dacă vă puteţi lipsi de el. Fratele meu este preot acolo.

— E cel mai mic serviciu pe care vi-l putem face.

Pamela vroia să-l mai vadă pe Kane şi se părea că nu există decît o singură cale sigură, aşa că zise :

— Avem o mică petrecere la casa parohială, mîine seară. Nimic deosebit. Sandvişuri şi băutură, doar pentru cîţiva prieteni. Mă gîndeam că poate dumneavoastră şi maiorului Kane v-ar face plăcere să veniţi. Shafto ezită. Părea evident că intenţiona să se scuze aşa că ea continuă imediat. Va fi şi Sir Henry Willoughby, moşierul din partea locului. L-aţi cunoscut ?

Privirea lui Shafto se lumină.

— Nu, n-am avut această plăcere.

— Fratele domnişoarei Vereker a fost preotul Brigăzii 1 de paraşutişti, zise Kane. A fost paraşutat cu ei la Oudna, în Tunisia, anul trecut. Vă amintiţi, domnule colonel ?

— Bineînţeles că-mi amintesc, zise Shafto. A fost o treabă infernală. Cred că fratele dumneavoastră, tînără doamnă, e un om şi jumătate dacă a supravieţuit acelei situaţii.

— I s-a decernat Crucea Militară, zise ea. Sînt foarte mîndră de el.

— Așa și trebuie să fiți. Voi fi fericit să particip la mica dumneavoastră serată mîine seară și să am plăcerea de a-l cunoaște. Harry, aranjează tot ce trebuie. Salută din nou cu cravașa. Și-acum, vă rog să mă scuzați. Am treabă.

*

— Te-a impresionat ? o întrebă Kane pe cînd se întorceau în jeepul său pe șoseaua de-a lungul coastei.

— Nu sînt sigură, răspunse ea. Oricum, trebuie să recunoști că e o figură.

— E prea puțin spus, zise el. Shafto este ceea ce în profesiunea noastră e cunoscut sub numele de soldat viteaz. Tipul de om care își conducea oamenii peste tranșeele din Flandra înarmat cu un baston de paradă. Ca generalul acela francez * care la Balaklava a zis : „E magnific, dar acesta nu-i război".

— Cu alte cuvinte nu-și folosește capul ?

— Păi, din punct de vedere militar are un defect major. Nu acceptă ordine... de la nimeni. Viteazul Bobby Shafto, mîndria infanteriei. A reușit să scape din Bataan anul trecut, în aprilie, cînd japonezii au invadat Filipinele. Necazul e că a lăsat în urma lui un regiment de infanterie. Faptul acesta n-a fost prea bine văzut la Pentagon. Nimeni nu-l mai vroia, așa că l-au expediat la Londra, ca să lucreze la statul major al Operațiunilor de desant.

— Ceea ce nu i-a plăcut ?

— Firește. A folosit acest post drept trambulină pentru și mai multă glorie. A descoperit că britanicii aveau o mică unitate de comando care trecea Canalul Mînecii în timpul nopții, jucîndu-se de-a cercetașii, și atunci s-a gîndit că și armata americană ar trebui să aibă așa ceva. Din păcate vreun imbecil de la Comandamentul Operațiunilor de desant a considerat ideea bună.

— Dumneata nu ești de aceeași părere ? întrebă ea.

Kane evită răspunsul.

— În ultimele nouă luni oamenii din unitatea 21 au trecut Canalul de cel puțin patrusprezece ori.

— Dar asta-i de necrezut.

---

* Generalul Pierre Bosquet, referindu-se la șarja Brigăzii ușoare, exemplu de prostie crasă, dar și de curaj magnific, a zis : „C'est magnifique mais ce n'est pas la guerre". (Vezi nota pagina 62).

— Cu care prilej, continuă el, au distrus un far pustiu din Normandia şi au debarcat de cîteva ori pe insule franceze nelocuite.

— Se pare că nu ai o părere prea bună despre el.

— În schimb o are marele public american. Acum trei luni, la Londra, un reporter de război care ducea lipsă de fapte de senzaţie, a auzit cum Shafto capturase echipajul unui far plutitor în largul coastelor belgiene. Întîmplător toţi cei şase erau soldaţi germani, aşa că totul arăta destul de bine, îndeosebi fotografiile vasului de debarcare intrînd în Dover în zorile plumburii. Shafto şi băieţii lui aveau cureaua de la cască desfăcută, în plină activitate, iar prizonierii arătau speriaţi aşa cum se cuvine. Exact ca-n filmele de la MGM *. Clătină din cap. Să fi văzut cum au primit americanii ştirea. Rangerii lui Shafto. Revistele *Life, Colliers, Saturday Evening Post.* Îl găseai în toate. Era eroul popular. A fost decorat cu două DSC **, Steaua de Argint cu Frunze de Stejar. A primit toate decoraţiile în afară de Medalia de Onoare a Congresului, pe care o va avea pînă la urmă, chiar dacă va trebui să ne omoare pe toţi ca s-o obţină.

— De ce te-ai înrolat în această unitate, domnule maior Kane ? întrebă ea cu răceală.

— Înţepenisem într-un birou, zise el. Asta cred că spune tot. Cred că aş fi făcut totul ca să scap... şi am făcut.

— Deci dumneata n-ai participat la nici una din acţiunile de care ai pomenit ?

— Nu, doamnă.

— Atunci îţi propun ca în viitor să te gîndeşti de două ori înainte de a vorbi cu atîta uşurinţă despre faptele unui bărbat viteaz, şi mai ales de pe poziţia avantajoasă a celui dintr-un birou.

Kane trase maşina la marginea şoselei şi opri, apoi se întoarse spre ea, zîmbind vesel.

— Hai, că-mi place. Te superi dacă folosesc ce mi-ai spus în marele roman pe care noi, ziariştii, intenţionăm totdeauna să-l scriem ?

— Du-te naibii, Harry Kane. Ea ridică o mînă ca pentru a-l lovi ; el scoase un pachet de ţigări Camel şi-i oferi una.

---

* MGM — Metro Goldwin Meyer — Studiou american de filme.

** DSC — Distinguished Service Cross — Crucea pentru merite militare deosebite.

— Mai bine ia o țigară. Calmează nervii.

O luă, și, după ce Kane i-o aprinse, trase fumul adînc în piept, privind spre mare peste mlaștina sărată.

— Iartă-mă, cred că reacționez prea dur, dar războiul acesta a devenit foarte personal pentru mine.

— Din cauza fratelui tău ?

— Nu numai asta, meseria mea. Ieri după-amiază, cînd am fost de serviciu, am prins la radio un pilot de pe un avion de vînătoare. Fusese lovit serios într-o luptă aeriană necruțătoare deasupra Mării Nordului. Avionul, un Hurricane, luase foc, iar el era blocat în carlingă. A țipat tot timpul pînă a ajuns jos.

— Ziua a început prin a fi frumoasă și deodată nu mai este, zise Kane, punînd mîna pe volan. Într-un gest spontan, Pamela își puse mîna peste a lui.

— Îmi pare rău... sincer îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Deodată expresia i se schimbă într-una de perplexitate și îi ridică mîna.

— Ce-ai pățit la degete ? Aproape toate sînt strîmbe. Și unghiile... Dumnezeule, Harry, ce ți s-a întîmplat cu unghiile ?

— O, asta ? zise el. Mi le-a smuls cineva.

Îl privi îngrozită.

— Erau... erau nemți, Harry ? întrebă ea în șoaptă.

— Nu. Porni motorul. De fapt erau francezi, dar, bineînțeles, lucrau pentru nemți. Aceasta este cea mai dureroasă descoperire din viața mea, sau așa mi se pare mie, și anume că grădina lui Dumnezeu este foarte mare.

Zîmbi strîmb și porni.

•

În aceeași seară, în rezerva sanatoriului particular din Aston, starea sănătății lui Ben Garvald se agravă. La ora șase își pierdu cunoștința și fu găsit în această stare doar după o oră. Doctorul Das sosi după ora opt chemat urgent prin telefon de către soră. Cînd veni Reuben și văzu care era situația, trecuse de zece.

Se întorsese la garajul Fogarty, așa cum îi poruncise Ben, cu un furgon mortuar și un sicriu obținut de la serviciul de pompe funebre, încă una din afacerile în care erau băgați frații Garvald. Nefericitul de Jackson fusese

incinerat la un crematoriu particular, local, la care aveau o cotă-parte și pe care îl folosiseră nu o dată ca să se descotorosească de cadavre incomode.

Ben se zvîrcolea în pat, gemînd, cu fața scăldată de sudoare. În încăpere era un miros neplăcut, de carne stricată. Cînd Das desfăcu pansamentul și Reuben văzu genunchiul, se întoarse cu spatele, teama făcîndu-l să simtă un gust de fiere.

— Ben ? zise el.

Garvald deschise ochii. În primul moment păru că nu-și recunoaște fratele, dar apoi zîmbi.

— Ai rezolvat, Reuben, băiatule ? Te-ai descotorosit de el ?

— Cenușa s-a întors la cenușă, Ben.

Garvald își închise ochii și Reuben se întoarse spre Das.

— Cît de grav e ?

— Foarte grav. Există pericolul de cangrenă. Eu l-am avertizat.

— O, Dumnezeule, zise Reuben. Știam eu că trebuia să fi mers la spital.

Ben deschise ochii și privi neliniștit ; îl apucă pe fratele său de încheietura mîinii.

— Nici un spital, m-auzi ? Ce vrei să faci ? Să le oferi afurisiților de sticleți ceea ce caută de ani de zile ?

Căzu pe spate închizîndu-și iarăși ochii.

— Ar mai fi o șansă, zise Das. Există un medicament numit penicilină. Ai auzit de el ?

— Bineînțeles c-am auzit. Se zice că vindecă orice. Aduce o avere la bursa neagră.

— Da, în cazuri ca acesta are rezultate miraculoase. Poți face rost ? Acum... în seara asta.

— Dacă se găsește în Birmingham, îl ai într-o oră. Reuben se duse pînă la ușă și se întoarse. Dar dacă moare, te duci și tu cu el, fiule. Ți-o promit.

Ieși, închizînd ușa după el.

*

În același moment, la Landsvoort, avionul Dakota se ridică de pe pista de decolare și se îndreptă spre mare. Gericke nu pierdu timpul. Urcă imediat la o mie de pi-

cioare, viră spre dreapta şi coborî spre coastă. Toţi erau îmbrăcaţi în uniforme de paraşutişti britanici, armele şi echipamentul împachetate în saci suspendaţi, ca la britanici.

— Gata, strigă Steiner.

Se ridicară toţi şi îşi prinseră chingile paraşutelor de cablul de ancorare, fiecare verificîndu-l pe camaradul din faţa sa, Steiner avînd grijă de Harvey Preston, ultimul din şir. Englezul tremura. Steiner îşi dădu seama cînd îi strînse chingile.

— Cincisprezece secunde, zise el, aşa că nu aveţi mult timp... aţi înţeles ? Şi să fie clar pentru toţi. Dacă aveţi de gînd să vă rupeţi vreun picior, faceţi-o aici. Nu în Norfolk.

Rîseră toţi, iar el se duse în fruntea şirului unde Ritter Neumann îi verifică chingile. Cînd lumina roşie de deasupra capului său clipi, Steiner trase uşa şi mugetul vîntului năvăli dintr-o dată.

În carlingă, Gericke reduse viteza şi începu să coboare. Marea era în reflux, plaja lată, pustie şi udă se întindea palidă şi nesfîrşită în lumina lunii. Bohmler era lîngă el, atent la altimetru.

— Acum ! strigă Gericke, şi Bohmler semnaliză.

Lumina verde străluci deasupra capului lui Steiner care-l bătu uşor pe Ritter pe umăr. Tînărul Oberleutnant ieşi urmat imediat de întregul şir şi încheind cu Brandt. Preston rămase înăuntru, cu gura căscată, privind în întuneric.

— Dă-i drumul, strigă Steiner şi-l apucă de umăr.

Preston se trase îndărăt, ţinîndu-se de un lonjeron de oţel. Dădea din cap şi bîiguia.

— Nu pot ! reuşi să zică în cele din urmă. Nu pot s-o fac !

Steiner îl plezni peste faţă cu dosul palmei, îl înşfăcă de braţul drept şi-l azvîrli spre uşa deschisă. Ţinîndu-se cu ambele mîini de lonjeron, atîrna în faţa uşii. Steiner îi puse piciorul în spate şi-l împinse afară. După aceea se prinse şi el de cablul de ancorare şi îl urmă.

•

Cînd sari de la patru sute de picioare, n-ai timp să te sperii. Preston îşi dădu seama că se rostogoleşte, simţi smucitura bruscă şi auzi plesnitura paraşutei cînd prinse

aer, iar în clipa următoare se legăna sub umbrela de culoare kaki închis.

Era fantastic. Luna palidă la orizont, întinderea de nisip ud, linia albă a valurilor care se spărgeau de țărm. Vedea foarte clar vedeta torpiloare de lîngă digul de nisip, oameni urmărindu-i cu privirea și mai departe pe plajă un șir de parașute căzute pe care ceilalți le strîngeau. Aruncă o privire în sus și-l văzu pe Steiner deasupra lui în stînga, apoi i se păru că coboară foarte repede.

Sacul cu materiale, care atîrna de capătul unei sfori lungi de vreo șase metri, legată de talie, izbi nisipul cu o bufnitură puternică, avertizîndu-l să fie pregătit. Lovi pămîntul tare, prea tare, sau așa i se păru, se rostogoli și, ca prin minune, se trezi în picioare, cu parașuta umflîndu-se deasupra lui, ca o floare palidă în lumina lunii.

Se mișcă repede ca s-o strîngă, așa cum fusese învățat și deodată se opri sprijinit pe mîini și în genunchi, copleșit de o senzație de bucurie și de forță cum nu mai cunoscuse pînă atunci în viață.

„Am făcut-o ! strigă el tare. Le-am arătat eu ăstora care fac pe nebunii. Am făcut-o ! Am făcut-o ! Am făcut-o !“

*

Ben Garvald zăcea nemișcat în pat. Reuben era la căpătîiul patului și aștepta în timp ce doctorul Das asculta inima lui Ben cu stetoscopul.

— Cum e ? întrebă Reuben.

— Încă viu, doar atît.

Reuben se hotărî și procedă în consecință. Îl înșfăcă pe Das de umăr și îl împinse spre ușă.

— Cheamă imediat o salvare. Îl duc la spital.

— Dar asta înseamnă poliția, domnule Garvald, îi atrase Das atenția.

— Crezi că-mi pasă ? zise Reuben cu voce aspră. Vreau să trăiască, înțelegi ? E fratele meu. Și-acum mișcă-te.

Deschise ușa și îl împinse pe Das afară. Cînd se întoarse la pat, avea lacrimi în ochi.

— Îți promit un lucru, Ben, zise el cu întreruperi. O să i-o plătesc ticălosului ăla de irlandez, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care-l fac în viața mea.

13

La patruzeci și cinci de ani, Jack Rogan era polițist de aproape un sfert de veac — o vreme îndelungată ca să lucrezi tot în trei schimburi și să nu te bucuri de simpatia vecinilor. Dar, așa cum îi spunea deseori soției sale, asta era soarta polițistului, nu te puteai aștepta la altceva.

Era marți 2 noiembrie, ora nouă și jumătate, cînd intră în biroul său de la Scotland Yard. Pe drept, n-ar fi trebuit să fie acolo. I se cuveneau cîteva ore de somn după ce petrecuse o noapte îndelungată la Muswell Hill, interogînd membri ai unei asociații irlandeze, dar mai întîi trebuia să rezolve niște hîrtii.

Tocmai se așezase la masa de lucru cînd auzi o ciocănitură în ușă și ajutorul său, detectivul inspector Fergus Grant, intră în birou. Grant era fiul mai mic al unui colonel pensionar din Armata Indiei. Cu studii la Winchester și la școala de poliție de la Hendon. Unul dintre elementele noi, care se presupunea că vor revoluționa poliția. În ciuda acestui fapt, Rogan se înțelegea bine cu el.

Rogan ridică mîna într-un gest defensiv.

— Fergus, tot ce vreau să fac e să semnez cîteva scrisori, să beau o ceașcă de ceai și să merg acasă să mă culc. Noaptea trecută a fost un iad.

— Știu, sir, zise Grant, numai că, tocmai am primit un raport cam neobișnuit de la poliția din Birmingham și m-am gîndit că v-ar putea interesa.

— Te referi la mine în special sau la Secția Irlandeză ?

— Amîndouă.

— Foarte bine. Rogan își împinse scaunul în spate și începu să-și umple pipa dintr-o pungă de piele uzată. N-am chef de citit, așa că spune-mi despre ce e vorba.

— Ați auzit vreodată, sir, despre un tip pe nume Garvald ?

Rogan se gîndi o clipă.

— Te referi la Ben Garvald ? De ani de zile n-am auzit despre el decît lucruri rele. E cea mai mare secătură din Midlands *.

— A murit azi dimineață în zori. A făcut o cangrenă ca urmare a unei răni de glonț. A ajuns la spital prea tîrziu.

Rogan aprinse un chibrit.

* The Midlands — regiune din centrul Angliei.

— Știu oameni care ar zice că aceasta e cea mai bună veste primită în ultimii ani, dar ce are asta cu noi ?

— A fost împușcat în rotula piciorului drept, de către un irlandez.

Rogan îl privi fix.

— Asta e interesant. Pedeapsa celor din IRA pentru cineva care încearcă să te tragă pe sfoară. Înjură și azvîrli chibritul care arsese pînă îl fripsese la degete. Cum îl cheamă pe irlandezul ăsta ?

— Murphy, sir.

— Îmi închipuiam. Mai știi ceva ?

— Cred că da, îi spuse Grant. Garvald are un frate care e atît de supărat din cauza morții lui că-i dispus să cînte tot. Vrea să-l vadă mort pe amicul Murphy.

Rogan încuviință din cap.

— Să vedem dacă-l putem ajuta. Despre ce era vorba ?

Grant îi relată amănunțit și, pe cînd termină, Rogan era încruntat.

— Un camion militar, un jeep, vopsea verde-kaki ? Pentru ce i-or fi trebuind ?

— Poate au de gînd să încerce să atace o tabără militară, sir, să facă rost de arme.

Rogan se ridică și se duse la fereastră.

— Nu, nu pot accepta această presupunere fără dovezi categorice. În momentul de față nu sînt prea activi. Nu sînt în stare de o asemenea ispravă, știi bine. Se întoarse la masa de lucru. Am distrus IRA aici în Anglia și în Irlanda, iar de Valera * i-a închis pe cei mai mulți la Curragh. Clătină din cap. O asemenea acțiune în situația actuală n-ar avea nici un sens. Fratele lui Garvald ce crede ?

— După părerea lui, Murphy pune la cale un atac asupra unui depozit NAAFI sau ceva asemănător. Știți cum se face ? Intră în depozit îmbrăcați ca soldați, într-un camion militar.

— Și ies cu scotch și țigări în valoare de cincizeci de mii de lire. S-a mai întîmplat, zise Rogan.

— Deci Murphy nu-i decît un hoț pus pe furat ? Dumneavoastră ce credeți ?

---

* Eamon de Valera, prim-ministru al statului independent Eire (Irlanda), iar apoi al Republicii Irlanda, din perioada 1937, pînă în 1959 (cu mici întreruperi), cînd a devenit președinte al Republicii Irlanda.

— Aş accepta această alternativă dacă n-ar fi glonţul în genunchi. Asta este tipic IRA. Nu, Fergus, îmi spune mie ceva că nu e vorba de asta. Cred că s-ar putea să dăm de ceva.

— Foarte bine, sir, care-i mişcarea următoare ?

Reflectînd la cele spuse, Rogan se duse la fereastră. Afară era o vreme de toamnă, caracteristică, cu ceaţa venind peste acoperişuri dinspre Tamisa şi cu ploaia picurînd de pe sicomori. Se întoarse.

— Un lucru ştiu. N-am chef să ne încurce treburile cei de la Birmingham. Te ocupi personal de acest caz. Ceri o maşină şi pleci chiar azi. Ia cu tine dosarele, fotografiile, totul, despre fiecare membru cunoscut din IRA. Poate Garvald îl recunoaşte.

— Şi dacă nu, sir ?

— Atunci începem cercetările de aici. Pe toate canalele obişnuite. Cei de la Serviciul Special din Dublin ne vor ajuta cu tot ce pot. De cînd a fost împuşcat sergentul detectiv O'Brien anul trecut, îi urăsc pe cei din IRA cum nu i-au urît niciodată. Totdeauna te afectează mai mult cînd pierzi pe unul dintre-ai tăi.

•

Era ora opt seara cînd generalul Karl Steiner termină de mîncat ce i se servise în camera lui de la etajul doi din Prinz Albrechtstrasse. O pulpă de pui, cartofi prăjiţi în ulei, întocmai cum îi plăceau, o salată cu roşii şi castraveţi şi o jumătate de Riesling scos de la gheaţă. De-a dreptul nemaipomenit. Urmate de cafea veritabilă.

Lucrurile se schimbaseră într-adevăr din noaptea aceea îngrozitoare, cînd se prăbuşise după tratamentul cu curent electric. Dimineaţa următoare se trezise culcat într-un pat curat şi confortabil. Nici urmă de ticălosul de Rossman şi de zbirii lui de la Gestapo. Doar un Obersturmbannführer pe nume Zeidler, un tip cît se poate de cumsecade, chiar dacă era SS-ist. Un gentleman.

Îşi ceruse o mie de scuze. Fusese o eroare îngrozitoare. Primiseră informaţii false de la răuvoitori. Reichsführer-ul însuşi ordonase să se facă o anchetă cît se poate de riguroasă. Cei vinovaţi vor fi neîndoios arestaţi şi pedepsiţi. Pînă atunci, regreta faptul că Herr General trebuia să mai fie reţinut, dar nu era vorba decît de cîteva zile. Era sigur că generalul înţelege situaţia.

Şi într-adevăr, Steiner înţelegea perfect. Nu dispuseseră împotriva lui decît de insinuări, nimic concret. Şi el nu scosese o vorbă în ciuda celor ce-i făcuse Rossman, aşa că toată chestiunea o să apară ca o greşeală colosală şi cineva va fi tras la răspundere. Acum aveau grijă de el ca să se asigure că va arăta bine cînd îl vor elibera. Deja, vînătăile aproape dispăruseră. Cu excepţia cearcănelor din jurul ochilor, arăta bine. Îi dăduseră chiar şi o uniformă nouă.

Cafeaua era într-adevăr excelentă. Începuse să toarne încă o cană cînd auzi cheia zornăind în broască şi uşa se deschise în spatele lui. Se făcu o linişte sinistră. Simţea cum i se face părul măciucă.

Se întoarse încet şi-l văzu pe Karl Rossman stînd în cadrul uşii. Purta pălăria cea moale, cu borurile late, haina de piele pe umeri şi în colţul gurii îi atîrna o ţigară. De o parte şi de alta a lui stătea cîte un gestapovist în uniformă militară.

— Ei, noroc, Herr General, zise Rossman. Credeai că te-am uitat ?

Parcă se rupse ceva în Steiner. Totul deveni înspăimîntător de limpede.

— Ticălosule ! zise el şi azvîrli ceaşca de cafea în capul lui Rossman.

— Foarte urît, zise Rossman. N-ar fi trebuit să faci una ca asta.

Unul dintre gestapovişti intră repede înăuntru şi îl lovi cu vîrful bastonului în vintre pe Steiner care căzu în genunchi scoţînd un ţipăt de durere. Încă o lovitură în tîmplă îl puse jos cu totul.

— În beci, zise Rossman simplu şi ieşi afară.

Cei doi îl urmară apucîndu-l pe general fiecare de cîte o gleznă şi tîrîndu-l după ei, cu faţa în jos, ţinînd pasul cu precizie militară, fără să se poticnească nici măcar cînd ajunseră la scări.

*

Max Radl bătu la uşa biroului Reichsführer-ului şi intră. Himmler stătea în faţa căminului şi bea cafea. Puse ceaşca jos şi se duse la masa de lucru.

— Credeam că eşti pe drum, acum.

— Plec cu avionul de noapte la Paris, îi spuse Radl. După cum Herr Reichsführer știe, amiralul Canaris a plecat în Italia doar azi dimineață.

— Ghihion, zise Himmler. Oricum, îți rămîne încă destul timp. Își scoase ochelarii și îi șterse meticulos ca de obicei. Am citit raportul primit de Rossman în dimineața aceasta. Ce-i cu ranger-ii americani care au apărut în zonă ? Arată-mi.

Desfășură harta topografică pe care o avea în față și Radl puse un deget pe Meltham House.

— După cum vedeți, Herr Reichsführer, Meltham House este pe coastă, la opt mile la nord de Studley Constable, și la vreo douăsprezece-treisprezece de Hobs End. În ultimul său mesaj radio, doamna Grey nu prevede nici o dificultate din partea aceea.

Himmler încuviință din cap.

— Se pare că irlandezul dumitale nu mănîncă pîinea pe degeaba. Restul depinde de Steiner.

— Nu cred că ne va dezamăgi.

— Da, uitam,zise Himmler sec. În definitiv, el are un interes personal în afacerea aceasta.

— Îmi îngăduiți, zise Radl, să vă întreb de starea sănătății generalului-maior Steiner ?

— Ultima oară l-am văzut ieri seară, răspunse Himmler spunînd adevărul, deși trebuie să mărturisesc că el nu m-a văzut pe mine. În momentul acela se lupta cu o friptură de mușchi de vacă cu garnitură de cartofi prăjiți și legume. Oftă. Păcat că oamenii care consumă carne nu-și dau seama de efectul unui asemenea regim asupra organismului. Dumneata mănînci carne, Herr Oberst ?

— Mă tem că da.

— Și fumezi zilnic șaizeci sau șaptezeci din țigările alea rusești dezgustătoare și bei. Cît coniac consumi acum ? Clătină din cap în timp ce-și punea hîrtiile într-o stivă ordonată. A, da, în cazul dumitale bănuiesc că nu mai contează.

„O fi existînd ceva ce porcul ăsta să nu știe ?“ se gîndi Radl.

— Nu, Herr Reichsführer.

— La ce oră pleacă ei vineri ?

— Chiar înainte de miezul nopții. O oră de zbor dacă vremea este favorabilă.

Himmler își ridică imediat privirea rece.

— Colonele Radl, un lucru vreau să fie foarte clar. Steiner şi oamenii lui pleacă aşa cum s-a stabilit, oricum ar fi vremea. Asta nu-i ceva ce poate fi amînat de pe-o noapte pe alta. E o ocazie unică în viaţă. Vei putea lua legătura cu acest sediu la orice oră. Începînd de vineri dimineaţă mă vei ţine la curent din oră în oră şi vom continua în felul acesta pînă cînd operaţiunea se va încheia cu succes.

— Am înţeles, Herr Reichsführer.

Radl se întoarse spre uşă.

— Încă ceva, zise Himmler. Eu nu l-am informat pe Führer de cum a evoluat această chestiune, din mai multe motive. Vremurile sînt grele, Radl, destinul Germaniei se sprijină pe umerii săi. Aş vrea ca aceasta să fie cum să spun, o surpriză pentru el.

O clipă Radl crezu că nu-i în toate minţile, dar apoi îşi dădu seama că Himmler vorbea serios.

— Este extrem de important să nu-l dezamăgim, continuă Himmler. Acum toţi sîntem în mîinile lui Steiner. Fă-l să înţeleagă acest lucru.

— Îl voi face, Herr Reichsführer. Radl îşi înăbuşi o dorinţă nesăbuită de a rîde.

Himmler îşi ridică mîna dreaptă într-un salut nazist destul de neglijent.

— Heil Hitler !

Radl îi răspunse cu un salut milităresc regulamentar, se îndreptă spre uşă şi ieşi cît putu de repede, socotind, aşa cum îi va declara mai tîrziu soţiei, că aceea fusese cea mai curajoasă faptă din viaţa lui.

Cînd intră în biroul său de la Tirpitz Ufer, Hofer îi împacheta cîteva lucruri într-o valiză. Radl scoase sticla de Courvoisier şi îşi turnă o porţie mare.

— Herr Oberst se simte bine ? întrebă Hofer îngrijorat.

— Ştii ce vorbă i-a scăpat stimabilului nostru Reichsführer, Karl ? Că nu i-a spus Führer-ului cît de departe am ajuns cu acţiunea asta. Vrea să-i facă o surpriză. Nu e drăguţă treaba ?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Herr Oberst,

Radl îşi ridică paharul.

— Pentru camarazii noştri, Karl, cei trei sute zece din regiment căzuţi în Campania de iarnă, nu sînt sigur

pentru ce. Dacă o să afli, spune-mi și mie. Hofer se holbă la el, dar Radl zîmbi. E în ordine, Karl, o să fiu cuminte. Ai verificat la ce oră pleacă avionul spre Paris ?

— La zece și jumătate, de la Tempelhof. Am comandat o mașină pentru ora nouă și un sfert. Aveți destul timp.

— Și de-acolo mai departe, spre Amsterdam ?

— Mîine dimineață. Probabil în jurul orei unsprezece, dar nu erau foarte siguri.

— Asta nu-mi lasă prea mult timp. Tot ce-mi trebuie e niscai vreme urîtă și n-o să ajung la Landsvoort pînă joi. Care e buletinul meteorologic ?

— Nu e bun. Vine un front de aer rece dinspre Rusia.

— Așa-i mereu, îi spuse Radl posomorît. Deschise sertarul mesei de lucru și scoase un plic sigilat. Aceasta este pentru soția mea. Ai grijă să-l primească. Îmi pare rău că nu poți veni cu mine, dar tu trebuie să stai pe baricade aici, înțelegi ?

Hofer privi scrisoarea cu ochi temători.

— Desigur, Herr Oberst nu crede că...

— Dragul și bunul meu Karl, îi spuse Radl, nu cred nimic. Pur și simplu mă pregătesc pentru orice eventualitate neplăcută. Dacă această acțiune dă greș, atunci mi se pare că cei amestecați în ea s-ar putea să nu fie considerați — cum să zic ? persona grata la curte. Într-o asemenea eventualitate să negi c-ai fi avut cunoștință despre această afacere. Tot ceea ce am făcut, am făcut singur.

— Herr Oberst, vă rog zise Hofer grav. Avea lacrimi în ochi.

Radl scoase încă un pahar, îl umplu și i-l dădu.

— Să toastăm. Pentru ce să bem ?

— Dumnezeu știe, Herr Oberst.

— Atunci îți spun eu. Pentru viață, Karl, pentru iubire și prietenie și speranță. Zîmbi forțat. Știi, tocmai mi-a trecut prin minte că Reichsführer-ul probabil nu știe nici una din aceste noțiuni. Ei bine...

Își dădu capul pe spate și goli paharul dintr-o singură înghițitură.

*

Ca majoritatea ofițerilor superiori din Scotland Yard, Jack Rogan avea un pat de campanie în birou, pe care-l folosea cînd nu putea merge acasă din cauza raidurilor aeriene. Miercuri înainte de amiază, cînd se întoarse de

la ședința săptămînală de coordonare cu șefii de secție, condusă de comisarul adjunct al Secției Speciale, îl găsi pe Grant adormit pe pat.

Rogan își scoase capul pe ușă și spuse polițistului de serviciu să facă niște ceai, apoi îl înghionti prietenește pe Grant și se duse la fereastră unde își umplu pipa. Ceața era mai deasă ca oricînd. O ceață cum nu se vede decît la Londra, așa cum, pe bună dreptate spusese cîndva Dickens.

Grant se sculă și își aranjă cravata. Costumul îi era șifonat și barba îi era nerasă.

— Am avut o călătorie de iad la întoarcere. Ceața a fost îngrozitoare.

— Ai dat de vreun fir ?

Grant își deschise servieta și scoase un dosar din care extrase o fișă pe masa de lucru a lui Rogan. De fișă era prinsă o fotografie a lui Liam Devlin. Destul de ciudat, dar arăta mai bătrîn. Sub fotografie se găseau mai multe nume scrise de mașină.

— Acesta este Murphy, sir.

Rogan fluieră încet.

— El ? Ești sigur ?

— Reuben Garvald este.

— Dar n-are nici un sens, zise Rogan. Cînd am auzit ultima oară de el, avea necazuri în Spania pentru că luptase în tabăra opusă. Executa o sentință pe viață într-o colonie de muncă.

— Sigur nu e acolo, sir.

Rogan sări în picioare și se duse la fereastră. Rămase acolo o clipă, cu mîinile în buzunare.

— Știi, el este unul din puținii actori principali din mișcare cu care nu ne-am întîlnit niciodată. A fost întotdeauna un om misterios. Nu vezi cîte nume false are ?

— După cum reiese din dosar, a învățat la Trinity College, ceva neobișnuit pentru un catolic, zise Grant, și a obținut o diplomă frumoasă în literatura engleză. E de-a dreptul o ironie, dacă ne gîndim că acum e în IRA.

— Așa-i afurisitul de irlandez. Rogan se întoarse, scărpinîndu-se cu un deget la ceafă. Un amestec de argilă și apă, de cînd s-a născut. Întortocheat. Vreau să spun că unchiul lui e preot, el are o diplomă universitară și ce-a ajuns ? Călăul cu sîngele cel mai rece pe care l-a avut mișcarea după Collins, cel cu Escadronul morții.

— Perfect, sir, zise Grant. Cum procedăm ?

— Mai întîi de toate ia legătura cu Secţia Specială din Dublin. Vezi ce au ei.

— Şi după aceea ?

— Dacă e aici legal, trebuie să fie înregistrat la poliţia locală, oriunde s-ar afla. Trebuie să existe un formular de înregistrare pentru străini, plus o fotografie.

— Care sînt apoi trimise la sediul central de care depinde poliţia locală respectivă.

— Întocmai. Rogan izbi masa cu piciorul. De doi ani de zile susţin că ar trebui să-i avem într-un dosar centralizat, dar, cu aproape trei sferturi de milion de irlandezi care lucrează aici, nimeni nu vrea să mă asculte.

— Asta înseamnă că trebuie să trimitem copii ale acestei fotografii la toate secţiile de poliţie din oraşe şi comitate, cerîndu-le să verifice toate înregistrările din dosare. Grant ridică fişa. O să dureze.

— Ce altceva putem face ? Să o publicăm în ziar şi să scriem : *L-a văzut cineva pe acest bărbat ?* Eu vreau să ştiu ce pune la cale. Fergus, vreau să-l prind asupra faptului, nu să-l sperii ca să renunţe.

— Bineînţeles, sir.

— Fă ce trebuie. Prioritate absolută. Trece-l în dosarul roşu al Securităţii Naţionale. Asta o să-i determine pe băieţi să se apuce de treabă.

Grant ieşi, Rogan luă dosarul lui Devlin, se lăsă pe spate în scaun şi începu să citească.

*

La Paris, toate avioanele erau la sol şi ceaţa era aşa de deasă că atunci cînd Radl ieşi din sala de plecare a aeroportului Orly nu vedea la un pas înaintea lui. Se întoarse înăuntru şi se duse la ofiţerul de serviciu.

— Ce credeţi ? îl întrebă.

— Îmi pare rău, Herr Oberst, dar după ultimul buletin meteorologic nu va fi nici un zbor pînă dimineaţă. Ca să fiu cinstit, s-ar putea să se amîne chiar pe mai tîrziu. Se crede că ceaţa asta ar putea dura cîteva zile. Zîmbi binevoitor. Oricum, îi ţine pe Tommy acasă.

Radl se hotărî şi se întinse după valiză.

— Este absolut necesar să fiu în Rotterdam cel tîrziu mîine după-amiază. Unde e garajul ?

Zece minute mai tîrziu ţinea ordinul Führer-ului sub nasul unui căpitan de vîrstă mijlocie, din transporturi, iar după încă douăzeci de minute ieşea pe poarta principală a aeroportului Orly într-o limuzină Citroën mare, neagră.

*

În acelaşi moment în salonaşul Joannei Grey, la Studley Constable, Sir Henry Willoughby juca pinacle cu părintele Vereker şi Joanna Grey. Sir Henry băuse mai mult decît trebuia şi era foarte bine dispus.

— Ia să văd. Am avut regele şi regina — patruzeci de puncte şi acum am o suită de atu.

— Asta cît face ? întrebă Vereker.

— Două sute cincizeci, răspunse Joanna Grey. Două sute nouăzeci cu regele şi regina.

— Un moment, zise Vereker. Are un zece deasupra reginei.

— Dar ţi-am explicat asta mai înainte, îi spuse Joanna. În pinacle zecele vine înaintea reginei.

Philip Vereker clătină din cap nemulţumit.

— N-are nici un rost. N-o să înţeleg niciodată afurisitul ăsta de joc.

Sir Henry rîse încîntat.

— Acesta e un joc de domni, băiete. Este aristocratul jocurilor de cărţi. Sări în picioare, răsturnîndu-şi scaunul, dar îl ridică la loc. Te superi dacă mă servesc Joanna ?

— Bineînţeles că nu, dragul meu, zise ea veselă.

— Păreţi mulţumit de dumneavoastră în seara aceasta, remarcă Vereker.

Sir Henry care îşi încălzea spatele la focul din şemineu zîmbi.

— Sînt, Philip, sînt şi am motive întemeiate să fiu. Totul se revărsă din el într-o pornire spontană. Nu văd de ce nu ţi-aş spune. O să afli destul de curînd.

„*Dumnezeule, nebun mai este*". Tulburarea Joannei Grey era reală cînd zise grabnic :

— Henry, crezi că ar trebui ?

— De ce nu ? zise el. Dacă nu mă pot încrede în tine şi în Philip, atunci în cine mă pot încrede. Se întoarse spre Vereker. Adevărul e că primul-ministru vine sîmbătă să petreacă weekend-ul aici.

— Dumnezeule, Doamne. Firește, am auzit că va vorbi la King's Lynn. Vereker era uluit. Ca să fiu cinstit, sir, nu mi-am dat seama că-l cunoaşteţi pe domnul Churchill.

— Nu-l cunosc, zise Sir Henry. I s-a năzărit să petreacă un weekend liniştit şi să facă puţină pictură înainte de-a se întoarce la oraş. Fără îndoială a auzit de grădinile de la Studley ; de fapt, cine nu a auzit ? Au fost amenajate în anul Armadei *. Cînd cei din Downing Street au luat legătura cu mine ca să mă întrebe dacă poate sta, am fost încîntat.

— Bineînţeles, zise Vereker.

— Ce v-am spus trebuie să păstraţi pentru voi, zise Sir Henry. Sătenii nu vor afla decît după ce va pleca. Au insistat mult asupra acestei chestiuni. E vorba de securitate, ştiţi. Niciodată nu poţi fi destul de prudent.

Acum era tare beat şi articula neclar cuvintele.

— Presupun că o să fie păzit strașnic, zise Vereker.

— Deloc, zise Sir Henry. Vrea cît mai puţină zarvă. O să aibă doar vreo trei sau patru oameni cu el. Eu am aranjat să aduc un pluton din Garda locală ca să păzească Studley Grange cît timp va sta aici. Nici măcar nu ştiu despre ce e vorba. Cred că e vorba de un exerciţiu.

— Serios ? zise Joanna.

— Da. Sîmbătă urmează să merg la King's Lynn ca să-l întîmpin. Ne vom întoarce cu maşina. Rîgîi şi puse jos paharul. Vreţi să mă scuzaţi ? Nu mă simt prea bine.

— Bineînţeles, zise Joanna Grey.

Se duse la uşă, se întoarse şi îşi puse un deget la gură.

— Să nu scoateţi o vorbă.

— Asta da, surpriză, zise Vereker după ce Sir Henry ieşi.

— E foarte slobod la gură, zise Joanna. Nu trebuia să scoată o vorbă şi totuşi mi-a spus şi mie exact în împrejurări asemănătoare, după ce băuse prea mult. Firește, m-am simţit obligată să păstrez tăcerea.

— Desigur, zise el. Aveţi perfectă dreptate. Se ridică şi îşi căută bastonul. Mai bine să-l duc eu acasă cu maşina. Nu e în stare să conducă.

— Nici vorbă. Îl luă de braţ şi-l conduse la uşă. Asta ar însemna să te duci pe jos pînă la casa parohială ca să-ţi iei maşina. Nu e nevoie. O să-l duc eu.

Îl ajută să-şi pună paltonul.

— Sigur ?

* 1588, anul cînd flota engleză a învins Invincibila Armada a Spaniei.

— Bineînțeles. Îl sărută pe obraz. Aștept cu nerăbdare s-o văd pe Pamela sîmbătă.

Se îndepărtă șchiopătînd în întuneric. Ea rămase la ușă, ascultînd cum se pierdea în noapte zgomotul pașilor. Era o liniște desăvîrșită, aidoma celei din veldt-ul sud-african pe cînd era copilă. Ciudat, dar nu se mai gîndise la asta de ani de zile.

Reveni înăuntru și închise ușa. Sir Henry apăru din toaleta de la parter și se îndreptă cu pași nesiguri spre fotoliul de lîngă șemineu.

— Trebuie să plec, draga mea.

— Ei așa, zise ea. Totdeauna mai e timp pentru încă un pahar. Turnă cam două degete de scotch în paharul lui și se așeză pe un braț al fotoliului, mîngîindu-i ușor gîtul. Știi, Henry, aș vrea să-l cunosc pe primul-ministru. Cred că e lucrul pe care-l doresc cel mai mult în viață.

— Ai vrea, draga mea ? Se uită la ea prostește.

Ea zîmbi și își plimbă ușor buzele pe fruntea lui.

— Aproape cel mai mult.

•

În beciul din Prinz Albrechtstrasse era liniște deplină cînd Himmler coborî scările. Rossman aștepta jos. Avea mînecile sumese pînă la coate și era foarte palid.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Himmler.

— Mă tem că-i mort, Herr Reichsführer.

Himmler era nemulțumit și lăsă să se vadă acest lucru.

— Mi se pare o greșeală inadmisibilă din partea ta, Rossman. Ți-am spus să ai grijă.

— Cu tot respectul cuvenit, Herr Reichsführer, inima a fost cea care a cedat. Doctorul Prager va confirma aceasta. Am trimis imediat după el. Mai e încă aici.

Deschise ușa cea mai apropiată. Ajutoarele lui Rossman din Gestapo stăteau într-o parte, purtînd încă mănuși de cauciuc și șorțuri. Un bărbat scund, energic după înfățișare, într-un costum de tweed, stătea aplecat deasupra trupului de pe patul de fier din colț, auscultînd cu stetoscopul la pieptul gol.

Se întoarse cînd Himmler intră și salută cu salutul partidului.

— Herr Reichsführer.

Himmler rămase o clipă uitîndu-se la Steiner. Gene-

ralul era despuiat pînă la mijloc şi cu picioarele goale. Ochii îi avea întredeschişi, ficşi, privind în veşnicie.

— Cum e ? întrebă Himmler.

— Inima, Herr Reischsführer. Fără nici o îndoială.

Himmler îşi scoase ochelarii şi se frecă uşor între ochi. Îl duruse capul toată după-amiaza şi pur şi simplu nu-l slăbea deloc.

— Foarte bine, Rossman, zise el. A fost vinovat de trădare de stat, de complot împotriva vieţii Führer-ului însuşi. După cum ştii, Führer-ul a decretat pedeapsa pentru această infracţiune şi generalul-maior Steiner nu poate scăpa de ea, chiar mort fiind.

— Desigur, Herr Reichsführer.

— Ai grijă ca sentinţa să fie executată. Eu nu mai pot rămîne, sînt chemat la Rastenburg, dar tu fă fotografii şi rezolvă problema cadavrului ca de obicei.

Toţi îşi pocniră călcîiele odată cu salutul nazist şi plecară.

•

Era înainte de ora cinci dar destul de întuneric ca să fie lăsate draperiile pentru camuflaj.

— Unde a fost arestat ? întrebă Rogan uimit.

— La casa unui fermier lîngă Caragh Lake, în Kerry, anul trecut în luna iunie, după un schimb de focuri în care a împuşcat doi poliţişti, fiind şi el rănit. A doua zi a fugit din spitalul local şi nu l-a mai văzut nimeni.

— Şi ăştia se mai numesc poliţişti, dragă doamne, zise Rogan cu desnădejde.

— Adevărul e, sir, că Secţia Specială din Dublin n-a fost antrenată în această chestiune. Ei l-au identificat doar după aceea, după amprentele de pe revolver. A fost arestat de către o patrulă din Garda locală care căuta o distilerie ilegală. Şi încă ceva, sir. Cei din Dublin spun că au luat legătura cu Ministerul de externe spaniol, amicul nostru trebuind să fie acolo, în închisoare. N-au fost dispuşi să colaboreze, ştiţi ce greu se lasă cînd e vorba de astfel de lucruri. În cele din urmă au recunoscut că evadase dintr-o colonie de muncă forţată din Granada în toamna lui 1940. După informaţiile deţinute de ei, ajunsese la Lisabona şi plecase în Statele Unite.

— Şi acum s-a reîntors, zise Rogan. Dar pentru ce, aceasta e problema. Ai vreo veste de la secţiile de poliţie din provincie ?

— De la şapte, sir, şi nici una nu ştie nimic.

— Bine. Deocamdată nu putem face nimic decît să sperăm. În momentul în care ai ceva, anunţă-mă imediat. Fie zi sau noapte, oriunde aş fi.

— Am înţeles, sir.

14

La Meltham Grange, vineri dimineaţă, exact la ora unsprezece şi un sfert, Harry Kane, care supraveghea evoluţia unui pluton pe cîmpul de instrucţie, primi ordin să se prezinte imediat la Shafto. Cînd ajunse în anticamera comandantului, era mare zarvă. Funcţionarii păreau speriaţi, iar sergentul-major Garvey umbla încoace şi-n-colo, trăgînd nervos dintr-o ţigară.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Kane.

— Dumnezeu ştie, domnule maior. Tot ce ştiu e că acum vreo cincisprezece minute i-a sărit ţandăra după ce a primit un mesaj urgent de la statul major. L-a dat afară din birou în şuturi pe tînărul Jones. Vorbesc serios, cu picioare în fund.

Kane ciocăni la uşă şi intră. Shafto stătea la fereastră cu cravaşa într-o mînă şi cu un pahar în cealaltă. Se întoarse furios, apoi expresia feţei i se schimbă.

— O, tu eşti, Harry.

— Ce este, sir ?

— E simplu. Nemernicii ăia, de la Operaţiunile de desant, care încercau să mă dea la o parte, au reuşit pînă la urmă. Cînd terminăm aici, la sfîrşitul săptămînii viitoare, predau comanda lui Sam Williams.

— Şi dumneavoastră, sir ?

— Trebuie să mă întorc în America. Voi fi instructor şef la Fort Benning.

Izbi cu piciorul un coş de hîrtii, trimiţîndu-l în cealaltă parte a camerei.

— Nu puteţi face nimic, sir ? întrebă Kane.

Shafto se întoarse spre el ca un nebun.

— Să fac ceva ? Luă ordinul de pe masă şi îl vîrî sub nasul lui Kane. Vezi semnătura ? E a lui Eisenhower în persoană. Îl mototoli şi-l azvîrli. Şi ştii ceva, Kane ? El

n-a luat parte niciodată la luptă. Nici măcar o dată în toată cariera lui.

*

La Hobs End, Devlin stătea întins în pat şi scria în carnetul său de notiţe. Ploua tare şi ceaţa învăluia mlaştina ca un giulgiu umed. Uşa se deschise brusc şi Molly intră înăuntru. Avea pe ea trenciul lui Devlin şi ducea o tavă pe care o puse pe masa de lîngă pat.

— Poftiţi, domnul şi stăpînul meu. Ceai şi pîine prăjită, două ouă fierte patru minute şi jumătate, aşa cum aţi cerut, şi sandvişuri cu brînză.

Devlin se opri din scris şi se uită la tavă aprobator.

— Ţine-o mereu aşa şi s-ar putea să te angajez permanent.

Îşi scoase trenciul. Pe dedesubt avea doar chiloţii şi sutienul, aşa că îşi luă pulovărul de pe căpătîiul patului şi-l trase pe ea.

— Trebuie să plec. I-am promis mamei că o să fiu acasă la masă.

El îşi turnă o ceaşcă de ceai, ea luă carnetul de notiţe.

— Ce-i asta ? Îl deschise. Poezie ?

— Aşa s-ar zice, după părerea unora, răspunse el zîmbind.

— Scrisă de tine ? întrebă ea plină de sinceră mirare. Îl deschise în locul unde el scrisese în dimineaţa aceea. „Nimeni nu ştie nimic sigur de trecerea mea, pe unde am umblat, prin ţinutul împădurit după ce s-a lăsat întunericul". Îşi ridică privirea spre el. Zău, e frumos, Liam.

— Ştiu, zise el. Aşa cum spui tu mereu, sînt un băiat minunat.

— Un lucru ştiu, că-mi vine să te mănînc. Se aruncă asupra lui şi-l sărută cu patimă. Ştii ce zi e astăzi ? Cinci noiembrie, dar nu putem face foc în aer liber, ca să ne distrăm, din cauza nenorocitului ăla bătrîn de Adolf.

— Ce păcat, zise el în zeflemea.

— Nu-i nimic. Se suci într-o poziţie comodă, încălecîndu-l. O să vin diseară să-ţi pregătesc cina şi o să facem un foc mic, numai pentru noi doi.

— Nu, să nu vii, zise el pentru că n-o să fiu aici.

— Afaceri ? întrebă ea cu faţa înnourată.

O sărută uşor.

— Ştii ce mi-ai promis.

— Bine, zise ea. O să fiu cuminte. Te voi vedea dimineaţa.

— Nu. Probabil n-o să mă întorc pînă mîine după-amiază. Cel mai bine ar fi să rămînem înţeleşi că te caut eu ... bine ?

Ea încuviinţă din cap cu părere de rău.

— Dacă zici tu aşa.

— Da.

Tocmai cînd o săruta, se auzi sunetul unui claxon. Molly se repezi la fereastră şi se întoarse în grabă, trăgîndu-şi pantalonii de doc.

— Vai de mine, e doamna Grey.

— Asta e ceea ce se numeşte a fi prins cu pantalonii în vine, îi spuse Devlin rîzînd.

El îmbrăcă un pulover, ea îşi luă haina de ploaie.

— Am plecat. O să te văd mîine, frumosule. Pot să iau ăsta ? Aş vrea să le citesc pe celelalte, zise ea ţinînd carnetul cu poezii în mînă.

— Doamne, îţi place probabil să fii mereu pedepsită.

Drept răspuns îl sărută pătimaş, după care el o conduse afară pe uşa din dos, apoi o urmări cum fuge printre trestii spre dig, gîndindu-se că acesta s-ar putea să fie sfîrşitul.

„A, foarte bine, zise el încet. E lucrul cel mai bun pentru ea".

Cum Joanna Grey bătea insistent la uşă, se întoarse şi se duse să-i deschidă. În timp ce-şi vîra cămaşa în pantaloni, Joanna îl examină furioasă.

— Am zărit-o pe Molly pe poteca de pe dig, acum o clipă. Trecu pe lîngă el. Zău c-ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Ştiu, zise el în timp ce o urmă în camera de zi. Sînt o mare puşlama. Ei bine, a sosit ziua cea mare. Aş zice că sîntem îndreptăţiţi să tragem o înghiţitură. Vreţi să bem împreună ?

— Un centimetru pe fundul paharului şi nimic mai mult, răspunse ea serios.

Aduse sticla de Bushmills împreună cu două pahare şi turnă în ele.

— Trăiască Republica ! îi spuse el, atît cea irlandeză cît şi cele sud-africane. Şi-acum, care sînt noutăţile ?

— Aseară am folosit noua lungime de undă, aşa cum mi s-a ordonat şi am transmis direct la Landsvoort. E acolo Radl însuşi.

— Şi operaţiunea continuă ? întrebă Devlin. În ciuda vremii ?

Ochii ei străluceau.

— Iadul de-ar veni sau potopul, Steiner şi oamenii lui vor fi aici în jur de ora unu.

•

Steiner vorbea grupului de asalt în biroul său. În afară de paraşutişti, singura persoană prezentă era Max Radl. Chiar şi Gericke fusese exclus. Toţi stăteau în jurul mesei cu hărţi, într-o stare de agitaţie nervoasă, cînd Steiner se întoarse de la fereastră unde vorbise în şoaptă cu Radl. Le arătă macheta lui Gerhard Klugl, fotografiile şi hărţile.

— În regulă. Toţi ştiţi unde mergeţi. Cunoaşteţi fiecare ramură, fiecare piatră din zonă datorită exerciţiilor din ultimile săptămîni. Ceea ce nu ştiţi este ce trebuie să facem cînd ajungem acolo.

Se opri, trecînd cu privirea de la unul la altul, încordat, în aşteptare. Chiar şi Preston, care, în fond, ştia de mai demult, părea cuprins de importanţa momentului.

Aşa că Steiner le spuse.

•

Peter Gericke auzi chiotele tocmai din hangar.

— Ce s-o întîmpla, doamne sfinte ? zise Bohmler.

— Nu mă întreba pe mine, răspunse Gericke acru. Mie nu-mi spune nimeni nimic. Amărăciunea se revărsă îndată. Dacă sîntem destul de buni ca să ne riscăm viaţa pentru a-i transporta pe băieţi, ar trebui să ne spună măcar despre ce este vorba.

— Dacă-i chiar atît de important, zise Bohmler, prefer să nu ştiu. Acum mă duc să verific aparatul Lichtenstein.

Se urcă în avion, iar Gericke aprinse o ţigară şi se îndepărtă puţin de Dakota, ca să-l mai examineze încă o dată. Sergentul Witt făcuse o treabă grozavă cu însemnele RAF. Se întoarse şi văzu maşina de teren traversînd cîmpul de aterizare şi venind spre el, cu Ritter Neumann la volan, Steiner alături şi Radl în spate. Opri la vreo doi yarzi de el, dar nu coborî niciunul dintre ei.

— Nu pari prea mulţumit de viaţă, Peter, zise Steiner.

— De ce aş fi ? răspunse Gericke. Am petrecut o lună întreagă în locul ăsta nenorocit, spetindu-mă muncind la avion şi pentru ce ? Făcu un gest în care cuprinse ceaţa,

ploaia, tot cerul. Prin mizeria asta nu pot nici măcar să mă ridic de la sol.

— O, noi avem toată încrederea că un om de valoarea ta va reuşi să facă acest lucru.

Începură să coboare din maşină şi Ritter îndeosebi îşi stăpînea cu greu rîsul.

— Ia ascultă, ce se întîmplă aici ? întrebă Gericke cu asprime în voce. Despre ce este vorba ?

— Ei, ceva foarte simplu, pui de lele ce-mi eşti, zise Radl. Am onoarea să-ţi comunic că ţi s-a decernat Crucea de Cavaler.

Gericke se holbă la ei cu gura căscată, iar Steiner îi zise prietenos :

— Aşa că vezi, dragul meu Peter, pînă la urmă tot o să ai parte de un weekend la Karinhall.

•

Koenig stătea aplecat deasupra mesei cu hărţi, alături de Steiner şi Radl. Subofiţerul Muller era la o distanţă respectuoasă, dar nu-i scăpa nimic.

— Acum patru luni, începu tînărul locotenent, un trauler britanic înarmat a fost torpilat nu departe de Insulele Hebride de către un submarin condus de Horst Wengel, un vechi prieten de-al meu. Echipajul era format din cincisprezece membri şi i-a luat pe toţi prizonieri. Spre ghinionul lor, nu reuşiseră să-şi distrugă documentele care conţineau cîteva hărţi interesante ale terenurilor minate de pe coasta britanică.

— Asta a fost o şansă pentru alţii, zise Steiner.

— Pentru noi toţi, Herr Oberst, aşa cum ne-o dovedesc cele mai recente hărţi de la Wilhelmshaven. Vedeţi, aici, la est de Wash, unde cîmpul de mine merge paralel cu coasta, ca să protejeze căile navigabile din apropierea coastei ? Există o trecere foarte clar marcată. Marina militară britanică a făcut-o pentru propriile ei nevoi, dar unităţile Flotilei 8 de vedete torpiloare din Rotterdam o folosesc de cîtva timp în perfectă siguranţă. De fapt, cît timp navighezi cu destulă precizie, poţi merge cu viteză.

— Acesta ar părea să fie un argument după care, în aceste împrejurări, însuşi cîmpul de mine constituie un considerabil mijloc de protecţie, zise Radl.

— Întocmai, Herr Oberst.

— Și cum ți se pare drumul prin estuar, după Point, spre Hobs End ?

— Desigur va fi greu, dar Muller și cu mine atîta am studiat hărțile Amiralității că le știm pe dinafară. Cunoaștem adîncimea apelor în zona de lîngă țărm și fiecare banc de nisip. Vom ajunge acolo pe timpul fluxului, reținem, dacă trebuie să-i luăm la ora zece.

— La ce oră ar trebui să plecați de aici dacă socotiți că traversarea durează opt ore... la unu ?

— Asta dacă vrem să avem o rezervă de timp în care să operăm dincolo. Bineînțeles, așa cum știți, aceasta este o navă unică. Ar putea ajunge acolo în șapte ore dacă e necesar, dar vreau să evităm orice risc.

— Foarte bine chibzuit, zise Radl, deoarece colonelul Steiner și cu mine am hotărît să vă schimbăm ordinele. Vreau să fiți în larg la Point gata ca să vă apropiați pentru a-i ridica în *orice* moment între orele nouă și zece. Ultimele ordine privitoare la apropierea de țărm le veți primi de la Devlin prin radio-telefon. Veți fi ghidați de el.

— Foarte bine, Herr Oberst.

— N-ar trebui să fiți amenințați de nici un pericol deosebit sub protecția întunericului, zise Steiner și zîmbi. În definitiv, aceasta e o navă britanică.

Koenig zîmbi, deschise un dulap de sub masa hărților și scoase un pavilion al marinei britanice. O să-l arborăm pe ăsta, nu uitați.

Radl încuviință din cap.

— Din momentul plecării nu mai folosiți radioul. Orice s-ar întîmpla tăceți pînă vă contactează Devlin. Desigur, cunoașteți codul de semnalizare.

— Firește, Herr Oberst.

De data aceasta Koenig era politicos și Radl îl bătu pe umăr.

— Da, știu, pentru tine eu sînt un bătrîn nervos. O să te văd mîine dimineață înainte de a pleca. Ar fi bine să-ți iei acum la revedere de la colonelul Steiner.

Steiner dădu mîna cu amîndoi.

— Nu prea știu ce să zic, doar să fii punctual.

Koenig trase un salut marinăresc perfect.

— O să vă văd pe plaja aceea, Herr Oberst. Vă promit.

— Sper și eu, zise Steiner zîmbind forțat, apoi se întoarse și-l urmă pe Radl afară.

— Ce zici, Kurt, o să reușească ? întrebă Radl în timp ce se îndreptau spre mașină.

În momentul acela apărură peste dune Werner Briegel și Gerhard Klugl. Purtau pelerine, iar Briegel avea atîrnat de gît binoclul Zeiss.

— Stai să vedem ei ce părere au, propuse Steiner și strigă în englezește : Soldat Kunicki ! Soldat Moczar ! Veniți aici, vă rog ! Briegel și Klugl grăbiră pasul fără nici o șovăire. Steiner îi cercetă calm și continuă în englezește. Cine sînt eu ?

— Domnul locotenent-colonel Howard Carter, comandantul detașamentului independent de parașutiști polonezi, din regimentul Serviciului Aerian Special, replică Briegel cu promptitudine într-o engleză bună.

Radl se întoarse zîmbind spre Steiner.

— Sînt impresionat, zise el.

— Ce faceți aici ? îi întrebă Steiner.

— Domnul sergent-major Brandt, începu Briegel, dar se corectă imediat. Domnul sergent-major Kruczek ne-a spus să ne recreem. Ezită, apoi adăugă în germană. Căutăm ciocîrlii urecheate, Herr Oberst.

— Ciocîrlii urecheate ? întrebă Steiner.

— Da, e foarte ușor să le recunoaștem. Au pe piept și gît pete galbene și negre.

Steiner izbucni în rîs.

— Vezi, dragul meu Max ? Ciocîrlii urecheate. Cum am putea da greș ?

*

Elementele însă păreau hotărîte să-i facă să dea greș. Cînd s-a lăsat întunericul, Europa de vest era încă acoperită de ceață. La Landsvoort, de la ora șase, Gericke inspecta continuu cîmpul de decolare dar, în ciuda ploii torențiale, ceața era mai deasă ca oricînd.

— Vedeți, nu e nici un pic de vînt, îi informă el pe Steiner și Radl la ora opt. Asta-i ce ne trebuie acum pentru ca afurisita asta de ceață să fie împrăștiată. Cît mai mult vînt.

*

Peste Marea Nordului, în Norfolk, lucrurile nu stăteau mai bine. În odăița secretă de la mansardă, Joanna Grey ședea lîngă radio-receptor cu căștile puse și, ca să-și omoare timpul, citea o carte împrumutată de la Vereker,

în care Winston Churchill relata cum evadase dintr-un lagăr de prizonieri în timpul războiului cu burii. Era de-a dreptul captivantă şi, fără să vrea, Joanna simţea o oarecare admiraţie pentru el.

La Hobs End, Devlin ieşise să vadă starea vremii la fel de des ca Gericke, dar aceasta nu se schimba deloc şi ceaţa părea de nepătruns. La ora zece, în noaptea aceea, se duse a patra oară pe dig, spre plajă, dar condiţiile atmosferice nu păreau să se fi modificat.

Aprinse lanterna încercînd să străpungă bezna, apoi clătină nemulţumit din cap şi rosti încet pentru sine „O noapte bună pentru fapte rele, asta-i tot ce pot spune despre o asemenea vreme".

*

Părea evident că întreaga operaţiune era sortită eşecului şi această concluzie era împărtăşită şi de cei de la Landsvoort.

— Vrei să spui că nu puteţi decola? întrebă Radl cînd tînărul căpitan se reîntoarse în hangar după o altă inspecţie.

— Nu asta-i problema, îi spuse Gericke. Eu pot decola cu ochii închişi. Nu e nici un risc deosebit într-o regiune plată ca aceasta. Dificultatea va fi dincolo. Nu pot doar să-i paraşutez pe băieţii aceştia şi să sper că va fi bine. S-ar putea să fim la o milă depărtare de ţărm. Trebuie să văd ţinta, măcar cîteva clipe.

Bohmler apăru în uşa dintr-una din porţile hangarului.

— Herr Hauptmann.

Gericke se duse lîngă el.

— Ce este ?

— Uitaţi-vă singur.

Gericke ieşi în uşă şi, în ciuda luminii slabe pe care Bohmler o aprinse afară, reuşi să vadă cum ceaţa se învîrteja în forme ciudate. Ceva rece îi mîngîia obrazul.

— Vînt ! zise el. Dumnezeule, avem vînt.

În perdeaua de ceaţă apăru deodată o spărtură prin care văzu pentru o clipă casa de la fermă. Destul de neclar, dar o văzu.

— Plecăm ? întrebă Bohmler.

— Da, răspunse Gericke. Dar acum, imediat. Se întoarse și se repezi înăuntru ca să le spună lui Steiner și Radl.

Douzeci de minute mai tîrziu, exact la ora unsprezece, Joanna Grey se îndreptă brusc în scaun cînd căștile începură să bîzîie. Azvîrli cartea, se întinse după creion și scrise în carnețelul din fața ei. Era un mesaj scurt pe care îl descifră în cîteva secunde. Rămase holbîndu-se la el, uluită pentru o clipă, apoi confirmă primirea.

Coborî repede la parter și își luă canadiana de după ușă. Cîinele adulmecă în urma ei.

— Nu, Patch, de data asta nu, zise ea.

Trebui să conducă mașina cu atenție din cauza ceții și făcu douăzeci de minute pînă la Hobs End. Devlin își strîngea lucrurile pe masa din bucătărie cînd auzi mașina. Se întinse repede după Mauser și ieși în coridor.

— Eu sînt, Liam, strigă ea.

El deschise ușa și ea se furișă înăuntru.

— Ce s-a întîmplat ?

— Tocmai am primit un mesaj de la Landsvoort, transmis exact la ora unsprezece, zise ea. „Vulturul și-a luat zborul."

Devlin o privi fix, plin de uimire.

— Cred că sînt nebuni. Pe plajă e o ceață de nu-ți vezi vîrful nasului.

— Părea că s-a mai rărit puțin cînd am venit pe dig.

El se duse repede și deschise ușa de la intrare, iar după o clipă se reîntoarse cu fața palidă din cauza emoției.

— Suflă vîntul dinspre mare, nu tare, dar s-ar putea înteți.

— Crezi că o să dureze ? întrebă ea.

— Dumnezeu știe, răspunse el și-i înmînă Sten-ul cu surdină, care se găsea asamblat pe masă. Știți cum să umblați cu el ?

— Bineînțeles.

Luă un rucsac burdușit cu lucruri și-l aruncă pe umeri.

— Atunci e în ordine, hai să ne apucăm de treabă. Avem de lucru. Dacă ați socotit bine timpul, peste patru-

zeci de minute vor fi deasupra plajei. Cînd trecură în coridor, rîse strident. Pe Dumnezeul meu, trebuie să recunosc că ăştia nu se-ncurcă.

Deschise uşa şi ieşiră în ceaţă.

*

— Eu aş închide ochii dacă aş fi în locul tău, îi spuse Gericke vesel lui Bohmler, peste huruitul motoarelor care se încălzeau, în timp ce făcea ultima verificare înainte de decolare. O să fie ceva de groază.

Luminile de pe pista de decolare fuseseră aprinse, dar se vedeau doar cîteva. Vizibilitatea nu era mai mare de patruzeci sau cincizeci de yarzi. Uşa din spatele lor se deschise şi Steiner îşi vîrî capul în carlingă.

— E totul pus la punct acolo, în spate ? îl întrebă pe Gericke.

— Totul şi toţi. Cînd eşti tu gata, sîntem şi noi.

— Bun. Nu vreau să fiu alarmist, dar aş vrea să ştiţi că se poate întîmpla orice şi foarte probabil se va întîmpla.

Ambală motoarele şi Steiner zîmbi, strigînd ca să se facă auzit peste huruitul lor.

— Avem toată încrederea în tine.

— Închise uşa şi se retrase. Gericke mări imediat turaţia motoarelor şi Dakota-ul porni. Să plonjezi cu capul înainte în zidul acela cenuşiu era probabil cel mai înspăimîntător lucru pe care-l făcuse vreodată în viaţa lui. Avea nevoie de un rulaj de cîteva sute de yarzi şi o viteză de vreo optzeci de mile pe oră pentru a se desprinde de sol.

„Dumnezeule", se gîndi „Acesta este sfîrşitul ? A sosit în cele din urmă ?"

Pe măsură ce turaţia motoarelor creştea vibraţiile i se păreau insuportabile. Cînd împinse manşa înainte, coada se ridică. Şi doar o atinsese. Vină uşor spre dreapta împotriva vîntului şi corectă puţin direcţia.

Huruitul motoarelor părea că umple noaptea. La optzeci de mile slăbi uşor manşa, dar o ţinu bine. Şi atunci, cînd trupul îi fu inundat de acea senzaţie stranie, de acel al şaselea simţ, rezultat al miilor de ore de zbor, care-ţi spune cînd e momentul potrivit, trase manşa spre el.

— Acum ! strigă.

Bohmler care aştepta încordat cu mîna pe levierul trenului de aterizare, reacţionă frenetic, escamotînd roţile. Şi iată-i zburînd. Gericke păstră aceeaşi înălţime intrînd în

zidul cenuşiu, refuzînd să sacrifice puterea pentru altitudine, menţinîndu-se aşa pînă în ultimul moment posibil, înainte de a trage manşa pînă la capăt. La cinci sute de picioare, cînd ieşiră din ceaţă, apăsă pe palonierul drept şi se întoarse spre mare.

În faţa hangarului, Max Radl şedea în maşina de teren, privind fix în ceaţă cu un fel de teamă şi admiraţie pe chip.

„Dumnezeule mare din ceruri ! şopti el. A reuşit !".

Mai rămase aşa o clipă, ascultînd cum sunetul motoarelor se pierdea în noapte, apoi îi făcu semn din cap lui Witt, care era la volan.

— Sergent, înapoi la casa de la fermă cît poţi tu de repede. Am multe lucruri de făcut.

2

În Dakota tensiunea nu scădea deşi iniţial nu fuseseră stăpîniţi de ea. Vorbeau între ei cu voce scăzută şi cu calmul veteranilor care făcuseră acest lucru de atîtea ori, încît le devenise a doua natură. Cum nici unuia nu li se dăduse voie să-şi ia ţigări germane, Ritter Neumann şi Steiner trecură printre ei oferindu-le fiecăruia cîte una.

— Căpitanul acesta e într-adevăr aviator, zise Altmann. Un adevărat as dacă a decolat pe ceaţa asta.

Steiner se întoarse spre Preston care şedea în capătul şirului.

— O ţigară, locotenente ? zise el în engleză.

— Vă mulţumesc foarte mult, sir, cred că vreau. Preston răspunse articulînd frumos cuvintele, de parcă juca din nou rolul căpitanului din regimentul de gardă.

— Cum te simţi ? întrebă Steiner cu vocea scăzută.

— Într-o dispoziţie excelentă, sir, îi răspunse Preston calm. Sînt nerăbdător să acţionez.

Steiner îl părăsi şi se duse în carlingă, unde Bohmler tocmai îi oferea lui Gericke cafea dintr-un termos. Acum zburau la două mii de picioare altitudine. Cînd şi cînd printre spărturile dintre nori se vedeau stelele şi secera palidă a lunii. Dedesubt, ceaţa care se întindea peste mare, ca fumul pe o vale, era o privelişte spectaculoasă.

— Cum stăm ? întrebă Steiner.

— Grozav. Încă treizeci de minute. Vîntul nu e puternic. Aş zice că în jur de cinci noduri.

Steiner înclină capul spre cazanul de dedesubt.

— Ce crezi ? O să fie destul de senin cînd o să cobori?

— Cine ştie ? răspunse Gericke zîmbind. Poate sfîrşesc şi eu împreună cu voi pe plaja aceea.

În acel moment Bohmler care stătea ghemuit deasupra aparatului Lichtenstein tresări agitat.

— Am prins ceva, Peter.

Intrară într-un petec de nor.

— Ce-ar putea fi ? întrebă Steiner.

— Probabil vreun avion de vînătoare de noapte întrucît e singur, zise Gericke. Rugaţi-vă să nu fie unul de-al nostru, că ne doboară.

Ieşiră din nori într-un văzduh senin şi Bohmler îl bătu pe Gericke pe umăr.

— Vine ca o nălucă din partea dreaptă.

Steiner îşi întoarse capul şi după cîteva momente văzu clar în dreapta un avion cu două motoare zburînd la acelaşi nivel cu ei.

— Mosquito, zise Gericke şi adăugă calm : să sperăm că îşi cunoaşte prietenul cînd îl vede.

Mosquito-ul urmă aceeaşi rută cu ei doar cîteva clipe, apoi îşi mişcă vîrfurile aripilor şi îşi schimbă direcţia spre dreapta în mare viteză, dispărînd în norii deşi.

— Vedeţi, zise Gericke zîmbindu-i lui Steiner. Tot ce trebuie să faci e să trăieşti cinstit. Întoarceţi-vă mai bine la băieţi şi asiguraţi-vă că sînt gata să sară. Dacă totul funcţionează normal, ar trebui să-l prindem pe Devlin prin radio-telefon cînd vom fi la douăzeci de mile de ţărm. O să vă chem cînd îl auzim. Acum plecaţi de-aici. Bohmler trebuie să-mi asigure o navigaţie cam neobişnuită.

Steiner se reîntoarse în cabina principală şi se aşeză lîngă Ritter Neumann.

— Nu mai e mult, zise el.

Ritter îi întinse o ţigară.

— Îţi mulţumesc foarte mult, zise Steiner. Este tocmai ceea ce-mi trebuie.

Pe plajă era frig şi mareea crescuse cam la trei sferturi. Devlin se plimba agitat încoace şi-ncolo, ca să se încălzească ţinînd receptorul în mîna dreaptă, cu canalul deschis. Era aproape de ora douăsprezece fără zece cînd Joanna Grey, care se adăpostise sub copaci de ploaia uşoară, veni spre el.

— Ar trebui să fie pe aproape acum.

Ca şi cum ar fi dat un răspuns direct, radio-telefonul pîrîi şi Peter Gericke zise cu o claritate uimitoare :

— Aici este Vulturul, mă auzi, Hoinarule ?

Joanna Grey îl apucă pe Devlin de braţ. El se descotorosi de ea şi vorbi în aparat.

— Tare şi clar.

— Te rog raportează-mi despre condiţiile de deasupra cuibului.

— Vizibilitate slabă, zise Devlin, o sută pînă la o sută cincizeci de yarzi, vîntul se intensifică.

— Mulţumesc, Hoinarule. Sosesc în aproximativ şase minute.

Devlin puse aparatul în mîna Joannei Grey.

— Ţine-l cît timp aşez eu marcajele.

În rucsac avea douăsprezece lămpi de bicicletă pe care le puse în grabă de-a lungul pistei, la intervale de cincisprezece yarzi, într-o linie urmînd direcţia vîntului şi-o aprinse pe fiecare. După aceea o luă înapoi şi merse paralel la o distanţă de douăzeci de yarzi.

Cînd ajunse la Joanna Grey, gîfîia uşor. Scoase un proiector mare şi puternic, apoi îşi trecu o mînă peste frunte, ca să-şi şteargă sudoarea ce-i intra în ochi.

— O, ceaţa asta afurisită, zise ea. N-o să ne vadă. Sînt sigură.

Era prima oară cînd o vedea dînd semne de slăbiciune şi-i puse mîna pe braţ.

— Linişteşte-te, fată.

În depărtare se auzea slab huruitul motoarelor.

*

Dakota-ul era la o mie de picioare altitudine şi continua să coboare prin ceaţa intermitentă.

— Trecem doar o singură dată, aşa că fiţi atenţi să iasă bine, zise Gericke peste umăr.

— Vom izbuti, îi spuse Steiner.

— Succes, Herr Oberst. Să nu uitaţi că la Landsvoort am o sticlă de Dom Perignon la gheaţă. O s-o bem împreună, duminică dimineaţă.

Steiner îl bătu pe umăr şi ieşi. Îi făcu semn din cap lui Ritter care dădu ordinul. Toţi se ridicară şi îşi prinseră chingile de cablul de ancorare. Brandt trase uşa şi în timp

ce ceaţa şi aerul rece năvăliră înăuntru, Steiner trecu de-a lungul şirului verificînd personal pe fiecare om.

Gericke coborî foarte jos, atît de jos că Bohmler putea vedea creasta albă a valurilor ce se spărgeau în întuneric. În faţă nu era decît ceaţă şi beznă.

— Risipeşte-te ! şopti Bohmler, lovindu-şi genunchiul cu pumnul strîns. Risipeşte-te, afurisito !

Ca şi cum o putere nevăzută se hotărîse să intervină, o rafală de vînt neaşteptată sfîrtecă perdeaua cenuşie, dezvăluind clar în noapte linia paralelă de lămpi, puţin spre dreapta.

Gericke făcu semn cu capul. Bohmler apăsă pe buton şi lumina roşie din cabină se aprinse deasupra lui Steiner.

— Gata ! strigă el.

Gericke vină spre dreapta, reduse acceleraţia pînă cînd indicatorul de viteză se opri la o sută şi trecu de-a lungul plajei la o altitudine de o sută cincizeci de picioare. Lumina verde se aprinse şi Ritter Neumann sări în întuneric, urmat de Brandt, apoi de ceilalţi care se aruncară după ei. Steiner simţea vîntul pe faţă şi mirosul sărat al mării, aşteptînd să-l vadă pe Preston că şovăie. Englezul păşi în spaţiu fără să ezite măcar o clipă. Era un semn de bun augur. Steiner îşi prinse chinga de cablul de ancorare şi îl urmă.

Bohmler, care se uita prin uşa deschisă a carlingii, îl bătu pe Gericke pe braţ.

— Au sărit toţi, Peter. Mă duc să închid uşa.

Gericke încuviinţă din cap şi vină din nou spre mare. Nu trecură mai mult de cinci minute cînd receptorul telefonului pîrîi şi Devlin zise clar :

— Toţi puii sînt sănătoşi şi teferi în cuib.

Gericke se întinse după microfon.

— Mulţumesc, Hoinarule. Succes.

Se întoarse spre Bohmler.

— Transmite aceasta imediat la Landsvoort. Cred că Radl stă ca pe ghimpi de o oră încoace.

*

Himmler lucra singur la lumina lămpii de pe masa de lucru, în biroul său din Prinz Albrechtstrasse. Focul abia pîlpîia, în încăpere era destul de frig, dar el părea că nu

bagă de seamă aceste lucruri şi continua să scrie. Se auzi o bătaie discretă la uşă şi intră Rossman.

— Ce este ? întrebă Himmler ridicîndu-şi privirea.

— Tocmai acum am primit veşti de la Radl, din Landsvoort, Herr Reichsführer. Vulturul a aterizat.

Pe faţa lui Himmler nu se văzu nici o emoţie.

— Îţi mulţumesc, Rossman, zise el. Ţine-mă la curent.

— Da, Herr Reichsführer.

Rossman se retrase şi Himmler se apucă iarăşi de lucru. În încăpere nu se auzea decît scîrţîitul neîntrerupt al peniţei.

•

Devlin, Steiner şi Joanna Grey stăteau împreună la masă şi studiau o hartă la scară mare a regiunii.

— Vedeţi, aici, în spatele bisericii Sf. Maria, zicea Devlin, se găseşte Old Woman's Meadow. Aparţine bisericii împreună cu şura care acum este goală.

— Mergeţi acolo mîine, zise Joanna Grey. Îl vedeţi pe părintele Vereker şi-i spuneţi că faceţi instrucţie şi că vreţi să staţi peste noapte în şură.

— Şi sînteţi sigură că o să fie de acord ? întrebă Steiner.

— Nici o problemă, răspunse Joanna Grey, încuviinţînd din cap. E ceva ce se întîmplă frecvent. Apar soldaţi fie pentru instrucţie, fie pentru marşuri forţate, apoi dispar. Niciodată nu ştie nimeni cu adevărat cine sînt. Acum nouă luni am avut pe-aici o unitate cehoslovacă şi chiar ofiţerii nu ştiau decît cîteva vorbe englezeşti.

— Încă un lucru, adăugă Devlin. Vereker a fost preot într-o unitate de paraşutişti, în Tunisia, aşa că va face orice ca să vă ajute, cînd va vedea beretele alea roşii.

— În ce-l priveşte pe Vereker avem încă un argument în favoarca noastră, zise Joanna Grey. El ştie că primul-ministru îşi va petrece weekend-ul la Studley Grange, fapt foarte util nouă. A auzit de la Sir Henry, căruia i-a scăpat ştirea alaltăseară, acasă la mine, după ce băuse cam multişor. Bineînţeles, Vereker a jurat că va păstra secretul. Nu poate să-i spună nici măcar sorei lui, decît după ce pleacă marele om.

— Şi cum o să ne ajute asta ? întrebă Steiner.

— E simplu, răspunse Devlin. Îi spui lui Vereker că faceţi instrucţie aici în timpul weekend-ului şi, firesţe, va

accepta lucrurile aşa cum îi sînt prezentate. Dar de data aceasta, ţine minte, el ştie că Churchill va vizita regiunea incognito, aşa că ce interpretare ar putea da el prezenţei unei unităţi de şoc ca acelea din SAS ?

— Ai dreptate, zise Steiner, securitate specială.

— Exact, zise Joanna Grey încuviinţînd din cap. Şi încă un atu în favoarea noastră. Sir Henry dă mîine seară un mic banchet în cinstea primului-ministru. Zîmbi şi se corectă. Scuze, vreau să zic diseară. La şapte şi jumătate, opt persoane, şi sînt invitată şi eu. Voi merge doar ca să-mi cer scuze. O să le spun că sînt chemată pentru o urgenţă în cadrul WVS. S-a mai întîmplat şi altă dată, aşa că Sir Henry şi Lady Willoughby vor accepta lucrurile ca atare. Asta înseamnă, bineînţeles, că dacă ne întîlnim în apropiere de Grange, eu voi putea să vă fac o descriere foarte precisă a situaţiei imediate de acolo.

— Excelent, zise Steiner. Cu fiecare minut care trece situaţia pare mai îmbucurătoare.

— Eu trebuie să plec, zise Joanna Grey.

Devlin îi aduse haina şi Steiner o luă de la el şi i-o ţinu politicos ca s-o îmbrace.

— Nu e nici un pericol pentru dumneavoastră, să circulaţi singură la ora asta atît de matinală ?

— Doamne sfinte, răspunse ea zîmbind. Sînt membră în Serviciul de motorizate al WVS. Pentru asta am privilegiul de a avea o maşină, dar asta înseamnă că mi se cere să dau ajutor în cazuri de urgenţă, atît în sat cît şi în împrejurimi. Adesea trebuie să mă scol cu noaptea în cap ca să duc oameni la spital. Vecinii mei sînt obişnuiţi cu asta.

Se deschise uşa şi Ritter Neumann intră. Purta vestă de paraşutist, pantaloni de camuflaj, iar pe bereta roşie avea o insignă SAS cu un pumnal înaripat.

— Afară e totul în ordine ? întrebă Steiner.

Ritter încuviinţă din cap.

— Toţi s-au culcat pe jos, unul lîngă altul, pentru noapte. Doar o singură nemulţumire. Nu au ţigări.

— Desigur. Ştiam eu că am uitat ceva. Le-am lăsat în maşină. Joanna Grey ieşi afară în grabă. Se reîntoarse după cîteva momente şi puse pe masă două cartuşe de Players, cu cinci sute de ţigări fiecare, în pachete de douăzeci.

— Sfîntă Fecioară, zise Devlin uimit. Aţi mai auzit vreodată aşa ceva ? Astea-s ca aurul. De unde sînt ?

— Din stocurile WVS. Vezi, acum sînt şi hoaţă, pe lîngă altele. Zîmbi. Domnilor, trebuie să vă părăsesc. Ne vom întîlni din nou, întîmplător bineînţeles, mîine, cînd veţi fi în sat.

Steiner şi Ritter Neumann salutară, iar Devlin o conduse la maşină. Cînd se reîntoarse, cei doi germani deschiseseră unul din cartuşe şi fumau lîngă foc.

— O să iau şi eu două pachete, zise Devlin.

Steiner îi dădu un foc.

— Doamna Grey e o femeie deosebită. Cui i-ai lăsat comanda afară, Ritter ? Lui Preston sau lui Brandt ?

— Se ştie el care e.

Se auzi o uşoară ciocănitură în uşă şi Preston intră. Vesta de camuflaj, revolverul în tocul de la brîu şi bereta roşie înclinată spre ochiul stîng exact cît trebuia, îl făceau să pară mai arătos ca oricînd.

— O, da, zise Devlin. Îmi place. Eşti foarte chipeş. Şi cum te simţi, fiule ? Cred că eşti fericit să calci din nou pe pămîntul natal ?

Expresia de pe faţa lui Preston vroia să spună că Devlin îi amintea de ceva ce trebuia răzuit de pe tălpile pantofilor lui.

— La Berlin, nu te-am găsit deosebit de amuzant, Devlin. Acum chiar mai puţin. Aş fi bucuros dacă ţi-ai îndrepta atenţiile în altă parte.

— Dumnezeu să ne păzească, zise Devlin uimit. Al cui rol şi-o fi închipuind băiatul ăsta că-l interpretează acum ?

— Alte ordine, sir ? îl întrebă Preston pe Steiner.

Steiner luă cele două cartuşe de ţigări şi i le dădu.

— Ţi-aş rămîne îndatorat dacă ai vrea să le dai băieţilor, zise el grav.

— Pentru asta o să te îndrăgească, interveni Devlin.

Preston îl ignoră, puse cartuşele sub braţul stîng şi salută elegant.

— Am înţeles, sir.

•

În Dakota atmosfera era de-a dreptul euforică. Călătoria de întoarcere decursese fără nici un incident. Mai erau cam vreo treizeci de mile pînă la coasta olandeză cînd Bohmler deschise termosul şi-i oferi lui Gericke încă o ceaşcă de cafea.

— Ajungem acasă cu bine.

Gericke încuviinţă din cap vesel, apoi zîmbetul îi dispăru brusc. Auzi o voce cunoscută în căşti. Era Hans Berger, controlorul de la fosta sa unitate, NJG7.

Bohmler îl atinse pe umăr.

— E Berger, nu-i aşa ?

— Cine altcineva ? zise Gericke. L-ai auzit destul de des.

— Direcţia zero-opt-trei grade, se auzi vocea lui Berger pîrîind în căşti.

— Parcă ar îndruma un avion de vînătoare în acţiune, zise Bohmler. În direcţia noastră.

— Ţinta la cinci kilometri.

Deodată vocea lui Berger păru asemeni ciocanului care bate ultimul cui într-un sicriu, severă, clară, definitivă. Stomacul lui Gericke se strînse într-un spasm de mare intensitate. Nu îi era teamă. Era ca şi cum, după ce căutase moartea ani de zile, ar fi privit-o acum în faţă cu un fel de dorinţă arzătoare.

Bohmler îl apucă de braţ agitat.

— Noi sîntem, Peter ! ţipă el. Noi sîntem ţinta.

Dakota-ul se legănă violent dintr-o parte într-alta cînd proiectilul de tun trecu prin podeaua carlingii, distrugînd tabloul de bord şi sfărîmînd parbrizul. Un şrapnel pătrunse în coapsa dreaptă a lui Gericke şi i-o sfîşie, iar o lovitură puternică îi zdrobi braţul drept. O parte a creierului său îi spuse exact ce se întîmpla. *Schräge Musik*, trimisă de dedesubt, de către unul din proprii săi camarazi — numai că de data aceasta el era ţinta.

Se luptă cu manşa trăgînd-o înapoi cu toată puterea în timp ce Dakota-ul începu să piardă din înălţime. Bohmler se străduia să se ridice în picioare, plin de sînge pe faţă.

— Sări afară ! strigă Gericke peste mugetul vîntului care pătrundea în carlingă prin parbrizul spart. Nu-l mai pot stăpîni multă vreme.

Bohmler era în picioare acum şi încerca să vorbească. Gericke îl lovi nebuneşte cu braţul stîng, nimerindu-l peste faţă. Durerea era groaznică.

— Sări ! strigă el din nou. E un ordin.

Bohmler se întoarse şi se duse spre ieşire. Avionul era într-o stare îngrozitoare. Corpul era plin de găuri mari, din fuzelaj atîrnau bucăţi. Mirosea a fum şi a ulei ars. Panica îi dădu noi puteri în timp ce se lupta cu mînerele de la trapă.

„Doamne Dumnezeule, nu mă lăsa să ard, se gîndi el. Orice, în afară de asta". Cînd în cele din urmă trapa se deschise, şovăi o clipă, apoi se aruncă în noapte.

Dakota-ul se răsuci şi aripa stîngă se ridică. Bohmler se rostogoli lovindu-se puternic cu capul de coada avionului tocmai în momentul cînd mîna dreaptă se strîngea spasmodic pe inelul metalic. Trase de mînerul de declanşare a paraşutei chiar în momentul cînd murea. Paraşuta se deschise ca o floare palidă, stranie, care-l coborî domol în întuneric.

Dakota-ul zbura înainte, pierzînd din înălţime. Motorul stîng ardea şi flăcările se întindeau de-a lungul aripei spre corpul principal al avionului. Gericke stătea la comenzi, luptîndu-se să-l menţină pe direcţie, fără să-şi dea seama că braţul stîng îi era rupt în două locuri.

Ochii îi erau plini de sînge. Rîse uşor cînd se forţă să privească prin fum. „Ce sfîrşit !" Acum nu va mai fi nici o vizită la Karinhall şi nici o Cruce de Cavaler. Tatăl său va fi dezamăgit din cauza aceasta, deşi afurisita aceea de decoraţie i-o vor decerna oricum postum.

Deodată fumul se risipi şi prin ceaţa intermitentă văzu marea. Coasta olandeză nu putea fi departe. Jos se vedeau vase, cel puţin două. Linia unui trasor se arcui în sus spre el. Vreo afurisită de vedetă torpiloare vrînd să demonstreze că are dinţi. Era într-adevăr foarte ciudat.

Încercă să se mişte în scaun, dar constată că laba piciorului stîng era prinsă de o bucată de fuzelaj răsucită. De fapt nu mai conta, deoarece era prea jos ca să mai poată sări. Se găsea doar la trei sute de picioare deasupra mării, conştient că vedeta torpiloare din dreapta îl urmărea ca un ogar, trăgînd asupra lui cu toate armele care le avea, proiectilele tunurilor sfîrtecînd Dakota-ul.

— Ticăloşilor ! strigă Gericke. Ticăloşi tîmpiţi ! Rîse din nou şi zise încet, ca şi cum Bohmler mai era încă acolo, la stînga lui. De fapt cu cine naiba trebuie să mă lupt ?

Cu totul pe neaşteptate, fumul fu împrăştiat de o rafală violentă şi văzu marea la numai o sută de picioare dedesubt, apropiindu-se repede de el, venindu-i în întîmpinare.

În momentul acela deveni un mare pilot, pentru singura dată în viaţa lui cînd într-adevăr acest fapt era important. Instinctul de supravieţuire se trezise în el dîndu-i noi puteri. Trase de manşă şi, în ciuda durerii din braţul

stîng, reduse puterea motoarelor și lăsă în jos ceea ce mai rămăsese din flapsuri.

Dakota-ul aproape se opri și coada începu să-i cadă. Mări pentru ultima oară turația motoarelor ca să-l îndrepte cînd se prăbuși în valuri și trase din nou puternic de manșă. Avionul se săltă de trei ori, atingînd ușor apa, ca o uriașă planșă de surf și se opri. Motorul care ardea șuieră furios cînd un val se revărsă peste el.

Gericke rămase pe loc o clipă. Totul aiurea, nimic ca la carte și totuși reușise, în ciuda tuturor dificultăților imaginabile. Simți apă în jurul gleznelor. Încercă să se ridice, dar piciorul stîng era ținut bine. Trase toporul de incendiu din suportul din dreapta lui și izbi cu putere în fuzelajul sfîșiat și în picior, sfărîmîndu-și totodată glezna. În momentele acelea își ieșise din minți.

Nu fu deloc surprins cînd se văzu în picioare cu piciorul liber. Deschise trapa fără nici o greutate și căzu în apă, lovindu-se de aripă. Trase imediat inelul vestei de salvare, care se umflă satisfăcător, lovi cu piciorul aripa și își făcu vînt, ca să se îndepărteze de Dakota-ul care începea să se scufunde.

Cînd vedeta torpiloare ajunse în spatele lui, nici măcar nu se sinchisi să se întoarcă, ci rămase acolo plutind, urmărind cum Dakota-ul aluneca sub apă.

— Te-ai descurcat bine, bătrîne. Foarte bine, zise el.

O parîmă pleoscăi în apă lîngă el și cineva strigă în englezește cu un accent german puternic :

— Prinde-o, *Tommy*, și-o să te luăm la bord. Ești în afara primejdiei acum.

Gericke se întoarse și privi la tînărul locotenent de marină neamț și la cei șase marinari care stăteau rezemați de balustradă, deasupra lui.

— În afara primejdiei, da ? întrebă el în germană. Tîmpiților... eu sînt de-al vostru.

15

Era abia trecut de ora zece sîmbătă dimineața cînd Molly călărea peste cîmpuri spre Hobs End. Ploaia năpraznică din timpul nopții se transformase într-o burniță ușoară, dar mlaștina mai era încă învăluită în ceață.

Se sculase devreme şi muncise din greu toată dimineaţa, hrănind vitele şi mulgîndu-le singură, deoarece Laker Armsby trebuia să sape o groapă. Se hotărîse să meargă la Hobs End sub impulsul momentului, în ciuda faptului că-i promisese lui Devlin să aştepte pînă o va căuta el, dar se temea să nu i se fi întîmplat ceva. Pedeapsa pentru cei care se ocupau cu bursa neagră era de obicei temniţa grea.

Mînă calul prin mlaştină, lăsîndu-l să-şi aleagă singur drumul şi trecu prin bariera de stuf apropiindu-se de casă prin spate. Apa mocirloasă ajungea pînă la burta calului, intrînd uneori în cizmele ei de cauciuc. Dar nu-i păsa ; stătea aplecată pe gîtul calului şi privea atentă prin ceaţă. Era sigură că simte miros de fum. Apoi, pe măsură ce înaintă, desluşi prin ceaţă magazia şi casa ; din coş *se ridica* fum.

Stătu o clipă nehotărîtă. Liam era acasă, desigur se întorsese mai devreme decît avusese de gînd, dar, dacă ar fi intrat, putea crede că se amestecă din nou în afacerile lui, aşa că îşi vîrî călcîiele în burta calului ca să-l întoarcă şi să plece.

*

În magazie, băieţii îşi pregăteau echipamentul pentru plecare. Brandt şi sergentul Altmann supravegheau montarea unei mitraliere grele Browning M2 pe jeep. Preston stătea în picioare cu mîinile împreunate la spate şi privea, dînd impresia că el răspundea de tot ceea ce se întîmplă.

Werner Briegel şi Klugl deschiseseră puţin obloanele din spate şi Werner cerceta mlaştina, cît putea vedea prin binoclul Zeiss. Se vedeau digurile acoperite cu trestii şi în tufişurile de *Suaeda* *, păsări. Destul ca să-l mulţumească chiar şi pe el. Cufundari şi potîrnichi albe, ploieri mari, raţe sălbatice, gîşte cu gîtul negru.

— E una frumoasă, îi zise el lui Klugl. Un fluierar verde. Migrator în trecere, de obicei toamna, dar s-a întîmplat şi să ierneze aici. Îşi continuă explorarea şi Molly îi apăru în cîmpul vizual. Hristoase, sîntem urmăriţi.

Într-o clipă Brandt şi Preston fură lîngă el.

— O prind eu, zise Preston şi fugi spre uşă.

* Suaeda maritima — ghirin (vegetaţie de sărătură).

Brandt se repezi după el, dar prea tîrziu. Preston traversă curtea și în cîteva clipe ajunse în stuf. Molly se întoarse și smuci de hățuri. Primul ei gînd fu că era Devlin. Preston se repezi la hățuri, iar ea îl privi uimită.

— Hai, treci încoace.

Se întinse s-o prindă, dar ea încercă să tragă calul îndărăt.

— Ei, lasă-mă în pace. N-am făcut nimic.

Preston o înșfăcă de încheietura mîinii drepte și o trase jos din șa, prinzînd-o în timp ce cădea.

— O să vedem noi.

Molly începu să se zbată și-atunci el o strînse mai tare. O aruncă pe umăr și o duse prin stuf spre magazie în timp ce ea dădea din picioare și țipa.

De îndată ce se luminase de zi Devlin plecase pe plajă pentru a se asigura că fluxul a acoperit toate urmele lăsate în timpul nopții. După micul dejun se dusese din nou cu Steiner, ca să-i arate atît cît se putea vedea prin ceață, zona estuarului și Point-ul, de unde urmau să fie luați. Cînd mai aveau vreo treizeci de yarzi pînă la casă, îl văzură pe Preston ieșind din mlaștină cu fata pe umăr.

— Ce-i asta ? întrebă Steiner.

— E Molly Prior, fata despre care ți-am vorbit.

Începu să alerge și intră în curte cînd Preston ajunse la intrare.

— Las-o jos, lua-te-ar dracu ! strigă Devlin.

Preston se întoarse spre el.

— Eu nu primesc ordine de la tine.

Dar Steiner, care intră în curte imediat după Devlin, interveni.

— Locotenent Preston, strigă el cu o voce aspră. Eliberează-o îndată pe doamna.

Preston ezită, apoi o lăsă jos pe Molly, fără nici o tragere de inimă.

Molly îl plezni imediat peste față.

— Ține-ți mîinile acasă, derbedeule, zise ea dezlănțuită.

În magazie se auziră rîsete și Molly se întoarse într-acolo. Prin ușa deschisă văzu un rînd de fețe rîzînd, iar în spate camionul și jeepul cu mitraliera Browning montată.

Devlin se apropie și-l împinse la o parte pe Preston.

— Te simți bine, Molly ?

— Liam, zise ea nedumerită. Ce-i asta ? Ce se-ntîmplă?

Steiner interveni cu mult calm.

— Locotenent Preston, zise el cu răceală, cere imediat scuze acestei tinere doamne. Preston şovăi şi Steiner deveni categoric. Numaidecît, locotenente !

Preston luă poziţia de drepţi.

— Umile scuze, domnişoară. A fost greşeala mea, zise el cu oarecare ironie, apoi se întoarse şi intră în magazie.

Steiner salută grav.

— Nu vă pot spune cît regret acest nefericit incident.

— Dînsul e colonelul Carter, Molly, explică Devlin.

— Din detaşamentul independent de paraşutişti polonezi, zise Steiner. Sîntem aici pentru instrucţie tactică de teren şi am impresia că locotenentul Preston merge uneori prea departe cînd e vorba de securitate.

Acum era mai derutată ca oricînd.

— Dar, Liam... începu ea.

Devlin o luă de braţ.

— Hai acum să prindem calul şi să încaleci din nou. O împinse spre marginea mlaştinii, unde calul păştea liniştit smocuri de iarbă. Uite ce-ai făcut, o certă el. Nu ţi-am spus să mă aştepţi, că o să trec pe la tine azi după-amiază ? Cînd o să înveţi să nu-ţi mai vîri nasul în treburi care nu te privesc ?

— Dar nu înţeleg, zise ea. Paraşutişti... aici, şi camionul acela şi jeepul pe care le-ai vopsit ?

O prinse de braţ, furios.

— Securitate, Molly, pentru numele lui Dumnezeu. N-ai priceput sensul celor spuse de colonel ? De ce crezi că locotenentul acela a reacţionat aşa ? Au motive deosebite ca să fie aici. O să afli după ce vor pleca, dar deocamdată e strict secret şi nu trebuie să pomeneşti nimănui că i-ai văzut. Dacă mă iubeşti, promite-mi.

Îl privi fix şi în ochi i se citea o oarecare înţelegere.

— Acum pricep, zise ea. Tot ce-ai făcut, drumurile noaptea şi altele. M-am gîndit că e ceva în legătură cu bursa neagră şi tu m-ai lăsat s-o cred. Dar m-am înşelat. Mai eşti încă în armată, asta e, nu-i aşa ?

— Da, răspunse el, spunînd întrucîtva adevărul. Mi-e teamă că sînt.

Ei îi străluceau ochii.

— O, Liam, o să mă poţi ierta vreodată pentru că te-am considerat un speculant de nimic, care face comerţ cu ciorapi şi whisky prin cîrciumi ?

Devlin respiră adînc, dar reuşi să zîmbească.

Brandt se repezi după el, dar prea tîrziu. Preston traversă curtea și în cîteva clipe ajunse în stuf. Molly se întoarse și smuci de hățuri. Primul ei gînd fu că era Devlin. Preston se repezi la hățuri, iar ea îl privi uimită.

— Hai, treci încoace.

Se întinse s-o prindă, dar ea încercă să tragă calul îndărăt.

— Ei, lasă-mă în pace. N-am făcut nimic.

Preston o înșfăcă de încheietura mîinii drepte și o trase jos din șa, prinzînd-o în timp ce cădea.

— O să vedem noi.

Molly începu să se zbată și-atunci el o strînse mai tare. O aruncă pe umăr și o duse prin stuf spre magazie în timp ce ea dădea din picioare și țipa.

De îndată ce se luminase de zi Devlin plecase pe plajă pentru a se asigura că fluxul a acoperit toate urmele lăsate în timpul nopții. După micul dejun se dusese din nou cu Steiner, ca să-i arate atît cît se putea vedea prin ceață, zona estuarului și Point-ul, de unde urmau să fie luați. Cînd mai aveau vreo treizeci de yarzi pînă la casă, îl văzură pe Preston ieșind din mlaștină cu fata pe umăr.

— Ce-i asta ? întrebă Steiner.

— E Molly Prior, fata despre care ți-am vorbit.

Începu să alerge și intră în curte cînd Preston ajunse la intrare.

— Las-o jos, lua-te-ar dracu ! strigă Devlin.

Preston se întoarse spre el.

— Eu nu primesc ordine de la tine.

Dar Steiner, care intră în curte imediat după Devlin, interveni.

— Locotenent Preston, strigă el cu o voce aspră. Eliberează-o îndată pe doamna.

Preston ezită, apoi o lăsă jos pe Molly, fără nici o tragere de inimă.

Molly îl plezni imediat peste față.

— Ține-ți mîinile acasă, derbedeule, zise ea dezlănțuită.

În magazie se auziră rîsete și Molly se întoarse într-acolo. Prin ușa deschisă văzu un rînd de fețe rîzînd, iar în spate camionul și jeepul cu mitraliera Browning montată.

Devlin se apropie și-l împinse la o parte pe Preston.

— Te simți bine, Molly ?

— Liam, zise ea nedumerită. Ce-i asta ? Ce se-ntîmplă?

Steiner interveni cu mult calm.

— Locotenent Preston, zise el cu răceală, cere imediat scuze acestei tinere doamne. Preston şovăi şi Steiner deveni categoric. Numaidecît, locotenente !

Preston luă poziţia de drepţi.

— Umile scuze, domnişoară. A fost greşeala mea, zise el cu oarecare ironie, apoi se întoarse şi intră în magazie.

Steiner salută grav.

— Nu vă pot spune cît regret acest nefericit incident.

— Dînsul e colonelul Carter, Molly, explică Devlin.

— Din detaşamentul independent de paraşutişti polonezi, zise Steiner. Sîntem aici pentru instrucţie tactică de teren şi am impresia că locotenentul Preston merge uneori prea departe cînd e vorba de securitate.

Acum era mai derutată ca oricînd.

— Dar, Liam... începu ea.

Devlin o luă de braţ.

— Hai acum să prindem calul şi să încaleci din nou. O împinse spre marginea mlaştinii, unde calul păştea liniştit smocuri de iarbă. Uite ce-ai făcut, o ceartă el. Nu ţi-am spus să mă aştepţi, că o să trec pe la tine azi după-amiază ? Cînd o să înveţi să nu-ţi mai vîri nasul în treburi care nu te privesc ?

— Dar nu înţeleg, zise ea. Parasutişti... aici, şi camionul acela şi jeepul pe care le-ai vopsit ?

O prinse de braţ, furios.

— Securitate, Molly, pentru numele lui Dumnezeu. N-ai priceput sensul celor spuse de colonel ? De ce crezi că locotenentul acela a reacţionat aşa ? Au motive deosebite ca să fie aici. O să afli după ce vor pleca, dar deocamdată e strict secret şi nu trebuie să pomeneşti nimănui că i-ai văzut. Dacă mă iubeşti, promite-mi.

Îl privi fix şi în ochi i se citea o oarecare înţelegere.

— Acum pricep, zise ea. Tot ce-ai făcut, drumurile noaptea şi altele. M-am gîndit că e ceva în legătură cu bursa neagră şi tu m-ai lăsat s-o cred. Dar m-am înşelat. Mai eşti încă în armată, asta e, nu-i aşa ?

— Da, răspunse el, spunînd întrucîtva adevărul. Mi-e teamă că sînt.

Ei îi străluceau ochii.

— O, Liam, o să mă poţi ierta vreodată pentru că te-am considerat un speculant de nimic, care face comerţ cu ciorapi şi whisky prin cîrciumi ?

Devlin respiră adînc, dar reuşi să zîmbească.

— O să mă mai gîndesc la asta. Acum du-te acasă ca o fată cuminte și așteaptă pînă vin eu la tine, oricît de mult timp ar fi.

— O să aștept, Liam. Îți promit.

Îl sărută cuprinzîndu-l cu o mînă după cap, apoi își făcu vînt în șa.

— Ține minte, nici o vorbă.

— Te poți bizui pe mine. Lovi cu călcîiele calul în burtă și dispăru printre trestii.

Devlin se întoarse și traversă curtea foarte repede. Ritter ieșise din casă și era lîngă Steiner.

— E în regulă ? îl întrebă colonelul.

Devlin trecu pe lîngă el ca o săgeată și dădu buzna în magazie. Oamenii vorbeau în grupulețe, iar Preston tocmai își aprindea o țigară și ținea chibritul aprins în căușul mîinilor. Își ridică privirea și zîmbi ușor batjocoritor.

— Toți știm cu ce te-ai îndeletnicit în ultimele săptămîni. A fost plăcut, Devlin ?

Devlin îi trimise lui Preston o lovitură frumoasă de dreapta în obraz, răsturnîndu-l peste piciorul întins al unuia din oameni. În momentul acela Steiner îl apucă de braț.

— Am să-l omor pe ticălosul ăsta ! zise Devlin.

Steiner trecu în fața lui și-i puse ambele mîini pe umeri, făcîndu-l să se mire de forța pe care o avea.

— Du-te în casă, zise el calm. Rezolv eu problema.

Devlin îl privi furibund, alb ca varul la față, gata să ucidă, dar apoi furia din priviri i se stinse încet. Se întoarse și ieși din magazie, apoi o rupse la fugă spre casă. Preston se ridică în picioare ținîndu-și o mînă la obraz. Se făcu liniște deplină.

— Ăsta e un om, zise Steiner, care te va omorî dacă va putea, Preston. Te previn. Mai fă încă o dată una ca asta, și, dacă nu te omoară el, te împușc eu însumi. Îi făcu semn din cap lui Ritter. Preiei comanda !

Cînd intră în casă, Devlin era la sticla de Bushmills. Irlandezul se întoarse cu un rictus tremurător.

— Dumnezeule, l-aș fi omorît. Cred că mi-am ieșit din fire.

— Ce-i cu fata ?

— Nici o grijă din partea ei. E convinsă că mai sînt în armată și vîrît pînă-n gît în secrete oficiale. Pe față i se citea clar dezgustul față de sine. Băiatul ei minunat, așa mi-a zis. Eu sînt acela. Începu să-și toarne din nou whisky,

ezită, apoi astupă hotărît sticla. E în ordine, îi zise lui Steiner. Ce facem acum ?

— O să ne mutăm în sat în jurul amiezii şi vom face exerciţii. După părerea mea, tu ar trebui să stai deoparte deocamdată. Ne putem reîntîlni diseară, după ce se lasă întunericul, cînd nu mai avem mult pînă la asalt.

— Perfect, zise Devlin. După-amiază Joanna Grey o să ia cumva legătura cu tine, în mod sigur. Spune-i că o să fiu la ea acasă înainte de ora şase şi jumătate. Vedeta torpiloare ar trebui să ne stea la dispoziţie între nouă şi zece. O să aduc radio-telefonul cu mine, ca să poţi lua legătura cu Koenig direct de la locul acţiunii şi să stabileşti momentul plecării în funcţie de împrejurări.

— Excelent, zise Steiner, dar părea că ezită totuşi. E o problemă.

— Care anume ?

— Ordinele mele cu privire la Churchill. Sînt foarte clare. L-ar vrea viu, dar dacă acest lucru nu e cu putinţă...

— Va trebui să vîri un cartuş în el. Şi ce-i cu asta ?

— Mă gîndeam că ar putea fi o problemă pentru tine.

— Cîtuşi de puţin, zise Devlin. De data aceasta toţi sîntem soldaţi şi trecem prin aceleaşi riscuri ca şi soldaţii. Inclusiv bătrînul Churchill.

*

La Londra, Rogan îşi făcea ordine pe masa de lucru, gîndindu-se la masa de prînz, cînd Grant intră în birou fără să bată la uşă. Faţa îi era încordată din cauza emoţiei.

— Vin direct de la teleimprimator, sir. Puse mesajul pe masă în faţa lui Rogan. L-am găsit.

— Poliţia din Norfolk, Norwich, zise Rogan.

— Acolo au ajuns formele de luare în evidenţă, dar locuieşte la o oarecare distanţă, pe coastă, în North Norfolk, lîngă Studley Constable şi Blakeney. Un loc foarte izolat.

— Cunoşti regiunea ? îl întrebă Rogan în timp ce citea mesajul.

— Am petrecut două vacanţe în Sheringham cînd eram copil, sir.

— Deci, îşi zice Devlin şi lucrează ca paznic al mlaştinii pentru Sir Henry Willoughby, moşierul de acolo. O să aibă un şoc. Cît e de departe această localitate ?

— Aș zice vreo două sute de mile. Grant clătină din cap. Ce naiba o fi punînd la cale ?

— O să aflăm cît de curînd, răspunse Rogan ridicîndu-și privirea de pe raport.

Acum ce facem, sir ? Să cerem poliției din Norfolk să-l aresteze ?

— Nu ești zdravăn la cap, zise Rogan mirat. Nu știi cum sînt polițiștii din provincie ? Au capete de dovleac. Nu, Fergus, o să ne ocupăm noi înșine de afacerea asta. Tu și cu mine. De mult n-am mai petrecut un weekend la țară. O să fie o schimbare plăcută.

— După prînz sînteți așteptat în biroul procurorului general, îi aminti Grant, pentru mărturie în cazul Halloran.

— O să scap pînă la ora trei. Cel tîrziu, la trei și jumătate. Fă rost de o mașină și așteaptă-mă, ca să plecăm imediat.

— Să cer aprobarea comisarului adjunct, sir ?

— Pentru numele lui Hristos, Fergus, izbucni Rogan furios, ce-i cu tine ? El este la Portsmouth, nu ? Și-acum pleacă, treci la treabă.

Incapabil să-și explice ciudata lipsă de tragere de inimă, Grant făcu un efort.

— Foarte bine, sir.

Era cu mîna pe ușă cînd Rogan adăugă :

— Și, Fergus.

— Da, sir ?

— Treci pe la depozitul de arme și ia două Browninguri. Individul ăsta întîi trage și după aia te întreabă ce-ai vrut.

Grant înghiți cu noduri.

— O să mă ocup de asta, sir, zise el, cu vocea tremurîndu-i ușor și ieși.

Rogan își împinse scaunul înapoi și se duse la fereastră. Își trosni degetele ambelor mîini, plin de încordare.

— Acum e acum, ticălosule, zise încet. Să vedem dacă ești chiar atît de tare cum se zice.

•

Era aproape douăsprezece cînd Philip Vereker deschise ușa din capătul holului casei parohiale, sub scara de serviciu, și coborî în pivniță. Îl durea piciorul îngrozitor și nu dormise aproape deloc toată noaptea. Vina era numai a lui. Doctorul îi oferise o cantitate mare de tablete de mor-

fină, dar Vereker avea o teamă morbidă să nu devină morfinoman.

Aceasta fiind situaţia, suferea. Cel puţin va veni Pamela pentru weekend. Îi telefonase de dimineaţă, nu numai să-i confirme că vine, ci şi ca să-i spună că Harry Kane se oferise să meargă s-o ia de la Pangbourne, ceea ce însemna un galon de benzină economisit pentru Vereker şi asta era ceva. Şi-apoi, Kane îi plăcea. Îl îndrăgise instinctiv, un lucru rar pentru el. Îl bucura faptul că în sfîrşit pe Pamela o interesa cineva.

Jos, la capătul scărilor pivniţei, într-un cui, era agăţată o lanternă mare pe care Vereker o luă cu el, apoi deschise un dulap negru şi vechi din stejar, intră înăuntru şi trase uşa după el. Aprinse lanterna, căută un dispozitiv ascuns şi spatele dulapului se deschise descoperind un tunel lung, întunecat, cu pereţi din piatră de Norfolk, ce strălucea din cauza umezelii.

Era unul din cele mai frumoase exemple de construcţie de acest gen din ţară, care se mai menţinea : un tunel care lega casa parohială cu biserica, o rămăşiţă de pe vremea persecuţiei romano-catolicilor sub domnia Elisabetei Tudor. Secretul fusese transmis de la un preot la altul. Pentru Vereker tunelul însemna pur şi simplu o foarte mare înlesnire.

La capătul tunelului urcă vreo cîteva scări din piatră şi se opri surprins, ascultînd cu atenţie. Da, nu se înşela. Cineva cînta la orgă, şi încă foarte bine. Urcă restul treptelor, deschise uşa de sus, (de fapt o parte din peretele lambrisat cu stejar al sacristiei), o închise după el, deschise cealaltă uşă şi intră în biserică.

Cînd Vereker înaintă pe culoar văzu spre uimirea lui că un sergent paraşutist îmbrăcat într-o salopetă de camuflaj şedea la orgă, cu bereta roşie pusă pe scaunul de lîngă el. Cînta un preludiu coral de Bach, ceva foarte potrivit pentru perioada aceea a anului, căci de obicei era cîntat cu imnul Naşterii lui Hristos, *Gottes Sohn ist gekommen.*

Hans Altmann se simţea grozav. Un instrument superb, o biserică minunată. Cînd îşi ridică privirea îl văzu în oglinda organistului pe Vereker la capătul treptelor de la altar. Se opri brusc din cîntat şi se întoarse.

— Vă cer iertare, Părinte, dar nu m-am putut stăpîni. Îşi desfăcu braţele. N-am des un asemenea prilej în... ocupaţia mea actuală. Vorbea o engleză excelentă, dar cu un accent străin.

— Cine sînteţi ? întrebă Vereker.

— Sergentul Emil Janowski, Părinte.

— Polonez ?

— Da, răspunse Altmann încuviinţînd din cap. Am venit aici împreună cu comandantul meu, ca să vă căutăm. Nu eraţi aici, bineînţeles, aşa că mi-a spus să aştept în timp ce dînsul încearcă la casa parohială.

— Cîntaţi foarte bine într-adevăr. Bach trebuie interpretat bine, un lucru de care îmi amintesc cu amărăciune de fiecare dată cînd mă aşez pe scaunul acela.

— A, şi dumneavoastră cîntaţi ? întrebă Altmann.

— Da, răspunse Vereker. Îmi place foarte mult bucata pe care o cîntaţi.

— Una din bucăţile mele preferate, zise Altmann. Începu să cînte, acompaniindu-se în acelaşi timp cu vocea. *Gott, durch deine Güte, wollst uns arme Leute...*

— Dar acesta este un imn de ziua Sfintei Treimi, zise Vereker.

— În Thuringia nu, Părinte.

În acel moment, uşa cea mare de stejar se deschise scîrţîind şi intră Steiner.

Coborî pe culoar, cu o cravaşă elegantă din piele într-o mînă şi cu bereta în cealaltă. Bocancii sunau pe dalele de piatră şi, cum se îndrepta spre ei, razele de lumină ce coborau pieziş prin ferestrele de sus îi atingeau cu foc părul blond.

— Părintele Vereker ?

— Da.

— Howard Carter, comandantul detaşamentului independent de paraşutişti polonezi din regimentul Serviciului Aerian Special. Se întoarse spre Altmann. Te-ai purtat civilizat, Janowski ?

— După cum domnul colonel ştie, orga este marea mea slăbiciune.

— Dă-i drumul, fugi şi aşteaptă afară cu ceilalţi, zise Steiner zîmbind. Altmann plecă şi Steiner privi sus în naos. E într-adevăr foarte frumoasă.

Vereker îl cercetă curios din priviri, remarcînd coroana şi semnul de locotenent-colonel pe epoleţii salopetei de paraşutist.

— Da, sîntem mîndri de ea. SAS. Nu sînteţi, dumneata şi oamenii dumitale, cam departe de locurile voas-

tre obișnuite ? Eu vă știam pe insulele grecești și prin Iugoslavia.

— Și eu credeam la fel pînă acum vreo două luni cînd autoritățile au hotărît în înțelepciunea lor să ne aducă acasă pentru instrucție specială, deși poate acasă nu este tocmai cuvîntul potrivit, băieții mei fiind toți polonezi.

— Ca Janowski ?

— Cîtuși de puțin. El vorbește englezește foarte bine. Cei mai mulți dintre ei știu doar *Noroc* sau *Vrei să ieși cu mine diseară*. Nu consideră că au nevoie de mai mult. Steiner zîmbi. Parașutiștii sînt indivizi destul de încrezuți, Părinte. Asta e întotdeauna necazul cu unitățile de elită.

— Știu, zise Vereker. Și eu am fost ca ei. Preotul Brigăzii 1 parașutiști.

— Chiar ați fost ? zise Steiner. Atunci ați luptat în Tunisia ?

— Da, la Oudna, unde m-am ales cu asta. Vereker își lovi piciorul de aluminiu cu bastonul. Și-acum sînt aici.

Steiner îi luă mîna și i-o strînse.

— Mă bucur că vă cunosc. Nu mă așteptam la așa ceva.

Vereker reuși să schițeze unul din rarele lui zîmbete.

— Cu ce vă pot fi de folos ?

— Să ne găzduiți peste noapte, dacă vreți. Aveți o șură în fîneața de-alături care cred că a mai fost folosită și înainte pentru același scop.

— Faceți instrucție ?

Steiner zîmbi ușor.

— Da, i-ați putea zice așa. Am aici, cu mine, doar o mînă de oameni. Restul sînt împrăștiați peste tot în North Norfolk. Mîine, la o oră stabilită, fiecare trebuie să fugă de să-i sfîrîie călcîile spre un anumit punct de pe hartă, ca să vedem cît de repede ne putem aduna.

— Deci nu rămîneți aici decît după-amiaza asta și la noapte ?

— Da. O să încercăm, bineînțeles, să nu vă deranjăm. Probabil o să-i pun pe băieți să facă vreo cîteva exerciții tactice în jurul satului, ca să-i țin ocupați. Credeți că o să supere pe cineva ?

Totul a mers strună, exact cum prevăzuse Devlin. Philip Vereker zîmbi.

— Studley Constable a fost folosit de multe ori pentru manevre militare de-un fel sau altul, domnule colonel. Vom fi fericiți să vă ajutăm cum putem.

*

Cînd Altmann ieşi din biserică, o luă pe drum spre intrarea la Old Woman's Meadow unde se găsea Bedford-ul, lîngă poarta de grilaj. Jeepul aştepta la poarta cimitirului, cu Klugl la volan şi cu Werner Briegel în spatele mitralierei Browning M2.

Werner îşi îndreptase binoclul Zeiss spre colonia de ciori din fagi.

— Foarte interesant, îi zise lui Klugl. Cred că o să merg să le privesc mai de-aproape. Vii ?

Vorbise în germană întrucît nu era nimeni în preajmă şi Klugl îi răspunse în aceeaşi limbă.

— Crezi că e bine să mergem ?

— De ce-ar fi rău ? zise Werner.

Coborî şi intră pe poartă urmat fără tragere de inimă de către Klugl. Laker Armsby săpa o groapă în partea de vest a bisericii. Cînd îi văzu apropiindu-se printre morminte, încetă lucrul şi îşi luă o ţigară fumată pe jumătate de după ureche.

— Noroc, zise Werner.

Laker îi privi cu coada ochiului.

— Străini, ei ? Credeam că sînteţi britanici în uniformele astea.

— Polonezi, îi spuse Werner, aşa că va trebui să-l scuzi pe prietenul meu. El nu vorbeşte englezeşte. Laker învîrti şi răsuci ostentativ chiştocul pînă cînd neamţul pricepu aluzia şi scoase un pachet de Players. Ia una din astea.

— N-am nimic împotrivă. Ochii lui Laker străluciră.

— Mai ia una.

Laker nu aşteptă să-i mai zică încă o dată. Puse o ţigară după ureche şi pe una o aprinse.

— Şi cum te cheamă ?

— Werner. Făcu încurcat o pauză, cînd îşi dădu seama de greşeală, şi adăugă, Kunicki.

— A, da, zise Laker. Totodeauna am crezut că Werner e nume nemţesc. Cîndva, am luat un prizonier în Franţa, în o mie nouă sute cincisprezece. Se numea Werner. Werner Schmidt.

— Mama a fost nemţoaică, explică Werner.

— Asta nu-i vina ta, răspunse Laker. Nu-i putem alege pe cei care ne aduc pe lume.

— Colonie de ciori, zise Werner. Poţi să-mi spui de cît timp e aici ?

Laker îl privi nedumerit, apoi se uită în sus în copaci.

— De cînd eram flăcău, asta-i sigur. Te interesează păsările ?

— Desigur, îi spuse Werner. Sînt cele mai fascinante vietăţi. Spre deosebire de oameni, rar se bat una cu alta, nu cunosc frontiere, toată lumea e casa lor.

Laker se uită la el ca la un scrîntit şi rîse.

— Ei nu, zău. Pe cine interesează cîteva ciori bătrîne şi jumulite ?

— Aşa crezi, prietene ? zise Werner. E adevărat că în Norfolk trăiesc multe ciori, dar multe vin toamna tîrziu şi iarna tocmai din Rusia.

— Fugi de-aici, îi spuse Laker.

— Ba da, e-adevărat. Înainte de război, s-a constatat că multe ciori din această regiune fuseseră inelate pe lîngă Leningrad, de pildă.

— Vrei să spui că unele din urîtele astea bătrîne care stau deasupra capului meu s-ar putea să fi venit de-acolo? întrebă Laker.

— În mod absolut sigur.

— Ei bine, n-aş fi crezut niciodată.

— Aşa că, prietene, pe viitor să le tratezi pe aceste ciori din Leningrad cu respectul ce se cuvine doamnelor şi domnilor care au călătorit mult, îi zise Werner.

— Kunicki... Moczar, se auzi un strigăt şi cînd se întoarseră îi văzură pe Steiner şi pe preot stînd în faţa bisericii. Plecăm, zise Steiner. Werner şi Klugl o luară înapoi prin cimitir spre jeep.

Steiner şi părintele Vereker porniră împreună pe potecă. Se auzi un claxon şi un alt jeep urcă dealul din direcţia satului şi se opri pe cealaltă parte a drumului. Pamela Vereker în uniformă de WAAF coborî din jeep. Werner şi Klugl o priviră admirativ apoi înţepeniră cînd Harry Kane apăru din cealaltă parte. El purta bonetă, vestă de campanie şi bocanci de salt.

Cînd Steiner şi Vereker ajunseră la poartă, Pamela veni spre ei şi se întinse să-şi sărute fratele pe obraz.

— Îmi pare rău că am întîrziat, dar Harry vroia să vadă mai mult din Norfolk decît a reuşit pînă acum.

— Şi l-ai adus pe drumul mai lung ? întrebă Vereker tandru.

— Oricum, v-am adus-o acasă, Părinte, zise Kane.

— Aş vrea să-i cunoaşteţi amîndoi pe colonelul Carter din detaşamentul independent de paraşutişti polonezi, zise Vereker. Dînsul împreună cu soldaţii săi fac instrucţie în această zonă. O să folosească şura din Old Woman's Meadow. Sora mea Pamela, domnul colonel şi domnul maior Harry Kane.

— Din Unitatea Specială de asalt 21. Kane îi strînse mîna. Noi sîntem mai sus pe şosea, la Meltham House. V-am observat băieţii pe drum, domnule colonel. Sînt grozavi cu trăznitele alea de berete roşii. Pariez că fetele îşi pierd capul cînd îi văd.

— S-a mai întîmplat, zise Steiner.

— Polonezi, nu-i aşa ? Şi noi avem vreo doi în unitatea noastră. Krukowski de pildă. E din Chicago. Născut şi crescut acolo, totuşi poloneza lui e la fel de bună ca şi engleza. Sînt oameni nostimi. Poate aranjăm să ne întîlnim cu toţii.

— Mă tem că nu, zise Steiner. Eu am dispoziţii speciale. Azi după-masă facem instrucţie, apoi plecăm mai departe ca să ne întîlnim mîine cu alte unităţi de sub comanda mea. Ştiţi cum e.

— Bineînţeles că ştiu, zise Kane, eu însumi fiind în aceeaşi situaţie. Se uită la ceas. De fapt, dacă n-ajung înapoi, la Meltham House, în douăzeci de minute, colonelul mă împuşcă.

— Oricum, mi-a făcut plăcere să vă cunosc, zise Steiner curtenitor. Domnişoară Vereker ! Părinte ! Urcă în jeep şi îi făcu semn din cap lui Klugl, care slăbi frîna şi plecară.

— Încearcă să-ţi aminteşti, Klugl, că aici se circulă pe partea stîngă a şoselei, zise Steiner calm.

*

În unele locuri pereţii şurii erau groşi de trei picioare. Se zicea că în Evul Mediu făcuse parte dintr-un conac. Pentru ce le trebuia lor, era numai bună. Înăuntru se simţea mirosul obişnuit de fîn vechi şi şoareci. Într-un colţ se găsea o căruţă stricată. Podul şurii era mare şi avea ferestre rotunde, fără geamuri, prin care intra lumina.

Lăsară Bedford-ul afară cu un om de pază, dar jeepul îl băgară înăuntru. Steiner se ridică în picioare şi se adresă tuturor :

— Pînă aici e bine. De-acum înainte trebuie să facem în așa fel ca totul să pară cît se poate de firesc. Înainte de toate, scoateți afară sobele de campanie și pregătiți masa. Își privi ceasul. Asta va umple timpul pînă pe la ora trei. După aceea, instrucție tactică. Pentru asta sîntem aici și oamenii asta așteaptă să vadă. Aplicații tactice de luptă ale infanteriei pe cîmpuri, pe lîngă rîu și printre case. Încă ceva... fiți tot timpul atenți cînd vorbiți nemțește. Vorbiți încet. În timpul exercițiilor de cîmp semnalizați cu brațul ori de cîte ori e posibil. Firește, ordinele verbale trebuie să fie în engleză. Telefoanele de campanie sînt doar pentru necesitate extremă. Oberleutnant Neumann va da șefilor de grupă semnalele de recunoaștere necesare.

— Ce facem dacă oamenii încearcă să stea de vorbă cu noi ? întrebă Brandt.

— Prefaceți-vă că nu înțelegeți, chiar dacă vorbiți englezește bine. Prefer să tăceți decît să vă lăsați antrenați în conversații. Steiner se întoarse spre Ritter. Las în seama ta organizarea instrucției tactice. Ai grijă ca fiecare grupă să aibă cel puțin o persoană care vorbește englezește bine. Cred că poți face asta. Se întoarse din nou spre băieți. Nu uitați că la șase, șase și jumătate, va fi întuneric. Numai pînă atunci trebuie să părem ocupați.

Sări din jeep și ieși afară. Se duse pînă la poartă și se rezemă de ea. Joanna Grey urca anevoie dealul pe bicicletă, cu un buchet mare de flori în coșul care atîrna de ghidon. Patch alerga în urma ei.

— Bună ziua, doamnă, o salută Steiner.

Coborî de pe bicicletă și veni spre el, împingînd de bicicletă.

— Cum merg lucrurile ?

— Excelent.

Ea îi întinse mîna ca și cum s-ar fi prezentat ceremonios. De la distanță probabil că totul părea foarte firesc.

— Și Philip Vereker ?

— Nici că se putea să fie mai amabil. Devlin a avut dreptate. Cred că e convins că sîntem aici ca să avem grijă de marele om.

— Acum ce se întîmplă ?

— O să ne vedeți jucîndu-ne de-a soldații prin sat. Devlin zicea că va veni să vă vadă la ora șase și jumătate.

— Bine. Îi întinse mîna iarăși. Ne vedem mai tîrziu.

Steiner salută și se întoarse înapoi în șură. Joanna se urcă pe bicicletă continuîndu-și drumul în sus pe deal,

spre biserică. Vereker o aștepta în pridvor. Își rezemă bicicleta de zid și se duse cu florile spre el.

— Sînt frumoase, zise el. Dar de unde le-ai găsit ?

— O, de la o prietenă din Holt. Irișii. Din seră, bineînțeles. O atitudine cu totul nepatriotică. Ar fi trebuit să-și folosească timpul cultivînd cartofi sau varză.

— Fleacuri, omul nu trăiește doar cu pîine. Cuvintele-i sunară ciudat de pompos. L-ai văzut pe Sir Henry înainte de a pleca ?

— Da, a trecut pe la mine. Era în mare ținută. Arăta într-adevăr măreț.

— Și o să se reîntoarcă împreună cu marele om înainte de căderea serii, zise Vereker. În vreo biografie de-a lui va apare un rînd : *Și-a petrecut noaptea la Studley Grange.* Sătenii habar n-au și totuși aici se scrie un fragment din istorie.

— Da, cred că ai dreptate dacă privești lucrurile din acest punct de vedere. Zîmbi frumos. Acum, hai să așezăm florile acestea pe altar.

Vereker îi deschise ușa și intrară înăuntru.

16

La Landsvoort ceața se risipise, dar o ușoară pîclă dinspre mare reducea vizibilitatea la sub o sută de yarzi. Pe vedeta torpiloare echipajul se pregătea să moleze parîmele sub supravegherea lui Muller. Koenig se plimba încoace și-ncolo pe debarcader, în ploaia mărunță, fumînd. Așa cum era îmbrăcat, în haina veche din pînză groasă, cu cizme marinărești și șapca pătată de sare, arăta a orice în afară de ofițer de marină.

— Sîntem gata, la ordinele dumneavoastră, Herr Leutnant, strigă Muller.

— Va trebui să mai așteptăm, răspunse Koenig. Înainte de a pleca vreau să aflu cum se simte Hauptmann Gericke.

În acel moment mașina de teren apăru pe drumeagul dintre dunele de nisip și se opri la capătul debarcaderului dinspre țărm. Sergentul Witt era la volan, iar alături, Radl. Colonelul coborî și Koenig se duse în întîmpinarea lui.

— Cum se simte ?

— Am aranjat să fie dus într-o rezervă la cel mai bun spital din Amsterdam. Cel mai priceput chirurg din Luft-

waffe, un adevărat expert în materie de răni ale piloților doborîți, vine cu avionul de la Paris. Pînă diseară va fi aici.

— Da, dar el cum se simte ? întrebă Koenig.

— Bine, răspunse Radl cu un aer obosit. Dacă vrei să știi adevărul, femurul este fracturat, o gleznă făcută țăndări, iar brațul stîng pare să fie rupt în mai multe locuri.

— O să supraviețuiască ?

— Doctorii înclină să creadă că da, dar nu va mai zbura niciodată.

— Dumnezeule, zise Koenig. Zborul e viața lui.

Radl încercă să scoată în evidență partea cea mai frumoasă a lucrurilor.

— Da, mare păcat. Firește, o să am grijă ca toate faptele legate de acest zbor să fie aduse la cunoștința Reichsmarschall-ului Göring. Cu oarecare noroc, lui Gericke i s-ar putea decerna Frunzele de Stejar la Crucea de Cavaler.

— Asta e grozav, zise Koenig. Minunat. Asta l-ar aranja pentru toată viața.

— Îmi pare rău, Paul, zise Radl calm. Sincer îmi pare rău, dar în acest război nu există învingători. Numai victime. Toți sîntem victime. Îi strînse mîna. Succes.

— Herr Oberst ! Koenig salută marinărește, se întoarse și își făcu vînt peste balustrada vedetei. Se duse direct la timonerie și Muller conduse molarea parîmelor.

Radl îi urmări multă vreme cum se îndepărtează și, numai cînd vedeta dispăru în pîclă, se duse la mașină.

— Eu o să mă întorc pe jos, îi spuse lui Witt.

Mașina porni și el rămase cu privirea spre mare, plin de un sentiment de amărăciune de nedescris. Totdeauna suferă cineva... Totdeauna. Îl durea mîna, orbita ochiului îl ardea. „Dumnezeule, cît doresc să se sfîrșească odată“ își zise încet, apoi se întoarse și plecă.

*

Cînd Big Ben-ul bătu ora trei, la Londra, Rogan ieși de la Curtea Regală de justiție și se îndreptă grăbit spre locul unde îl aștepta Fergus Grant, la volanul unei limuzine Humber. În ciuda ploii torențiale, inspectorul șef era foarte bine dispus cînd deschise portiera.

— A mers totul bine, sir ? îl întrebă Fergus.

Rogan rînji plin de sine.

— Dacă amicul Halloran ia mai puţin de zece ani, să nu-mi zici mie pe nume. Ai făcut rost de pistoale ?

— Sînt în torpedou, sir.

Rogan îl deschise şi găsi un Browning Hi-Power. Îi verifică încărcătorul şi îl vîrî la loc în mîner. Ciudat, cît de bine se simţea cu el în mînă. De parcă acolo-i era locul. Îl cîntări o clipă, apoi îl strecură în buzunarul interior de la piept.

— E în ordine, Fergus, acum după amicul Devlin.

•

În acelaşi moment Molly se apropia de biserica Sfînta Maria şi Toţi Sfinţii, venind călare pe cărările dintre cîmpuri. Din cauza burniţei uşoare purta vechiul ei trenci iar pe cap un batic. În spate ducea un rucsac acoperit cu o pînză de sac.

Priponi calul sub copacii din spatele casei parohiale şi intră în cimitir prin poarta din spate. Pe cînd se apropia de pridvor auzi dinspre sat o comandă strigată. Se opri şi privi într-acolo. Paraşutiştii înaintau în formaţie de luptă spre moara cea veche de lîngă rîu, beretele lor roşii contrastînd puternic cu verdele pajiştei. Îi văzu pe părintele Vereker, pe Graham, băiatul lui George Wilde şi pe micuţa Susan Turner pe puntea de deasupra stăvilarului, privind. Se auzi un alt strigăt de comandă şi paraşutiştii se aruncară la pămînt.

Cînd intră în biserică o găsi pe Pamela Vereker în genunchi la altar, lustruind grilajul de alamă.

— Bună Molly, zise ea. Ai venit să ajuţi ?

— Păi, sîmbăta asta e rîndul mamei să îngrijească de altar, zise Molly, eliberîndu-şi braţele de rucsac, dar e foarte răcită şi s-a gîndit să stea toată ziua în pat.

Dinspre sat răsună slab ecoul unei alte comenzi.

— Încă mai faс instrucţie ? întrebă Pamela. Parcă nu ne-ar fi de-ajuns războiul, de trebuie să se mai joace şi ei de-a jocul ăsta prostesc. Fratele meu e acolo ?

— Era, cînd am intrat.

Peste faţa Pamelei Vereker trecu o umbră.

— Mă întreb uneori dacă nu suferă că nu mai este în armată. Clătină din cap. Bărbaţii sînt fiinţe ciudate.

În afară de fumul care se ridica de la cîte-un coș, în sat nu se vedea nici un semn de viață. Cei mai mulți oameni erau la lucru. Ritter Neumann împărțise grupul de asalt în trei grupe de cîte cinci, legate între ele prin telefoane de campanie. Grupa lui și a lui Preston erau desfășurate printre case. Preston se distra. Se ghemui lîngă peretele cîrciumii, cu revolverul în mînă și semnaliză grupei cu brațul să înainteze. George Wilde stătea rezemat de perete și privea. Betty, nevastă-sa, apăru în cadrul ușii, ștergîndu-și mîinile pe șorț.

— Îți pare rău că nu ești și tu ca ei ?

— Poate, răspunse Wilde ridicînd din umeri.

— Ce ți-e și cu bărbații ăștia, zise ea nemulțumită. N-o să vă înțeleg niciodată.

Grupa de pe fîneață era formată din Brandt, sergentul Sturm, caporalul Becker și soldații Jansen și Hagl. Erau desfășurați peste apă de moara cea veche, care nu mai fusese folosită de vreo treizeci de ani, și în acoperiș se vedeau găuri, acolo unde lipseau țiglele.

De obicei, roata morii stătea nemișcată, dar în timpul nopții apele rîului, umflate datorită ploilor din ultimele zile, exercitaseră o asemenea presiune că bara de blocare, mîncată deja de rugină, cedase. Acum roata se învîrtea din nou cu un scîrțîit și geamăt sinistru, făcînd să spumege apa.

Steiner ședea în jeep și privea cu interes la roată, apoi se întoarse să-l vadă pe Brandt care îl corecta pe tînărul Jansen în tehnica tragerii din poziția culcat. Părintele Vereker și cei doi copii erau mai în sus pe rîu, deasupra stăvilarului și priveau. Fiul lui George Wilde, în vîrstă de unsprezece ani, era de-a dreptul fascinat de ce făceau parașutiștii.

— Ce fac acum, Părinte ? îl întrebă pe Vereker.

— Vezi tu, Graham, problema e să-ți ții coatele într-o poziție corectă, răspunse Vereker. Altfel nu va reuși să țintească bine. Vezi, acum îi arată cum trebuie să se tîrască fără a fi simțit, ca leopardul.

Pe Susan Turner o plictiseau toate mișcările acelea și, lucru puțin surprinzător pentru o fetiță de cinci ani, o interesa mai mult păpușa de lemn făcută de bunicul său, cu o seară înainte. Susan era o copilă drăguță, cu părul blond și fusese evacuată aici de la Birmingham. Bunicii ei, Ted

şi Agnes Turner, răspundeau de poşta din sat şi de centrala telefonică şi aveau un magazin universal. Fetiţa era la ei de un an.

Se duse în cealaltă parte a punţii, trecu pe sub bara de sprijin şi se aşeză pe vine la margine. Şuvoiul de apă trecea la nu mai mult de două picioare pe dedesubt, tulbure şi înspumat. Legănă păpuşa deasupra apei, ţinînd-o de un braţ care se mişca şi chicoti cînd apa o stropi pe picioare. Se aplecă şi mai mult, ţinîndu-se de bara de deasupra capului şi vîrî picioarele păpuşii în apă. Bara se rupse şi fetiţa scoase un ţipăt, prăbuşindu-se în apă cu capul în jos.

Vereker şi băiatul se întoarseră la timp ca s-o vadă cum dispare, dar înainte ca preotul să se poată mişca, apa o duse sub pod. Graham sări după ea, mai mult instinctiv decît din curaj. De obicei, în locul acela, apa nu era mai adîncă de cîteva picioare. Băiatul pescuise acolo mormoloci în timpul verii. Dar acum era cu totul altceva. Apucă poala paltonului fetei şi ţinu strîns. Încercă să atingă fundul cu picioarele, dar nedînd de el ţipă speriat, în timp ce curentul de apă îi ducea pe-amîndoi spre stăvilarul ce se găsea mai sus de pod.

Îngheţat de groază, Vereker nu scoase nici un sunet, dar ţipătul lui Graham îi alertă imediat pe Steiner şi pe oamenii lui. Cînd se întoarseră să vadă ce se întîmplă, cei doi copii trecuseră peste marginea stăvilarului şi alunecau în josul platformei de beton spre iazul morii.

Sergentul Sturm sări în picioare şi o rupse la fugă spre marginea iazului, aruncîndu-şi echipamentul de pe el, dar nu mai avu timp să-şi deschidă fermoarul vestei de salt. Copiii, Graham ţinînd-o încă pe Susan, erau duşi de curentul necruţător spre roata morii.

Fără să şovăie, Sturm se aruncă în apă şi porni în grabă spre ei. Îl înşfăcă pe Graham de braţ. Brandt sări în apă pînă la brîu în urma lui. Cînd Sturm îl trase pe Graham, capul băiatului se cufundă pentru o clipă sub apă şi intră în panică. Începu să dea din picioare şi să se zbată, scăpînd fata din mînă. Sturm se întoarse şi-i făcu vînt, ca să-l poată prinde Brandt, iar apoi se aruncă după Susan.

Fata fusese salvată datorită forţei uriaşe a curentului, care o ţinuse la suprafaţă. Cînd Sturm o prinse de palton, ţipa. O prinse în braţe şi încercă să se ţină pe picioare, dar apa trecu peste el şi cînd ieşi din nou la suprafaţă, simţi cum e tras fără putinţă de împotrivire spre roata morii.

Auzi un strigăt peste mugetul apelor şi se întoarse. Băiatul era pe mal, cu camarazii săi, iar Brandt din nou în apă străduindu-se să ajungă la el. Walter Sturm îşi mobiliză toată energia, toată puterea şi azvîrli fetiţa prin aer în braţele sigure ale lui Brandt. În clipa următoare curentul îl prinse cu o mînă uriaşă şi-l tîrî cu el. Roata coborî cu un vuiet asurzitor şi-l trase sub ea.

*

George Wilde intrase în cîrciumă după o găleată cu apă, ca să spele scara de la intrare. Cînd reveni, îi văzu pe copii trecînd peste stăvilar. Lăsă găleata din mînă, o strigă pe nevastă-sa şi trecu drumul în fugă, spre pod. Harvey Preston şi oamenii lui, care văzuseră şi ei ce se întîmplă, îl urmară.

Graham Wilde părea să nu fi păţit nimic deosebit în afară de faptul că era ud leoarcă. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Susan, deşi plîngea isteric. Brandt puse copila în braţele lui George Wilde şi o luă la fugă pe mal, ca să ajungă la Steiner şi ceilalţi care îl căutau pe Sturm dincolo de roata morii. Deodată apăru la suprafaţă, plutind în apa liniştită. Brandt se aruncă în apă şi se duse spre el.

În afară de o uşoară vînătaie pe frunte nu se mai vedea nici un semn, dar ochii îi erau închişi şi gura uşor întredeschisă. Brandt ieşi din apă cu el pe braţe, şi cînd ajunse pe mal, sosiră şi ceilalţi. Vereker, apoi Preston cu oamenii lui şi, în cele din urmă, doamna Wilde care o luă pe Susan de la soţul ei.

— I s-a întîmplat ceva ? întrebă Vereker.

Brandt sfîrtecă pieptul salopetei de salt şi îşi vîrî o mînă în bluză, căutîndu-i inima. Îi atinse mica vînătaie de pe frunte şi imediat pielea din jur se acoperi cu sînge. Carnea şi osul erau moi ca piftia. În ciuda celor ce se petreceau, Brandt rămase suficient de stăpîn pe sine ca să nu uite unde era.

— Îmi pare rău, sir, zise el într-o engleză bună, privindu-l pe Steiner, dar are craniul sfărîmat.

O clipă nu se mai auzi decît scîrţîitul sinistru al roţii, apoi Graham Wilde întrerupse tăcerea, zicînd cu voce tare:

— Tăticule, uită-te la uniforma lui. Polonezii poartă aşa ceva ?

În graba sa, Brandt făcuse o gafă ireparabilă. Sub salopeta de salt deschisă a lui Karl Sturm se vedea

Fliegerbluse, pe pieptul căreia, în dreapta, era insigna cu vulturul, purtată de cei din Luftwaffe. Tot în partea dreaptă se mai afla panglica roşie, albă şi neagră a Crucii de Fier clasa a doua. Pe pieptul stîng era Crucea de Fier clasa întîi, panglica pentru Campania de iarnă, medalia paraşutiştilor şi insigna de argint decernată răniţilor. Sub salopeta de salt era uniforma de gală, aşa cum ceruse Himmler însuşi.

— O, Dumnezeule, şopti Vereker.

Nemţii se strînseră în cerc.

— Pune-l pe Sturm în jeep, îi zise Steiner lui Brandt în germană. Pocni din degete spre Jansen care ducea unul din telefoanele de campanie. Dă-l încoace. Vultur unu către Vultur doi, strigă el. Răspunde, te rog.

Ritter Neumann şi grupa lui făceau instrucţie dincolo de case şi nu se vedeau.

— Aici Vultur doi, te aud, răspunse el aproape imediat.

— Vulturul a fost doborît. Aşteaptă-mă la pod, zise Steiner, apoi îi dădu telefonul înapoi lui Jansen.

— Ce e, George ? Nu înţeleg, întrebă Betty Wilde nedumerită.

— Sînt nemţi, răspunse Wilde. Am văzut uniforme ca astea cînd am fost în Norvegia.

— Da, zise Steiner. Unii dintre noi au fost acolo.

— Dar ce vreţi ? întrebă Wilde. Nu văd nici un rost. N-aveţi ce căuta aici.

— Prostul naibii, zise Preston batjocoritor. Nu ştii cine o să stea la Studley Grange diseară ? Domnul şi Dumnezeul cel Atotputernic, blestematul de Winston Churchill în persoană.

Wilde se holbă uimit la el, apoi rîse de-a binelea.

— Trebuie că-ţi lipseşte o doagă. N-am mai auzit o aşa prostie în viaţa mea. Nu-i aşa, părinte ?

— Mă tem că are dreptate. Vereker rosti cuvintele încet şi cu mare dificultate. Foarte bine, domnule colonel. Vrei să-mi spui şi mie ce se-ntîmplă acum ? În primul rînd, cred că copiii ăştia au îngheţat de frig.

Steiner se întoarse spre Betty Wilde.

— Doamnă Wilde, puteţi să vă luaţi fiul şi pe fetiţă să-i duceţi acasă. După ce se schimbă băiatul, duceţi-o pe Susan la bunici. Ei răspund de Oficiul poştal şi de magazinul universal, da ?

Doamna Wilde privi speriată la soţul ei, năucită încă de ceea ce se întîmpla.

— Da, așa e.

— În tot satul nu există decît șase posturi telefonice, îi zise Steiner lui Preston. Orice apel trece prin centrala de la Oficiul poștal și legătura o dă fie domnul Turner, fie nevastă-sa.

— Să o distrugem ? propuse Preston.

— Nu, asta ar putea atrage atenția cuiva și-ar trimite un om să o repare. După ce fetița se schimbă, trimite-o și pe ea și pe bunică-sa sus la biserică. Pe Turner îl ții lîngă centrală. Dacă sună careva din exterior, să spună, pe oricine caută, că abonatul nu răspunde. Deocamdată, asta ar fi. Acum la treabă. Și încearcă să nu fi melodramatic.

Preston se întoarse spre Betty Wilde. Susan încetase să mai plîngă și Preston îi întinse mîna, zicînd cu un zîmbet fermecător :

— Vino, frumoaso. O să te duc în cîrcă. Copila răspunse instinctiv cu un zîmbet care exprima încîntare. Pe-aici, doamnă Wilde, dacă sînteți amabilă, continuă Preston.

După ce aruncă o privire disperată soțului său, Betty Wilde îl urmă, ținîndu-și fiul de mînă. Restul din grupa lui Preston, Dinter, Meyer, Riedel și Berg îi urmară la vreo doi metri.

— Dacă i se întîmplă ceva soției mele... zise Wilde cu voce răgușită.

Steiner nu-l luă în seamă și i se adresă lui Brandt :

— Du-i pe Părintele Vereker și pe domnul Wilde sus la biserică și ține-i acolo. Becker și Jansen pot merge cu tine. Tu, Hagl, vii cu mine.

Ritter Neumann sosise cu grupa lui la pod. Preston tocmai ajunsese lîngă ei și era clar că îi povestea Oberleutnant-ului cele întîmplate.

— Domnule colonel, zise Vereker, n-am de gînd să mă las intimidat. Nu-ți poți permite să mă împușți dacă plec acum. pentru că o să stîrnești tot satul.

Steiner se întoarse cu fața spre el.

— Părinte, în Studley Constable sînt șaisprezece case. În total patruzeci și șapte de oameni și cei mai mulți dintre bărbați nu sînt acasă. Lucrează la vreuna din cele cîteva ferme aflate pe o rază de cinci mile de aici. În afară de asta... Se întoarse spre Brandt. Fă-i o demonstrație.

Brandt luă Sten-ul MK IIS de la caporalul Becker, se întoarse și trase cu el din șold împroșcînd suprafața iazului. Trombe de apă țîșniră în aer, dar nu se auzi decît țăcă-

nitul metalic al închizătorului cînd se mişcă înainte şi înapoi.

— Remarcabil, trebuie să recunoaşteţi, zise Steiner. Şi e invenţie britanică. Dar avem o metodă şi mai sigură, Părinte. Brandt vă vîră un cuţit sub coastă exact unde trebuie şi vă omoară într-o clipă, fără nici un zgomot. Ştie cum, credeţi-mă. A făcut-o de multe ori. Apoi vă ducem pe picioare, între noi, la jeep, vă aşezăm pe locul de lîngă şofer şi plecăm. Vi se pare suficient de brutal ?

— Deocamdată, cred că n-am încotro.

— Excelent. Steiner făcu semn din cap lui Brandt. Dă-i drumul, o să vin şi eu peste cîteva minute.

Se întoarse şi porni grăbit spre pod, păşind atît de repede că Hagl trebui să alerge ca să se ţină de el. Ritter le ieşi în întîmpinare.

— Nu stăm prea bine. Ce facem acum ?

— Ocupă satul. Ştii care sînt ordinele date lui Preston ?

— Da, mi-a spus. Noi ce trebuie să facem ?

— Trimite un om după camion, apoi începi de la un capăt al satului şi treci din casă în casă. Nu-mi pasă cum procedezi, dar vreau să-i scoţi pe toţi afară şi să-i duci sus în biserica aia în cincisprezece-douăzeci de minute.

— Şi după aceea ?

— Blocăm amîndouă intrările în sat. Vom face în aşa fel ca să pară frumos şi oficial, dar oricine vine încoace, rămîne aici.

— Să-i spun doamnei Grey ?

— Nu, las-o pe ea deocamdată. Ea trebuie să rămînă în afară, ca să folosească radioul. Nu vreau să ştie nimeni că e de partea noastră, pînă cînd nu va fi neapărat necesar. O să mă duc la ea mai tîrziu. Zîmbi. E cam încurcată, Ritter.

— Am mai trecut noi prin de-al d-astea, Herr Oberst.

— Bine. Steiner salută oficial. Atunci, la treabă. Se întoarse şi începu să urce dealul spre biserică.

*

În camera de zi a oficiului poştal şi a magazinului universal, Agnes Turner plîngea în timp ce schimba hainele nepoţicăi. Betty Wilde şedea alături de ea, ţinîndu-l strîns pe Graham. Soldaţii Dinter şi Berg stăteau de o parte şi de alta a uşii aşteptîndu-le.

— Tare mi-e teamă, Betty, zise doamna Turner. Am citit lucruri îngrozitoare despre ei. Ucid cu multă uşurinţă. Ce-or avea de gînd să facă cu noi ?

Ted Turner, care şedea la masă în cămăruţa unde se găsea centrala telefonică, întrebă oarecum tulburat :

— Ce i s-a întîmplat neveste-mi ?

— Nimic, răspunse Preston. Şi n-o să i se întîmple nimic atît timp cît dumneata faci întocmai ceea ce ţi se spune. Dacă încerci cumva să transmiţi vreun mesaj cînd sună careva sau să umbli cu vreun şiretlic... Scoase revolverul din toc. N-o să te împuşc pe dumneata... O să-ţi împuşc soţia, îţi promit.

— Porcule, rosti bătrînul. Zici că eşti englez ?

— Mai bun decît tine, boşorogule. Harvey îl lovi cu dosul palmei peste faţă. Să nu uiţi asta.

Se aşeză într-un colţ, îşi aprinse o ţigară şi luă o revistă.

*

Molly şi Pamela Vereker terminaseră la altar, iar cu ce mai rămăsese din trestiile şi plantele de mlaştină aduse de Molly, făcură un aranjament lîngă vasul cu agheasmă.

— Ştiu eu ce mai trebuie, zise Pamela. Frunze de iederă. O să aduc cîteva.

Deschise uşa, trecu prin pridvor şi culese vreo două-trei mîini de frunze de pe coarda căţărată pe turn. Cînd era pe punctul de a reintra în biserică, auzi un scrîşnet de frînă şi cînd se întoarse văzu jeepul oprindu-se. Văzîndu-şi fratele şi pe Wilde că se dau jos, crezu la început că paraşutiştii îi luaseră pur şi simplu în maşină. Îi trecu apoi prin minte că namila aceea de sergent-major îi păzea cu arma pe care o sprijinea de şold. Ar fi rîs de absurditatea unui asemenea gînd, dacă nu-i vedea pe Becker şi Jansen intrînd în urma celorlalţi pe poarta cimitirului şi cărînd trupul lui Sturm.

Pamela se retrase prin uşa întredeschisă, ciocnindu-se de Molly.

— Ce este ? întrebă Molly.

Pamela îi făcu semn să tacă.

— Nu ştiu, dar ceva nu-i în regulă, nu-i deloc în regulă.

Pe la jumătatea aleii, George Wilde încercă s-o şteargă, dar Brandt, aşteptîndu-se la o asemenea figură, îi puse

cu dibăcie piedică. Se aplecă apoi peste el şi îi vîrî ţeava carabinei sub bărbie.

— Bravo, *Tommy*, eşti un bărbat viteaz. Te felicit. Dar, dacă mai încerci una ca asta, îţi zbor creierii.

Wilde se ridică de jos ajutat de Vereker şi grupul se îndreptă spre pridvorul bisericii. Înăuntru, Molly o privi îngrozită pe Pamela.

— Ce înseamnă asta ?

Pamela duse din nou degetul la buze.

— Intră aici, repede, zise ea şi deschise uşa sacristiei. După ce se furişară înăuntru, închise uşa şi trase zăvorul la loc. Un moment mai tîrziu auziră clar voci.

— Bun, şi-acum ? întrebă Vereker.

— Aşteptaţi-l pe colonel, îi răspunse Brandt. De altfel, nu văd de ce nu v-aţi umple timpul făcînd cele cuvenite sărmanului Sturm. Întîmplător, era luteran, dar cred că n-are nici o importanţă. Catolic sau protestant, neamţ sau englez. Pentru viermi e acelaşi lucru.

— Aduceţi-l în capela Sfintei Fecioare, zise Vereker.

Paşii se pierdură, iar Molly şi Pamela, ghemuite lîngă uşă, se uitară una la cealaltă.

— A zis neamţ ? întrebă Molly. Asta-i o adevărată nebunie.

Paşi răsunară sinistru pe dalele pridvorului şi uşa exterioară se deschise cu un scîrţîit. Pamela îşi duse un deget la buze şi aşteptară.

Steiner se opri lîngă vasul cu agheasmă şi privi în jur, lovindu-se uşor peste coapsă cu cravaşa de piele. De data aceasta nu mai catadicsi să-şi ia bereta de pe cap.

— Părinte Vereker, strigă el. Aici jos, vă rog. Se duse la uşa sacristiei şi încercă clanţa. În partea cealaltă, cele două fete se retraseră speriate. În timp ce Vereker mergea şchiopătînd pe culoar, Steiner zise :

— Asta pare a fi încuiată. De ce ? Ce-i acolo ?

După cîte ştia Vereker, uşa nu fusese încuiată niciodată, deoarece cheia fusese pierdută cu ani în urmă. Asta însemna că o zăvorîse cineva pe dinăuntru. În momentul acela îşi aminti că, atunci cînd plecase să privească la paraşutişti, o lăsase pe Pamela lucrînd la altar. Concluzia era clară.

— E sacristia, Herr Oberst, zise el cît se poate de limpede. Acolo sînt registrele bisericii, veşmintele mele şi alte lucruri asemănătoare. Mă tem că cheia e la casa parohială. Îmi pare rău pentru lipsa noastră de organi-

zare. Bănuiesc că în Germania aveţi mai multă ordine în lucruri.

— Vreţi să spuneţi, Părinte, că noi nemţii avem o pasiune pentru ordine ? zise Steiner. E adevărat. Tot atît de adevărat e că mama mea a fost americancă, deşi eu am urmat şcoala în Londra. De fapt, am trăit mulţi ani acolo. Ce concluzie trageţi din acest amestec ?

— Că e foarte puţin probabil să vă numiţi Carter.

— Steiner, cu adevărat. Kurt Steiner.

— Din SS ?

— SS-ul pare a avea o fascinaţie morbidă pentru voi. Vă închipuiţi că toţi soldaţii germani fac parte din armata personală a lui Himmler ?

— Nu, numai că se poartă ca şi ei.

— Ca sergentul Sturm, de pildă. Vereker nu găsi ce să-i răspundă. Steiner adăugă : Noi nu sîntem SS-işti. Ca să ştiţi. Sîntem Fallschirmjäger *. Cei mai buni în acest domeniu, cu tot respectul cuvenit Diavolilor roşii britanici.

— Deci, zise Vereker, intenţionaţi să-l ucideţi diseară pe domnul Churchill, la Studley Grange ?

— Numai dacă trebuie, zise Steiner. Eu aş prefera să-l luăm întreg.

— Şi-acum planul s-a cam dus de rîpă ? Cele mai bune planuri, puse la punct, şi aşa mai departe...

— Pentru că unul din oamenii mei s-a sacrificat, ca să salveze vieţile a doi copii din satul acesta, sau poate nu vreţi să ştiţi despre asta ? Mă întreb de ce preferaţi să nu ţineţi seama de acest lucru ? Pentru că vă spulberă jalnica amăgire după care toţi soldaţii germani sînt sălbatici a căror singură îndeletnicire este să ucidă şi să siluiască ? Sau e ceva mai profund ? Dumneata ne urăşti pe toţi pentru că glonţul care te-a schilodit a fost german ?

— Du-te naibii ! zise Vereker.

— Papa, Părinte, n-ar fi deloc mulţumit de un asemenea sentiment. Şi-acum să-ţi răspund la întrebarea iniţială. Da, planul a mers puţin anapoda, dar improvizaţia este esenţială în genul nostru de luptă. Dumneata, ca fost paraşutist, cred că ştii acest lucru.

* Paraşutist militar.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, acum nu mai puteţi face nimic, zise Vereker. S-a terminat cu elementul surpriză.

— Totuşi el este încă posibil, îi spuse Steiner calm. Cu condiţia să ţinem satul lipsit de mijloace de comunicare, ca să zic aşa, pentru perioada necesară.

Pentru o clipă Vereker fu redus la tăcere de cutezanţa acestei idei.

— Dar acest lucru e cu neputinţă !

— Cîtuşi de puţin. Chiar în acest moment oamenii mei îi adună pe toţi cei care se află acum în Studley Constable. O să fie aici în următoarele cincisprezece sau douăzeci de minute. Controlăm legăturile telefonice, drumurile, aşa că oricine va intra în sat va fi arestat pe loc.

— Dar n-o să reuşiţi.

— Sir Henry Willoughby a plecat de la Grange azi dimineaţă la ora unsprezece, ca să meargă la King's Lynn unde urma să ia masa de prînz cu primul ministru. De acolo urmau să plece la trei şi jumătate, în două maşini, escortaţi de patru motociclişti din Poliţia militară. Steiner îşi privi ceasul. Ceea ce, cu diferenţă de un minut sau două, se petrece chiar acum. Primul-ministru şi-a exprimat în mod special dorinţa de a trece prin Walsingham, asta fiindcă veni vorba, dar iartă-mă, cred că te plictisesc cu toate astea.

— Se pare că eşti foarte bine informat.

— O, da, sînt. Aşa că, vezi, tot ce avem de făcut e să rezistăm pînă diseară, cum am prevăzut noi, şi trofeul va fi totuşi al nostru. Apropo, enoriaşii dumitale n-au de ce să se teamă dacă fac ceea ce li se spune.

— N-o să reuşeşti, zise Vereker cu îndărătnicie.

— A, nu se ştie. S-a mai făcut aşa ceva. Otto Skorzeny l-a scos pe Mussolini dintr-o situaţie aparent fără ieşire. A fost o faptă de arme remarcabilă, aşa cum însuşi domnul Churchill a recunoscut într-un discurs ţinut la Westminster *.

— La ce-a mai rămas din el după blestematele voastre de bombe, zise Vereker.

— În ultima vreme nici Berlinul nu arată prea bine, remarcă Steiner, şi, dacă pe prietenul dumitale Wilde îl interesează, spune-i că fetiţa de cinci ani şi soţia omului care a murit pentru a-i salva fiul au fost ucise acum

* Sediul parlamentului britanic.

patru luni de bombele RAF. Steiner îşi întinse mîna. Daţi-mi cheile de la maşină. S-ar putea să-mi fie de folos.

— Nu le am la mine, începu Vereker.

— Nu mă faceţi să pierd timpul, Părinte. O să-i pun pe băieţi să vă dezbrace pînă la piele, dacă e nevoie.

Vereker scoase în silă cheile şi Steiner şi le strecură în buzunar.

— Bun. Acum am treabă. Ridică vocea. Brandt, tu rămîi aici. O să-l trimit pe Preston să te schimbe, apoi vii în sat să-mi raportezi.

Ieşi afară şi imediat apăru soldatul Jansen, care se postă lîngă uşă cu pistolul în mîini. Vereker trecu încet pe culoar, pe lîngă Brandt şi Wilde care şedea pe o bancă, adus de spate. Sturm era aşezat în faţa altarului din capela Fecioarei. Preotul îl privi o clipă, apoi îngenunche, îşi împreună mîinile şi cu o voce fermă şi sigură începu să recite rugăciunile pentru morţi.

*

— Deci am aflat despre ce-i vorba, zise Pamela, cînd uşa se închise în urma lui Steiner.

— Ce ne facem ? întrebă Molly încet.

— În primul rînd trebuie să ieşim de-aici.

— Dar cum ?

Pamela se duse în partea cealaltă a camerei, găsi dispozitivul secret şi o parte din lambriu se trase înapoi lăsînd să se vadă intrarea în tunelul preotului. Luă lanterna lăsată pe masă de către fratele ei. Molly rămase cu gura căscată de uimire.

— Hai, zise Pamela nerăbdătoare. Trebuie să plecăm.

Odată ajunsă înăuntru, Pamela închise uşa şi o luă repede înainte prin tunel. Ieşiră prin dulapul de stejar în pivniţa casei parohiale şi urcară scările pînă în hol. Pamela puse lanterna pe masă lîngă telefon şi cînd se întoarse spre Molly o văzu plîngînd amarnic.

— Molly, ce-i cu tine ? întrebă ea, luînd mîinile fetei într-ale sale.

— Liam Devlin, răspunse Molly. El este unul de-al lor. Sigur... I-am văzut la el acasă.

— Cînd ?

— Astăzi, mai devreme. M-a lăsat să înţeleg că mai e încă în armată şi că are o misiune secretă. Molly îşi eliberă mîinile şi le strînse pumn. S-a folosit de mine. **Tot**

timpul s-a folosit de mine. Să-mi ajute Dumnezeu, dar sper s-ajungă la spînzurătoare.

— Molly, îmi pare rău, zise Pamela. Sincer îmi pare rău. Dacă ceea ce spui e adevărat, atunci o să aibă alţii grijă de el. Dar noi trebuie să ieşim de-aici. Se uită la telefon. N-are rost să încerc să iau legătura cu poliţia sau cu altcineva, dacă ei controlează centrala. Şi n-am cheile de la maşina fratelui meu.

— Doamna Grey are maşină, zise Molly.

— Bineînţeles. Ochii Pamelei străluciră de emoţie. Dacă am putea măcar ajunge la ea acasă.

— Ce-ai face atunci ? Nu există nici un telefon pe distanţă de mile de-aici.

— Aş merge direct la Meltham House, zise Pamela. Acolo sînt rangeri americani. O unitate de şoc. I-ar arăta ei lui Steiner şi găştii lui. Tu cum ai ajuns aici ?

— Călare. Calul e legat în păduricea din spatele casei parohiale.

— Perfect, lasă-l acolo. O s-o luăm pe poteca din spatele păduricii şi o să vedem dacă putem ajunge acasă la doamna Grey fără să fim văzute.

Molly nu zise nimic. Pamela o trase de mînecă şi trecură ca săgeata drumul spre adăpostul lui Hawks Wood.

Poteca era veche de secole şi atît de adîncă încît nu te vedeai din ea. Pamela o luă la fugă înainte şi nu se opriră decît cînd ajunseră între copaci pe malul rîului, peste apă de casa Joannei Grey. Acolo se găsea o punte îngustă şi şoseaua părea pustie.

— E-n ordine, zise Pamela, hai să mergem. Trecem repede.

Molly o apucă de braţ.

— Eu nu, m-am răzgîndit.

— Dar de ce ?

— Tu încearcă aşa. Eu mă întorc la cal şi încerc altfel. Muşcăm mărul din două părţi.

Pamela încuviinţă din cap.

— Da, e mai bine aşa. S-a făcut, Molly. O sărută pe obraz plină de avînt. Dar ai grijă ! Ăştia nu glumesc.

Molly îi dete un brînci uşor şi Pamela ţîşni peste drum şi dispăru după colţul gardului de la grădină. Molly se întoarse şi începu să fugă înapoi pe potecă, în sus, prin Hawks Wood.

„O, Devlin, ticălosule, gîndi ea, sper să te răstignească".

Cînd ajunse în vîrf, ochii îi erau plini de lacrimi triste, nespus de dureroase, ce se prelingeau încet pe obraz. Nici măcar nu se uită să vadă dacă drumul era liber, ci pur şi simplu se repezi dincolo şi o luă pe lîngă gardul grădinii spre pădurea din spate. Calul păştea iarbă, aşteptînd-o răbdător unde îl legase. Îl dezlegă repede, se căţără cu greu în şa şi porni la galop.

*

Cînd Pamela intră în curtea din dos a casei, limuzina Morris stătea în faţa garajului şi, după ce deschise portiera, văzu cheia în contact. Se urca la volan cînd o voce plină de indignare strigă :

— Pamela, ce naiba faci ?

Joanna Grey stătea în uşa din spatele casei. Pamela alergă spre ea.

— Vă cer iertare, doamnă Grey, dar s-a întîmplat ceva îngrozitor. E vorba despre acest colonel Carter şi oamenii lui care fac instrucţie în sat. Nu sînt din SAS. Pe el îl cheamă Steiner şi sînt paraşutişti nemţi veniţi aici ca să-l răpească pe primul-ministru.

Joanna Grey o trase în bucătărie şi închise uşa. Patch se gudura pe lîngă picioarele ei.

— Acum linişteşte-te, zise Joanna. Asta într-adevăr e o poveste de necrezut. Primul-ministru nici măcar nu e aici.

Se întoarse spre paltonul atîrnat după uşă şi scotoci în buzunar.

— Da, dar va fi aici în seara aceasta, zise Pamela. Îl aduce Sir Henry de la King's Lynn.

Joanna se întoarse cu un Walther automat în mînă.

— N-ai pierdut vremea, nu-i aşa ? Se întinse şi deschise uşa de la pivniţă. Dă-i drumul în jos.

Pamela rămase înmărmurită.

— Doamnă Grey, nu înţeleg.

— Iar eu nu am timp pentru explicaţii. Să zicem că în afacerea asta sîntem în tabere diferite şi cu asta basta. Acum coboară pe scările alea. Nu voi ezita să te împuşc dacă e nevoie.

Pamela coborî cu Patch alergînd înaintea ei şi cu Joanna Grey după ea. Joanna aprinse o lumină în capătul scărilor şi deschise o uşă. Era o magazie întunecoasă, fără geamuri, plină de vechituri.

— Intră aici.

Patch, care se învîrtea în jurul stăpînei, reuşi să-i intre între picioare, făcînd-o să-şi piardă echilibrul. În momentul acela Pamela o îmbrînci violent spre uşă. Cînd Joanna căzu pe spate, trase cu pistolul fără să ochească. Pamela îşi dădu seama de explozia care o orbi pe jumătate şi de o arsură neaşteptată pe frunte, dar reuşi să-i trîntească uşa în nas Joannei Grey şi să tragă zăvorul.

Şocul unei răni pricinuite de glonţ este atît de puternic, că-ţi amorţeşte întreg sistemul nervos central pentru o vreme. În timp ce urca scările spre bucătărie, împleticindu-se, Pamela avea o senzaţie îngrozitoare de irealitate. Se sprijini de o comodă ca să nu cadă şi privi în oglinda de deasupra ei. În partea stîngă a frunţii îi lipsea o fîşie îngustă de carne şi se vedea osul. Era surprinzător de puţin sînge şi cînd atinse rana uşor cu vîrful degetului nu simţi nici o durere. *Asta va veni mai tîrziu.*

„Trebuie să ajung la Harry, zise tare. Trebuie să ajung la Harry".

Apoi, ca într-un vis, se trezi la volanul Morris-ului ieşind din curte parcă cu încetinitorul.

*

În timp ce cobora spre sat Steiner o văzu, dar presupuse, firește, că la volan era Joanna Grey. Înjură încet, se întoarse şi o luă spre pod unde lăsase jeepul cu Werner Briegel la mitralieră şi Klugl la volan. Cînd ajunse, Bedford-ul cobora dealul dinspre biserică. Ritter Neumann stătea pe scară ţinîndu-se de uşă. Cînd maşina se opri, Ritter Neumann sări jos.

— Sînt douăzeci şi şapte de oameni la biserică acum, Herr Oberst, inclusiv cei doi copii. Cinci bărbaţi şi nouăsprezece femei.

— Zece copii sînt la munca cîmpului, zise Steiner. Devlin a socotit că în prezent ar fi o populaţie de patruzeci şi şapte de oameni. Dacă punem la socoteală pe Turner şi pe doamna Grey, mai rămîn opt persoane care vor apărea în mod sigur. Îmi închipui că cei mai mulţi sînt bărbaţi. Ai găsit-o pe sora lui Vereker ?

— Nici urmă de ea la casa parohială şi cînd l-am întrebat pe el unde e, mi-a spus să mă duc la dracu. Cîteva dintre femei au fost mai binevoitoare. Se pare că sîmbăta după-amiază, cînd e acasă, merge să călărească.

— Atunci trebuie să te uiţi şi după ea, zise Steiner.

— Pe doamna Grey aţi văzut-o ?

— Nu. Steiner îi explică ce s-a întîmplat. În privinţa asta am făcut o greşeală. Trebuia să te fi lăsat să te duci la ea cînd mi-ai propus. Sper că se întoarce curînd.

— Să se fi dus să-l vadă pe Devlin ?

— S-ar putea. Merită să verificăm. Oricum va trebui să-l informăm de ceea ce se întîmplă. Îşi lovi palma cu cravaşa.

Se auzi trosnet de sticlă spartă şi prin vitrina magazinului lui Turner ieşi un scaun. Steiner şi Ritter Neumann îşi scoaseră Browning-urile şi trecură drumul în fugă.

2

Cea mai mare parte a zilei Arthur Seymour tăiase copaci de pe o plantaţie ce ţinea de o fermă la est de Studley Constable. Buştenii îi vindea în folosul său oamenilor din sat sau prin împrejurimi. Chiar în dimineaţa aceea primise o comandă de la doamna Turner. Cînd termină cu munca pe plantaţie, umplu doi saci cu lemne, îi puse într-un cărucior cu două roate şi coborî spre sat pe potecile dintre cîmpuri, intrînd în curtea din spate a magazinului doamnei Turner.

Deschise uşa bucătăriei lovind-o cu piciorul, fără să ciocănească şi intră înăuntru cu un sac pe umăr... şi dădu nas în nas cu Dinter şi Berg care şedeau pe marginea mesei bînd cafea. Pentru ei surpriza fu mai mare decît pentru Seymour, dacă se poate vorbi de aşa ceva.

— Ei, ce se-ntîmplă aici ? întrebă el.

Dinter, care îşi ţinea Sten-ul atîrnat pe piept, îl îndreptă spre Seymour, iar Berg îşi luă M1-ul. În acelaşi moment apăru în cadrul uşii Harvey Preston. Se opri, cu mîinile în şold, privindu-l pe Seymour de sus pînă jos.

— Dumnezeule, zise el. Prima maimuţă bipedă.

În ochii lui Seymour, întunecaţi şi plini de furie, se ivi o licărire.

— Fii atent cum vorbeşti, soldatule.

— Poate şi glăsui, zise Preston. Mereu se întîmplă minuni. E în regulă, du-l la ceilalţi.

Se întoarse să intre în centrala telefonică. În acel moment, Seymour aruncă sacul cu butuci în Dinter şi Berg

şi se aruncă asupra lui, apucîndu-i gîtul cu un braţ şi lovindu-l în spate cu un genunchi. Rînji ca un animal. Berg se ridică în picioare şi-l lovi cu patul armei în rinichi. Namila răcni de durere, îi dădu drumul lui Preston şi se aruncă asupra lui Berg cu o asemenea forţă că amîndoi trecură prin uşa deschisă pînă în magazin, dărîmînd o vitrină.

Berg scăpă arma din mîini, dar reuşi să se ridice şi se trase îndărăt. Seymour înaintă spre el, mîrîind şi măturînd piramidele de cutii şi pachete de pe tejghea. Berg apucă scaunul de după tejghea unde şedea în mod obişnuit doamna Turner, dar Seymour îl prinse din zbor şi-i făcu vînt afară prin vitrină. Berg îşi scoase baioneta şi Seymour se lăsă pe vine.

Atunci interveni Preston. apropiindu-se de el pe la spate, cu M1-ul lui Berg în mîini. Îl ridică în sus şi îl izbi pe Seymour în cap cu patul. Seymour scoase un ţipăt şi se răsuci.

— Maimuţă afurisită, strigă Preston. Va trebui să te învăţăm cum să te porţi, ce zici ?

Îl lovi puternic cu patul în stomac, şi, cînd namila se îndoi, îl pocni din nou într-o parte a gîtului. Seymour se prăbuşi pe spate şi în încercarea de a se sprijini de ceva reuşi să tragă peste el un raft cu tot ce era pe el.

În acel moment năvăliră pe uşa magazinului Steiner şi Ritter Neumann, cu armele pregătite. În magazin era o dezordine de nedescris. Peste tot erau împrăştiate cutii de diferite forme şi culori, zahăr, făină. Harvey îi întinse arma lui Berg. Dinter apăru în cadrul uşii legănîndu-se uşor, cu un firicel de sînge pe frunte.

— Găsiţi o funie, zise Preston şi legaţi-l, altfel s-ar putea ca data viitoare să nu mai fiţi atît de norocoşi.

Bătrînul domn Turner stătea şovăitor în uşa centralei telefonice, cu ochii plini de lacrimi, uitîndu-se la prăpădul din jur.

— Cine o să-mi plătească toate astea ?

— Încearcă să trimiţi o notă de plată lui Winston Churchill, nu ştii niciodată ce noroc te paşte, zise Preston brutal. Dacă vrei, îţi pun o vorbă bună.

Bătrînul se lăsă într-un fotoliu în mica încăpere a centralei, imagine vie a nefericirii.

— E în regulă, Preston, — zise Steiner, nu mai am nevoie de tine aici. Du-te sus la biserică şi ia cu tine spe-

cimenul acela din dosul tejghelei. Schimbă-l pe Brandt. Spune-i să se prezinte la Oberleutnant-ul Neumann.

— Cine rămîne la centrală ?

— O să-l trimit pe Altmann. El vorbeşte englezeşte bine. Pînă atunci o să stea de pază aici Dinter şi Berg.

Seymour începu să se mişte, pînă reuşi să se ridice în genunchi, dîndu-şi seama că avea mîinile legate la spate.

— Stăm comod, nu ? zise Preston şi-i trase un picior în spate, apoi îl ridică în picioare. Hai, maimuţoiule, pune un picior înaintea celuilalt.

*

În biserică, sătenii şedeau în bănci aşa cum li se ordonase şi îşi aşteptau soarta, vorbind între ei cu voce scăzută. Majoritatea femeilor erau de-a dreptul înspăimîntate. Vereker umbla printre ei încurajîndu-i cît putea. Caporalul Becker stătea de pază lîngă treptele altarului, cu o armă Sten în mîini, soldatul Jansen la uşă. Nici unul din ei nu vorbea englezeşte.

După ce Brandt plecă, Harvey Preston găsi un capăt de funie de clopotniţă, îl legă de picioare pe Seymour apoi îl întoarse cu faţa în jos şi îl tîrî aşa pînă în capela Sfintei Fecioare unde îl aruncă lîngă Sturm. Cînd oamenii îi văzură obrazul însîngerat, unde i se jupuise pielea, scoaseră exclamaţii îngrozite, îndeosebi femeile.

Preston îi ignoră, ba îl mai şi lovi pe Seymour cu piciorul în coastă.

— Nu mă las pînă nu te potolesc, îţi promit.

Vereker se duse şchiopătînd la el şi-l apucă de umăr, răsucindu-l cu faţa spre el.

— Lasă omul ăsta în pace.

— Om ? Preston îi rîse în faţă. Asta nu e om, e obiect. Vereker se aplecă să-l atingă pe Seymour, dar Preston îl îmbrînci şi scoase revolverul. Nu vrei să faci ceea ce ţi s-a spus, hei ?

Una dintre femei îşi înăbuşi un strigăt. Se lăsă o tăcere apăsătoare cînd Preston trase cocoşul pistolului. Timpul se opri. Vereker îşi făcu cruce. Preston rîse şi lăsă revolverul în jos.

— Că mult o să te ajute asta.

— Ce fel de om eşti ? întrebă Vereker. Ce te face să te porţi în halul ăsta ?

— Ce fel de om ? zise Preston. E simplu. Un soi deosebit. Sînt unul dintre cei mai străluciţi luptători care au călcat vreodată pe faţa pămîntului : trupele SS, în care am cinstea să deţin gradul de Untersturmführer.

Se duse pe culoar, se opri pe treptele altarului cu faţa spre ei, îşi descheie salopeta de salt şi o dezbrăcă, arătîndu-şi tunica de dedesubt, petliţele cu cei trei leoparzi de la guler, vulturul de pe braţul stîng, steagul britanic sub el şi galonul negru şi argintiu de pe mînecă.

— Ia te uită, are steagul britanic pe mînecă, zise Laker Armsby care şedea lîngă George Wilde.

Vereker se apropie, încruntînd din sprîncene, iar Preston îşi întinse braţul.

— Da, are dreptate. Acum citeşte ce scrie pe galonul de pe mînecă.

— Britisches Freikorps, zise Vereker cu voce tare şi-l privi aspru. Corpul liber britanic ?

— Da, nătărăule. Nu pricepi ? Nu pricepe nici unul dintre voi ? Sînt englez ca şi voi, doar că eu sînt pe calea cea bună. Singura cale de ales.

Susan Turner începu să plîngă. George Wilde ieşi din bancă, înaintă încet şi prudent pe culoar şi se opri în faţa lui Preston privindu-l.

— Cu siguranţă că naziştii stau foarte prost, pentru că singurul loc unde te-ar fi putut găsi era sub o piatră.

Preston ridică pistolul şi trase în el. Cînd Wilde se prăbuşi pe spate peste treptele de lîngă catapeteasmă, cu faţa plină de sînge, în biserică se stîrni o zarvă infernală ; femeile ţipau ca apucate de isterie. Preston mai trase un foc în aer.

— Rămîneţi unde sînteţi !

Se lăsă tăcerea de gheaţă, pe care o aduce o spaimă fără margini.Vereker se lăsă anevoie într-un genunchi şi-l examină pe Wilde care gemea, mişcîndu-şi capul dintr-o parte în alta. Betty Wilde alergă pe culoar, urmată de fiul său şi căzu în genunchi lîngă soţ.

— O să se vindece, Betty. A avut mare noroc, îi spuse Vereker. Vezi, glonţul i-a scrijelit doar obrazul.

În acel moment uşa bisericii se deschise zgomotos şi Ritter Neumann năvăli înăuntru cu Browning-ul în mînă. Alergă pe culoarul central şi se opri.

— Ce se-ntîmplă aici ?

— Întreabă-l pe colegul tău din SS, îi sugeră Vereker.

Ritter Neumann îi aruncă o privire lui Preston, apoi se lăsă într-un genunchi şi-l examină pe Wilde.

— Nu-l atinge ... porc de neamţ ce eşti, zise Betty.

Ritter scoase dintr-un buzunar de la piept un pansament şi i-l dădu lui Betty.

— Bandajează-l cu ăsta. O să se facă bine. Se ridică. Noi sîntem Fallschirmjäger, Părinte, îi zise lui Vereker şi sîntem mîndri de numele nostru. Acest domn, la urma urmelor ... Se întoarse şi cu un gest aproape indiferent îi trase lui Preston o lovitură puternică peste faţă cu Browning-ul. Englezul scoase un ţipăt şi se prăbuşi la podea.

Uşa se deschise din nou şi Joanna Grey dădu buzna înăuntru.

— Herr Oberleutnant, strigă ea în nemţeşte. Unde e colonelul Steiner ? Trebuie să vorbesc cu el.

Faţa şi mîinile îi erau murdare. Neumann se duse pe culoar în întîmpinarea ei.

— Nu e aici. S-a dus să-l vadă pe Devlin. De ce ?

— Joanna ? zise Vereker cu îndoială în voce, ba mai degrabă cu un fel de frică, temîndu-se parcă să afle în mod sigur ceva la care se aştepta.

— Nu ştiu ce se întîmplă aici, îi zise Joanna lui Ritter, ignorîndu-l pe Vereker, dar acum vreo trei sferturi de oră, Pamela Vereker a venit acasă la mine şi ştia totul. Vroia maşina mea ca să meargă la Meltham House să-i aducă pe rangeri.

— Ce s-a întîmplat ?

— Am încercat s-o opresc şi pînă la urmă m-a încuiat în pivniţă. Ce-o să facem acum ?

Vereker îi puse o mînă pe braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

— Vrei să spui că eşti de-a lor ?

— Da, zise ea repezit. Şi-acum vrei să mă laşi în pace ? Am treburi. Se întoarse din nou spre Ritter.

— Dar de ce ? zise Vereker. Nu înţeleg. Eşti englezoaică.

Atunci se întoarse spre el.

— Englezoaică ? strigă ea. Eu sînt neam de buri, lua-te-ar naiba ! Buri ! Cum aş putea fi britanică ? Mă insulţi cu numele ăsta.

Pe toate chipurile se citea o adevărată groază şi tuturor le era vădită suferinţa din ochii lui Philip Vereker.

— O, Dumnezeule, zise el în şoaptă.

Ritter o luă de braţ.

— Duceţi-vă repede acasă. Luaţi legătura prin radio cu cei de la Landsvoort. Informaţi-l pe Radl care-i situaţia. Menţineţi neîntrerupt legătura.

Ea încuviinţă din cap şi ieşi afară în grabă. Ritter rămase pe loc, cu totul descumpănit, pentru prima oară în cariera sa militară. „*Ce naiba o să facem ?*“ se gîndi el. Dar nu găsi nici un răspuns. Nu-l putea găsi fără Steiner.

— Tu şi Jansen rămîneţi aici, îi zise caporalului Becker şi ieşi grăbit din biserică.

În biserică se făcu linişte. Vereker se îndreptă spre altar. Se simţea nespus de obosit. Urcă treptele de la altar şi se întoarse cu faţa spre oameni.

— În momente ca acestea nu ne mai rămîne decît să ne rugăm, zise el. Şi de obicei rugăciunea ajută. Vă rog îngenunchеaţi.

Îşi făcu semnul crucii, îşi împreună mîinile şi începu să se roage cu o voce puternică, hotărîtă şi deosebit de sigură.

17

Harry Kane conducea un exerciţiu de aplicaţie tactică în pădurea din spatele proprietăţii Meltham Farm, cînd primi ordin să se prezinte de urgenţă la Shafto, împreună cu întreg detaşamentul de instrucţie. Kane îl lăsă pe sergentul Hustler, un texan din Fort Worth, să vină cu oamenii, iar el o luă înainte.

Cînd ajunse, observă că toate grupele care făcuseră instrucţie în diferite locuri pe moşie se strîngeau laolaltă. În clădirea grajdurilor, transformată în garaj, se auzeau motoarele maşinilor. Cîteva jeepuri intrară pe aleea de pietriş din faţa casei şi se opriră aliniate.

Echipajele începuseră să verifice mitralierele şi echipamentul. Un căpitan, pe nume Mallory, sări jos din primul vehicul.

— Ce se-ntîmplă, pentru numele lui Dumnezeu ? întreabă Kane.

— Habar n-am, răspunde Mallory. Eu primesc ordinele şi le execut. Ştiu că vă aşteaptă de urgenţă. Zîmbi. Poate e vorba de al doilea front.

Kane urcă scările în fugă. În anticameră era o activitate febrilă. Sergentul major Garvey umbla încoace şi-ncolo în faţa uşii lui Shafto, trăgînd nervos dintr-o ţigară. Cînd îl văzu pe Kane, se lumină la faţă.

— Ce naiba se petrece ? întrebă Kane. Am primit ordin de plecare ?

— Nu mă întrebaţi pe mine, domnule maior. Tot ce ştiu e că prietena dumneavoastră a sosit acum vreun sfert de oră într-o stare îngrozitoare şi de atunci e mare zarvă.

Kane deschise uşa şi intră. Shafto, îmbrăcat în pantaloni şi cizme de călărie, stătea în picioare la masa de lucru cu spatele la el. Cînd se întoarse, Kane văzu că-şi încărca Coltul cu mîner de sidef. Era extraordinar de schimbat. Părea electrizat, ochii îi străluceau de parcă avea febră mare, faţa îi era palidă de emoţie.

— Acţiune rapidă, domnule maior, asta e ceea ce vreau. Se întinse după centură şi tocul pistolului.

— Ce se întîmplă, sir ? întrebă Kane. Unde este domnişoara Vereker ?

— În dormitorul meu. A suferit un şoc puternic şi acum e sub influenţa calmantelor.

— Dar ce s-a întîmplat ?

— A primit un glonţ în cap. Shafto îşi încheie repede centura, lăsînd tocul pistolului în jos pe şoldul drept. Şi degetul care a apăsat pe trăgaci a fost al doamnei Grey, prietena fratelui său. Întreab-o singur. Îţi pot acorda doar trei minute.

Kane deschise uşa dormitorului. Shafto îl urmă înăuntru. Perdelele fuseseră trase parţial şi Pamela era în pat, cu păturile trase pînă la bărbie. Era palidă şi părea foarte bolnavă, iar în jurul capului avea un bandaj prin care trecuse puţin sînge.

Cînd Kane se apropie, deschise ochii şi-l privi fix.

— Harry ?

— Stai liniştită. Se aşeză pe marginea patului.

— Nu, ascultă-mă. Se ridică în capul oaselor şi îl apucă de mînecă, iar cînd vorbi vocea parcă-i venea de undeva de foarte departe. Domnul Churchill pleacă de la King's Lynn spre Studley Grange la ora trei şi jumătate, împreună cu Sir Henry Willoughby. Vor veni pe la Walsingham. Trebuie să-l opreşti.

— De ce să fac asta ? întrebă Kane cu blîndeţe.

— Deoarece colonelul Steiner şi oamenii lui îl vor răpi dacă nu-l opreşti din drum. Acum aşteaptă în sat şi toţi sătenii sînt ţinuţi prizonieri în biserică.

— Steiner ?

— Tipul pe care-l cunoşti drept colonelul Carter. Şi oamenii lui, Harry. Nu sînt polonezi. Sînt paraşutişti nemţi.

— Dar, Pamela, zise Kane, eu l-am cunoscut pe Carter. E tot atît de englez ca şi tine.

— Nu, maică-sa a fost americancă, iar el a urmat şcoala la Londra. Nu înţelegi ? Asta explică totul. În vocea ei era un fel de disperare. L-am auzit vorbind cu fratele meu, în biserică. Eu eram ascunsă cu Molly Prior. După ce am fugit din biserică, ne-am despărţit şi eu m-am dus acasă la Joanna, dar ea e de-a lor. A tras în mine şi eu... am încuiat-o în pivniţă. Se încruntă, făcînd eforturi. I-am luat apoi maşina şi am venit aici.

După ce spuse toate acestea se simţi dintr-odată uşurată. Părea că ceea ce o făcuse să reziste fusese doar puterea voinţei şi că acum nimic nu mai conta. Se lăsă pe perne şi îşi închise din nou ochii.

— Dar cum ai fugit din biserică, Pamela ? o întrebă Kane.

Îşi deschise ochii şi îl privi fix, uimită, neînţelegînd parcă ce o întreabă.

— Din biserică ? O, ...ca da obicei. Vocea îi era doar o şoaptă. După aceea m-am dus la Joanna şi ea m-a împuşcat. Închise din nou ochii. Sînt foarte obosită, Harry.

Kane se ridică urmîndu-l pe Shafto înapoi, în birou, unde colonelul îşi potrivi boneta în oglindă.

— Ei, ce crezi ? Să începem cu femeia aceea, Grey. Cred că e cea mai ticăloasă fiinţă din lume.

— Pe cine avem de informat ? Ministerul de Război şi comandantul pentru East Anglia *, pentru început şi...

— Ai idee, i-o reteză Shafto, cît timp aş pierde la telefon pînă freacă-scaune ăia de la statul major ar decide dacă am dreptate sau nu ? Izbi cu pumnul în masă. Nu, pe toţi sfinţii. O să-i lichidez eu însumi pe friţii ăştia, fără întîrziere, şi am oameni în stare s-o facă. Acţionează astăzi ! Rîse aspru. E deviza personală a lui Churchill. Aş zice că e destul de oportună.

* În pregătirea debarcării pe continent, Anglia fusese împărţită în mai multe zone militare în care se instruiau trupele aliate. East Anglia era o astfel de zonă.

Kane înţelese totul. Lui Shafto, probabil, i se părea că ceea ce se-ntîmplă era o mană cerească. Era vorba nu numai de salvarea carierei lui, ci chiar de avansare. Omul care l-a salvat pe Churchill. O faptă de arme care va fi trecută în cărţile de istorie. Să mai încerce Pentagonul să nu-i dea steaua de general după asta, că va fi revoltă pe străzi.

— Ascultaţi, sir, zise Kane cu îndărătnicie, dacă ceea ce a spus Pamela e adevărat, asta e cea mai a naibii treabă din toate timpurile. Vă cer respectuos permisiunea de a vă spune că Ministerul de Război britanic n-o să fie prea încîntat...

Pumnul lui Shafto izbi din nou masa.

— Ce te-a apucat ? Poate ăia din Gestapo au făcut o treabă mai bună decît îşi închipuiau. Se întoarse nervos spre fereastră, apoi reveni brusc, zîmbind ca un şcolar care se căieşte. Iartă-mă, Harry, ceea ce am spus a fost cam deplasat. Ai dreptate, bineînţeles.

— Perfect, sir, ce facem ?

Shafto îşi privi ceasul.

— Patru şi un sfert. Asta înseamnă că primul-ministru se apropie. Ştiu drumul pe care vine şi cred c-ar fi o idee bună dacă ai lua un jeep şi i-ai ieşi în cale. După cele spuse de fată ar trebui să-l prinzi dincoace de Walsingham.

— De acord, sir. Cel puţin aici îi putem oferi securitate de o sută zece la sută.

— Întocmai. Shafto se aşeză la masa de lucru şi ridică receptorul. Acum pleacă şi ia-l pe Garvey cu dumneata.

— Am înţeles, domnule colonel.

În timp ce deschidea uşa, Kane îl auzi pe Shafto zicînd :

— Dă-mi-l pe Generalul comandant al zonei East Anglia, pe el personal... pe nimeni altul.

Cînd uşa se închise, Shafto luă arătătorul stîng de pe furca telefonului. Vocea telefonistului îi păcăni în ureche.

— Aţi dorit ceva, domnule colonel ?

— Da, trimite-l imediat aici pe căpitanul Mallory.

Peste patruzeci şi cinci de secunde Mallory sosi.

— M-aţi chemat, domnule colonel ?

— Da, vreau încă patruzeci de oameni gata de plecare peste cinci minute. Cred că opt jeepuri sînt de ajuns. Înghesuie-i în ele.

— Am înţeles, sir. Mallory ezită, încălcînd una din cele mai stricte reguli pe care şi le impusese. Pot să întreb ce intenţionează domnul colonel ?

— Ei bine, să zicem, îi spuse Shafto, că pînă la căderea nopţii vei fi sau maior... sau mort.

Mallory ieşi cu inima zvîcnind în piept, iar Shafto se duse la dulapul din colţ şi scoase o sticlă de Bourbon din care turnă o jumătate de pahar. Îşi bău Bourbon-ul în tihnă, privind la ploaia care bătea în fereastră. În douăzeci şi patru de ore va fi probabil cel mai cunoscut nume din America. Îi sosise ziua, ştia acest lucru cu certitudine absolută.

*

Cînd ieşi afară, trei minute mai tîrziu, jeepurile erau aliniate, cu oamenii în ele. Mallory stătea în faţă vorbindu-i celui mai tînăr ofiţer din unitate, un sublocotenent pe nume Chalmers. Amîndoi luară poziţia de drepţi cînd Shafto se opri în capul scărilor.

— Vă întrebaţi ce se întîmplă. O să vă spun. Cam la opt mile de aici se află un sat numit Studley Constable. E însemnat destul de clar pe hărţile voastre. Cei mai mulţi dintre voi aţi auzit probabil că Winston Churchill va vizita astăzi o bază RAF lîngă King's Lynn. Ceea ce voi nu ştiţi este că va petrece noaptea aceasta la Studley Grange. Acum chestiunea devine interesantă. La Studley Constable se găsesc şaisprezece oameni din detaşamentul autonom de paraşutişti polonezi care face parte din SAS. Nu-i puteţi confunda avînd beretele acelea roşii, drăguţe şi uniformele de camuflaj. Cineva rîse şi Shafto se opri pînă se făcu din nou linişte deplină. Am ceva nou pentru voi. Indivizii ăia sînt friţi. Sînt paraşutişti germani veniţi aici ca să-l răpească pe Churchill şi noi îi vom răstigni pe zid. Era o tăcere desăvîrşită şi Shafto înclină uşor din cap. Vă pot promite un lucru, băieţi. Purtaţi-vă frumos şi pînă mîine numele voastre vor răsuna din California pînă în Maine. Şi-acum, gata de plecare.

Începu imediat o activitate intensă şi motoarele începură să huruie. Shafto coborî scările.

— Ai grijă să studieze hărţile pe drum, îi zise lui Mallory. Cînd ajungem acolo n-avem timp de instructaj. Mallory se depărtă grăbit şi Shafto se întoarse spre Chalmers. Preiei comanda, băiete, pînă se întoarce maiorul

Kane. Îl bătu cu palma pe umăr. Nu fi dezamăgit. O să vină cu domnul Churchill. Vezi să se bucure de toată ospitalitatea aici. Sări în primul jeep și făcu semn cu capul șoferului. Haide, fiule, dă-i drumul.

Motoarele mugiră pe aleea de pietriș, santinelele de la intrare deschiseră poarta masivă și convoiul ieși în șosea. Cîteva sute de yarzi mai departe, Shafto le făcu semn cu mîna să oprească și-i spuse șoferului să-l ducă lîngă cel mai apropiat stîlp de telefon. Se întoarse apoi spre sergentul Hustler care era pe bancheta din spate și-i zise :

— Dă-mi Thompson-ul ăla.

Hustler i-l dădu. Shafto trace cocoșul, ochi și împroșcă vîrful stîlpului, făcînd țăndări barele transversale. Firele de telefon se rupseră, zburînd prin aer. Shafto îi înmînă Thompson-ul lui Hustler.

— Cred că în felul acesta o vreme nu poate fi vorba de nici un telefon neautorizat. Lovi cu palma partea laterală a vehiculului. În ordine, haideți să mergem, să mergem, să mergem !

*

Garvey conducea jeepul ca un apucat mergînd pe drumurile de țară înguste cu o viteză care presupunea că din partea opusă nu vine nimic. Chiar și așa era cît pe-aci să nu-și atingă scopul, pentru că în timp ce parcurgeau ultima porțiune de drum, înainte de a intra în șoseaua spre Whasingalm, micul convoi trecu prin fața lor ca fulgerul. Doi motocicliști din poliția militară deschideau drumul, veneau apoi două limuzine Humber și încă doi polițiști în spate.

— El este ! strigă Kane.

Jeepul derapă în șoseaua principală și Garvey apăsă puternic cu piciorul pe accelerator. În cîteva momente ajunseră convoiul. Cînd îi văzură în urma lor, cei doi polițiști care încheiau convoiul priviră peste umăr și unul le făcu semn cu mîna să încetinească.

— Sergent, zise Kane, accelerează și depășește-i, iar dacă nu-i poți opri în alt fel, ai permisiunea mea să intri în mașina din față.

Dexter Garvey zîmbi acru.

— Domnule maior, zise el, vreau să vă spun ceva. Dacă dăm greș, o să ajungem în pușcăria din Leavenworth atît de repede, că n-o să știți nici ce zi este.

Ocoli pe dreapta pe lîngă motocicliști și reveni alături de ultimul Humber. Cum perdelele laterale erau trase, Kane nu-l putu vedea bine pe bărbatul de pe bancheta din spate. Șoferul, care era îmbrăcat în uniformă bleumarin, privi speriat într-o parte, iar bărbatul în costum gri de pe locul de lîngă el soase un revolver.

— Încearcă la următoarea, ordonă Kane și Garvey se apropie de limuzina din față, sunînd din claxon.

Înăuntru se găseau patru bărbați : doi în uniformă militară, amîndoi colonei, unul cu petlițe roșii de ofițer de stat major. Celălalt se întoarse alarmat și Kane se trezi față în față cu Sir Henry Willoughby. Sir Henry îl recunoscu imediat și Kane îi strigă lui Garvey.

— E în regulă, ia-o înainte. Cred că acum o să se oprească.

Garvey acceleră, depășindu-i pe cei doi polițiști din capul convoiului.

Auziră în spatele lor un claxon sunînd de trei ori, evident un semnal prestabilit și cînd Kane privi peste umăr îi văzu oprind la marginea șoselei. Garvey frînă, iar Kane sări din jeep și o luă la fugă înapoi.

Fiecare polițist avea o armă Sten în mînă, îndreptată spre el, iar bărbatul în costum gri, probabil paza personală a primului-ministru, ieșise deja din mașina a doua, cu revolverul în mînă.

Colonelul de stat major cu petlițele roșii coborî din prima mașină, urmat imediat de Sir Henry îmbrăcat în uniforma membrilor Apărării teritoriale.

— Domnule maior Kane, zise Sir Henry nedumerit. Ce naiba cauți aici ?

— Sînt colonelul Corcoran, zise tăios colonelul de stat major, șeful serviciului de informații al comandamentului zonei East Anglia. Sînteți amabil să vă explicați, sir ?

— Primul-ministru nu trebuie să meargă la Studley Grange, îi spuse Kane. Satul a fost ocupat de către parașutiști germani și...

— Doamne Dumnezeule, îl întrerupse Sir Henry. N-am mai auzit niciodată asemenea bazaconii...

Corcoran îi făcu semn cu mîna să tacă.

— Cum ne puteți dovedi această afirmație, domnule maior ?

— Dumnezeule atotputernic, strigă Kane. Au venit ca să-l răpească pe Churchill așa cum Skorzeny l-a răpit pe

Mussolini, nu înţelegeţi ? Ce naiba să fac să vă conving ? Nu vrea nimeni să mă asculte ?

Auzi o voce ce-i era foarte cunoscută, în spatele lui :

— Eu vreau, tinere. Spune-mi mie despre ce e vorba.

Henry Kane se întoarse încet, se aplecă la geamul din spate şi se găsi în sfîrşit faţă în faţă cu marele om în persoană.

*

Cînd Steiner încercă uşa casei de la Hobs End, constată că era încuiată. Se duse în magazie, dar nici acolo nu găsi nici o urmă de irlandez.

— Herr Oberst, strigă Briegel, vine.

Devlin venea pe motocicletă prin reţeaua de poteci înguste de pe dig. Intră în curte, ridică motocicleta pe suport şi îşi împinse pe frunte ochelarii de protecţie.

— Cam în văzul lumii, Colonele.

Steiner îl luă de braţ şi-l conduse spre perete unde îi explică toată situaţia în cîteva propoziţii.

— Ei, zise el cînd termină, ce crezi ?

— Eşti sigur că maică-ta n-a fost irlandeză ?

— Mama *ei* a fost.

Devlin încuviinţă din cap.

— Trebuia să-mi închipui. Totuşi, cine ştie ? S-ar putea să reuşim. Zîmbi. Eu ştiu un lucru. Pînă la ora nouă diseară o să-mi ajungă unghiile în carne vie.

Steiner sări în jeep şi-i făcu semn din cap lui Klugl să pornească.

— O să ţinem legătura.

Molly stătea lîngă cal pe dealul împădurit de peste şosea, urmărindu-l pe Devlin cum îşi scoate cheia şi descuie uşa de la intrare. Intenţionase să-i spună în faţă ce aflase, plină de nădejdea deşartă că poate se înşelase, dar vederea lui Steiner şi a celor doi soldaţi din jeep o convinse că totul era absolut adevărat.

*

La o jumătate de milă de Studley Constable, Shafto făcu semn coloanei să se oprească şi dădu ordine oamenilor.

— Acum nu avem timp pentru fleacuri. Trebuie să-i lovim şi să-i lovim puternic înainte să-şi dea seama ce se-

ntîmplă. Căpitane Mallory, ia trei jeepuri şi cincisprezece oameni şi luaţi-o peste cîmpuri, pe drumurile trecute pe hartă, spre partea de est a satului. Ocoliţi pînă ieşiţi în şoseaua spre Studley Grange, la nord de moara de apă. Sergent Hustler, în momentul în care ajungem la marginea satului, iei doisprezece oameni şi vă apropiaţi de biserică, pe drumul surpat prin Hawks Wood. Ceilalţi oameni rămîn cu mine. Noi vom ocupa şoseaua în apropierea casei unde locuieşte femeia aceea Grey.

— Aşa o să fie complet încercuiţi, domnule colonel, zise Mallory.

— Absolut. Cînd e fiecare pe poziţie şi dau semnalul prin telefonul de campanie, atacăm şi terminăm totul rapid.

Nu zicea nimeni nimic, dar în cele din urmă sergentul Hustler rupse tăcerea.

— Vă cer scuze, domnule colonel, dar n-ar fi bine să trimitem pe cineva în recunoaştere ? Încercă să zîmbescă. Vreau să spun că, din cîte am auzit, paraşutiştii ăştia friţi nu luptă cu mănuşi.

— Hustler, zise Shafto rece. Dacă vreodată mai discuţi un ordin de-al meu, te fac soldat simplu atît de repede, că n-o să mai ştii cum te cheamă. Un muşchi zvîcni pe obrazul lui drept cînd îi cuprinse cu privirea pe subofiţeri, unul cîte unul. Nimeni de-aici n-are curaj ?

— Ba da, sir, răspunse Mallory. Vă urmăm, domnule colonel.

— Bine faceţi, zise Shafto, pentru că merg singur acolo cu steagul alb.

— Aveţi de gînd să mergeţi ca să le cereţi să se predea, sir ?

— Pe naiba să se predea, căpitane. În timp ce eu stau de vorbă cu ei, voi vă ocupaţi poziţiile şi aveţi exact zece minute din momentul în care eu intru la ei, aşa că la treabă.

*

Devlin era flămînd. Încălzi puţină supă, prăji un ou şi făcu din el un sandviş cu două felii groase de pîine coaptă de Molly. Mînca şezînd în fotoliul de lîngă şemineu cînd simţi o adiere de aer rece pe obrazul stîng, făcîndu-l să înţeleagă că se deschisese uşa. Cînd îşi ridică privirea, o văzu pe Molly.

— Care vasăzică ai venit, zise el vesel. Mîncam ceva înainte să plec spre tine. Îi arăta sandvişul. Ştiai că lucrul acesta a fost inventat de către un conte cu cordon cu sabie* ?

— Ticălosule ! zise ea. Porc murdar ce eşti ! Te-ai folosit de mine.

Se aruncă asupra lui, zgîriindu-i faţa cu unghiile. El o apucă de mîini şi se luptă cu ea ca s-o stăpînească.

— Ce s-a-ntîmplat ? întrebă el, deşi în sinea lui ştia.

— Ştiu totul. Nu-l cheamă Carter... îl cheamă Steiner şi toţi sînt nemţi ticăloşi care au venit după domnul Churchill. Şi pe tine cum te cheamă ? Sînt sigură că nu Devlin.

O îmbrînci într-o parte, apoi se duse şi luă sticla de Bushmills şi un pahar.

— Nu, Molly, nu. Clătină din cap. Tu nu trebuia să fii amestecată în afacerea asta, dragostea mea. Ai căzut întîmplător în ea.

— Trădător blestemat.

— Molly, zise el, cu un fel de exasperare, eu sînt irlandez, ceea ce înseamnă că mă deosebesc de tine aşa cum un german se deosebeşte de un francez. Sînt un străin. Nu sîntem la fel doar pentru că amîndoi vorbim englezeşte cu accente diferite. Cînd o să-nvăţaţi asta, voi ăştia ?

În ochii ei era acum incertitudine, totuşi continuă.

— Trădătorule !

Devlin se făcu palid la faţă, ochii îi deveniră deosebit de albaştri, bărbia i se mişca.

— Nu sînt trădător, Molly. Sînt soldat în Armata republicană irlandeză. Lupt pentru o cauză care mie mi-e la fel de scumpă ca şi ţie cauza ta.

Simţea nevoia să-l jignească, să-l rănească şi avea cu ce s-o facă.

— Da, şi-o să-ţi fie grozav de bine şi ţie şi prietenului tău Steiner. S-a sfîrşit cu el sau o să se sfîrşească curînd, iar după el urmezi tu.

— Despre ce vorbeşti ?

— Pamela Vereker era cu mine în biserică atunci cînd el şi oamenii lui l-au dus pe fratele ei şi pe George Wilde acolo. Am auzit destul ca să fugă la Meltham să-i aducă pe rangerii yankei.

---

* John Montagu, al 4-lea conte de Sandwich. „Sandvişul" a fost numit astfel de la numele lui, după ce în 1762 a petrecut 24 de ore la masa de joc mîncînd doar sandvişuri.

O înşfăcă în braţe.

— Cînd a plecat ?

— Du-te naibii !

— Spune-mi, fir-ai să fii ! o zgîlţîi el violent.

— Cred că ei trebuie să fie acolo acum. Dacă vîntul ar bate în direcţia aceasta ai auzi probabil împuşcăturile. Aşa că nu mai poţi face nimic altceva decît s-o iei din loc cît mai ai timp.

Îi dădu drumul şi zise crispat :

— Da, şi ar fi cel mai înţelept lucru de făcut, dar eu n-am făcut niciodată aşa ceva.

Îşi puse şapca pe cap, ochelarii de protecţie şi trenciul pe care şi-l legă cu cordonul. Se duse la şemineu şi căută sub un maldăr de ziare vechi din spatele coşului pentru lemne. Scoase de acolo două grenade de mînă primite de la Ritter Neumann. Le amorsă şi le vîrî cu grijă la piept sub trenci. Băgă Mauser-ul în buzunarul drept şi lungi cureaua Sten-ului, apoi îl puse după gît, de atîrna aproape pînă la şold, aşa încît să poată trage cu o singură mînă dacă ar fi fost nevoie.

— Ce ai de gînd să faci ? întreabă Molly.

— În Valea Morţii, Molly, dragostea mea, intrară cei şase sute de călăreţi... şi alte asemenea vechi baliverne englezeşti. Îşi turnă un pahar de Bushmills şi observă uimirea de pe chipul ei. Credeai că o să dau bir cu fugiţii şi-o să-l părăsesc pe Steiner ? Clătină din cap. Doamne, măi fată, şi eu care credeam că mă cunoşti cît de cît.

— Nu trebuie să te duci acolo sus. I se simţea panica în voce. Liam, n-o să ai nici o şansă. Îl apucă de braţ.

— O, dar trebuie, iubito. O sărută pe gură şi o împinse hotărît într-o parte. Cînd ajunse la uşă se întoarse. Dacă vrei să ştii, ţi-am scris o scrisoare. Nu prea mult, din păcate, dar dacă te interesează, e pe marginea şemineului.

Uşa se închise cu zgomot şi ea rămase înmărmurită. Undeva, parcă într-o altă lume, se auzi motorul pornind, apoi pierzîndu-se în depărtare.

Găsi scrisoarea şi o deschise cu febrilitate. În ea scria : *„Molly, iubita mea. Aşa cum a zis cîndva un mare om, eu am suferit o transformare profundă şi nimic nu mai poate fi cum a fost. Am venit în Norfolk cu o misiune, nu ca să mă îndrăgostesc, pentru prima şi ultima oară în viaţa mea, de o ţărăncuţă urîţică, care ar fi trebuit să fie mai prevăzătoare. Acum probabil ştii cele mai urîte lucruri*

despre mine, dar încearcă să nu te gîndeşti la ele. Faptul că trebuie să te părăsesc e o pedeapsă destul de mare pentru mine. Dar să ne oprim aici. Cum se zice în Irlanda, noi am avut parte de cele două zile. Liam"

Cuvintele se înceţoşară, ochii i se umplură de lacrimi. Vîrî scrisoarea în buzunar şi ieşi afară. Calul era legat în apropiere. Îl dezlegă repede, se urcă în şa şi îl îndemnă s-o ia la galop, lovindu-l peste gît cu pumnii încleştaţi. La capătul digului o tăie drept peste şosea, sări peste gardul viu şi continuă galopul spre sat, luînd drumul cel mai scurt peste cîmpuri.

*

Otto Brandt, care şedea pe parapetul podului, îşi aprinse o ţigară ca unul fără nici o grijă pe lume.

— Ce facem, ne luăm picioarele la spinare ?

— Încotro ? Ritter îşi privi ceasul. Cinci fără douăzeci. Cel tîrziu pînă la şase jumătate ar trebui să se întunece. Dacă putem rezista pînă atunci, am putea-o şterge cîte doi-trei peste cîmpuri, spre Hobs End. Poate unii dintre noi ar putea prinde vaporul acela.

— Colonelul ar putea avea alte idei, zise sergentul Altmann.

Brandt încuviinţă din cap.

— Întocmai, doar că dînsul nu e aici, aşa că deocamdată mi se pare c-am face bine să ne pregătim pentru luptă.

— Asta ridică o problemă importantă, zise Ritter. Noi luptăm numai ca soldaţi germani. Lucrul acesta a fost stabilit de la început. Mi se pare că a sosit timpul să renunţăm la deghizare.

Îşi scoase bereta roşie şi salopeta de camuflaj, dezvăluindu-şi *Fliegerbluse*. Scoase din buzunarul de la şold o bonetă Luftwaffe sau *Schiff* şi o aranjă pe cap.

— E-n regulă, le zise lui Brandt şi Altmann. Toţi la fel, aşa că ar fi bine să vă mişcaţi.

Joanna Grey urmărise toată scena de la fereastra dormitorului şi cînd văzu uniforma lui Ritter, simţi fiori reci în inimă. Îl urmări pe Altmann cum intră în Oficiul poştal. O clipă mai tîrziu ieşi domnul Turner, trecu podul şi porni pe deal în sus spre biserică.

Ritter se găsea într-o dilemă extraordinară. În mod normal în asemenea împrejurări ar fi ordonat imediat re-

tragerea, dar așa cum îi spusese lui Brandt, încotro ? Avea doisprezece oameni, socotindu-se și pe el, ca să păzească prizonierii și să țină ocupat satul. O situație fără ieșire. *Dar așa a fost și la Canalul Albert și la Eban Emael,* ar fi zis Steiner. Îi trecu prin minte, și nu era pentru prima oară, cît de mult ajunsese în cursul anilor să se bazeze pe Steiner.

Încercă iarăși să-l prindă la telefonul de campanie.

— Răspunde Vultur unu, zise el în engleză. Aici e Vultur doi.

Nu primi nici un răspuns. Îi dădu telefonul soldatului Hagl care stătea întins la adăpostul zidului de la pod, cu țeava Bren-ului scoasă printr-o gaură de scurgere de unde avea un bun cîmp vizual pentru tragere. Lîngă el avea o rezervă de încărcătoare stivuite cu grijă. Își lepădase și el bereta roșie și salopeta de camuflaj, purtînd acum *Schiff*-ul și *Fliegerbluse,* dar păstrînd încă pantalonii de camuflaj.

— Nici un răspuns, Herr Oberleutnant ? zise el și apoi înțepeni. Cred că aud un jeep.

— Da, dar vine dintr-o direcție cu totul nepotrivită, îi spuse Ritter încruntat.

Sări peste zid lîngă Hagl, se întoarse și văzu un jeep dînd colțul pe lîngă casa Joannei Grey. În vîrful antenei de radio flutura o batistă albă. Înăuntru nu era decît omul de la volan. Ritter ieși din spatele zidului și așteptă, cu mîinile în șolduri.

Shafto nu catadicsise să-și pună cască, mai purta încă boneta. Scoase o havană dintr-un buzunar al cămășii și o puse între dinți doar pentru efect. O aprinse fără nici o grabă, apoi coborî din jeep și înaintă. Se opri la vreo doi yarzi de Ritter, cu picioarele desfăcute, examinîndu-l cu privirea.

Ritter observă petlițele de la guler și salută regulamentar.

— Domnule colonel.

Shafto îi răspunse la salut. Remarcă cele două Cruci de Fier, panglica pentru Campania de iarnă, medalia de argint decernată răniților, medalia pentru merite deosebite pe cîmpul de luptă, insigna de parașutist și își dădu seama că în acest tînăr cu fața fragedă zăcea un veteran îndîrjit.

— Așadar ați terminat cu deghizarea, Herr Oberleutnant ? Unde e Steiner ? Transmite-i că colonelul Robert

E. Shafto, comandantul Unității speciale de asalt 21 ar vrea să stea de vorbă cu el.

— Eu comand aici, Herr Oberst. Cu mine trebuie să trataţi.

Shafto zări ţeava Bren-ului ieşind prin gaura de scurgere din parapetul podului, îndreptată spre oficiul poştal şi observă că la primul etaj al cîrciumii Studley Arms cele două ferestre ale dormitorului erau deschise.

— Mai vreţi ceva, domnule colonel sau aţi văzut de-ajuns, zise Ritter politicos.

— Ce s-a întîmplat cu Steiner ? V-a părăsit ? Ritter nu răspunse, iar. Shafto continuă. Bine, fiule, eu ştiu cîţi oameni ai sub comandă şi dacă trebuie să-mi aduc băieţii aici, n-o să rezistaţi mai mult de zece minute. De ce să nu fiţi practici şi să aruncaţi prosopul ?

— Îmi pare foarte rău, zise Ritter, dar am plecat într-o asemenea grabă că am uitat să-mi pun unul în sacul de voiaj.

Shafto scuturâ scrumul de la havană.

— Vă dau zece minute, nimic mai mult, după aceea atacăm.

— Şi eu vă acord două, domnule Colonel, zise Ritter, ca să vă duceţi la dracu, înainte ca oamenii mei să deschidă focul.

Se auzi ţăcănitul metalic al armelor. Shafto privi în sus spre fereastră şi zise furios :

— Bine, băiete, tu ai vrut-o.

Aruncă havana, o strivi pe-ndelete cu piciorul în pămînt, se întoarse la jeep şi urcă la volan. După ce se îndepărtă, se întinse după microfonul radioului de campanie.

— Aici Zahăr unu. Douăzeci de secunde şi număr. Nouăsprezece, optsprezece, şaptesprezece...

Cînd trecu pe lîngă casa Joannei Grey ajunsese la doisprezece, iar la zece dispăru după cotul drumului.

Joanna îl urmări de la fereastra dormitorului, apoi se duse în camera de lucru. Deschise uşa secretă ce dădea în odăiţa de la mansardă, o trase după ea şi o încuie. Urcă sus, se aşeză lîngă radio, apoi scoase Luger-ul din sertar şi-l puse pe masă la-ndemînă. Curios, dar în ciuda situaţiei, nu era cîtuşi de puţin speriată. Se întinse după o sticlă de Scotch şi, în timp ce-şi turna o porţie serioasă, afară începu lupta.

Primul jeep din grupa lui Shafto trecu mugind după colţ şi intră pe şoseaua dreaptă. Erau în el patru oameni, dintre care doi stăteau în picioare, în spate, şi trăgeau cu mitraliera Browning. Cînd trecură pe lîngă grădina casei de lîngă cea a Joannei Grey, Dinter şi Berg se ridicară amîndoi deodată, Dinter susţinînd pe umăr ţeava mitralierei Bren în timp ce Berg trăgea. Trase o rafală lungă şi continuă care-i doborî pe cei doi de la Browning. Jeepul sări peste mal şi se rostogoli, ajungînd în rîu cu roţile în sus.

Jeepul următor coti brusc descriind un cerc pe malul acoperit cu iarbă, cît pe-aci să intre în rîu după celălalt. Berg roti ţeava Bren-ului şi continuă să tragă în rafale scurte, proiectînd unul din servanţii mitralierei de pe jeep peste partea laterală a vehiculului şi sfărîmîndu-i parbrizul înainte să dea colţul, unde era în siguranţă.

În prăpădul de la Stalingrad, Dinter şi Berg învăţaseră că în asemenea situaţii cheia succesului era să dai lovitura şi apoi s-o ştergi rapid. Ieşiră imediat printr-o poartă din fier forjat şi o luară înapoi spre Oficiul poştal, la adăpostul gardurilor vii care împrejmuiau grădinile din dosul caselor.

Shafto, care urmărise întregul prăpăd de pe o ridicătură din pădurea situată în josul şoselei, scrîşni din dinţi cu furie. Înţelesese dintr-o dată că Ritter îl lăsase să vadă exact ceea ce voise el să-i arate. „Ah, ticălosul îmi întindea o cursă".

Jeepul care tocmai fusese lovit, oprise la marginea şoselei în faţa casei cu numărul trei. Şoferul avea o tăietură urîtă pe faţă. Un sergent pe nume Thomas îl pansa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Shafto, Sergent, ce faci acolo ? În spatele gardului grădinii, la a doua casă, se găseşte o mitralieră. Du-te împreună cu trei oameni, pe jos, şi ocupă-te de ea.

Krukowski, care aştepta în spatele lui cu telefonul de campanie, se înfioră. *Acum cinci minute eram treisprezece. Acum am rămas nouă. Ce naiba o fi crezînd că face ?*

În partea cealaltă a satului se trăgea serios. Shafto îşi duse binoclul la ochi, dar nu putea vedea decît partea din şosea care cotea dincolo de pod şi acoperişul morii dincolo de ultimele case. Pocni din degete şi Krukowski îi trecu telefonul.

— Mallory, mă auzi ?

— Da, domnule colonel, răspunse Mallory de îndată.

— Ce naiba se întîmplă acolo sus ? Mă aşteptam să te aud venind cu surle şi trîmbiţe.

— Au un punct de rezistenţă instalat la primul etaj al morii cu un cîmp vizual de tragere foarte bun. Au scos din luptă primul jeep, care acum blochează şoseaua. Am pierdut pînă acum patru oameni.

— Atunci mai pierde cîţiva, zbieră Shafto în telefon. Trebuie să ajungi acolo, Mallory. Dă-le foc. Indiferent de pierderi.

Se trăgea intens cînd Shafto încercă să prindă la telefon cealaltă grupă.

— Tu eşti, Hustler ?

— Da, domnule colonel, aici e Hustler. Vocea i se auzea destul de slab.

— Mă aşteptam să te văd sus pe deal la biserică pînă acum.

— Am înaintat greu, domnule colonel. Am pornit peste cîmp, cum aţi zis, şi ne-am încurcat într-o mlaştină. Acum ne apropiem de capătul sudic al lui Hawks Wood.

— Bine, daţi-i bătaie, pentru numele lui Dumnezeu ! Îi întinse telefonul lui Krukowski.

— Iisuse Hristoase ! zise el cu amărăciune. Nu te poţi bizui pe nimeni : cînd e vorba de făcut ceva ca lumea, eu trebuie să mă îngrijesc de toate.

Îşi dădu drumul să alunece în şanţ cînd sergentul Thomas şi cei trei băieţi, pe care îi luase cu el, se reîntoarseră.

— Nimic de raportat, domnule colonel.

— Ce vrei să spui că n-ai nimic de raportat ?

— Nu e nimeni acolo, sir, am găsit doar asta. Thomas întinse un pumn de tuburi de cartuş.

Shafto îl lovi violent peste mînă, împrăştiindu-le pe pămînt.

— E în ordine. Vreau amîndouă jeepurile aici, cu cîte doi oameni la fiecare Browning. Vreau să atacăm podul acela cu toată forţa. Îl supui unui tir atît de puternic încît nici un fir de iarbă să nu poată sta în picioare.

— Dar, domnule colonel, începu Thomas...

— Şi ia patru oameni şi strecuraţi-vă pe după case, ca să atacaţi Oficiul poştal de lîngă pod prin spate. Krukowski rămîne cu mine. Lovi puternic capota jeepului cu mîna. Acum daţi-i drumul.

*

Otto Brandt îi avea cu el în moară pe caporalul Walther, pe Meyer şi Riedel. Aveau condiţii perfecte pentru apărare : zidurile vechi din piatră erau groase de vreo trei picioare, iar jos uşile din stejar erau blocate şi zăvorîte. Ferestrele de la primul etaj asigurau un excelent cîmp de tragere şi Brandt instalase acolo o mitralieră Bren.

Jos, un jeep care ardea intens bloca şoseaua. Înăuntru mai era încă un om, iar alţi doi zăceau în şanţ. Brandt personal lichidase jeepul. La început nu făcuse nici o mişcare, îi lăsase pe Mallory şi oamenii lui să se apropie, apoi în ultimul moment aruncase două grenade pe uşa podului. Efectul fusese catastrofal. Mai sus pe şosea, din dosul gardurilor vii, americanii trăgeau vîrtos, dar fără nici un rezultat din cauza zidurilor masive de piatră.

— Nu ştiu cine comandă acolo jos, dar nu-şi cunoaşte meseria, remarcă Walther în timp ce-şi reîncărca Ml-ul.

— Păi, tu ce-ai fi făcut ? îl întrebă Brandt, privind de-a lungul ţevii Bren-ului în timp ce trase o rafală.

— Acolo e rîul, nu-i aşa ? Pe partea aceea nu există nici o fereastră. Ar trebui să înainteze prin spate...

Brandt ridică mîna.

— Încetaţi focul.

— De ce ? întrebă Walther.

— Pentru că ei au încetat, ori n-ai observat ?

Se făcu o linişte de mormînt, apoi Brandt zise încet :

— Nu-mi vine să cred aşa ceva, dar fiţi gata.

O clipă mai tîrziu, scoţînd un strigăt de luptă înflăcărat, Mallory împreună cu opt sau nouă oameni ieşiră din adăpost şi ţîşniră spre şanţul următor, trăgînd din şold. În ciuda faptului că erau acoperiţi de către mitralierele Browning de pe cele două jeepuri, lăsate dincolo de gardul viu, acţiunea lor era de o nesăbuinţă incredibilă.

— Dumnezeule, zise Brandt. Unde-şi închipuie că sînt ? Pe Somme ?

Trase o rafală lungă, fără grabă, chiar în Mallory, omorîndu-l pe loc. Mai căzură încă trei, cînd nemţii traseră toţi deodată. Unul se ridică şi se retrase clătinîndu-se la adăpostul primului gard viu în timp ce supravieţuitorii se retraseră.

În liniştea care urmă, Brandt se întinse după o ţigară.

— Am lichidat şapte. Opt, dacă-l pun la socoteală pe cel care s-a retras tîrîndu-se.

— Nebuni, zise Walther. Asta-i sinucidere. Mă întreb de ce-or fi atît de grăbiţi. Nu trebuie să facă altceva decît să aştepte.

*

Kane şi colonelul Corcoran şedeau într-un jeep pe şosea la vreo două sute de yarzi de poarta principală a conacului Meltham House, privind la stîlpul de telefon distrus.

— Dumnezeule ! zise Corcoran. E de-a dreptul incredibil. La ce naiba s-o fi gîndit ?

Kane i-ar fi putut spune, dar se abţinu.

— Nu ştiu, domnule colonel, zise el. Poate ceva în legătură cu securitatea. Era desigur nerăbdător să se-ncaiere cu paraşutiştii aceia.

Pe poarta principală apăru un jeep şi se îndreptă spre ei. La volan era Garvey şi cînd frînă avea o expresie gravă.

— Tocmai am primit un mesaj prin radio.

— De la Shafto ?

Garvey clătină din cap.

— Dintre toţi, tocmai de la Krukowski. Vă vroia pe dumneavoastră personal, domnule maior. E o jale acolo. El zice că au intrat de-a dreptul în capcană. Peste tot zac oameni morţi.

— Şi Shafto ?

— Krukowski era aproape isteric. O ţinea întruna că colonelul acţionează ca un om nebun. N-am înţeles prea mult din cele transmise.

Doamne Dumnezeule, gîndi Kane, a atacat direct, cu steagurile fluturînd în vînt.

— Cred că ar trebui să merg acolo, domnule colonel, îi zise lui Corcoran.

— Şi eu cred la fel, răspunse Corcoran. Firește, o să laşi o pază corespunzătoare pentru primul-ministru.

Kane se întoarse spre Garvey.

— Ce ne-a mai rămas în garaj ?

— Un White Scout * şi trei jeepuri.

— Perfect, o să le luăm pe astea plus douăzeci de oameni. Sergent, fii te rog gata să plecăm în cinci minute.

Garvey întoarse jeepul într-un cerc strîns şi se îndepărtă în grabă.

---

* White Scout — maşină de comandament şi recunoaştere cu blindaj uşor.

— Dumneavoastră, sir, vă rămîn douăzeci şi cinci, îi spuse Kane lui Corcoran. O să fie de-ajuns ?

— Cu mine vor fi douăzeci şi şase, răspunse Corcoran. Absolut de-ajuns, mai ales că voi prelua, desigur, comanda. A venit vremea să vă pună cineva la punct şi pe voi ăştia din colonii.

— Ştiu, sir, zise Kane în timp ce porni motorul. De la Bunker Hill* încoace aveţi o grămadă de complexe. Băgă în viteză şi porni.

18

Steiner era la mai bine de o milă şi jumătate depărtare de sat, cînd auzi bîzîitul stăruitor al telefonului de campanie Grauman. Era cineva pe fir, dar prea departe ca să-l audă.

— Accelerează, îi spuse lui Klugl. Ceva nu e în regulă.

Cînd mai aveau vreo milă, răpăitul armelor uşoare ce se auzea în depărtare, îi confirmă cele mai sumbre temeri. Armă carabina Sten şi se uită la Werner.

— Fii pregătit să o foloseşti. S-ar putea să fie nevoie.

Klugl acceleră jeepul pînă la limită, atingînd podeaua cu piciorul.

— Hai, afurisitule ! Hai ! strigă Steiner.

Grauman-ul îşi încetase bîzîitul şi, cînd ajunseră mai aproape de sat, încercă să stabilească legătura.

— Aici Vultur unu. Răspunde Vultur doi.

Nu primi nici un răspuns. Încercă iarăşi, dar cu acelaşi rezultat.

— Poate sînt prea ocupaţi, Herr Oberst, zise Klugl.

După o clipă ajunseră pe înălţimea de la Garrowby Heath, cam vreo trei sute de metri la vest de biserică, şi în faţa lor, jos, se desfăşura întreaga panoramă. Steiner îşi duse binoclul la ochi, prinzînd în cîmpul vizual moara şi grupul lui Mallory dincolo de ea. Continuă explorarea, observîndu-i pe rangeri în dosul gardului viu din spatele Oficiului poştal, cîrciuma Studley Arms şi pe Ritter cu tînărul Hagl lîngă el, încolţiţi în spatele podului, din cauza focului masiv concentrat asupra lor de mitralierele din

* Bunker Hill — o colină în Charlestown, statul Massachusetts, unde a avut loc prima mare bătălie din Războiul de Independenţă al Statelor Unite, cunoscută ca bătălia de la Bunker Hill, în 17 iunie 1775.

jeepurile lui Shafto. Una fusese plasată de-a lungul gardului ce împrejmuia grădina doamnei Grey, de unde servanții puteau trage pe deasupra fără să se expună. Cealaltă se găsea în aceeași poziție lîngă zidul casei vecine.

Steiner încercă Grauman-ul din nou.

— Aici Vultur unu, mă auzi ?

Vocea-i pîrîi în urechea lui Riedel, care se găsea la primul etaj al morii și tocmai deschisese aparatul într-o pauză a luptei.

— E Colonelul, strigă el lui Brandt și zise în telefon. Aici Vultur trei, în moara de apă. Unde sînteți ?

— Pe dealul de deasupra bisericii, răspunse Steiner. Care-i situația la voi ?

Cîteva gloanțe trecură prin ferestrele fără geamuri și ricoșară din perete.

— Dă-mi telefonul ! strigă Brandt care stătea întins pe burtă, pe podea, în spatele Bren-ului.

— E pe deal, zise Riedel. Poți conta pe Steiner c-o să apară să ne scoată din rahat. Se tîrî pînă la ușa podului, deasupra roții morii și o deschise cu o lovitură de picior.

— Vino înapoi aici, strigă Brandt.

— Riedel se ghemui ca să vadă afară. Rîse emoționat și duse Grauman-ul la gură.

— Vă văd, Herr Oberst, noi...

Se auzi o rafală puternică de automat și zidul se umplu de sînge și creieri cînd capul lui Riedel se dezintegră, iar el se prăbuși din pod cu capul în jos, strîngînd în mînă telefonul.

Brandt se aruncă în cealaltă parte a camerei și se uită afară. Riedel căzuse deasupra roții morii, care-l luase, învîrtindu-l și aruncîndu-l în apele învolburate. Cînd roata sfîrși rotația, Riedel nu mai era.

*

Pe deal, Werner îl bătu ușor pe Steiner pe umăr.

— Priviți jos, Herr Oberst, în pădurea din dreapta. Soldați.

Steiner își întoarse binoclul într-acolo. Datorită înălțimii la care se găsea. reuși să vadă cam jumătate din drumul afundat prin Hawks Wood. Tocmai atunci trecea pe-acolo sergentul Hustler împreună cu oamenii lui.

Steiner luă imediat o hotărîre și acționă în consecință.

— Băieți, se pare că sîntem din nou Fallschirmjäger.

Își azvîrli cît colo bereta roșie, își deschise centura și tocul Browning-ului și își dezbrăcă salopeta cu camuflaj. Pe deasupra purta *Fliegerbluse*, iar la gît avea Crucea de Cavaler cu Frunze de Stejar. Scoase o *Schiff* din buzunar și o trase pe cap. Klugl și Werner îi urmară exemplul.

— Și-acum, băieți, zise Steiner, marele turneu. Drept în jos pe drumul acela prin pădure, apoi peste punte, ca să schimbăm cîteva vorbe cu jeepurile acelea. Cred că o să ajungi acolo la timp, Klugl, dacă mergi destul de repede, apoi la Oberleutnant Neumann. Își ridică privirea spre Werner. Tu nu încetezi focul. Pentru nimic în lume.

*

Jeepul mergea cu cincizeci de mile pe oră cînd coborîră ultima porțiune de pantă spre biserică. Caporalul Becker era în fața pridvorului și se ghemui speriat. Steiner făcu semn cu mîna și Klugl întoarse volanul, intrînd cu jeepul pe drumul ce ducea în Hawks Wood.

Săriră peste o ușoară ridicătură și luară un viraj strîns între malurile abrupte, unde, la nu mai mult de douăzeci de yarzi se găsea Hustler cu oamenii lui, înșirați de o parte și de alta a drumului. Werner începu să tragă de foarte aproape, căci nu mai avu decît cîteva secunde ca să țintească, jeepul fiind deja peste adversari. Aceștia săriră ca să-și salveze viața, încercînd să se cațere pe malurile abrupte. Roata dreaptă din față trecu peste un trup și jeepul își continuă drumul lăsînd în urmă pe sergentul Horace Hustler și șapte dintre oamenii lui morți sau pe moarte.

La capătul drumului jeepul țîșni afară ca trăsnetul. Klugl conduse drept înainte cum i se ordonase, traversă puntea lată de patru picioare, frîngînd prăjinile care serveau de balustrade, ca pe niște bețe de chibrituri și urcă malul ca o săgeată, ridicîndu-se cu toate roțile de pe pămînt cînd săriră în șosea.

Cei doi oameni de la mitraliera din jeepul adăpostit în spatele gardului de la grădina Joannei Grey își întoarseră furioși Browning-ul, dar prea tîrziu, fiindcă Werner mitralie zidul cu o rafală susținută doborîndu-i pe amîndoi.

Moartea lor oferi servanților de pe al doilea jeep, instalați lîngă gardul grădinii vecine, cele două sau trei secunde prețioase pentru a reacționa — secunde care înseamnă diferența dintre viață și moarte. Își întoarseră

Browning-ul şi trăgeau deja cînd Klugl răsuci volanul şi o luă înapoi spre pod.

Le venise rîndul rangerilor. Werner trase o rafală scurtă cînd trecură pe lîngă jeep, doborînd pe unul din servanţi, dar celălalt trăgea întruna, sfărîmînd parbrizul jeepului german. Klugl scoase un ţipăt ascuţit şi se prăbuşi peste volan. Jeepul vira scăpat de sub control şi se izbi în parapetul de la capătul podului. Păru că rămîne suspendat o clipă, apoi se răsturnă foarte încet pe o parte.

Klugl zăcea ghemuit la adăpostul jeepului. Werner se aplecă peste el, plin de sînge pe obrazul tăiat de cioburile din parbriz. Îşi ridică privirea spre Steiner.

— E mort, Herr Oberst, zise el cu ochi sălbatici.

Se întinse după Sten şi începu să se ridice. Steiner îl trase în jos.

— Vino-ţi în fire, băiete. El e mort, tu eşti viu.

Werner încuviinţă din cap cu tristeţe.

— Da, Herr Oberst.

— Acum instalează Browning-ul şi ţine-i la respect pe ăia de-acolo.

Cînd Steiner se întoarse, îl văzu pe Ritter Neumann ieşind din dosul parapetului cu o mitralieră Bren în mîini.

— Le-aţi făcut de petrecanie.

— Aveau o grupă care urca prin pădure spre biserică, zise Steiner. Nici lor nu le-a fost mai bine. Ce-i cu Hagl ?

— Îmi pare rău, dar s-a zis cu el. Neumann făcu semn cu capul spre bocancii lui Hagl care se vedeau de după parapet.

Werner instală Browning-ul lîngă jeep şi începu să tragă rafale scurte.

— Bine, Herr Oberleutnant, zise Steiner, mai precis ce planuri aveai ?

— Peste o oră ar trebui să se întunece, zise Ritter. Mă gîndeam să rezistăm pînă atunci şi-apoi s-o ştergem cîte doi-trei. Ne-am putea ascunde în mlaştina de la Hobs End protejaţi de întuneric. Mai putem prinde vedeta dacă Koenig vine cum s-a stabilit. În definitiv, acum n-o să ne mai putem apropia de bătrîn. Şovăi şi destul de stînjenit adăugă : În felul ăsta am mai avea oarecum o şansă.

— Singura, zise Steiner. Dar nu aici. Cred că e timpul să ne regrupăm. Unde sînt ceilalţi ?

Ritter îi prezentă pe scurt situaţia generală şi cînd termină, Steiner încuviinţă din cap.

— Am reuşit să iau legătura cu cei din moară, cînd veneam încoace. L-am auzit prin Grauman pe Riedel şi foc de mitralieră. Tu încearcă să ajungi la Altmann şi la băieţii lui, iar eu o să văd dacă-l pot contacta pe Brandt.

Werner deschise focul ca să-l acopere pe Ritter cînd acesta porni ca săgeata să traverseze drumul, iar Steiner încercă să-l prindă pe Brandt prin Grauman, dar nu reuşi. Cînd Neumann, Altmann, Dinter şi Berg ieşiră din Oficiul poştal, la moară începu un schimb de focuri intens.

Se ghemuiră în dosul parapetului şi Steiner zise :

— Nu-l pot prinde pe Brandt. Cine ştie ce se-ntîmplă acolo. Vreau ca voi să mergeţi într-o goană pînă la biserică. Dacă mergeţi pe lîngă gardul viu, o să fiţi acoperiţi cea mai mare parte a drumului. Ritter, preia comanda.

— Şi dumneata ?

— Eu o să-i ţin o vreme în şah cu Browning-ul, apoi o să vă urmez.

— Dar, Herr Oberst... începu Ritter.

— Nici un dar, i-o tăie Steiner scurt. Astăzi e ziua mea să fac pe eroul. Şi-acum ştergeţi-o de-aici, toţi, e un ordin.

Ritter ezită, dar numai o clipă. Îi făcu semn cu capul lui Altmann, apoi se furişară pe lîngă jeep şi traversară podul, ghemuindu-se în spatele parapetului. Steiner începu să tragă cu Browning-ul.

De cealaltă parţe a podului se întindea o porţiune de teren descoperit, vreo douăzeci şi cinci de metri, pînă la gardul viu, unde erau la adăpost. Ritter, care stătea ghemuit pe un genunchi, zise :

— Nu e bine să trecem cîte unul pentru că tipul ăla de la mitralieră, cînd o să-l vadă pe primul, îl va aştepta pregătit pe următorul. Cînd vă spun, pornim toţi împreună.

După o clipă ieşi de la adăpost, ţîşni peste drum şi sări pîrleazul, ajungînd în siguranţă dincolo de gardul viu. Altmann şi ceilalţi îl urmară îndeaproape. Rangerul de la Browning-ul din celălalt capăt al satului era un caporal pe nume Bleeker care în vremuri mai bune fusese

pescar la Cape Cod *. Tocmai atunci era înnebunit de durere din cauza unui mic ciob de sticlă ce-i intrase chiar sub ochiul drept. Mai mult decît orice pe lume îl ura pe Shafto, pentru că îl adusese aici, dar acum era bună orice ţintă. Văzîndu-i pe nemţi traversînd şoseaua, întoarse Browning-ul, dar prea tîrziu. Oricum, plin de furie şi de sentimentul că e frustrat, seceră gardul viu cu mitraliera.

De cealaltă parte, Berg se împiedică şi căzu, iar Dinter se întoarse ca să-l ajute.

— Dă-mi mîna, prostul naibii, zise el. Împiedicatule!

Berg se ridică în picioare ca să moară cu el împreună, în timp ce gloanţele zdrenţuiau gardul viu, izbindu-i şi răsturnîndu-i pe pajişte într-un ultim şi nebunesc dans. Werner se întoarse scoţînd un ţipăt, iar Altmann îl apucă de umăr şi-l împinse după Ritter.

*

De la intrarea podului situată deasupra roţii de la moară, Brandt şi Meyer văzuseră ce se întîmpla pe pajişte.

— Deci, acum ştim, zise Meyer. După cum merg lucrurile aş zice că o să rămînem aici pentru totdeauna.

Brandt îi urmărea pe Ritter, Altmann şi Briegel cum urcă anevoios de-a lungul gardului viu şi se caţără peste gardul cimitirului.

— Au izbutit, zise el. Minunile n-or să înceteze niciodată.

Se duse la Meyer care şedea rezemat de o cutie în mijlocul podelei. Fusese împuşcat în stomac. Prin bluza deschisă i se vedea o gaură scîrboasă cu marginile purpurii umflate, tocmai sub buric.

— Priveşte la asta, zise el, cu faţa îmbrobonată de sudoare. Cel puţin nu pierd sînge. Mama totdeauna zicea că am un noroc orb.

— Am observat, zise Brandt, punînd o ţigară în gura lui Meyer, dar înainte să o poată aprinde, afară începu din nou să se tragă puternic.

* Cape Cod — peninsulă în sud-estul statului Massachusetts intrînd 65 mile în Oceanul Atlantic şi închizînd golful Cape Cod.

*

Shafto stătea ghemuit la adăpostul gardului grădinii din faţa casei Joannei Grey, buimăcit de îngrozitoarele ştiri pe care tocmai i le adusese unul din supravieţuitorii grupei lui Hustler. Catastrofa părea totală. În mai puţin de jumătate de oră pierduse pe puţin douăzeci şi doi de oameni, morţi sau răniţi. Mai bine de jumătate din cîţi avea sub comandă. Consecinţele erau prea înspăimîntătoare ca să se gîndească la ele.

— Ce-aveţi de gînd să faceţi, domnule colonel ? îl întrebă Krukowski care stătea ghemuit în spatele lui, cu telefonul de campanie.

— Cum adică, ce am eu de gînd să fac ? întrebă Shafto. Eu trebuie să le rezolv pe toate. Uite ce se-ntîmplă dacă laşi lucrurile pe mîna altor oameni care habar n-au ce-i aceea disciplină sau datorie.

Se lăsă jos lîngă gard şi privi în sus. Tocmai în acea clipă Joanna Grey privea atentă din spatele perdelei de la dormitor. Se trase imediat, înapoi, dar prea tîrziu. Shafto mîrîi.

— Dumnezeule, Krukowski, blestemata şi ticăloasa aia cu două feţe este încă în casă.

Arătă cu mîna spre fereastră în timp ce se ridică în picioare.

— Eu nu văd pe nimeni, sir, zise Krukowski.

— O să vezi în curînd, băiete, strigă Shafto, scoţîndu-şi Coltul cu mînerul de sidef. Vino ! strigă şi o luă la fugă pe aleea care ducea la uşa de la intrare.

*

Joanna Grey încuie uşa secretă şi urcă repede scările în cămăruţa de la mansardă. Se aşeză lîngă radio şi începu să transmită la Landsvoort. Auzi zgomot la parter. Uşi trîntite, mobilă izbită în timp ce Shafto răscolea casa. Era foarte aproape, umbla prin camera de lucru. Îl auzi foarte clar ţipînd furios cînd ajunse pe palier.

— Trebuie să fie undeva pe-aici.

Se auzi o voce ca un ecou în sus pe scări.

— Hei, domnule colonel, era un cîine închis în pivniţă. Vine spre dumneavoastră ca scăpat din cuşcă.

Joanna Grey se întinse după Luger şi-l armă, continuînd transmisia fără nici o ezitare. Pe palier, Shafto se dădu într-o parte cînd Patch trecu în goană pe lîngă el. Se luă după cîine pînă în camera de lucru unde îl găsi zgîriind lambriul dintr-un colţ.

Shafto examină repede locul şi găsi aproape imediat gaura mică a cheii.

— E aici, Krukowski ! Vocea îi era plină de o bucurie sălbatică, aproape nebună. E a mea !

Trase trei gloanţe în jurul găurii cheii. Lemnul se făcu ţăndări, iar broasca se desfăcu în bucăţi şi uşa se deschise de la sine. Tocmai atunci intră în cameră Krukowski, cu M1-ul pregătit.

— Luaţi-o domol, sir.

— Ai naibii de domol. Shafto începu să urce scările cu Coltul în mînă cînd Patch trecu pe lîngă el ca fulgerul. Ieşi de-acolo, nemernico !

Cînd îşi înălţă capul deasupra nivelului podelei, Joanna Grey îl împuşcă între ochi. Shafto se prăbuşi pe spate în camera de lucru. Krukowski vîrî ţeava carabinei sale M1 după colţ şi trase cincisprezece lovituri într-un ritm atît de rapid că sunară ca o rafală. Cîinele scoase un urlet, se auzi zgomotul unui trup care cade şi apoi se făcu linişte.

*

Devlin ajunsese deja în faţa bisericii cînd Ritter, Altmann şi Werner Briegel veneau alergînd printre morminte către pridvorul bisericii. Văzîndu-l că opreşte la poarta cimitirului, o luară spre el.

— E mare încurcătură, zise Ritter. Colonelul e încă jos lîngă pod.

Devlin privi spre sat unde Steiner continua să tragă cu Browning-ul de după jeepul distrus. Ritter îl apucă de braţ, arătîndu-i cu mîna.

— Dumnezeule, uite ce vine !

Devlin se întoarse şi văzu, pe partea cealaltă a cotiturii şoselei, dincolo de casa Joannei Grey, o maşină White Scout şi trei jeepuri. Tură puternic motorul şi rînji.

— Da, şi dacă nu plec acum s-ar putea să mă răzgîndesc şi n-ar fi bine.

Coborî dealul şi frînă la intrarea spre fîneaţa Old Woman, iar după cîţiva yarzi părăsi drumul şi o luă direct

peste cîmp pînă la puntea de deasupra stăvilarului. Cînd motocicleta întîlnea smocuri de iarbă, părea că-şi ia zborul şi Ritter, care-l urmărea din poarta cimitirului, se minuna văzîndu-l că mai rămîne în şa.

Oberleutnant-ul se aplecă brusc cînd un glonţ scoase aşchii din stîlpul de lemn, lîngă capul lui. Se lăsă la adăpostul gardului cu Werner şi Altmann şi începură să răspundă focului ; supravieţuitorii grupei lui Hustler se regrupaseră în cele din urmă şi ajunseseră la liziera pădurii, peste drum de biserică.

*

Devlin traversă ca un vîrtej puntea şi urmă drumul care ducea prin pădurea de pe partea cealaltă. Era sigur că sus, lîngă şosea, se găseau oameni. Scoase una din grenadele pe care le avea băgate în sîn şi-i smulse cuiul de siguranţă cu dinţii. Cînd ajunse printre copaci, văzu un jeep la marginea pajiştii şi oameni întorcîndu-se spre el alarmaţi.

Aruncă pur şi simplu grenada în urma lui şi o scoase pe cealaltă. În dosul gardului viu, pe partea lui stîngă, se mai găseau cîţiva rangeri, aşa că aruncă a doua grenadă spre ei, cînd prima explodă. Merse apoi drept înainte, pe şosea în jos, pe lîngă moară, şi dădu colţul, oprindu-se în spatele podului unde Steiner mai stătea încă ghemuit cu mitraliera.

Steiner nu scoase o vorbă. Se ridică doar, ţinînd Browning-ul în ambele mîini şi trase o rafală lungă cu atîta furie că-l făcu pe caporalul Bleeker să se arunce la adăpost, în spatele gardului ce împrejmuia grădina. În acelaşi moment, Steiner săltă Browning-ul într-o parte şi încălecă pe şaua motocicletei. Devlin acceleră motorul, întoarse pe pod şi porni drept pe deal în sus, tocmai cînd maşina White Scout îşi făcea apariţia de după colţul casei Joannei Grey. Harry Kane se ridică în picioare uitîndu-se după ei.

— Şi asta ce naiba a mai fost ? întrebă Garvey.

Caporalul Bleeker căzu din jeep şi se îndreptă spre ei împleticindu-se, cu faţa plină de sînge.

— E vreun medic aici, sir ? Cred că mi-am pierdut ochiul drept. Nu văd nimic cu el.

Cineva sări jos ca să-l susţină. Kane cuprinse cu privirea teatrul măcelului din sat.

— Smintit şi tîmpit ticălos, şopti el.

Krukowski ieşi pe poarta principală şi salută.

— Unde e Colonelul ? întrebă Kane.

— Sus în casă, mort, sir. L-a împuşcat doamna de-acolo.

Kane coborî grăbit.

— Ea unde este ?

— Am... am omorît-o eu, domnule maior, zise Krukowski, cu lacrimi în ochi.

Kane nu putu găsi nici un cuvînt drept răspuns. Îl bătu uşor pe umăr şi o luă pe potecă spre casă.

*

În vîrful dealului, Ritter şi cei doi camarazi ai săi mai trăgeau încă din spatele zidului în rangerii din pădure, cînd Devlin şi Steiner ajunseră sus. Irlandezul schimbă viteza, puse piciorul pe pămînt şi lăsă motocicleta în voia sorţii, întorcîndu-se tocmai la momentul potrivit ca să poată fugi prin poarta cimitirului, apoi pe potecă în sus, spre pridvorul bisericii. Ritter, Altmann şi Werner se retraseră prudenţi, folosindu-se de pietrele funerare ca pavăză, pînă cînd ajunseră la adăpostul pridvorului, fără să mai aibă alte pierderi.

Caporalul Becker deschise uşa bisericii şi intră şi el după toţi ceilalţi, apoi o trînti şi trase zăvorul. Afară focul reîncepu cu intensitate reînnoită. Sătenii se înghesuiră unii în alţii, încordaţi şi speriaţi. Alb la faţă de mînie, Philip Vereker se îndreptă şchiopătînd spre Devlin ca să-l înfrunte.

— Încă un trădător blestemat !

Devlin zîmbi zeflemitor.

— A, ce bine, zise el. Mă bucur că sînt din nou printre prieteni.

*

În moară era linişte deplină.

— Nu-mi place, comentă Walther.

— Ţie nu-ţi place niciodată nimic, zise Brandt şi încruntă din sprîncene. Asta ce-o mai fi ?

Se auzea un vehicul apropiindu-se. Brandt încercă să privească din gura podului pe şosea, dar ajunse imediat în bătaia focului şi se retrase.

— Ce face Meyer ?

— Cred că-i mort.

Brandt se întinse după o ţigară în timp ce zgomotul vehiculului se apropia.

— Gîndeşte-te numai, zise el. Canalul Albert, Creta, Stalingrad... şi taman unde să fie sfîrşitul drumului ? La Studley Constable ! Îşi aprinse ţigara.

White Scout-ul avea cel puţin patruzeci de mile pe oră cînd Garvey răsuci volanul şi pătrunse cu el prin uşile morii. Kane stătea în spate la o mitralieră antiaeriană Browning şi trăgea deja prin plafonul de lemn, făcîndu-l bucăţele cu enormele gloanţe de calibru 50. Auzea ţipete de durere, dar continua să tragă, mînuind mitraliera dintr-o parte în alta, oprindu-se doar cînd tavanul se umplu de spărturi.

Printr-o spărtură se vedea o mînă însîngerată. Se făcu linişte. Garvey luă o puşcă Thompson de la unul dintre soldaţi, sări din maşină şi urcă pe scările de lemn, din colţ. Se reîntoarse aproape numaidecît.

— Asta a fost, domnule maior.

Harry Kane era palid, dar total stăpîn pe sine.

— E în ordine, zise el. Acum, la biserică.

*

Molly ajunse la Garrowby Heath tocmai la timp ca să vadă un jeep urcînd dealul, cu o batistă albă fluturînd pe antena de radio. Se opri la poarta cimitirului şi din el coborîră Kane şi Dexter Garvey. În timp ce mergeau pe poteca din cimitir, Kane zise încet :

— Fii cu ochii în patru, Sergent. Asigură-te că ai recunoaşte acest loc dacă l-ai revedea.

— Am înţeles, domnule maior.

Se deschise uşa bisericii şi Steiner ieşi în pridvor. Devlin se rezemă de perete, în spatele lui, fumînd o ţigară. Harry Kane salută regulamentar.

— Ne-am mai întîlnit, domnule colonel.

Înainte ca Steiner să poată răspunde, Philip Vereker îşi croi drum pe lîngă Becker, care era la uşă, şi înaintă şchiopătînd.

— Kane, unde e Pamela ? Se simte bine ?

— Foarte bine, Părinte, îi răspunse Kane. Am lăsat-o la Meltham House.

Vereker se întoarse spre Steiner. Deşi era alb la faţă şi crispat, în ochi i se vedea o licărire de triumf.

— Te-a aranjat bine Pamela, nu-i așa, Steiner ? Dacă n-ar fi fost ea, ai fi reușit.

— Ciudat cum perspectiva se schimbă odată cu modul de a privi lucrurile, zise Steiner calm. Eu credeam că am dat greș pentru că un om cu numele de Karl Sturm s-a jertfit ca să salveze viața a doi copii. Nu așteptă răspuns, ci se întoarse spre Kane. Ce pot face pentru dumneavoastră ?

— Să vă predați, bineînțeles. N-are rost să se mai verse sînge în mod inutil. Oamenii pe care i-ai lăsat jos, în moară, sînt toți morți. La fel și doamna Grey.

Vereker îl prinse de braț.

— Doamna Grey e moartă ? Cum ?

— L-a omorît pe colonelul Shafto cînd a încercat să o aresteze, iar ea a murit în schimbul de focuri care a urmat.

Vereker se întoarse să plece, cu chipul îndurerat.

— Ești absolut singur acum, îi spuse Kane lui Steiner. Primul-ministru e în siguranță la Meltham House, cu o pază cum, probabil, nu va mai vedea în viața sa. S-a încheiat totul.

Steiner se gîndi la Brandt și Walther, la Meyer, Gerhard Klugl, Dinter, Berg și încuviință din cap, foarte palid la față.

— Condiții onorabile ?

— Nici o condiție ! strigă Vereker tare, adresîndu-se parcă cerului. Oamenii ăștia au venit aici în uniforme britanice. Trebuie să vă amintesc eu aceasta, domnule maior ?

— Dar n-am luptat în ele, interveni Steiner. Am luptat numai ca soldați germani, în uniforme germane. Ca Fallschirmjäger. Restul a fost o *ruse de guerre* * legitimă.

— Și o încălcare a Convenției de la Geneva, răspunse Vereker, care nu numai că interzice în mod expres purtarea uniformei inamicului pe timp de război, dar și prevede pedeapsa cu moartea pentru cei ce se fac vinovați de aceasta.

Steiner văzu expresia de pe fața lui Kane și zîmbi blînd.

— Nu vă faceți griji, domnule maior, nu e vina dumneavoastră. Astea-s regulile jocului. Se întoarse spre Vereker. Ei, Părinte, Dumnezeul dumneavoastră e în-

* Înșelăciune de război. (în franceză în original).

tr-adevăr un Dumnezeu al mîniei. Se pare că aţi vrea să dansaţi pe mormîntul meu.

— Să te ia naiba, Steiner !

Vereker porni împleticindu-se spre Steiner şi ridică bastonul să-l lovească, dar se împiedică în poalele sutanei şi căzu, lovindu-se cu capul de marginea unei pietre funerare.

Garvey se lăsă într-un genunchi lîngă el şi-l examină în grabă.

— S-a sfîrşit cu el. Îşi ridică privirea în sus. Totuşi ar trebui să-l vadă cineva. Avem un medic bun jos în sat.

— Luaţi-l, fireşte, zise Steiner. Luaţi-i pe toţi.

Garvey se uită la Kane, apoi îl ridică pe Vereker şi-l duse la jeep.

— Îi lăsaţi pe săteni să plece ? zise Kane.

— Este lucrul cel mai bun de făcut, întrucît reizbucnirea ostilităţilor pare iminentă. Steiner părea uşor amuzat. Credeaţi că o să ţinem tot satul ostatic sau că o să ieşim la luptă mînînd femeile în faţa noastră ? Hunul crud ? Îmi pare rău că nu vă pot da satisfacţie. Se întoarse. Trimite-i afară, Becker, pe toţi.

Uşa se deschise cu un trosnet şi sătenii începură să se reverse afară, în frunte cu Laker Armsby. Cele mai multe dintre femei plîngeau înspăimîntate. Betty Wilde ieşi ultima, împreună cu Graham, iar Ritter Neumann îl sprijinea pe soţul ei, care părea buimăcit şi bolnav. Garvey se duse grăbit spre el şi-l cuprinse cu braţul, iar Betty Wilde îl luă pe Graham de mînă şi se întoarse spre Ritter.

— O să se facă bine, doamnă Wilde, zise tînărul Oberleutnant. Îmi pare rău de ceea ce s-a întîmplat înăuntru, vă rog să mă credeţi.

— Asta e, zise ea. N-a fost vina dumitale. Ai vrea să faci ceva pentru mine ? Vrei să-mi spui cum te cheamă ?

— Neumann, zise el. Ritter Neumann.

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea simplu. Îmi pare rău de vorbele pe care ţi le-am spus. Se întoarse spre Steiner. Şi vreau să-ţi mulţunesc atît dumitale cît şi celorlalţi pentru Graham.

— E un băiat curajos, zise Steiner. Nici măcar n-a şovăit. A sărit imediat în apă. Pentru asta e nevoie de curaj şi curajul e ceva ce nu se demodează niciodată.

Băiatul îl privi fix.

— De ce eşti neamţ ? îl întrebă. De ce nu eşti de-al nostru ?

Steiner rîse zgomotos.

— Plecaţi, luaţi-l de-aici, îi zise lui Betty Wilde. Pînă nu mă corupe cu totul.

Betty îl luă pe băiat de mînă şi plecă în grabă. Dincolo de gard femeile se răspîndiră pe deal în jos. În acel moment, White Scout-ul apăru de pe drumul din Hawks Wood şi se opri, cu mitraliera antiaeriană şi mitraliera grea indreptate spre pridvor.

Steiner dădu din cap încruntîndu-se.

— Deci, domnule maior, actul final. Atunci, să-nceapă lupta. Salută şi se întoarse în pridvor unde era Devlin, care tot timpul conversaţiei nu scoase o vorbă.

— Nu cred că te-am văzut vreodată tăcînd atîta timp, zise Steiner.

Devlin zîmbi.

— Ca să-ţi spun adevărul, nu m-am putut gîndi la nimic altceva decît la *Ajutor*. Pot să intru acum şi să mă rog ?

*

Din locul unde şedea pe pîrloagă, Molly îi văzu pe Devlin şi Steiner dispărînd în pridvor şi i se strînse inima. *O, Dumnezeule, se gîndi ea, trebuie să fac ceva.* Se ridică în picioare şi în acelaşi moment doisprezece rangeri conduşi de sergentul negru cel voinic ieşiră din pădure şi traversară şoseaua mai sus de biserică, de unde nu puteau fi văzuţi. O luară la fugă de-a lungul gardului şi intrară în grădina casei parohiale pe portiţă.

Dar nu intrară în casă. Se furişară peste gard în cimitir şi se apropiară de biserică dinspre capătul turnului, strecurîndu-se spre pridvor. Sergentul cel voinic avea un colac de funie pe umăr. Molly îl văzu cum sare şi se prinde de jgheabul de la acoperişul pridvorului. După aceea se trase în sus şi se căţără vreo cincisprezece metri pe tulpina iederei pînă sub acoperiş. Odată ajuns acolo, desfăşură funia şi lăsă capătul în jos. Ceilalţi rangeri începură să urce.

Cuprinsă brusc de o nouă hotărîre, Molly sări în şa, apoi o luă peste pîrloagă spre pădurea din spatele casei parohiale.

*

În biserică era foarte frig ; un loc plin de umbre în care se vedeau doar pîlpîitul lumînărilor şi lumina rubinie

a lămpii din sanctuar. Socotindu-l și pe Devlin, mai rămăseseră opt. Steiner și Ritter, Werner Briegel, Altmann, Jansen, caporalul Becker și Preston. Mai era, fără să știe nici unul dintre ei, Arthur Seymour care, uitat în panica ce se stîrnise cu prilejul ieșirii, zăcea încă lîngă Sturm, cu mîinile și picioarele legate, în întunericul din capela Sfintei Fecioare. Izbutise să se ridice în fund, rezemat de perete, trudindu-se să-și dezlege mîinile, nedeslipindu-și privirea stranie, de dement, de pe Preston.

Steiner încercă ușa turnului și a sacristiei, dar amîndouă păreau să fie încuiate. Privi în spatele draperiei de la piciorul turnului de unde porneau funiile clopotelor și urcau prin găurile din tavanul de lemn, la treizeci de picioare înălțime, spre clopotele care nu mai fuseseră trase din 1939.

Reveni pe culoar și se apropie de ceilalți.

— Ei bine, tot ce vă pot oferi e încă o luptă.

— E o situație absurdă, zise Preston. Cum să luptăm ? Ei au oameni și echipament. Nu am putea rezista aici nici zece minute, odată ce-ar începe cu adevărat.

— E foarte simplu, zise Steiner. Nu avem de ales. Așa cum ați auzit, conform Convenției de la Geneva ne-am expus în mod grav riscului purtînd uniforme britanice.

— Am luptat ca soldați germani, stărui Preston. În uniforme germane. Dumneavoastră înșivă ați spus-o.

— Un argument îndoielnic, zise Steiner. N-aș vrea să-mi risc viața pentru el, chiar dacă aș avea un avocat bun. Dacă e s-o sfîrșesc de glonț, prefer acum decît mai tîrziu, în fața plutonului de execuție.

— Oricum, nu înțeleg de ce te agiți atîta, Preston, zise Ritter. Pe tine te așteaptă fără nici o îndoială Turnul Londrei. Englezii, după cîte știu, nu i-au apreciat niciodată în mod deosebit pe trădători. Or să te spînzure atît de sus că nici ciorile n-or să poată ajunge la tine.

Preston se prăbuși pe o bancă cu capul în mîini.

Orga prinse viață și Hans Altmann, care se afla deasupra locului destinat corului, strigă :

— Un preludiu coral de Johann Sebastian Bach, cum nu se poate mai potrivit pentru situația noastră, întrucît e intitulat *„Pentru cei ce mor“*.

Vocea-i răsună în naos odată cu intensitatea crescîndă a muzicii. *Ach wie nichtig, ach wie flüchtig. O, cît de înșelătoare sînt zilele noastre și cît de repede se duc.*

Una dintre ferestrele de sus ale naosului se făcu zob. O rafală de foc automat îl aruncă pe Altmann de pe scaun tocmai pe locul corului. Werner se întoarse, lăsîndu-se pe vine şi trase cu Sten-ul. Un ranger se prăbuşi cu capul înainte prin fereastră şi aterizâ între două bănci. În acelaşi moment, sus se mai sparseră cîteva ferestre şi un foc intens se revărsă în biserică. Werner fu lovit în cap şi căzu cu faţa în jos, fără să scoată un ţipăt, în timp ce alerga pe culoarul sudic. Cineva de sus folosea o puşcă mitralieră Thompson, împroşcînd pretutindeni foc.

Steiner se tîrî pînă lîngă Werner, îl întoarse cu faţa în sus, apoi se duse mai departe, strecurîndu-se pe treptele altarului să vadă ce e cu Altmann. Se reîntoarse pe culoarul sudic, aplecat în spatele băncilor, întrucît focul continua cu intermitenţe.

Devlin se tîrî pînă la el.

— Care e situaţia sus ?

— Altmann şi Briegel sînt amîndoi morţi.

— Asta-i o baie de sînge, zise irlandezul. N-avem nici o şansă. Ritter e rănit la picior, iar Jansen e mort.

Se tîrîră amîndoi în fundul bisericii, unde îl găsiră pe Ritter stînd pe spate în dosul băncilor şi punîndu-şi un pansament la un picior. Preston şi caporalul Becker şedeau ghemuiţi lîngă el.

— Te simţi bine, Ritter ? întrebă Steiner.

— O să fie lipsă de insigne pentru răniţi, Herr Oberst, zise Ritter zîmbind, deşi se vedea cît de mult suferă.

De sus încă se mai trăgea. Steiner făcu semn din cap spre uşa sacristiei, care de-abia se mai zărea prin întuneric, şi îi zise lui Becker :

— Vezi dacă poţi să distrugi broasca de la uşa aceea. Aici în mod sigur nu mai putem rezista mult timp.

Becker confirmă din cap şi se strecură aplecat prin umbra întunecoasă pînă în spatele agheasmatarului. Cînd folosi Sten-ul silenţios se auzi clinchetul metalic straniu al percutorului şi, cu o lovitură de picior, uşa se deschise.

Focul încetă şi Garvey strigă de sus :

— Ţi-a fost de-ajuns, Colonele ? Ceea ce facem noi aici e cum ai prinde peşte într-un butoi şi nu-mi face nici o plăcere, dar, dacă n-avem încotro, o să te scoatem afară pe o scîndură.

Nervii lui Preston cedară. Sări în picioare şi fugi lîngă agheasmatar ca să fie văzut.

— Da, eu o să vin ! M-am săturat.

— Nemernicule ! strigă Becker şi se trase din umbra de lîngă uşa sacristiei, izbindu-l pe Preston în cap cu patul armei. Thompson-ul lătră scurt şi o rafală îl nimeri în spate pe Becker, proiectîndu-l cu capul înainte printre draperiile de la baza turnului. Pe cînd îşi dădea sufletul înşfăcă funiile cu ambele mîini, încercînd parcă să se agaţe de viaţă şi undeva sus răsună un dangăt de clopot pentru prima oară după cîţiva ani.

Se făcu din nou linişte şi Garvey strigă :

— Aveţi cinci minute, Colonele.

— Cred că ar fi bine să plecăm, îi zise Steiner lui Devlin cu voce scăzută. O să ne fie mai bine în sacristie decît aici.

— Cît timp ? întrebă Devlin.

Se auzi un scîrţîit uşor, straniu şi Devlin, concentrîndu-şi privirea, văzu pe cineva stînd la intrarea sacristiei unde uşa spartă se bălăbănea. O voce cunoscută şopti :

— Liam ?

— Dumnezeule, îi zise el lui Steiner. E Molly. De unde naiba o fi apărut ? Se tîrî pînă la ea şi se întoarse imediat înapoi. Haideţi ! zise el, vîrîndu-şi o mînă sub braţul stîng al lui Ritter. Drăguţa de ea a găsit o soluţie ca să ne scoată de aici. Hai să-l punem pe picioare pe Ritter şi s-o luăm din loc cît timp băieţii de pe acoperiş mai aşteaptă.

Se strecurară la adăpostul umbrelor, cu Ritter între ei şi intrară în sacristie. Molly aştepta lîngă uşa secretă. Odată ajunşi înăuntru, Molly închise uşa şi o luă înainte, pe scări în jos, apoi prin tunel.

Cînd ieşiră în holul casei parohiale, era linişte deplină.

— Şi-acum ? întrebă Devlin. N-o să ajungem departe cu Ritter în halul ăsta.

— Maşina părintelui Vereker e în curtea din spate, zise Molly.

Amintindu-şi, Steiner băgă o mînă în buzunar.

— Şi eu am cheile.

— Nu fi naiv, îi spuse Ritter. În momentul în care porneşti motorul, rangerii or să dea năvală.

— Există o poartă în spate, zise Molly şi un drum peste cîmpuri, pe lîngă gardul viu. Putem împinge Morris-ul vreo două sute de yarzi. Nu e greu.

Cînd la biserică reîncepu focul, ei erau la capătul primei fîneţe, la o distanţă de o sută şi cincizeci de yarzi. Abia atunci Steiner porni motorul şi demară, luînd-o numai pe drumuri de căruţe, peste cîmp, după indicaţiile lui Molly, pînă la şoseaua de coastă.

După zgomotul slab făcut de uşa secretă din sacristie cînd se închise, în Capela Fecioarei se auzi o mişcare şi Arthur Seymour se ridică în picioare, cu mîinile libere. O luă pe culoarul nordic, fără să facă nici un zgomot, ţinînd în mîna stîngă funia cu care Preston îi legase picioarele.

Acum era complet întuneric, singura lumină fiind cea a lumînărilor de la altar şi lampa din sanctuar. Se aplecă în jos ca să se convingă dacă Preston mai respira, îl ridică şi-l azvîrli pe umărul său masiv, după care se întoarse şi o luă pe culoarul central spre altar.

Pe acoperiş, Garvey începea să dea semne de neliniște. Înăuntru era atît de întuneric că nu se putea vedea nimic. Pocni din degete să i se dea telefonul şi vorbi cu Kane care era la poartă cu White Scout-ul.

— E o liniște de mormînt aici, domnule maior. Nu-mi place.

— Încearcă o rafală. Vezi ce se întîmplă, îi spuse Kane.

Garvey vîrî ţeava Thompson-ului prin fereastra de sus şi trase. Nu răspunse nimeni şi atunci soldatul din dreapta lui îl apucă de braţ.

— Acolo jos, domnule sergent, lîngă amvon. Nu cumva mişcă cineva ?

Garvey riscă şi aprinse lanterna. Tînărul din dreapta lui scoase un ţipăt de groază. Garvey plimbă repede lanterna de-a lungul culoarului sudic, apoi zise în telefon :

— Nu ştiu ce se-ntîmplă, domnule maoir, dar cred c-ar fi bine să intraţi înăuntru.

O clipă mai tîrziu, o rafală de Thompson sfărîmă broasca uşii principale, care se deschise trosnind şi Harry Kane intră repede înăuntru, împreună cu doisprezece rangeri gata de acţiune. Dar nu era nici urmă de Steiner sau Devlin. Doar Arthur Seymour în genunchi în banca din faţă, la lumina lumînărilor ce se sfîrşeau, holbîndu-se la faţa umflată şi hidoasă a lui Harvey Preston care atîrna spînzurat de stîlpul central al catapetesmei.

19

La Meltham House, primul-ministru luase pentru uzul său personal biblioteca ce dădea spre terasa din spate. Cînd Harry Kane ieşi la ora şapte şi jumătate, Corcoran îl aştepta.

— Cum părea ?

— Foarte interesat, răspunse Kane. A vrut să-i descriu amănunţit întreaga luptă. Pare fascinat de Steiner.

— Toţi sîntem. Ceea ce aş vrea să ştiu este unde se găseşte acum blestematul ăla de Steiner şi cu nemernicul

— În mod sigur nu în împrejurimile casei irlandezude irlandez.

lui. Tocmai înainte de a intra la primul-ministru am primit un raport prin radio de la Garvey. Se pare că atunci cînd s-au dus să controleze locuinţa lui Devlin, au găsit acolo doi inspectori de la Secţia Specială care-l aşteptau.

— Dumnezeule, zise Corcoran. Cum naiba l-or fi descoperit ?

— O fi făcut poliţia investigaţii. Oricum, e foarte puţin probabil că va mai apărea acum pe-acolo. Garvey rămîne în zonă şi pune două puncte de control pe şoseaua de coastă, dar nu putem face mai mult pînă nu ne mai vin oameni.

— Or să vină, prietene, crede-mă, zise Corcoran. De cînd băieţii voştri au reparat telefoanele, am avut cîteva discuţii foarte lungi cu Londra. În cîteva ore întregul North Norfolk va fi încercuit şi pînă dimineaţă cea mai mare parte a acestei zone va fi, după cum se pare, sub jurisdicţia legii marţiale. Şi aşa o să rămînă pînă va fi prins Steiner.

Kane încuviinţă din cap.

— Nici nu se pune problema că ar putea ajunge în apropierea primului-ministru. Am oameni la uşa lui, pe terasa din faţă şi cel puţin două duzini patrulează în grădină, cu feţele înnegrite şi cu arme Thompson. Le-am dat ordine precise. Mai întîi trag. Despre accidente putem vorbi după aceea.

Se deschise uşa şi intră un tînăr caporal cu două coli de hîrtie în mînă, scrise la maşină.

— Am listele finale, dacă vreţi să le vedeţi, domnule maior.

Caporalul ieşi şi Kane privi la prima foaie.

— I-au dus pe părintele Vereker şi pe cîţiva săteni să vadă leşurile nemţilor.

— Cum se simte ? întrebă Corcoran.

— Zdruncinat, dar altfel pare să n-aibă nimic. După spusele lor lipsesc Steiner, adjunctul lui, Neumann şi, bineînţeles, irlandezul. Ceilalţi paisprezece sînt toţi morţi.

— Dar cum naiba au scăpat, asta-i ceea ce aş vrea să ştiu ?

— Ei, au intrat cu forţa în sacristie să scape din raza focului lui Garvey şi a oamenilor lui care se găseau pe acoperiş. Părerea mea este că atunci cînd Pamela şi fata aceea, Prior, au ieşit prin tunelul preotului, au fost aşa de grăbite că n-au închis bine uşa secretă.

— Am auzit, zise Corcoran, că tînăra Prior era cam îndrăgostită de netrebnicul acela de Devlin. Nu crezi c-ar putea fi amestecată în vreun fel ?

— N-aş crede. Din cîte spunea Pamela, copila era foarte pornită din cauza celor întîmplate.

— Probabil că da, zise Corcoran. Oricum, care sînt pierderile voastre ?

Kane se uită la a doua listă.

— Cu Shafto şi căpitanul Mallory, douăzeci şi unu de morţi şi opt răniţi. Clătină din cap. Din patruzeci. O să fie un tărăboi nemaipomenit cînd s-o afla.

— *Dacă* se va afla.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Cei de la Londra mi-au spus-o clar că vor să se vorbească cît mai puţin despre cele petrecute. În primul rînd, nu vor să alarmeze populaţia. Închipuie-ţi paraşutişti germani lansaţi în Norfolk ca să-l răpească pe primul-ministru ajungînd periculos de aproape de el. Ca să nu mai vorbim de acel Corp Liber Britanic. Englezi în SS. Îţi poţi închipui cum ar arăta aşa ceva în ziare ? Se cutremură. Aş fi fost în stare să-l spînzur pe blestematul ăla cu mîna mea.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Şi judecă lucrurile din punctul de vedere al Pentagonului. O unitate americană de şoc, elita elitelor, atacă o mînă de paraşutişti germani şi are şaptezeci la sută pierderi.

— Nu ştiu ce să spun, zise Kane clătinînd din cap. Înseamnă să le ceri la o groază de oameni să-şi ţină gura.

— Sîntem în război, Kane, zise Corcoran. În timp de război oamenii pot fi determinaţi să facă ceea ce li se spune, e foarte simplu.

Uşa se deschise şi caporalul cel tînăr privi înăuntru.

— Din nou Londra la telefon, domnule colonel.

Corcoran ieşi în grabă şi Kane îl urmă. Aprinse o ţigară, pe care o ţinu în palmă cînd ieşi pe uşa de la intrare, şi coborî treptele pe lîngă santinele. Ploua tare şi era foarte întuneric, dar simţi miros de ceaţă cînd traversă terasa din faţă. Oare Corcoran avea dreptate ? S-ar putea întîmpla aşa. Într-o lume angajată în război este destulă aberanţă pentru ca totul să fie posibil.

De-abia coborî treptele şi se trezi cu un braţ în jurul gîtului şi un genunchi în spate. Un cuţit sclipi şters şi cineva zise :

— Cine eşti ?

— Maiorul Kane.

O lanternă se aprinse şi se stinse.

— Îmi pare rău, sir, caporalul Bleeker.

— Ar trebui să fii în pat, Bleeker. Cum stai cu ochiul ?

— Cinci cusături, domnule maior, dar o să se vindece. O să plec acum, sir, cu permisiunea dumneavoastră.

Bleeker dispăru, iar Kane privi în întuneric.

— Cît voi trăi, zise el încet, n-o s-ajung să-mi înţeleg semenii.

*

În zona Mării Nordului, în general, aşa cum prevedea prognoza meteorologică, vîntul era de forţa trei pînă la patru, cu rafale de ploaie şi ceaţă pe mare pînă dimineaţa. Vedeta torpiloare mersese bine şi la ora opt trecuseră de cîmpurile de mine şi se aflau în zona navigabilă de lîngă coastă.

Muller era la timonă. Koenig îşi ridică privirea de pe masa hărţilor unde trasase cu mare grijă ultima parte a drumului.

— Zece mile la est de Blakeney Point, Erich.

Muller încuviinţă din cap în timp ce se străduia să pătrundă cu privirea întunericul din faţă.

— Ceaţa asta nu ne-ajută.

— O, ştiu eu ? zise Koenig. S-ar putea s-ajungi să te bucuri, dacă se menţine pînă terminăm.

Uşa se deschise cu zgomot şi intră Teusen, telegrafistul principal. Ţinea în mînă o hîrtie.

— Mesaj de la Landsvoort, Herr Leutnant.

Întinse hîrtia şi Koenig o luă, apoi o citi la lumina de la masa hărţilor. O privi îndelung, după care o făcu mototol în mîna dreaptă.

— Ce este ? întrebă Muller.

— „Vulturul a fost doborît". În rest, doar vorbe.

Se făcu linişte. Ploaia răpăia în geam.

— Şi ordinele pentru noi ? întrebă Muller.

— Să procedez cum cred că e mai bine. Koenig clătină din cap. Numai cînd mă gîndesc la colonelul Steiner, Ritter Neumann... la toţi băieţii ăia...

Pentru prima oară din copilărie îi veni să plîngă. Deschise uşa şi privi în întunericul de-afară. Ploaia îi biciuia faţa.

— Desigur, zise Muller cu grijă, se poate ca unii dintre ei să scape. Doar unul sau doi. Ştiţi cum merg lucrurile astea.

Koenig trînti uşa.

— Vrei să zici că mai eşti dispus să mergi acolo ? Muller nu dădu nici un răspuns şi Koenig se întoarse spre Teusen. Şi tu ?

— Sîntem de multă vreme împreună, Herr Leutnant, răspunse Teusen. Pînă acum nu v-am întrebat niciodată unde mergem.

Plin de entuziasm, Koenig îl bătu cu palma pe spate.

— Perfect, atunci transmite acest mesaj.

*

Starea sănătăţii lui Radl se înrăutăţise serios în timpul după-amiezii şi serii, dar refuzase să rămînă în pat în ciuda rugăminţilor lui Witt. De cînd primise ultimul mesaj al Joannei Grey, insistase să rămînă în camera cu radioul, lăsîndu-se pe spate într-un fotoliu vechi pe care îl adusese Witt în timp ce operatorul încerca să ia legătura cu Koenig. Durerea din piept nu numai că se accentuase, dar îi cuprinsese şi braţul stîng. Nu-şi făcea iluzii, ştia ce înseamnă asta. Dar nu conta. Acum nu mai conta nimic.

La opt fără cinci minute operatorul se întoarse spre el cu un zîmbet de triumf pe faţă.

— I-am contactat, Herr Oberst. Mesajul a fost primit şi înţeles.

— Slavă Domnului, zise Radl şi încercă să-şi deschidă tabachera, dar deodată îşi simţi degetele ţepene încît trebui să i-o deschidă Witt.

— A mai rămas doar una, Herr Oberst, zise el în timp ce scoase ţigara rusească şi o puse în gura lui Radl.

Operatorul scria cu febrilitate în carnetul său. Rupse foaia şi se întoarse.

— Răspunsul, Herr Oberst.

Radl se simţea ciudat de ameţit şi vederea îi slăbise.

— Citeşte-o, Witt, zise.

— Vom vizita totuşi cuibul. Poate unii pui au nevoie de ajutor. Noroc. Witt părea nedumerit. De ce adaugă asta, Herr Oberst ?

— Pentru că este un tînăr foarte perspicace care bănuieşte că şi eu am nevoie de noroc tot atît ca şi el. Clătină din cap încet. Unde oare găsim noi băieţii ăştia ? Să ai atîta curaj, să sacrifici totul, şi pentru ce ?

Witt păru tulburat.

— Vă rog, Herr Oberst.

Radl zîmbi.

— Mai curînd sau mai tîrziu toate lucrurile bune au un sfîrşit, prietene, ca şi această ţigară, ultima din ţigările mele ruseşti. Se întoarse spre radiotelegrafist şi, luîndu-şi inima în dinţi, făcu ceea ce trebuia să fi făcut cu cel puţin două ore mai devreme. Acum poţi să-mi dai Berlinul.

*

La marginea de est a fermei Prior, în spatele pădurii, dincolo de şoseaua principală, deasupra lui Hobs End se găsea o casă lăsată în paragină, care asigura un oarecare adăpost pentru Morris.

Era ora şapte şi un sfert cînd Devlin şi Steiner o lăsară pe Molly să-l îngrijească pe Ritter, iar ei coborîră printre copaci într-o recunoaştere prudentă. Tocmai la timp ca să-l vadă pe Garvey cu oamenii lui urcînd pe drumul de pe dig care ducea la casa paznicului. Se retraseră între copaci şi se ghemuiră la adăpostul unui zid ca să discute asupra situaţiei.

— Nu stăm prea bine, zise Devlin.

— Nu e nevoie să mai treci pe-acasă. Poţi s-o tai prin mlaştină şi să ajungi totuşi la timp pe plajă, sublinie Steiner.

— Pentru ce ? întrebă Devlin oftînd. Colonele, vreau să-ţi fac o mărturisire îngrozitoare. Am plecat într-o grabă aşa de mare că am lăsat radio-telefonul în fundul

unui sac umplut cu cartofi, agăţat în spatele uşii din bucătărie.

Steiner rîse încet.

— Prietene, eşti într-adevăr unic în felul tău. Cred că Dumnezeu a spart tiparul după care te-a făcut.

— Ştiu, zise Devlin. Un lucru al naibii de greu de suportat, dar în situaţia prezentă nu pot să-l chem pe Koenig fără telefon.

— Nu crezi că o să vină fără semnal ?

— Aşa s-a stabilit. Ordinul era să fie între nouă şi zece. Şi mai e ceva. Indiferent ce i s-a întîmplat Joannei Grey, probabil a reuşit să transmită vreun mesaj la Landsvoort. Dacă Radl i l-a comunicat lui Koenig, el şi băieţii lui s-ar putea să fi făcut deja cale întoarsă.

— Nu, zise Steiner. Nu cred. Koenig va veni. Chiar dacă nu va primi semnal de la tine, va veni la plaja aceea.

— De ce-ar veni ?

— Pentru că aşa mi-a spus, răspunse Steiner simplu. Aşa că vezi, te-ai putea descurca fără radio-telefon. Chiar dacă rangerii ar căuta prin zonă, n-or să meargă la plajă întrucît indicatoarele arată că e minată. Dacă ajungi acolo la timp, poţi să mergi de-a lungul estuarului cel puţin un sfert de milă, mareea fiind în scădere.

— Cu Ritter în starea în care se găseşte ?

— N-are nevoie decît de un baston şi de un umăr pe care să se sprijine. În Rusia a făcut odată optzeci de mile în trei zile, prin zăpadă, cu un glonţ în piciorul drept. Cînd un om ştie că moare, dacă rămîne unde este, el îşi concentrează întreaga fiinţă într-un mod surprinzător pentru a pleca în altă parte. O să economiseşti foarte mult timp ieşindu-i în întîmpinare lui Koenig.

— Tu nu vii cu noi. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Cred că ştii unde trebuie să merg, prietene.

Devlin oftă.

— Totdeauna am crezut că e bine să laşi oamenii să ajungă în iad cum vor ei, dar în ce te priveşte sînt gata să fac o excepţie. N-o să ajungi nici măcar în apropierea lui Churchill. Vor fi în jurul lui mai mulţi soldaţi de pază decît muște pe un borcan de dulceaţă într-o zi caldă de vară.

— În ciuda acestui fapt eu trebuie să încerc.

— De ce ? crezi că în felul acesta ai putea să-l ajuţi pe taică-tău ? Asta-i o iluzie. Priveşte lucrurile în faţă.

Nimic din ceea ce faci tu nu-l poate ajuta, dacă ticălosul ăla bătrîn din Prinz Albrechtstrasse hotărăşte altfel.

— Da, probabil ai dreptate. Cred că am ştiut acest lucru din totdeauna.

— Şi atunci, de ce ?

— Pentru că nu pot să fac altfel.

— Nu înţeleg.

— Ba cred că înţelegi. E vorba de acelaşi joc pe care-l joci şi tu. Trompetele în vînt, steagul fluturînd vitejeşte în dimineaţa mohorîtă. Trăiască Republica. Aminteşte-ţi de Paştele din o mie nouă sute şaisprezece*. Dar spune-mi, prietene, în cele din urmă, tu eşti acela care conduci jocul sau el pune stăpînire pe tine ? Te poţi opri dacă vrei, sau aşa trebuie să fie totdeauna ? Trenciuri, arme Thompson, viaţa mea pentru Irlanda, pînă în ziua în care zaci în şanţ cu un glonţ în spate ?

— Dumnezeu ştie, nu eu, zise Devlin cu o voce răguşită.

— Dar eu ştiu, prietene. Şi acum, cred că ar trebui să ne întoarcem la ceilalţi. Firește, n-o să vorbeşti nimic despre planurile mele. Ritter ne-ar putea face greutăţi.

— Bine, zise Devlin fără tragere de inimă.

Se întoarseră prin întuneric la casa în ruină unde o găsiră pe Molly bandajîndu-i din nou piciorul lui Ritter.

— Cum te simţi ? îl întrebă Steiner.

— Bine, răspunse Ritter, dar cînd Steiner îi puse mîna pe frunte era umedă de transpiraţie.

Molly se duse lîngă Devlin într-un colţ unde se adăpostea de ploaie şi fuma o ţigară.

— Nu se simte bine, zise ea. Dacă vrei să ştii, are nevoie de un doctor.

— Ai putea tot atît de bine trimite după un antreprenor de pompe funebre, zise Devlin. Dar să nu ne ocupăm de el. Ceea ce mă îngrijorează acum e soarta ta. Ai putea avea necazuri serioase din pricina celor întîmplate în noaptea asta.

Era ciudat de nepăsătoare.

— Nu m-a văzut nimeni cînd te-am scos din biserică, nu poate dovedi nimeni că am făcut-o eu. Din cîte ştiu ei, eu am stat pe iarbă, în ploaie, plîngînd de mi se rupea sufletul după ce am aflat adevărul despre iubitul meu.

* Aluzie la rebeliunea din Dublin (24—29 aprilie 1916) pentru obţinerea independenţei Irlandei de sub autoritatea Marii Britanii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Molly.

— Sărmana şi proasta de ea, or să zică. S-a ars la degete şi aşa-i trebuie dacă s-a încrezut într-un străin.

— Nu ţi-am mulţumit, zise el cu stîngăcie.

— N-are a face. N-am făcut-o pentru tine. Am făcut-o pentru mine. În multe privinţe era o fată simplă şi mulţumită că e aşa, dar acum, mai mult ca oricînd în viaţa ei, vroia să se poată exprima cît mai limpede. Te iubesc. Asta nu înseamnă că-mi place ceea ce eşti sau ce-ai făcut sau că te înţeleg. Asta-i altceva. Iubirea e o chestiune deosebită. Ea îşi are locul ei propriu. De aceea te-am scos din biserică în seara asta. Nu pentru că era bine sau rău, ci pentru că n-aş fi putut trăi cu mine însămi dacă aş fi stat de-o parte şi te-aş fi lăsat să mori. Se eliberă de mîinile lui. E cazul să văd cum se mai simte locotenentul.

Se duse la maşină, iar Devlin înghiţi cu greutate. Nu era oare un lucru ciudat ? Iată cel mai minunat discurs pe care-l auzise vreodată în viaţa lui, iată o fată ce merita aplauze de pe acoperişurile caselor. Lui Devlin îi veni deodată să plîngă pentru această uriaşă pierdere.

*

La ora opt şi douăzeci, Devlin şi Steiner coborîră din nou printre copaci. Casa din mlaştină era în întuneric, dar pe şoseaua principală se auzeau voci încete şi se vedea umbra întunecată a unui vehicul.

— Hai să mergem mai aproape, şopti Steiner.

Ajunseră pînă la taluzul dintre pădure şi şosea şi priviră peste el. Ploua tare. De o parte şi de alta a şoselei se găsea cîte un jeep, iar sub copaci se adăposteau cîţiva rangeri. În căuşul mîinilor lui Garvey se văzu flacăra unui chibrit, luminîndu-i pentru o clipă faţa.

Steiner şi Devlin se retraseră.

— Negrul cel voinic, zise Steiner. Sergentul major care era cu Kane, aşteaptă să vadă dacă o să apari.

— De ce nu aşteaptă acasă la mine ?

— Probabil are oameni şi acolo. În felul acesta acoperă şi şoseaua.

— Nu face nimic, zise Devlin. Putem traversa şoseaua mai încolo. O să merg la plajă pe jos. Aşa cum ai zis tu.

— Ar fi mai uşor dacă am face o diversiune.

— De pildă ?

— Dacă eu aş trece prin barajul de pe şosea într-o maşină furată. Fiindcă veni vorba, mi-ar prinde bine trenciul tău dacă ai fi dispus să mi-l împrumuţi de tot.

Devlin nu-i putea vedea chipul prin întuneric şi dintr-odată nici nu mai voi să i-l vadă.

— Fir-ai să fii, Steiner, urmează-ţi drumul spre iad, zise cu un aer obosit. Îşi luă arma Sten din bandulieră, îşi dezbrăcă trenciul şi i-l dădu. În buzunarul drept o să găseşti un Mauser cu surdină şi două încărcătoare de rezervă.

— Îţi mulţumesc. Steiner îşi luă *Schiff-ul* de pe cap şi-l vîrî în *Fliegerbluse*. Îmbrăcă trenciul şi-l legă cu cordonul. Deci am ajuns la sfîrşitul sfîrşitului. Cred că aici ne vom lua rămas bun.

— Spune-mi un lucru, zise Devlin. A meritat ? Cît de cît ?

— O, nu. Steiner rîse uşor. Lasă filozofia, te rog. Îi întinse mîna. Îţi urez să găseşti ceea ce cauţi, prietene.

— Am găsit-o deja, dar am şi pierdut-o, îi spuse Devlin.

— Atunci, de acum înainte nu mai contează nimic, zise Steiner. E o situaţie periculoasă. Va trebui să ai grijă. Se întoarse şi se îndreptă spre casa în ruină.

Îl coborîră pe Ritter din maşină şi o împinseră pînă unde poteca începea să coboare în pantă spre o poartă cu grilaj. Şoseaua era pe partea cealaltă. Steiner alergă şi deschise poarta, apoi smulse din gard un par lung de vreo şase picioare pe care i-l dădu lui Ritter cînd se întoarse înapoi.

— Cum ţi se pare ? întrebă el.

— Grozav, răspunse Ritter bărbăteşte. Acum plecăm?

— Voi, eu nu. Sînt rangerii pe şosea şi m-am gîndit că aş putea pune la cale o mică diversiune în timp ce treceţi voi. Eu o să vă prind din urmă mai tîrziu.

Ritter îl apucă de braţ. În glasul lui se simţea panica :

— Nu, Kurt, nu te pot lăsa să faci asta.

— Oberleutnant Neumann, zise Steiner, fără îndoială eşti cel mai grozav soldat pe care l-am cunoscut vreodată. De la Narvik la Stalingrad nu te-ai sustras niciodată de la datorie, nu mi-ai comentat ordinele şi n-am de gînd să-ţi îngădui s-o faci acum.

Ritter încearcă să se îndrepte sprijinindu-se în par.

— Cum dorește Herr Oberst, zise oficial.

— Bun, răspunse Steiner. Porniți acum, vă rog, domnule Devlin, și noroc bun.

Deschise portiera mașinii și Ritter strigă încet :

— Herr Oberst.

— Da ?

— A fost un privilegiu să lupt sub ordinele dumitale.

— Îți mulțumesc, Herr Oberleutnant.

Steiner se urcă în Morris, slăbi frînele și mașina porni pe potecă în jos.

Devlin și Molly o luară printre copaci cu Ritter între ei și se opriră la marginea taluzului.

— E timpul ca tu să pleci, fată, șopti Devlin.

— O să vă conduc pînă pe plajă, Liam, zise ea ferm.

Nu mai avu nici o șansă să-i răspundă deoarece motorul mașinii pornise la vreo patruzeci de yarzi mai în sus pe șosea și prin fantele farurilor se vedea lumină. Unul dintre rangeri scoase o lampă roșie de sub pelerină și o agită. Devlin se așteptase ca neamțul să meargă drept înainte, dar spre uimirea lui, încetini. Steiner calculase riscul cu sînge rece, vrînd să-i atragă asupra lui pe toți oamenii și asta nu se putea face decît într-un singur fel. Cu mîna stîngă pe volan și cu Mauser-ul în dreapta aștepta să se apropie Garvey.

În timp ce se apropia, Garvey zise :

— Vă cer scuze, dar va trebui să vă legitimați.

Aprinse lanterna pe care o ținea în mîna stîngă, luminînd fața lui Steiner. Mauser-ul pufni o dată cînd Steiner trase, aparent fără să ochească, dar de fapt cu doi țoli buni într-o parte ; roțile derapară cînd apăsă pe accelerator și dispăru în beznă.

— Fir-ar să fie ! strigă Garvey. Era Steiner în persoană. După el !

Se produse o învălmășeală nebună pînă urcară toți în mașină. Jeepul lui Garvey porni primul, urmat imediat de celălalt. Zgomotul motoarelor se pierdu în noapte.

— Bun, zise Devlin, haideți să ieșim acum, și împreună cu Molly îl ajută pe Ritter să urce taluzul și să treacă șoseaua.

*

Fabricat în 1933, Morris-ul mai era încă în circulaţie doar din cauza lipsei de maşini noi în timpul războiului. Motorul era practic terminat şi, deşi maşina satisfăcea nevoile lui Vereker destul de mulţumitor, nu putea face acelaşi lucru pentru Steiner în noaptea aceea. Cu toate că piciorul apăsa acceleratorul pînă la podea, indicatorul refuza cu încăpăţînare să treacă dincolo de patruzeci de mile.

Avea la dispoziţie doar cîteva minute, nici măcar atît, pentru că în timp ce chibzuia dacă n-ar fi mai bine să oprească brusc şi s-o ia pe jos prin pădure, Garvey, din primul jeep, începu să tragă cu Bowning-ul. Steiner se aplecă peste volan, gloanţele trecură prin caroserie şi parbrizul se dezintegră într-un vîrtej de cioburi.

Morris-ul coti spre dreapta, trecu printr-un gard de lemn şi o luă la vale pe o pantă plantată cu brazi tineri. Efectul de frînare al acestora fu suficient ca viteza să se reducă. Steiner deschise portiera şi se rostogoli afară. Într-o clipă fu în picioare îndepărtîndu-se printre copaci, în întuneric, în timp ce Morris-ul intră în apele umflate ale mlaştinii şi începu să se scufunde.

Jeepurile se opriră pe şoseaua de deasupra. Garvey ieşi primul şi începu să coboare în fugă pe terasament, cu lanterna pregătită în mînă. Cînd ajunse la mal, apele noroioase ale mlaştinii tocmai înghiţeau Morris-ul.

Îşi scoase casca şi începu să-şi descheie centura. Krukowski, care se lăsase în josul taluzului în urma lui, îl înşfăcă de braţ.

— Nici măcar nu te gîndi la aşa ceva. Acolo nu e doar apă. În unele locuri mîlul e atît de adînc că poate înghiţi un om cu totul.

Garvey încuviinţă încet din cap.

— Da, cred că ai dreptate.

Îşi plimbă lanterna pe suprafaţa tulbure a bălţii mocirloase unde răzbăteau bule de aer, apoi se întoarse şi urcă panta ca să comunice prin radio.

*

Kane şi Corcoran cinau în salonul din faţă bogat împodobit, cînd caporalul radiotelegrafist năvăli înăuntru cu o comunicare. Kane îi aruncă o privire scurtă, apoi o

împinse pe suprafaţa lustruită a mesei înspre Corcoran.

— Dumnezeule, vă daţi seama, venea în direcţia noastră ?

Corcoran se încruntă plin de amărăciune.

— Ce sfîrşit, pentru un asemenea om.

Kane încuviinţă din cap. Ar fi trebuit să fie mulţumit, dar se simţea ciudat de abătut.

— Spune-i lui Garvey, îi zise caporalului, să rămînă unde se află, apoi comunică la garaj să-i trimită un vehicul pentru intervenţii. Vreau să scoată trupul colonelului Steiner de-acolo.

— Ce facem cu celălalt şi cu irlandezul ? întrebă Corcoran după ce caporalul ieşi.

— Nu cred că e cazul să ne facem griji. O să apară şi ei, dar nu aici. Kane oftă. Nu, cred că Steiner era singur. Era tipul de om care nu ştie să se oprească.

Corcoran se duse la bufet şi turnă două porţii mari de whisky. Un pahar îl întinse lui Kane.

— Nu fac nici o urare deoarece cred că ştiu ce simţi. Ca şi cum ai fi pierdut pe cineva apropiat.

— Exact.

— Eu am intrat în jocul acesta de prea multă vreme. Corcoran se înfioră şi dădu pe gît whisky-ul. Vrei să-i spui dumneata primului-ministru sau îi spun eu ?

— Socotesc că e privilegiul dumneavoastră. Kane schiţă un zîmbet. Eu o să le comunic băieţilor.

Cînd ieşi afară, ploua cu găleata, aşa că se opri în vîrful scărilor pe verandă şi strigă :

— Caporal Bleeker ?

Bleeker apăru după cîteva clipe din întuneric şi urcă scările. Casca strălucea de ploaie, mantaua îi era udă leoarcă, iar crema neagră de camuflaj de pe obraz era numai dîre.

— Garvey şi băieţii lui, zise Kane, l-au descoperit pe Steiner pe şoseaua de-a lungul coastei. Anunţă-i şi pe ceilalţi.

— Deci s-a terminat. Ieşim din gardă, sir ?

— Nu, dar poţi organiza garda în schimburi acum. Fă-o în aşa fel ca să aveţi pe rînd timp liber pentru o masă caldă şi celelalte.

Bleeker coborî scările şi dispăru în întuneric. Maiorul mai rămase acolo cîtva timp, privind în ploaie, apoi se întoarse şi intră în casă.

Casa de la Hobs End era complet în întuneric cînd Devlin, Molly şi Ritter Neumann se apropiară. Se opriră lîngă gard şi Devlin şopti :

— Mi se pare că e linişte.

— N-are rost să riscăm, şopti Ritter.

Gîndindu-se la radio-telefon, Devlin zise cu încăpăţînare :

— Am fi al naibii de proşti dacă nu ne-am duce şi n-ar fi nimeni înăuntru. Voi luaţi-o înainte pe dig şi eu o să vă ajung din urmă.

Se făcu nevăzut înainte ca vreunul din ei să poată protesta şi traversă cu grijă curtea, apoi ascultă la fereastră. Peste tot era linişte, doar ploaia cădea, nicăieri nici o dîră de lumină. Atinse uşa care se deschise cu un uşor scîrţîit şi intră în hol cu Sten-ul pregătit.

Uşa de la camera de zi era întredeschisă, pe vatră mai străluceau cîţiva tăciuni din focul muribund. Păşi înăuntru şi îşi dădu pe loc seama că făcuse o greşeală foarte mare. Uşa se închise zgomotos în spatele lui, ţeava unui Browning i se înfipse într-o parte a gîtului şi Sten-ul îi fu smuls din mînă.

— Rămîi unde eşti, zise Jack Rogan. E în ordine, Fergus, hai să facem lumină ca să vedem despre ce e vorba.

Fergus Grant aprinse un chibrit, îl apropie de fitilul lămpii de petrol şi apoi puse la loc sticla. Rogan puse un genunchi în spatele lui Devlin şi-l îmbrînci în cealaltă parte a camerei.

— Ia să te vedem.

Devlin se întoarse pe jumătate, cu un picior pe vatră. Îşi puse o mînă pe poliţa şemineului.

— N-am avut onoarea.

— Inspector şef, Rogan, inspector Grant, din Secţia Specială.

— Secţia irlandeză, da ?

— Da, fiule, şi nu-mi cere mandat de arestare că te bat cu cureaua. Rogan se aşează pe marginea mesei, ţinînd Browning-ul sprijinit de picior. Ştii, ai fost un băiat foarte rău din cîte am auzit.

— Mie-mi spuneţi, zise Devlin, aplecîndu-se ceva mai mult spre vatră, ştiind că şansele îi erau minime chiar dacă ar ajunge la Walther. Indiferent ce-ar fi făcut, Grant nu risca şi îl acoperea.

— Da, voi mă faceţi să sufăr de-a binelea, voi ăştia, zise Rogan. De ce n-oţi sta acolo în mlaştină, unde vă e locul ?

— E o idee, zise Devlin.

Rogan scoase o pereche de cătuşe din buzunarul paltonului.

— Vino încoace.

Se auzi zgomot de geam spart în dosul perdelei de camuflaj şi amîndoi poliţiştii se întoarseră speriaţi. Mîna lui Devlin se întinse după Walther-ul care atîrna pe cuiul din spatele grinzii ce susţinea faţada căminului. Îl împuşcă pe Rogan în cap, răsturnîndu-l de pe masă, dar Grant se şi întorsese. Trase o dată nimerindu-l pe irlandez în umărul drept. Devlin căzu pe spate în fotoliu, dar continuă să tragă sfărîmînd braţul stîng al tînărului inspector şi vîrîndu-i un glonţ în acelaşi umăr.

Grant se prăbuşi cu spatele la perete şi alunecă pe podea. Părea şocat şi se uita, fără să înţeleagă, la Rogan care zăcea de cealaltă parte a mesei. Devlin luă Browning-ul şi îl vîrî la brîu, apoi se duse la uşă, luă sacul şi goli cartofii pe podea. În săculeţul de pînză de sub cartofi se găseau radio-telefonul şi alte cîteva mărunţişuri. Devlin şi-l aruncă pe umăr.

— De ce nu mă omori şi pe mine ? zise Fergus Grant cu voce stinsă.

— Ai fost mai cumsecade decît el, răspunse Devlin. În locul tău, fiule, eu mi-aş găsi o meserie mai nobilă.

Ieşi repede din casă. Cînd deschise uşa de la intrare, o găsi pe Molly stînd rezemată de perete.

— Slavă Domnului ! zise ea, dar el îi puse mîna la gură şi o zori să se îndepărteze. Ajunseră la taluzul unde aştepta Ritter. Ce s-a întîmplat, întrebă Molly ?

— Am omorît un om şi-am rănit un altul, asta s-a întîmplat, îi spuse Devlin. Doi detectivi de la Secţia Specială.

— Şi eu te-am ajutat s-o faci ?

— Da, răspunse el. Vrei să pleci acum, Molly, cît mai poţi ?

Molly îi întoarse brusc spatele şi o luă la fugă înapoi pe dig. Devlin ezită, apoi, incapabil să se stăpînească, se duse după ea. O ajunse după cîţiva yarzi şi o strînse în braţe. Ea îşi petrecu mîinile după gîtul lui şi-l sărută cu o pasiune mistuitoare.

— Pleacă acuma, fată, zise el îndepărtînd-o, şi Dumnezeu să te ocrotească.

Molly se întoarse fără să scoată o vorbă şi se pierdu în noapte, iar Devlin reveni la Ritter Neumann.

— O tînără cu totul deosebită, zise Oberleutnant-ul.

— Da, aşa s-ar putea zice, îi spuse Devlin. Chiar mai mult de-atîta. Scoase radio-telefonul din sac şi îl deschise. Vulturul către Hoinar. Vulturul către Hoinar. Răspunde, te rog.

Pe puntea vedetei rapide, unde era plasat receptorul, vocea i se auzi atît de clar de parcă ar fi vorbit din faţa uşii. Cu inima zvîcnind, Koenig se întinse repede după microfon.

— Vulturule, aici e Hoinarul. Care e situaţia ?

— Mai sînt doi pui în cuib, răspunse Devlin. Poţi veni imediat ?

— Ne îndreptăm spre voi, îi spuse Koenig. Terminat. Puse receptorul la loc şi se întoarse spre Muller. Gata, Erich, treci motoarele pe surdină şi smulge pavilionul britanic. Intrăm în luptă.

*

Cînd Devlin şi Neumann ajunseră la copaci, irlandezul aruncă o privire în urmă şi văzu farurile unei maşini ieşind de pe şoseaua principală şi intrînd pe drumul de pe dig.

— Cine crezi că e ? întrebă Ritter.

— Dumnezeu ştie, îi răspunse Devlin.

Garvey, care aştepta maşina de intervenţii la vreo două mile pe şosea se hotărîse să trimită celălalt jeep ca să vadă ce fac cei doi din Serviciul Special.

Devlin îşi vîrî mîna sub braţul lui Ritter.

— Hai, fiule, ar fi bine să ieşim de-aici. Înjură imediat durerea din umăr, pe care acum, cînd efectul şocului era pe trecute, începuse s-o simtă.

— Te simţi bine ? întrebă Ritter.

— Sîngerez ca porcul doamnei O'Grady. Am primit un glonţ în umăr, dar acum nu mai contează. Nimic nu-i mai bun decît o călătorie pe mare ca să-ţi aline durerile.

Trecură pe lîngă tăbliţa care avertiza împotriva minelor, intrară cu grijă printre sîrme ghimpate şi începură să străbată plaja. Ritter icnea de durere la fiecare pas. Se sprijinea cu greutate pe parul care i-l dăduse Steiner, dar

nu şovăia. Plaja se întindea lată şi netedă înaintea lor, ceaţa se-nvălătucea dusă de vînt. Intrară în apa a cărei adîncime măsura vreo doi ţoli şi care doar pe alocuri era ceva mai adîncă.

Se opriră ca să chibzuiască. Devlin privi în urmă şi văzu lumini mişcîndu-se printre copaci.

— Iisuse atotputernic, zise el. Aştia nu renunţă niciodată ?

Porniră spre estuar şi cum marea intra în flux apa începu să crească. La început le ajunse la genunchi, apoi sus, pînă la coapse. Ajunseseră destul de departe pe estuar cînd Ritter scoase brusc un geamăt şi căzu în genunchi, scăpînd din mînă parul.

— N-are rost, Devlin. Nu mai pot. N-am cunoscut niciodată o asemenea durere.

Devlin se lăsă pe vine lîngă el şi duse din nou radiotelefonul la gură.

— Hoinarule, aici e Vulturul. Te-aşteptăm în estuar la un sfert de milă depărtare de ţărm. Semnalizăm acum.

Scoase o sferă luminoasă pentru semnalizare din sacul de pînză, un alt cadou de la Abwehr, prin bunăvoinţa SOE, şi o ţinu sus în palma mîinii drepte. Îşi roti privirea spre ţărm, dar ceaţa se lăsase din nou, acoperind totul.

*

După douăzeci de minute apa îi ajunse la piept. În viaţa lui nu-i fusese atît de frig cum îi era acum. Stătea pe bancul de nisip, cu picioarele îndepărtate, susţinîndu-l pe Ritter cu braţul stîng şi ţinînd sfera luminoasă de semnalizare sus în mîna dreaptă. În jurul lor se scurgeau apele fluxului.

— N-are sens, şopti Ritter. Nu mai simt nimic. S-a sfîrşit. Nu mai pot suporta.

— Cum îi zicea doamna O'Flynn episcopului, spuse Devlin. Hai, băiete, nu te da bătut acum. Ce-ar zice Steiner ?

— Steiner ? Ritter tuşi, înecîndu-se puţin din cauza apei sărate care-i trecuse peste bărbie şi-i intrase în gură. El ar fi ajuns înot.

Devlin rîse forţat.

— Asta-i viaţa, fiule, nu-ţi pierde curajul. Începu să cînte cît îl ţinea gura. „Şi-n jos pe valea-ngustă călăreau ostaşii lui Sarsfield toţi în hainele lor verzi".

Un val le trecu peste cap, acoperindu-i. O, Christoase, gîndi el, acuma-i gata, dar cînd valul trecu, reuşi să se sprijine pe picioare, ţinîndu-şi mîna dreaptă cu sfera de semnalizare. Apa îi ajunsese deja pînă la bărbie.

Teusen fu cel care zări lumina la babord şi alergă imediat pe punte. Trei minute mai tîrziu, vedeta apăru din întuneric şi cineva lumină cu o lanternă pe cei doi bărbaţi. Fu lăsată o scară şi patru marinari coborîră, întinzînd mîinile binevoitoare spre Ritter Neumann.

— Fiţi atenţi cu el, zise Devlin. E-n stare gravă.

Cînd cîteva clipe mai tîrziu trecu şi el peste balustradă, prăbuşindu-se, Koenig îngenunche lîngă el cu un pled.

— Domnule Devlin, bea din asta, zise Koenig şi-i dădu o sticlă.

— Cead mile Failte, răspunse Devlin.

Koenig se aplecă mai aproape.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg.

— Cum să-nţelegi ? E în irlandeză. Limba regilor. Am zis pur şi simplu o sută de mii de „bun venit".

Koenig zîmbi prin întuneric.

— Mă bucur că vă văd, domnule Devlin. E un mîracol.

— Singurul pe care îl vei vedea probabil în noaptea aceasta.

— Sînteţi sigur ?

— Cum nu se poate mai sigur.

Koenig se ridică.

— Atunci plecăm îndată. Scuzaţi-mă, vă rog.

Un moment mai tîrziu vedeta se întoarse şi ţîşni înainte. Devlin scoase dopul de la sticlă şi mirosi conţinutul. *Rom.* Nu era una din băuturile lui preferate, dar trase o duşcă zdravănă, apoi se ghemui lîngă balustrada de la pupa, privind înapoi spre uscat.

În dormitorul ei de la fermă, Molly se ridică brusc din pat, apoi se duse şi trase perdelele. Deschise ferestrele şi se aplecă afară în ploaie, plină de un sentiment extraordinar de bucurie şi uşurare. Tocmai în momentul acela vedeta ieşea de după Point şi se îndrepta spre larg.

*

În biroul său din Prinz Albrechtstrasse, Himmler lucra la veşnicele sale dosare la lumina lămpii de pe masa de lucru. Se auzi un ciocănit la uşă şi Rossman intră înăuntru.

— Ce este ? întrebă Himmler.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez, Herr Reichsführer, dar am primit o comunicare de la Landsvoort. Vulturul a fost doborît.

Himmler rămase impasibil. Lăsă cu grijă stiloul jos şi întinse mîna.

— Ia să văd. Rossman îi dădu hîrtia şi Himmler o citi. După o vreme îşi ridică privirea. Am o misiune pentru tine.

— Herr Reichsführer.

— Ia doi din oamenii tăi cei mai de încredere. Plecaţi imediat cu avionul la Landsvoort şi-l arestaţi pe colonelul Radl. O să am grijă să primeşti autorizaţia necesară înainte de a pleca.

— Desigur, Herr Reichsführer. Şi acuzaţia ?

— Trădare. E de ajuns pentru început. Raportează-mi de îndată ce te întorci.

Himmler îşi luă stiloul şi începu să scrie din nou, iar Rossman se retrase.

*

Puţin înainte de ora nouă, caporalul George Watson din poliţia militară îşi trase motocicleta la marginea şoselei, la vreo două mile la sud de Meltham House şi o ridică pe suport. Gonise de la Norwich aproape tot drumul pe o ploaie torenţială şi era ud pînă la piele, în ciuda impermeabilului lung de curier pe care-l purta... îngheţat de frig şi mort de foame. Ba se mai şi rătăcise.

Îşi deschise porthartul şi se aplecă să studieze harta la lumina farului. Auzi o uşoară mişcare în dreapta lui şi cînd îşi ridică privirea văzu un bărbat în trenci.

— Noroc, zise omul. Te-ai rătăcit, nu ?

— Încerc să găsesc Meltham House, îi spuse Watson. Am făcut tot drumul de la Norwich prin ploaia asta nenorocită. Districtele astea din provincie sînt toate la fel, fără indicatoare.

— Dă-mi voie să-ţi arăt eu, zise Steiner.

Watson se aplecă din nou ca să examineze harta la lumina farului. Mauser-ul se ridică şi-i căzu peste ceafă. Se prăbuşi într-o baltă şi Steiner îi trase porthartul peste cap şi-i examină repede conţinutul. Nu era decît o scrisoare sigilată cu foarte multă grijă, pe care scria *Urgent*. Era adresată colonelului William Corcoran, la Meltham House.

Steiner îl apucă pe Watson de subţiori şi-l tîrî într-un loc mai întunecat. Cînd reapăru după cîteva momente, purta impermeabilul de curier, cască, ochelari de protecţie şi mănuşi de piele. Îşi trecu peste cap cureaua porthartului, împinse motocicleta de pe suport, porni motorul şi dispăru.

*

Rangerii instalaseră un reflector la marginea şoselei şi cînd troliul camionului de intervenţii Scammel începu să se învîrtească, Morris-ul se ridică din mlaştină pe mal. Garvey stătea pe şosea şi aştepta.

Caporalul care supraveghea operaţiunea deschise portiera. Privi înăuntru, apoi în sus.

— Aici nu-i nimic.

— Ce naiba spui ? întrebă Garvey şi coborî repede printre copaci.

Se uită şi el în interiorul Morris-ului, dar caporalul avusese dreptate. Doar mîl puturos şi apă, nici urmă de Steiner.

— O, Doamne, zise Garvey cînd intui adevărul. Urcă repede malul şi înşfăcă microfonul radioului de pe jeep.

*

Steiner ajunse la poarta conacului Meltham House şi opri. Poarta era închisă. Rangerul din partea cealaltă îl lumină cu o lanternă şi strigă :

— Sergent de gardă.

Sergentul Thomas ieşi din camera de gardă şi se apropie de poartă. Steiner stătea pe motocicletă, de nerecunoscut, cu cască şi ochelari de protecţie.

— Ce este ? întrebă Thomas.

Steiner îşi deschise porthartul, scoase scrisoarea şi o ţinu aproape de gratii.

— Mesaj de la Norwich pentru colonelul Corcoran.

Thomas încuviință din cap, rangerul de lîngă el trase zăvorul de la poartă.

— Mergi drept înainte spre casă. O să te ducă înăuntru una dintre santinele.

Steiner intră pe drumul de acces, dar nu se duse la ușa de la intrare, ci o luă pe o ramificație care-l duse în spatele clădirii, unde era garajul. Se opri lîngă un camion parcat, tăie contactul și ridică motocicleta pe suport, apoi se întoarse și o luă pe poteca spre grădină. După ce parcurse cîțiva metri, intră la adăpostul smîrdarilor.

Își scoase casca, impermeabilul și mănușile, apoi își luă *Schiff-ul* din *Fliegerbluse* și îl puse pe cap. Își aranjă Crucea de Cavaler la gît și porni, cu Mauser-ul pregătit.

Se opri la marginea grădinii de sub terasă ca să se orienteze. Camuflajul nu era prea bun, la mai multe ferestre se vedeau fîșii de lumină. Făcu un pas înainte și cineva zise :

— Tu ești, Bleeker ?

Steiner mormăi ceva. O formă întunecată înaintă. Mauser-ul din mîna lui dreaptă pufni, apoi se auzi un horcăit scurt în timp ce rangerul se prăbușea la pămînt. În același moment o draperie fu dată la o parte și terasa de deasupra se umplu de lumină.

Cînd Steiner privi în sus, îl văzu pe primul-ministru stînd lîngă balustradă și fumînd o havană.

Cînd Corcoran ieși din camera primului-ministru, îl găsi pe Kane așteptînd.

— Cum se simte ? întrebă Kane.

— Bine. Tocmai a ieșit pe terasă să mai fumeze o țigară, apoi se duce la culcare.

Intrară în hol.

— Probabil n-ar dormi prea bine dacă ar auzi vestea, așa că nu i-o spun pînă dimineață, îi zise Kane. Au scos Morris-ul din mlaștină și nici urmă de Steiner.

— Vrei să zici că a scăpat ? întrebă Corcoran. De unde știi că nu mai e acolo ? S-ar putea să se fi înecat sau mai știu eu ce...

Se deschise ușa de la intrare și apăru sergentul Thomas. Își descheie mantaua ca s-o scuture de ploaie.

— M-ați chemat, domnule maior ?

— Da, răspunse Kane. Cînd au scos mașina, Steiner nu era în ea. Nu vrem să riscăm așa că vom dubla paza. N-ai nimic de raportat de la poartă ?

— Absolut nimic de cînd a plecat Scammel-ul pentru intervenţii. Doar poliţistul acela militar de la Norwich cu mesajul pentru domnul colonel Corcoran.

Corcoran se holbă la el, încruntînd din sprîncene.

— Acum aud prima oară de asta. Cînd a fost ?

— Să fie vreo zece minute de-atunci, sir.

— O, Dumnezeule ! exclamă Kane. E aici ! Tipul e aici !

Se întoarse, scoase Coltul automat din tocul de la şold şi o luă la fugă spre uşa bibliotecii.

*

Steiner urcă încet spre terasă. Mirosul plăcut de havană înmiresma noaptea. Cînd puse piciorul pe treapta de sus, pietrişul scîrţîi. Primul-ministru se întoarse brusc şi îl privi.

Îşi luă havana din gură ; iar pe chipul acela imperturbabil nu se văzu nici un fel de reacţie.

— Oberstleutnant Kurt Steiner din Fallschirmjäger, presupun.

— Domnule Churchill. Steiner ezită. Regret, dar trebuie să-mi fac datoria, sir.

— Atunci ce mai aştepţi ? zise calm primul-ministru.

Steiner ridică Mauser-ul, draperiile de la uşă se mişcară şi Harry Kane apăru pe terasă, trăgînd ca un apucat. Primul glonţ îl izbi pe Steiner în umărul drept, răsucindu-l, al doilea îl lovi în inimă, omorîndu-l pe loc şi răsturnîndu-l peste balustradă.

După o clipă sosi şi Corcoran pe terasă cu revolverul în mînă. Jos, în grădină, apărură din întuneric rangerii în fugă, apoi se opriră formînd un semicerc. Steiner zăcea în pata de lumină ce răzbătea prin fereastra deschisă, cu Crucea de Cavaler la gît şi ţinînd încă Mauser-ul strîns în mîna dreaptă.

— Ciudat, zise primul-ministru. A ezitat cu degetul pe trăgaci. Mă întreb de ce ?

— Poate şi-a spus cuvîntul jumătatea lui americană, sir, zise Harry Kane.

Primul ministru avu ultimul cuvînt :

— Orice s-ar spune, a fost un bun soldat şi un bărbat viteaz. Ocupă-te de el, domnule maior. Se întoarse şi intră înăuntru.

În ceea ce privește personajele istorice implicate în această poveste, întreaga lume cunoaște evenimentele care s-au întîmplat în bunkerul Führer-ului din Berlin în ultimele şi demenţialele zile ale lui aprilie 1945. Amiralul Wilhelm Canaris a căzut în dizgraţie în cele din urmă, în februarie 1944, cînd Abwehr-ul a fost desfiinţat. El a fost arestat împreună cu alte sute de persoane în timpul valului de isterie ce a urmat încercării de a-l asasina pe Hitler în iulie 1944. Cu mai puţin de o lună înainte de terminarea războiului, după ce a fost judecat sumar de către SS în lagărul de concentrare de la Flossenburg, a fost tîrît afară din celulă, gol, şi spînzurat în ziua de 9 aprilie.

Heinrich Himmler a încercat să se piardă în haosul care era în Germania în zilele imediat următoare înfrîngerii de către Aliaţi, purtînd un petec negru la un ochi şi uniformă de soldat. Arestat de către britanici, s-a sinucis înghiţind o fiolă de cianură de potasiu ascunsă în gingii.

Lui Rossman i-a mers mai bine. A supravieţuit războiului şi a fost ofiţer în poliţia din Hamburg timp de mai mulţi ani, pînă în 1955, cînd, cu ocazia arestării şi judecării unor foşti colegi, îndeosebi cei implicaţi în executarea lui Canaris şi a altora de la Flossenburg, s-a făcut nevăzut, fiind transportat în America de Sud de către organizaţia „Odessa" formată din foşti membri ai SS. Documentele privitoare la executarea generalului maior de artilerie Karl Steiner au fost găsite, împreună cu alte procese-verbale similare, în Prinz Albrechtstrasse. Toate sînt acum într-un dosar la Ludwigsburg la Agenţia federală centrală care încearcă, fără prea mult succes, să facă ceva în legătură cu crimele sărvîşite în timpul perioadei naziste.

Jurgen Stroop, creatura aceea monstruoasă, pe care Steiner o înfruntase pe peronul gării din Varşovia în acea zi memorabilă, a fost condamnat la Nürenberg, singura probă necesară fiind cartea frumos legată pe care o pregătise pentru Führer, intitulată *„Ghetoul din Varşovia nu mai există"* în care descria cu meticulozitate, sub forma unui jurnal personal, tot ceea ce făcuse. Fapte de care era fără îndoială mîndru, şi de aceea nu-i deloc de mirare că n-a amintit de un colonel german pe nume Steiner şi de oamenii lui care se dezonoraseră atît de mult.

Am fost la Varşovia, am văzut locul unde a fost spînzurat Stroop, cît şi monumentul închinat celor care au murit în ghetou. În ceea ce-l priveşte pe Steiner, cînd am pomenit gazdei mele, fost membru în Armia Krajowa, de evenimentele din ziua aceea, şi-a adus bine aminte de ele. Brana Lezemnikof, fetiţa aceea evreică, salvată de Steiner, a sărit din tren la vreo zece kilometri afară din oraş şi a fost găsită într-un şanţ cu o gleznă fracturată, de către membrii unei unităţi de partizani. A supravieţuit războiului şi ultima oară cînd s-a mai auzit de ea a fost în 1947 cînd a părăsit Varşovia cu un grup de alţi evrei ca să meargă la Marsilia, de unde intenţionau să se îmbarce pe un vas şi să treacă prin blocada britanică pentru a ajunge în Palestina. Sper că a reuşit.

*

Se găsesc puţine documente oficiale referitoare la întîmplările relatate de mine. O informaţie ici, alta colo. Piese mărunte ale unui imens puzzle. Vereker a exprimat foarte bine punctul de vedere britanic, iar urmările dezastruoase ale atacului lui Shafto asupra satului şi pierderile zdrobitoare suferite de oamenii săi au fost îndeajuns pentru ca Washingtonul să acopere cu un val de tăcere cele întîmplate.

În noiembrie 1943 Germania avea nevoie de victorii, nu de înfrîngeri. Studley Constable n-a fost Gran Sasso, aşa că Himmler şi-a folosit puterile sale extraordinare de viaţă şi moarte ca să se asigure că aşa ceva nu s-a întîmplat niciodată.

Faptul că Max Radl a supravieţuit pînă în decembrie 1945 se poate explica doar prin aceea că, atunci cînd Rossman şi ajutoarele sale din Gestapo au sosit în Olanda să-l aresteze, el era deja într-un spital din Amsterdam, la reanimare, după ce suferise un infarct masiv. Cum nu se mai aştepta nimeni să trăiască, l-au lăsat să moară în pace.

A mai trăit, ca invalid, aproape doi ani, cu draga lui Trudi şi cele trei fiice ale lor în frumosul sat Holzbach din Alpii Bavariei. Aici şi-a petrecut cea mai mare parte din timp completînd şi punînd la punct însemnările din jurnalul său privitoare la acele săptămîni cruciale, jurnal

pe care văduva sa, după multe insistenţe, mi-a permis în cele din urmă să-l citesc în timpul unui memorabil weekend, în iunie 1973.

Înarmat cu asemenea informaţii detaliate, ceea ce a urmat a fost relativ uşor, deoarece persoane, care la început nu erau dispuse să vorbească despre această întîmplare, se răzgîndeau cînd le spuneam cîte ştiu deja.

Desigur, mulţi erau morţi. Ritter Neumann a murit luptînd ca sergent în regimentul de paraşutişti din Legiunea străină franceză la Dien Bien Phu în 1954, iar Paul Koenig, tînărul şi viteazul marinar care şi-a riscat viaţa în noaptea aceea întunecată, a murit la trei zile după debarcarea Aliaţilor, cînd a lansat o torpilă împotriva unui transport britanic în Portul Mulberry şi tunurile de pe un distrugător american i-au aruncat în aer vedeta torpiloare.

Erich Muller a supravieţuit, totuşi, şi i-am dat de urmă la Rotterdam unde este director administrativ al uneia din cele mai mari societăţi din Europa ce se ocupă cu operaţiuni de recuperare de vase de la mari adîncimi. Este olandez naturalizat. Am stat de vorbă cu el la masă, pe unul din vaporaşele care străbat canalele oraşului şi mi-a povestit totul destul de amănunţit.

Spre sfîrşitul conversaţiei a făcut o remarcă ce mi s-a părut extraordinară.

— Spuneţi-mi, a zis, deoarece aş vrea să ştiu, după toţi aceşti ani, care a fost scopul ?

— Sincer nu ştiţi ? l-am întrebat.

— Nouă nu ni s-a spus decît de unde să-i luăm. Nimic despre scopul misiunii. Securitatea Reich-ului şi aşa mai departe, iar cînd ne-am întors, ticăloşii aceia de la Gestapo ne-au atras atenţia să nu spunem nimănui nimic, indiferent de împrejurare.

I-am spus şi cînd am terminat a zis :

— Deci asta a fost ?

— Cel mai mare trofeu.

A clătinat din cap.

— În meseria noastră avem o vorbă. Nu recuperezi nimic, nu ţi se plăteşte nimic. N-are nici un rost dacă nu aduci cu tine vaporul. Clătină iarăşi din cap, repetînd ca un ecou vorbele lui Koenig. Toţi băieţii aceia minunaţi şi totul pentru nimic. Se întinse după pahar. Cel puţin noi

putem bea în amintirea lor și a lui Paul Koenig, cel mai bun marinar pe care l-am cunoscut vreodată. Și pentru norocul dumitale, prietene, pentru că o să ai nevoie de el. A zîmbit. Nimeni n-o să te creadă vreodată.

*

John Amery, fondatorul Legiunii britanice a Sfîntului Gheorghe, a fost condamnat la moarte pentru înaltă trădare de către judecătorul Humphrey în instanța nr. 1 de la Old Bailey în noiembrie 1945, iar camarazilor lui Harvey Preston din Corpul Liber Britanic nu le-a mers mai bine. În ciuda tuturor eforturilor, SS-ul nu a reușit să recruteze mai mult de două plutoane din rîndul prizonierilor. Cei care au supraviețuit războiului au primit sentințe variind de la condamnări pe viață pînă la unu sau doi ani. Mai există și acum o fotografie cu douăzeci de soldați și un sergent care au servit în Divizia SS Nordland de grenadieri pe tancuri. Cînd această divizie a fost trimisă la Berlin să participe la ultima și crîncena bătălie pentru oraș, contingentul britanic a fost trimis la Templin în 15 aprilie 1945 și numele lor au dispărut din documentele diviziei. Preston a fost, probabil, în unele privințe, mai norocos decît credea.

După mai multe acțiuni de comando, Otto Skorzeny a compărut în boxa acuzaților la Dachau, în 1947, fiind acuzat doar că în timpul unor operațiuni oamenii lui purtaseră uniforme americane. Acuzarea a fost descumpănită cînd a aflat că martorul principal al apărării era un ofițer britanic, deținătorul decorației Sf. Gheorghe, locotenent-colonelul de aviație Yeo-Thomas, faimosul agent secret cunoscut sub numele de White Rabbit (Iepurele alb). Denunțat și predat Gestapo-ului, torturat, reușise să evadeze din lagărul de la Buchenwald. El a dezvăluit în fața tribunalului faptul că agenți britanici și membri ai rezistenței franceze au purtat uniforme germane în timpul unor operațiuni. Procesul împotriva lui Skorzeny s-a încheiat prin absolvirea lui de orice acuzație. El a fost mai norocos decît oamenii lui care au fost capturați în 1944 în munții Ardeni purtînd uniforme de soldați americani, și pe care americanii i-au executat imediat pentru încălcarea Convenției de la Geneva. Vereker știa ce vorbește.

Karl Hofer, fără îndoială una din victimele lui Rossman şi a ajutoarelor sale din Gestapo, a dispărut ca şters de pe faţa pămîntului, căci, dacă cineva a ştiut vreodată prea mult, acesta a fost Hofer.

Pe Harry Kane l-a urmărit norocul, căci a terminat războiul cu gradul de colonel plin, după cum mi s-a spus cînd m-am interesat la Secţia de Arhive a Pentagonului, din Washington. După cîte se ştia, trăia în California, aşa că am luat avionul pînă la San Francisco, am închiriat o maşină şi mi-am încercat norocul ducîndu-mă pînă la el acasă, la Big Sur, într-o duminică, şi relatîndu-i tot ceea ce ştiam.

Efectul a fost grozav, deoarece a fost extrem de intrigat. Era scriitor de mai mulţi ani. Începuse cu scenarii de filme, apoi trecuse la televiziune, iar acum se ocupa mai mult de partea de producţie. Se căsătorise cu Pamela Vereker în 1945. Mi-a vorbit foarte deschis despre căsnicia lui cînd ne-am plimbat pe plajă în după-amiaza aceea. Impresia mea a fost că lucrurile nu merseseră tocmai bine, dar oricum, ea murise de leucemie în 1948.

A ascultat fascinat povestea mea, întîmplările legate de nemţi, pe care nu le cunoştea, completîndu-mi cu plăcere lacunele, nu numai în privinţa ultimelor etape ale luptei de la Studley Constable, dar şi a evenimentelor care s-au petrecut mai tîrziu în noaptea aceea la Meltham House.

— Cînd te gîndeşti, e o ironie a soartei, zise el. Am salvat viaţa unuia din cei mai mari oameni din generaţia mea şi din cauza măsurilor de securitate n-am fost nici măcar pomenit în documentele oficiale.

— A fost chiar aşa de rău ?

— Nici n-ai idee, frate. Fiecare persoană a fost intervievată separat, spunîndu-i-se clar că e vorba de cea mai strictă securitate. Cel care ar fi deschis gura urma să primească zece ani de închisoare. Şi asta n-ar fi contat. Dar după afacerea Studley Constable unitatea a fost desfiinţată oficial, apoi regrupată într-un fel de unitate de elită aeropurtată, de dirijare, o cale sigură de a te sinucide, dacă cumva nu ştii. Înainte de Studley Constable, nu uita, eram doar vreo nouăzeci în unitate. După părerea mea, vreun isteţ de la Pentagon s-a gîndit că asta ar fi cea mai bună cale de a scăpa de cei care mai rămăseseră.

— A reuşit ?

— S-ar putea zice că da. În noaptea dinaintea debarcării ne-au trimis ca echipă de semnalizare pentru Diviziile aeropurtate 82 şi 101 lîngă St. Mère Eglise. Din cauza vîntului puternic şi, mai ales, din cauza unei erori în navigaţie am fost paraşutaţi la cinci mile de ţintă, chiar în mijlocul unei unităţi germane de elită. Panzergrenadiere. A clătinat din cap. A fost cea mai grea luptă corp la corp pe care am văzut-o vreodată. Cei mai mulţi dintre băieţi n-au mai văzut dimineaţa.

— Dexter Garvey a fost acolo ?

— Este încă. I-am vizitat mormîntul anul trecut cînd am fost în Franţa. Sergentul Thomas. Caporalul Bleeker. A fost o treabă urîtă.

A început să plouă, aşa că am luat-o înapoi spre casă.

— Dar, am zis eu, după atîţia ani, n-ai fost niciodată ispitit să scrii despre cele întîmplate ?

— Informaţiile acestea sînt încă socotite secrete. Nu că asta m-ar împiedica, după treizeci de ani, dar o să-ţi arăt ceva cînd o să ajungem acasă.

Ceea ce a şi făcut. Mi-a arătat o lucrare scrisă la maşină şi am observat că marginile hîrtiei erau îngălbenite de vreme.

— Deci ai scris ? l-am întrebat.

— Cam acum vreo doisprezece ani şi tot cam atunci s-a întîmplat şi asta. Mi-a aruncat o revistă, una de tipul „cum am cîştigat eu războiul", avînd pe copertă o tînără sumar îmbrăcată trăgînd într-un grup de gestapovişti cu o puşcă englezească pe care o ţinea într-o mînă, în timp ce în cealaltă ţinea un cuţit cu care tăia legăturile iubitului ei, un vajnic soldat american.

— Pagina douăzeci, zise Kane.

Articolul era intitulat : „Cum l-am salvat pe Winston Churchill". Evenimentele erau prezentate într-un mod îngrozitor şi inexact, chiar şi numele localităţilor erau greşite. De pildă, scriitorul plasase acţiunea în Melton Constable, un tîrguşor din Norfolk, evident confundîndu-l cu Studley Constable. Steiner devenise Oberst von Stagen din SS şi aşa mai departe.

— Cine naiba a scris porcăria asta ?

Mi-a arătat numele pe care nu-l văzusem pentru că era exact sub titlu şi într-o margine, scris cu caractere mărunte. *Jerzy Krukowski. Radiotelegrafistul lui Shafto. Băiatul care a împuşcat-o pe Joanna Grey.* I-am dat înapoi revista.

— Ai luat legătura cu el ?

— O, da. L-am găsit în Phoenix. Trăieşte din pensia de invaliditate. A fost rănit grav la cap cînd ne-au paraşutat în noaptea aceea dinainte de ziua Z. Bietul de el a crezut că asta o să-l facă bogat.

— Ce s-a întîmplat ?

— Nimic. Kane a fluturat revista spre mine. Cine crede în chestiile astea ? A clătinat din cap. Să-ţi spun ceva, Higgins. În ciuda a tot ce-au încercat toţi cei de la armată, ceea ce s-a întîmplat s-a aflat imediat. S-au auzit versiuni denaturate, dar nimeni nu le-a crezut. Pe vremea aceea era plină lumea de asemenea poveşti. Că Otto Skorzeny o să-l răpească pe Einsenhower, că un altul încercase cu Patton. Cu timpul, aş zice, s-au scornit atîtea, încît adevărul s-a pierdut în scorneli. Mi-a aruncat manuscrisul său. Oricum, ia ăsta şi îţi urez noroc, eu însă n-am zis o vorbă. Şi-acum hai să mai bem.

*

Sir Henry Willoughby murise în 1953, dar pe generalul de brigadă William Corcoran l-am găsit la Rock, în Cornwall, de la Padstow peste estuarul rîului Camel, unde se retrăsese după ce ieşise la pensie. Avea optzeci şi doi de ani şi m-a primit destul de amabil. Mi-a îngăduit chiar să-i spun povestea mea, dar a refuzat să discute.

Nu mi-a mers mai bine nici cu ex-inspectorul Fergus Grant din Secţia irlandeză a Serviciului Special, acum directorul administrativ al uneia din cele mai mari companii din ţară pentru asigurarea protecţiei personale. Cînd i-am scris cerîndu-i o întîlnire, am primit o scrisoare prin care mă informa că sub nici un motiv nu doreşte să comunice cu mine ; deci cineva luase legătura cu el. Pe de altă parte, era limpede că luase în serios sfatul lui Devlin şi îşi găsise o meserie cu mult mai bună.

*

Şi Devlin ? Destul de ciudat, dar am ajuns la el prin Peter Gericke, care, am descoperit, locuia în Hamburg şi, lucru neaşteptat pentru un fost pilot, era directorul planificării într-o companie maritimă specializată în croaziere. Cînd am încercat prima oară să-l văd era în Orientul Îndepărtat şi au mai trecut două luni pînă ne-am întîlnit.

Avea o casă la Blakenese pe Elba, un loc destul de plăcut, şi m-a invitat să luăm masa într-un restaurant construit pe piloni deasupra fluviului.

Deosebirea dintre Gericke şi majoritatea celorlalţi era că el ştia totul. Aproape cît mine, pentru că, după cît se părea, Ritter Neumann şi Liam Devlin fuseseră aduşi în rezerva unde se găsea el în spitalul din Amsterdam. Din cîte mi-a spus, toţi trei s-au simţit foarte bine cît au stat împreună acolo. Bomba mi-a spus-o însă la cafea.

— Sînt surprins că Liam a rezistat atîta timp. L-am văzut anul trecut la o petrecere în Suedia, absolut din întîmplare, după ce-şi luase o vacanţă de la Belfast.

— Belfast ? am întrebat.

— Nu ştiai ? Aşteaptă o clipă.

Şi-a deschis portofelul, a scotocit rapid şi a scos un articol împăturit, decupat dintr-un ziar. L-am deschis şi am încremenit. Am văzut chipul unui bărbat despre care auzisem din copilărie, una din figurile legendare implicate în dedesubturile vieţii politice irlandeze, un iscusit arhitect al Mişcării IRA, urmărit de patru ani de către armata britanică, dintr-un capăt într-altul al Ulsterului.

— Şi *el* este Liam Devlin ? am întrebat, uluit de ceea ce vedeam.

— Da. Din 1943 pînă acum l-am văzut de vreo douăsprezece sau cincisprezece ori. Păstrăm legături destul de strînse.

— Ce s-a întîmplat cu el ? După aceea, vreau să spun ?

— Ne aşteptam la tot ce se putea mai rău din partea Reichsführer-ului. Ceea ce m-a salvat pe mine personal, cred, a fost că piciorul meu drept a dat atîtea probleme încît a trebuit să fie amputat. Şi-a lovit uşor genunchiul cu mîna şi a zîmbit. N-ai observat. Din cauza lui am stat în spital mai bine de un an. Acelaşi lucru, într-o anumită măsură, i s-a întîmplat şi lui Ritter. El a stat la pat şase luni, dar Liam a fost pe picioare după cîteva săptămîni şi, cum se temea de ceea ce i se putea întîmpla, a fugit într-o noapte din spital. Cîţiva ani mai tîrziu mi-a spus că după multe greutăţi a reuşit să ajungă la Lisabona de unde a luat un vapor spre America. A rămas acolo cîţiva ani ca profesor, cred, la un mic colegiu din Indiana. S-a reîntors în Irlanda pentru o scurtă perioadă în timpul acţiunilor IRA de la sfîrşitul anilor cincizeci. Cînd acestea au dat greş, a plecat înapoi în America.

— Și a revenit cînd lucrurile s-au încins din nou ?

— Și, cum se zice, n-a mai privit înapoi.

Tot îmi venea greu să cred.

— E o minune că mai trăiește.

— Vrei să-l vezi ?

— Da, cred că da.

— Transmite-i urări de bine și spune-i... spune-i... Părea că ezită.

— Ce ? am întrebat curios.

Brusc a devenit trist.

— Nu, ce rost ar avea ? Am încercat să i-o spun cu ani în urmă. Această violență lipsită de sens, calea tenebroasă pe care o urmează... Dădu din cap. Știi, nu poate exista decît un singur sfîrșit.

*

Înainte de a merge la Belfast m-am reîntors la Studley Constable, pentru că mai era o persoană pe care voiam s-o văd. O persoană într-adevăr foarte deosebită. Ferma Prior trebuie că se schimbase mult de pe vremea lui Devlin. Fusese construit un grînar, numeroase anexe, iar curtea fusese pavată. Cînd am bătut la ușa de la intrare, mi-a deschis o tînără în salopetă, cu un copil în brațe.

— Ce doriți ? m-a întrebat destul de politicos.

— Nu știu dacă mă puteți ajuta, i-am spus. De fapt, încerc s-o găsec pe Molly Prior.

A izbucnit în rîs.

— Doamne sfinte, ați rămas în urmă. Mamă, a strigat, vrea să te vadă cineva.

Femeia care a intrat în hol avea părul cărunt și purta un șorț. Mînecile îi erau suflecate iar mîinile îi erau pline de făină pînă la coate.

— Molly Prior ? am întrebat.

A rămas uimită.

— Nu mai sînt, din 1944, cînd mi-am schimbat numele în Howard. A zîmbit. Despre ce este vorba ?

Mi-am deschis portofelul și am scos o tăietură dintr-un ziar, la fel ca aceea pe care mi-o arătase Gericke.

— M-am gîndit că v-ar putea interesa.

A făcut ochii mari, și-a șters mîinile pe șorț și m-a prins de braț.

— Intrați. Vă rog intrați.

Am intrat în salon și am stat de vorbă în timp ce ea ținea tăietura de ziar în mînă.

— E ciudat, a zis. Sînt sigură că am auzit numele acesta, dar n-am făcut niciodată legătura cu Liam.

— Şi n-aţi văzut niciodată o poză de-a lui în ziar ?

— Noi primim doar ziarul local şi eu nu-l citesc. Nu am vreme.

— Atunci cum puteţi fi sigură că e el ? Cum puteţi fi sigură că mai trăieşte ?

— Mi-a scris, a răspuns simplu. În 1945, din America. O singură dată. Zicea că-i pare rău că mă ţine încurcată de-atîta timp şi mă ruga să merg acolo să ne căsătorim.

Am fost total uimit de felul calm şi prozaic în care mi-a spus aceste lucruri.

— I-aţi răspuns ?

— Nu, a zis.

— De ce nu ?

— N-avea rost. Eram deja măritată cu un bărbat bun şi cumsecade, mai în vîrstă decît mine cu douăzeci de ani, căruia nu i-a păsat de ce făcusem eu mai înainte.

Atunci am înţeles totul.

— Da, a continuat. Aşa s-a întîmplat.

S-a ridicat, a deschis un bufet şi a scos o cutie veche pentru bijuterii pe care a deschis-o cu o cheie ascunsă în spatele ceasului de pe marginea căminului. A scos diverse lucruri şi mi le-a dat să mă uit la ele. Caietul cu poezii, scrisoarea pe care i-o lăsase în ziua aceea fatidică, cea din America, şi mai erau şi cîteva fotografii.

Mi-a întins una.

— Asta am făcut-o cu un aparat Box Brownie.

Era Devlin, cu şapca pe cap, cu ochelarii de protecţie şi în trenci, stînd lîngă motocicletă.

Mi-a întins o alta. Tot Devlin, conducînd un tractor, dar am remarcat o uşoară deosebire.

— Fiul meu William, a zis simplu.

— El ştie ? am întrebat.

— Atît cît e nevoie. I-am povestit după ce soţul meu a murit, acum şapte ani. O să-l vedeţi pe Liam ?

— Sper că da.

— Daţi-i această fotografie. A oftat. A fost un bărbat minunat. N-a trecut o zi din viaţa mea să nu mă întreb unde este şi ce se întîmplă cu el.

M-a condus pînă la uşă şi am dat mîna. Ajunsesem la maşină cînd m-a strigat şi în clipa în care m-am întors a apărut soarele. Cum stătea în cadrul uşii, jumătate în umbră, jumătate în lumină, anii parcă se şterseseră şi

părea ţărăncuţa aceea urîţică şi frumoasă a lui Delvin.

— Şi spuneţi-i, domnule Higgins, a strigat, spuneţi-i că sper să găsească pînă la urmă Cîmpiile acelea din Mayo pe care le căuta mereu.

A închis uşa, eu m-am urcat în maşină şi am plecat.

•

După ce m-am instalat la hotelul Europa din Belfast, am dat telefoane unde trebuia, le-am spus ce doream, apoi am aşteptat cu înfrigurare două zile, perioadă în care au avut loc optsprezece atentate cu bombe, soldate cu trei militari morţi... nepunînd la socoteală civilii...

A doua zi, seara, am primit telefon şi imediat am plecat cu un taxi pînă la Royal Hospital de unde m-a luat o maşină de pîine, care, după cinci minute, m-a lăsat în faţa unei căsuţe cu terasă, pe o stradă lăturalnică, prăpădită, nu departe de Falls Road. Înăuntru, înainte de a mi se da voie să intru într-o cameră de zi cît se poate de mică, am fost percheziţionat cu deosebită pricepere de doi tineri cu înfăţişare aspră şi ameninţătoare.

Bărbatul care-şi spusese Liam Devlin era în cămaşă şi şedea lîngă fereastră scriind într-un caiet. Purta ochelari de citit şi pe masă, la îndemînă, se găsea un revolver Smith § Wesson 38. A lăsat stiloul din mînă, şi-a scos ochelarii şi s-a întors. Am privit la chipul acela răvăşit de ani, căutînd vreo urmă a celuilalt bărbat, şi am regăsit în ochii albaştri strălucitori acelaşi licăr ironic.

— O să mă recunoşti data viitoare.

— Într-adevăr, i-am spus.

— Am citit cartea aia a ta. Nu-i rea pentru un oranist de pe Albertbridge Road. Nu înţeleg de ce nu depui jurămîntul ca să intri în mişcare. Asta a făcut şi Wolfe Tone ; era şi el un protestant la fel de afurisit. Şi-a pus o ţigară în gură şi a aprins-o. Şi acum, despre ce e vorba ? Ziceai că e ceva urgent. Dacă umbli după un interviu, o încurci, pentru că n-am timp de pierdut.

Am scos fotografia pe care mi-o dăduse Molly şi am pus-o pe masa de lucru.

— Fiul dumneavoastră, am zis. Molly s-a gîndit că aţi vrea s-o aveţi.

S-a clătinat ca şi cum ar fi primit o lovitură fizică şi s-a făcut palid la faţă. A rămas uitîndu-se la fotografie multă vreme.

— Mai bine mi-ai spune despre ce este vorba, a zis în cele din urmă.

Ceea ce am şi făcut. În timp ce-i povesteam, m-a tot întrerupt, ba corectînd un amănunt ba adăugînd altele: Cînd am ajuns la actul final, cu Steiner pe terasa de la Meltham House, a sărit de pe scaun şi s-a dus la un bufet de unde a luat o sticlă de Bushmills şi două pahare.

— A ajuns atît de aproape ? Pe Dumnezeul meu, ăsta a fost un bărbat adevărat. A turnat whisky în pahare. Să bem pentru el.

Am băut.

— Am auzit că după război aţi încercat cîţiva ani să predaţi cursuri în Statele Unite.

— Nu prea avem ce face aici.

— Şi afacerea Churchill ? Nu v-a trecut niciodată prin minte să daţi în vileag faptele ?

— Eu ? Unul dintre cei mai căutaţi oameni din IRA? Cine naiba ar fi crezut într-o poveste ca asta spusă de mine ?

Asta cam aşa era.

— Spuneţi-mi, am zis. Cum se explică faptul că un om care i-a spus lui Max Radl în octombrie 1943 că dezaprobă atentatele cu bombe împotriva ţintelor uşoare, a ajuns să fie unul din principalii arhitecţi ai actualei campanii IRA, în care bombele, la urma urmei, sînt arma principală.

I-am văzut suferinţa din ochi şi zîmbetul a devenit cît se poate de fioros.

— Oamenii se schimbă odată cu timpul. A spus-o un nerod pe care nu-mi amintesc cum îl cheamă.

— A meritat ? am zis. Toţi aceşti ani ? Violenţa, onorurile ?

— Eu reprezint o cauză dreaptă. Lupt pentru un ideal de libertate...

Cu totul pe neaşteptate, s-a întrerupt şi s-a prăbuşit într-un fotoliu. Umerii i se scuturau.

La început am crezut că plînge, dar cînd şi-a ridicat capul am văzut că se prăpădea de rîs.

— Domnu' să ne ocrotească, dar aşa deodată m-am văzut, de la o distanţă de cîţiva paşi, şi m-am ascultat pe mine însumi. Ştii ce, fiule, ar trebui să încerci o dată. E o experienţă folositoare. Şi-a mai turnat whisky. Steiner avea dreptate. La urma urmei e un joc blestemat, lipsit de orice noimă şi cînd te laşi prins în el nu mai poţi scăpa.

— Aveţi vreun mesaj pentru Molly ?

— După toţi aceşti ani ? De la un cadavru ambulant ca mine ? Fii serios, fiule, şi acum pleacă. Am treabă.

Am auzit răpăit de arme uşoare în depărtare şi detunătura unei explozii. M-am oprit la uşă.

— Scuze, era să uit. Molly v-a trimis un mesaj.

Şi-a ridicat privirea spre mine, cu faţa lipsită de orice expresie.

— Da ?

— Da. Zicea că speră ca odată şi odată să găsiţi Cîmpiile acelea din Mayo.

A zîmbit, dar zîmbetul exprima o nemărginită şi sfîşietoare tristeţe şi pot jura că avea lacrimi în ochi.

— Dacă o vezi, a zis simplu, transmite-i dragostea mea. A fost şi este şi acum a ei. S-a-ntins după ochelari. Şi acum pleacă de aici.

*

M-am reîntors, de data aceasta la invitaţia personală a părintelui Philip Vereker, la Studley Constable, la aproape un an după ce făcusem descoperirea aceea uimitoare în cimitirul bisericii Sfînta Maria şi Toţi Sfinţii. Mi-a deschis un preot tînăr, cu accent irlandez.

Vereker, arătînd ca un om în pragul morţii, şedea într-un fotoliu cu spătarul înalt, cu un pled pe genunchi, în faţa unui şemineu uriaş din camera de lucru. Pielea de pe obraz părea că se uscase, lăsînd să i se vadă fiecare os, iar ochii îi erau plini de suferinţă.

— Vă mulţumesc că aţi venit.

— Îmi pare rău că vă văd atît de bolnav, am zis.

— Am cancer la stomac. Nu mai e nimic de făcut. Episcopul e foarte bun că mă lasă s-o sfîrşesc aici, şi a aranjat ca părintele Damian să mă ajute la îndatoririle parohiale, dar nu pentru asta am trimis după dumneavoastră. Am auzit că aţi avut un an foarte încărcat.

— Nu înţeleg, am zis. Cînd am fost aici înainte, n-aţi vrut să scoateţi o vorbă. De fapt, m-aţi alungat.

— E foarte simplu. Timp de ani de zile eu însumi n-am cunoscut decît jumătate din poveste. M-am trezit deodată stăpînit de dorinţa de a cunoaşte restul, înainte de-a fi prea tîrziu.

I-am povestit totul, pentru că nu aveam nici un motiv să-i ascund ceva. Pe cînd am terminat, peste iarba din faţa casei cădeau umbrele, iar camera era în semiîntuneric.

— Uimitor, a zis. Cum naiba aţi aflat toate astea ?

— Nu din surse oficiale, credeţi-mă. Doar vorbind cu oamenii, cu aceia care mai sînt în viaţă şi au fost dispuşi să vorbească. Cel mai mare noroc a fost că am avut ocazia să citesc un jurnal de însemnări foarte amănunţit ţinut de omul care a răspuns de organizarea întregii acţiuni, colonelul Max Radl. Văduva lui mai trăieşte încă în Bavaria. Ceea ce aş vrea să ştiu acum e ce s-a întîmplat aici după aceea.

— Au fost luate măsuri de securitate absolută. Oamenii serviciului secret şi ai securităţii au stat de vorbă cu toţi sătenii implicaţi. Au invocat legea secretelor oficiale. Nu c-ar fi fost necesar. Oamenii aceştia sînt deosebiţi. Se unesc în faţa pericolului, sînt ostili faţă de străini, aşa cum aţi văzut. Au socotit că era treaba lor şi nu a altora.

— Şi mai era şi Seymour.

— Întocmai. Ştiai că a murit în februarie trecut ?

— Nu.

— Se întorcea beat la volan de la Holt, într-o noapte ; a intrat cu furgoneta în mlaştină şi s-a înecat.

— Ce s-a înîtmplat cu el după afacerea cealaltă ?

— A fost internat discret într-un azil pentru alienaţi mintali unde a stat optsprezece ani după care a fost eliberat, cînd legile referitoare la sănătatea mentală au devenit mai blînde.

— Dar cum l-au putut suporta oamenii ?

— Cel puţin jumătate dintre familiile din împrejurimi îi erau rudenii de sînge. Betty, soţia lui George Wilde, era sora lui.

— Dumnezeule ! am zis. Nu mi-am dat seama.

— Într-un sens, liniştea aşternută peste ani a fost de asemenea un fel de protecţie pentru Seymour.

— Mai există încă o posibilitate, am zis eu. E probabil ca lucrul acela îngrozitor pe care l-a făcut în noaptea aceea să fi fost socotit ca o pată pentru toţi. Ceva ce trebuie mai degrabă ascuns, decît dezvăluit.

— S-ar putea.

— Ce-i cu piatra funerară ?

— Inginerii militari trimişi aici ca să facă ordine în sat şi să repare stricăciunile au pus toţi morţii într-o groapă comună în cimitir. Fără nici un semn, bineînţeles, iar nouă ni s-a spus că aşa trebuie să rămînă.

— Dar dumneavoastră eraţi de altă părere ?

— Nu numai eu. Noi toți. În timpul războiului propaganda era un lucru dăunător, oricît era de necesară. Fiecare film pe care-l vedeam la cinema, fiecare carte pe care o citeam, fiecare ziar, îl prezentau pe soldatul german de rînd ca pe un barbar sălbatic și nemilos, dar oamenii aceștia nu erau toți așa. Graham Wilde trăiește astăzi, Susan Turner e căsătorită și are trei copii datorită faptului că unul din oamenii lui Steiner și-a jertfit viața să-i salveze. Și nu uitați, i-a lăsat pe oameni să plece de la biserică.

— Așa că ați hotărît să ridicați un monument tainic ?

— Da. A fost destul de ușor. Bătrînul Ted Turner era cioplitor de pietre funerare ieșit la pensie. El l-a făcut, eu l-am sfințit printr-o slujbă tainică, apoi l-am ascuns de ochii oamenilor, așa cum știți. Și Preston este acolo, dar nu e trecut pe monument.

— Cu asta ați fost toți de acord ?

A schițat unul din zîmbetele lui rare și glaciale.

— E un fel de penitență a mea, dacă vreți. C-aș fi dorit să dansez pe mormîntul lui — aceastea au fost cuvintele folosite de Steiner, și avea dreptate. În ziua aceea l-am urît. Aș fi fost în stare să-l omor cu mîna mea.

— De ce ? am întrebat. Pentru că ați ajuns infirm din cauza unui glonț german ?

— Așa am pretins pînă în ziua în care am căzut în genunchi și m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să privesc adevărul în față.

— Dar Joanna Grey ? am zis încet.

Fața îi era complet în umbră, așa că mi-a fost imposibil să-i văd expresia.

Sînt mai curînd obișnuit să ascult spovedanii decît să le fac, dar da, aveți dreptate. Am adorat-o pe Joanna Grey. O, nu într-un fel fizic, superficial și nerod. O socoteam cea mai admirabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Nu pot nici măcar să descriu șocul pe care i-am încercat cînd am descoperit adevăratul ei rol.

— Deci într-un sens, l-ați socotit vinovat pe Steiner ?

— Cred că așa vedeam atunci lucrurile. A oftat. E mult de-atunci. Cîți ani aveați în o mie nouă sute patruzeci și trei ? Doisprezece, treisprezece ? Vă amintiți cum a fost ?

— Nu chiar... nu cum vă gîndiți dumneavoastră.

Oamenii erau obosiți deoarece războiul părea că nu se mai termină. Vă puteți închipui ce lovitură îngrozi-

toare ar fi fost pentru moralul național dacă ceea ce se întîmplase aici cu Steiner și oamenii lui, s-ar fi aflat ? Că paraşutiști germani au putut fi lansați în Anglia și că era cît pe ce să-l răpească pe însuși primul-ministru ?

— Au ajuns atît de aproape că puteau să-i zboare creierii apăsînd pe trăgaci.

A încuviințat din cap.

— Mai aveți de gînd să publicați ce-ați aflat ?

— Nu văd de ce nu.

— Pentru că pur și simplu nu s-a întîmplat. Piatra funerară nu mai există și cine o să spună că a existat vreodată ? Și-apoi, ați găsit măcar un singur document oficial care să confirme ceva din toate astea ?

— Nu prea, am răspuns eu. Dar am stat de vorbă cu mulți oameni și toți mi-au spus cîte ceva ce contribuie la realizarea unei povestiri destul de convingătoare.

— Ar fi putut fi așa. A zîmbit ușor. Dacă nu v-ar fi scăpat din vedere un lucru foarte important.

— Și anume ?

— Căutați în orice carte de istorie referitoare la ultimul război și verificați ce făcea Winston Churchill în timpul weekend-ului despre care este vorba. Poate însă era prea simplu, prea vădit.

— Perfect, am zis. Spuneți-mi dumneavoastră.

— Se pregătea să plece la Conferința de la Teheran cu vasul *Renown*. În drum s-a oprit la Alger unde i-a decorat pe generalii Eisenhower și Alexander cu clase speciale ale panglicii North Africa și a sosit în Malta, după cîte îmi amintesc, în șaptesprezece noiembrie.

Brusc s-a făcut liniște.

— Și atunci, cine a fost ? am întrebat.

— Se numea George Howard Foster, cunoscut în branșă ca Marele Foster.

— Ce branșă ?

— Scena, domnule Higgins. Foster era actor de music-hall, un imitator. Războiul a fost salvarea lui.

— Cum adică ?

— Nu numai că reușea să-l imite mai mult decît satisfăcător pe primul-ministru, dar semăna leit cu el. După Dunkerque, a creat și interpretat un număr special, un fel de final măreț pentru spectacolul în care juca. Nu vă *pot oferi decît sînge, sudoare și lacrimi. Ne vom lupta cu ei pe plaje.* Publicului îi plăcea grozav.

— Și l-a recrutat Serviciul Secret ?

— Pentru ocazii deosebite. Dacă intenționezi să-l trimiți pe primul-ministru pe o mare unde mișună submarinele dușmane e util să-l faci să apară în public într-altă parte. A zîmbit. În noaptea respectivă a jucat în spectacolul vieții lui. Toți credeau că e însuși Churchill. Numai Corcoran cunoștea adevărul.

— E în ordine, am zis. Unde e Foster acum ?

— Ucis, împreună cu alți o sută opt oameni cînd o bombă zburătoare a lovit un mic teatru din Islington în o mie nouă sute patruzeci și patru. Așa că vezi, totul a fost în zadar. Toate astea nu s-au întîmplat niciodată. Mult mai bine pentru cei interesați.

L-a apucat un acces de tuse care-i zguduia tot trupul. S-a deschis ușa și a intrat o călugăriță. S-a aplecat spre el și i-a șoptit ceva.

— Îmi pare rău, a zis el, a fost o după-amiază lungă. Cred că ar trebui să mă odihnesc. Vă mulțumesc că ați venit și mi-ați acoperit golurile.

A început să tușească din nou, așa că am plecat cît am putut de repede, fiind condus politicos pînă la ușă de către tînărul părinte Damian. Pe trepte i-am dat cartea mea de vizită.

— Dacă îi va fi mai rău. Am ezitat. Știți ce vreau să zic ? V-aș rămîne recunoscător dacă mi-ați da de veste.

Am aprins o țigară și m-am rezemat de gardul de piatră al cimitirului, lîngă poartă. M-am hotărît să verific faptele, dar Vereker îmi spusese adevărul, eram sigur, nu aveam nici o umbră de îndoială. Și, de fapt, schimba asta ceva ? Am privit spre pridvorul în care stătuse Steiner în seara aceea, cu mult timp în urmă, față în față cu Harry Kane, mi l-am imaginat pe terasa de la Meltham House, ultima și, pentru el, fatala ezitare. *Și chiar dacă ar fi apăsat pe trăgaci, tot ar fi fost în zadar.*

Asta-i ironia, cum ar fi zis Devlin. Parcă îi auzeam rîsul. Ei bine, în ultimă analiză n-am găsit nimic mai nimerit de zis decît cuvintele unui om ce-și jucase rolul atît de bine în noaptea aceea fatală.

„Orice s-ar zice, a fost un bun soldat și un bărbat viteaz". Să se încheie aici. M-am întors și m-am îndepărtat prin ploaie.

Tehnoredactor FLORIAN SĂPUNĂRESCU

Format carte 16/54×84. Coli tipar 24

Comanda 772/77
Combinatul Poligrafic București
ROMÂNIA

HUMANITAS

„...să mi-l aduceţi pe Churchill din Anglia".

Hitler

ISBN 973-28-0163-8